BARIŞA KARŞI

DANS EDEN VALELER 3



KAKTÜSÜN

ARTEMİS

ROBIN JARVIS

BARIŞA KARŞI OLAN BİR DÜNYADA ESARETİN ZİNCİRLERİ KIRILABİLİR Mİ?

Yıllar önce yazılan bir kitap tüm dünyayı etkisi altına aldı. *Dans Eden Valeler*'i okuyan herkes kendini onun içinde buluyor. Kurulan bu yeni düzenin lideri olan Ismus ve çevresindekilerse dünyanın en önemli insanları haline geliyorlar. Ancak Ismus, *Dans Eden Valeler*'in devam kitabı olan *Barışa Karşı*'yı yazdığında işler umulmadık bir şekilde değişiyor. Çünkü bu kitap Austerly Fellows'un gerçek amacını gözler önüne seriyor. Dünya, *Barışa Karşı* ile bir kez daha mı altüst olacak yoksa insanlar gerçek yaşamlarını geri alabilecek mi?

"Dans Eden Valeler" serisinin son kitabı olan *Barışa Karşı*, insanlığın zincirlerinden kurtulmasının hikâyesini anlatıyor.

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI







Artemis Severler @artemiskitap artemisyayinlari
ISBN 978 605 304 600 4
ARTEMIS

YAYIN NO: 2153

BARIŞA KARŞI - DANS EDEN VALELER 3
Robin Jarvis
Orijinal Adı: *Dancing Jax - Fighting Pax*

İngilizceden Çeviren: Barbaros Bostan
Editör: Damla Taşdemir
Kapak Tasarımı: Asmin Ayşe Gündoğdu
Kapak ve kitap içerisinde kullanılan adaptasyon çizimler: Gokçen Alaman
Sayfa Tasarımı: Pınar Demirhan

1. Basım: Ağustos 2020
ISBN: 978 - 605 - 304 - 600 - 4
Sertifika No: 43949

ROBIN JARVIS © 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

BARIŞA KARŞI

DANS EDEN VALELER 3



ROBIN JARVIS

İngilizceden Çeviren: Barbaros BOSTAN

"Tüm bunlar -bu delilik, bu dehşet ve her yerde dolaşan cehennem yaratıkları- hepsi bir kitap, *Dans Eden Valeler* adında bir çocuk kitabı yüzünden. 1936 yılında bir... ona nasıl hitap edeceğimi bilemiyorum, ama bir okültist tarafından yazıldı. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz? Ama öyleydi ve çok daha fazlasıydı: Austerly Fellows dünya üzerinde yaşamış en tehlikeli ve en şeytani adam ve hâlâ yaşıyor. Kitap geçen seneye kadar hiç basılmamıştı ama Austerly Fellows'un ele geçirdiği birisi bunu geçen sene yaptı. Adam aslında yanlış zamanda yanlış yere giren sıradan biriydi ama bu, onun sonu oldu. Şimdi hikâyenin ana kahramanı olan Ismus adıyla tanınıyor ve dünya onun dudakları arasından çıkacak sözcükleri bekliyor.

"Bir sürü insan öldü, bir sürü insanın hayatı parçalandı, şimdi çok daha fazlası da acı çekiyor ama beni esas korkutan ve geceleri uykularımı kaçıran şey bu adama ve çirkin yaratıklarına duyduğum korku değil, onun ne planladığını merak etmem. Bir sonraki adımı ne? Bu kadarı yeterli olamaz. Austerly Fellows'un bir planı var, bizim gördüklerimizden çok daha korkunç bir plan. Hayır, ne olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yok. Nasıl olsun?

"Bakın, ben hiçbir şeyim, hiç kimseyim –bu politik bir yazı değil. Her şey geçmişte kaldı ve artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Ben İngiltere'nin Felixstowe adında ufak bir kasabasından bir matematik öğretmeniyim, yorgun ve çaresizim. Yoksa neden

buraya gelip sizden yardım dileneyim? Bana inanmak zorundasınız, *Dans Eden Valeler* geliyor ve siz onu durduramazsınız. Uzun süredir dünyanın geri kalanından kendinizi izole etmiş olabilirsiniz ama bunun size faydası olmaz. Onu hiçbir şey durduramaz! Hiçbir şey... Sadece belki... İngiltere'deki bir çocuk bir şeyler yapabilir. Dualarımızın cevabı olabilir ve işte bu yüzden yardım etmelisiniz. Tek ümidimiz o."

Video mesajı sona erdi ve TV ekranı karardı. Mareşaller arkalarında oturan siyahlar giymiş figüre döndü.

Yüce Lider sakin bir ses tonuyla, "Dediğini yapın," dedi. "Kurtarma operasyonunu başlatın, hemen!"

1

LONDRA'NIN DÖRT bir yanından siyah ve yağlı dumanlar yükseliyordu. Artık her daim yangınlar vardı: Arabalar, evler, insanlar yanıyordu. Her zaman yakılacak bir şey vardı. Yazın sonlarına doğru bir akşamüstü Canary Wharf'ın aynalı kuleleri kayısı rengindeki ışığı yansıtıyordu. Pencerelerin büyük bir kısmı kırılmış veya şişmiş yaratıkların pisliklerine bulanmış olsa da geriye güneşin ışığını yansıtacak kadar cam kalmıştı.

Thames Nehri yükselmişti. Üzerinde taşıtlar yoktu artık ama sularını pis köpüklü sazlar ve jöleye benzeyen varlıkları bir arada tutan uzun zincirler kaplıyordu. Yarısı suya batmış araçların ve otobüslerin etrafında su dalgalanıyordu. Köprülerin altındaki gölgeli kemerlere yuva yapan şeyler tarafından köprülerden aşağıya atılmışlardı, şimdi gölgelerin içindeki ağlar derimsi yüzeyi olan yumurta kümelerini barındırıyordu.

Terk edilmiş güney kıyısında genç bir çift dolaşıyordu; şehrin enkazını umursamıyordu. Gözleri sadece birbirlerini ve çocuğun ittiği üç tekerlekli arabanın yolcusunu görüyordu. Mars'ın yüzeyinde dolaşacakmış gibi duran ve abartılı bir tasarıma sahip bir çocuk arabasıydı. Ama tasarımı yumuşatmak ve kişiselleştirmek için tutma yerlerine pembe tüylü çelenkler asılmıştı ve tepesinde alüminyum folyodan bir Garfield balonu vardı.

Lee Charles bebek arabasının koltuğuna güvenli bir biçim-

de bağlanmış bebeğe bakıp gülümsedi. Bebeğin kafasında çörek şekli verilmiş örgü bir şapka vardı, şapkanın tepesini pembe yün iplikler ve ışıltılı kiraz renginde işlemeler süslüyordu. Bebeğe ne zaman baksa Lee'nin yüzünde dünyanın en büyük gülümsemesi beliriyordu. Bu kız çocuğu hayatı boyunca gördüğü en değerli ve en güzel şeydi. Onun gülümsemesi için yaşıyor ve çocuğun masumiyeti içini ısıtıyordu. Masumiyet ateşinin sönmemesi için hayatını bile verirdi. Yanında koluna girdiği Charm adındaki kız, başını omzuna dayamıştı.

Charm, "Ah," dedi. "Sen neye benziyorsun? Ne kadar yumuşaksın. Tam bir gangstersin."

Lee, kızın dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Siz ikiniz artık benim çetemsiniz, tatlılarım," dedi. Burnunu kızın burnuna değdirdi.

Kız bir öpücükle karşılık verdi ve nehrin öbür tarafındaki terk edilmiş, güvensiz binalara baktı.

"Ama buna değdi mi bilmiyorum," diye mırıldandı. "Demek istediğim... Bütün bunlar... Yaşananlar... Yaptığın şeye değdi mi?"

Lee parmaklarını kızın uzun saçlarının arasına soktu ve güzel yüzünü kendine çevirdi.

"Senin şimdi burada, yanımda olman için mi? Küçük meleğimiz için mi? Dalga mı geçiyorsun? Hepsine değdi. Milyonlarca kez dünyaya gelsem yine aynısını yapardım. Sakın aksini düşünme. Beni duydun mu?"

Charm bakışlarını önüne indirdi ve başıyla onayladı.

Lee bir kez daha bebek arabasının kollarını tuttu.

"Geri dönsek iyi olur," dedi. "Hava yakında kararacak. O büyük şeyler hareket etmeye başladığında ve gökyüzü kalabalıklaştığında burada olmak istemeyiz."

"Nereye gidiyoruz?"

"Yerimize, bebeğim. Biliyorsun."

"Yerimiz?"

"Evet, çelik panjurları, silahlı platformları ve alev makineli tuzakları ve başka iyi numaraları da olan depomuza."

Kızın alnı hatırlamaya çalışırken hafifçe kırıştı.

"Ben... Annem orada mı?"

Lee yumuşak bir ses tonuyla, "Haydi, gidelim," dedi.

"Orada mı, değil mi?"

"Orada değil."

"O zaman nerede?"

"Size söyledim, bebeklerim."

"Söylediysen de unuttum. Annem neden bu anları paylaşırken yanımda değil? Neden torununun yanında değil? Annem burada olsa kızımın da çok hoşuna giderdi."

Lee, "Annen artık buralarda değil," dedi. Yürümeye başladı. "O gitti. Sana söyledim."

Charm duraksadı ve bir elini şakağına koydu. "Gitti?" diye tekrarladı. "Nereye gitti? Doğru düzgün düşünemiyorum. Bu ne zaman oldu? Bana ne zaman söyledin?"

Lee durdu, arabayı bıraktı ve Charm'ın yanına gitti. Kızın yüzünü ellerinin arasına aldı ve gözlerine baktı.

"O öldü, tatlım," dedi. "Sana olanları öğrenmek onun için çok fazlaydı. Bununla yüzleşemedi ve pes etti. Tanrım, ben bile neredeyse pes ediyordum. Geriye kalanları o cehennem çukurundan çıkardı ama sensiz devam edemezdi. Seni sonsuza kadar kaybettiğini düşündü. Benim ne planladığımı bilmiyordu, seni Ay Büyücüsü'nden nasıl getireceğimden habersizdi. Fakat küçük meleğimizin ne kadar cesur bir büyükannesi olduğunu öğreneceğinden emin olabilirsin."

Charm gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Lee yanağını ok-

şadı. Hiçbir şey hatırlayamıyordu. Belki de böylesi en iyisiydi. *Dans Eden Valeler*'den etkilenmeyen çocukların götürüldüğü korkunç kampı unutması daha iyi olabilirdi. Korkulukların yanına gitti ve bulanık nehre baktı. Lee peşinden gitti ve kıza sıkı sıkı sarıldı. Birlikte oldukları sürece hiçbir şeyin önemi yoktu. Lee kıza sonsuza kadar sarılmak için her şeyi yapardı. Bazen neler yaptığına kendisi bile inanamıyordu.

Ve sonra tüyleri birden diken diken oldu, her gece olduğu gibi. Lee hâlâ kendisine sarılırken Charm bakışlarını gökyüzüne kaldırdı ve bir çığlık attı.

Sırtı kambur ve kancaya benzeyen burunları grotesk çenelerine doğru inen yaratıklar yoldan üzerlerine koşuyordu. Bunlar şeytani çocuk kitabındaki Punchinello Muhafızları'ydı, bu dünyaya geçiş yapan çirkin ve vahşi yaratıklardı. Ay Büyücüsü'ndeki sarı ve kırmızı üniformalarını giyiyorlardı, deforme başlarının tepesinde büyük kadife şapkaları ve ellerinde mızrakları vardı.

Lee, kızın elini tuttu ve birlikte çocuk arabasının yanına koştular. Fakat muhafızlar üzerlerine çullandı.

Vahşi bir tekme Lee'nin ayaklarını yerden kesti. Dizleri beton zemine çarptı. Charm'ın eli parmaklarından çekilip alındı ve yüzü yerle bütünleşti. Çelik topuklu bir bot sırtına basarken öfke ve acıyla kükredi. Kolları arkasında kırılacak veya yuvalarından çıkarılacakmış gibi büküldü. Eklemleri yanıyordu. Mücadele etmek istedi ama pirinç bir muşta kaburgalarına indi. Genizden gelen boğuk bir ses kulağına doldu.

"Ne güzel, ne güzel!" diye ciyakladı. "Ah, ne güzel! Yine mücadele ediyorsun, Hayalet ve ben de kemiklerini kırıyoruz. Kırılırken çıkardıkları çatırtıları duymak çok güzel, hem de çok güzel."

Lee, zalim kahkahalar atarak Charm'ın peşinden koşan üç Punchinello muhafızına çaresiz gözlerle baktı.

"Ondan uzak durun!" diye bağırdı. "Ona dokunmayın!"

Lee bunları söylerken Charm saçından tutulup yerde sürüklendi. Güçlü eller ağzını kapattı ve korku dolu çığlıklarını kesti.

İki muhafız daha geldi. Büyük deri bir çanta taşıyorlardı. O kadar uzundu ki iki tane sapı vardı. Lee çantayı görünce gözleri korkuyla açıldı. Çanta bir tabut şeklindeydi.

"Hayır!" diye böğürdü.

Muhafızlar korkunç çantayı yere yatırıp kilitlerini açtılar. Sonra kapak kaldırıldı. Charm çantanın içine atıldı.

Lee, "Bir anlaşma yaptık!" dedi. "Ismus denilen psikopatın istediğini yaptım. Bir anlaşma yaptık!"

Punchinello'lar çocuğu umursamadı. Çantanın etrafında hoplayıp zıplayarak dans ettiler, içinde donup kalmış kızla dalga geçtiler, mızraklarının ucuyla kızı dürttüler.

Lee, "Ona zarar verirseniz sizi öldürürüm!" diye bağırdı.

"Sosisleri delelim!" diye dalga geçtiler. "Del, şişe tak, ateşte pişir, tavada ciyaklayıp şarkılar söylesinler."

Şeytani ses çocuğun kulağına, "Kız buraya ait değil," dedi. "Sen Ismus'un dediğini yapmadın."

Lee, "Yaptım!" diye itiraz etti. "Yaptım ve Cehennem'i garantiledim. Ama umurumda bile değil! Sakın onu benden almayın!"

"Yalancı. Yapmadın. Sen işini yapana kadar kız ölü kalacak."

Lee çantanın kapağına uzandıklarını gördü ve Charm'ın korkmuş yüzüne son bir kez baktı.

"Sakın korkma!" diye bağırdı. "Seni tekrar kaybetmeyeceğim! Her neredeysen, seni bulacağım! Söz veriyorum!"

Kapak kapatıldı ve kirli parmaklar çantayı kilitledi. Sonra iki muhafız çantayı tutup hızlı adımlarla uzaklaştırdı. Charm'ın boğuk çığlıkları azalarak yok oldu.

Lee'nin sırtındaki ezici botun ağırlığı kalktı ve sesin sahibi ço-

cuğun gözleri önüne eğildi. Yüzbaşı Swazzle'dı, şato muhafızlarının komutanıydı. Üzerinde Lee'nin en son kampta gördüğü saçmasapan kıyafet vardı. Çizgili ve 1920'lerden kalma bir Al Capone takımı giyiyordu. İnci-gri tozlukları ve beyaz fötr şapkası bile vardı. Ağzındaki kalın purodan açık mavi bir duman yayılıyordu.

"Kızı tekrar görmek istiyor musun?" diye hırladı. Külünü çocuğun yüzüne silkti. "O zaman Ismus'un dediğini yap."

Lee, "Bana bulaşarak büyük bir hata yaptın!" diye kükredi. "Neler yapabildiğimi biliyorsun. Sizin başınızdaki adamın benden neden bu kadar korktuğunu biliyorsun. Seni o dünyada öldürmek ve kitabın sayfalarından sonsuza kadar silmek özel görevim olacak, sonrasında kimse seni hatırlamayacak, hiç var olmamış gibi..."

Tehdit dudaklarında yarım kaldı. Diğer Punchinello'lar ciyaklamaya başladı.

"Ah, bir bebek! Bebeğe bakın! Bakın, bakın!"

Çocuk arabasının etrafında toplandılar ve içindeki bebeğe bakmaya başladılar.

Lee kükreyerek uzaklaşmalarını söyledi ama çocuğu dinlemediler ve bebeğe bakarken şekilsiz yüzlerini buruşturdular ve kara dillerini dışarı çıkardılar. Bebek bir süre sonra ağlamaya başladı ve muhafızlar ağız dalaşına başladı.

"Bebeği uyandırdın!"

"Hayır, sen uyandırdın!"

"Sen uyandırdın!"

"Sen!"

Tartışırken bebek arabasını sahiplenmeye çalıştılar, bebek arabası aç gözlü eller arasında gidip geldi.

Lee bağırdı ama kollarını tutan eller kemiklerini vahşi bir biçimde bükünce yüzü yerle buluştu.

telegram: @kaktusunx

Korkuyla, "Lütfen durun," dedi. "Bunu yapmayın. Meleğime zarar vermeyin. Ne isterseniz yaparım."

Yüzbaşı Swazzle kıkırdadı ve gidip diğerlerine katıldı.

"Bebeği ben uyuturum," dedi. Bebek arabasını tuttu ve sağa sola sallamaya başladı. Eğilip korkunç yüzünü bebeğinkine yaklaştırdı ve purosunun dumanını üfledi. Sonra çirkin bir Punchinello ninnisi söylemeye başladı.

"*Cırtlak sesini kes yoksa tokadı yersin,*
Sadece zayıflar ağlayıp sızlanır, sadece kediler miyavlar.
Burnunu çimdikleyip büyümesi için çekeceğim,
Ve o güzel çeneni bükeceğim.
Önümüzde eğilen bodur bacaklı ve
Kambur sırtlı bir kız olacaksın."

Swazzle şarkıyı söylerken bir başka muhafız ön tekerlekleri tuttu ve birlikte bebek arabasına geniş yaylar çizdirmeye başladılar.

Lee kurtulmak istedi ama ne zaman hareket etmek istese kolları biraz daha bükülüyor ve vahşice ayaklarına basılıyordu.

"Durun!" diye yalvardı. "Durun!"

Yüzbaşı Swazzle, "Daha hızlı!" diye gakladı hevesle. "Daha yukarı çıksın!"

Yaylar vahşileşti. Bebek arabası gittikçe daha yükseğe çıkıyordu ve şimdi Punchinello şapkalarıyla aynı hizadaydı. Bebek koltuğa sabitlenmemiş olsa şimdiye kadar çoktan dışarı fırlardı. Sonra daha da yükseldi. Yüzbaşı Swazzle'ın sarı gözleri yuvalarından dışarı fırlayacak gibiydi ve iğrenç bir biçimde yuhalamaya başladı.

"Yukarı ve aşağı!" diye haykırdı. "Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı... işte böyle."

Diğerleri de aynı cümleyi tekrarlamaya başladı. Ayaklarını yere vuruyor ve mızraklarını sallıyorlardı.

"İşte bebek böyle sallanır, işte bebek böyle sallanır!"

Lee buna dayanamıyordu. Gözlerinden sıcak yaşlar aktı. Dua etti ve bağırdı ama yapabileceği bir şey yoktu.

Yüzbaşı Swazzle son bir kez, "Veee... yukarı çıkıyor!" dedi. Bebek arabası en tepeye çıkınca ellerini çekti ve diğer Punchinello da ön tekerlekleri serbest bıraktı. Bebek arabası havada yükselmeye devam etti. Korkulukları aştı ve sonra inişe geçti.

Lee gözlerini sıkı sıkı kapattı. Bir şapırtı duydu, ardından bebek arabasının suya batışını seyretmek için koşan muhafızların ayak sesleri geldi.

Yüzbaşı Swazzle, "Ah, çok yazık," diye haykırdı. Çörek şekli verilmiş yün bir şapkanın bulanık suya batışını seyretti. "Ah, ne yazık."

Lee'nin çığlıkları Thames Nehri'ni çınlattı.

Bileklerindeki acı gittikçe derine iniyordu ve doğrulmayı başardı.

Yüzünden akan buz gibi terler gözlerinin içine giriyordu. Kollarını kurtarmak istiyor ama hâlâ sıkı sıkı tutuluyorlardı. Çaresiz çığlığı odaya doldu.

Sakin bir kadın, "Bay Lee Charl," dedi. "İyisin, güvendesin, endişelenme, lütfen."

Çocuk hızla nefes alıp vermeye devam etti ve gözlerini aralarken kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Nehir yoktu. Punchinello'lar gitmişti. Boş duvarları olan penceresiz loş bir odadaydı. Karşısında bir hastane yatağı duruyordu ve etrafı tıbbi cihazlarla doluydu. Yeşil üniformalı ve ellerinde AK-47'ler tutan dört asker kayıtsızca yanında dikiliyordu. Yatakta bir figür vardı, alnına teller bağlıyken birden doğruldu. Asker üniforma-

sının üzerine beyaz bir laboratuvar önlüğü giymiş zayıf bir kadın içeri adım attı ve ışıkları açtı. Lee şimdi hastanın gözlerinin fal taşı gibi açıldığını görebiliyor ve travma geçirmiş yüze bakmakta güçlük çekiyordu. Sonra klinik ışıkların altında pembe bir şey parıldadı. Hastanın kulağındaki bir taştı. Lee bir duvarı tamamen kaplayan aynaya baktığını ve yataktaki zavallı figürün kendisi olduğunu anladı.

Tiksinerek bakışlarını yana çevirdi ve kadın doktor notlarına göz gezdirdi.

Kadın kibarca, "Biraz sakinleştirici ister misiniz, Bay Lee Charl?" diye sordu.

Lee boğuk bir ses tonuyla, "Tanrım, hayır," diye cevap verdi. "Yeterince uyudum ve onları alınca rüyalarım kötüleşiyor."

Kadın, "Aynı rüyayı mı gördün?" diye sordu. Hemen konuya girdi.

"Aynı sayılır."

"Ismus var mıydı?"

"O, rüyalarımda hiç olmaz, Doktor Choe. Onlar sadece birer rüya. Diğer şey gibi değil. Gizlice Ay Büyücüsü'ne gidiyor değilim, bunu biliyorsunuz. Sadece kâbuslar görüyorum. O çılgın psikopat ile gizli gizli buluşacak..."

"Rüyanın detayları, lütfen."

Lee başını iki yana salladı. "Daha sonra, deli doktoru seansında anlatırım."

Kadın kararlı bir ses tonuyla, "Sonrasında unutabilirsin," dedi. Gülümsemesi yüzünden hiç silinmedi. "Detaylar önemlidir."

Lee acı acı, "Hiç sanmıyorum," dedi. "Şimdi duşa girsem ve kuru kıyafetler giysem? Bunlar içine işemişim gibi sırılsıklam. Bugün sıcak suyunuz var mı?"

Doktor Choe Soo-jin notlar aldı ve bir şırıngaya uzandı.

"Önce kan örneği almam lazım," dedi.

"Yine mi? Evde bir vampir sürüsü falan mı besliyorsun? Buraya geldiğimden beri bir küveti dolduracak kadar kan aldınız."

Kadın gülümsemesini hiç bozmadan, "O kadar değil," dedi. "Testler yapmamız gerek, Bay Lee Charl. Testler önemlidir."

"Siz öyle diyorsunuz ama artık damar bile bulamıyorsunuz. Kollarım ölü bir bağımlınınkinden daha kötü durumda. Biraz ara verin, olmaz mı? Neyim varsa benden çekip alıyorsunuz."

Doktor Choe Soo-jin örneği almaya devam etti. Lee yatağın yanındaki dört askere baktı. Yüzleri o kadar ifadesizdi ki bir dükkânın vitrininde cansız manken olabilirlerdi. Hiçbiri İngilizce konuşmuyor ya da bilseler bile bir şey belli etmiyordu. Bazen yanında arkadaşları varken ve Doktor Choe'ya ya da komutanlarına rapor verirken kendisini gerçekten dinleyip dinlemediklerini merak ediyordu.

Lee duvardaki aynaya delici bir bakış attı. Çift yönlü camlardan olduğuna emindi, muhtemelen arkasında bir video kamera vardı.

Solundaki asık suratlı iki adama baktı. Kendisine rotasyon halinde ninni söyleyen üç farklı grup vardı, her dört saatte bir değişiyorlardı. Her bir gruba komik bir isim takmıştı. Bu grup *Sex and the City* kadınlarıydı, çünkü annesi o diziyi severdi. Bunlar görevi *Take That* (Robbie hariç) grubundan gece yarısı uyurken devralmış olmalıydı. Büyükannesi, Gary Barlow denen hoş çocuğu çok severdi. Bir süre sonra görevi *Spice Girls* devralacaktı. Bu grubu seven birini tanımıyor ama asık suratlı askerleri Sporty, Posh, Baby ve Scary olarak hayal etmek hoşuna gidiyordu.

Gözüne adamların kemerlerinden geçirilen alüminyum zincirler takıldı. Sağdaki iki çift de benzer bir biçimde birbirine

bağlıydı. Zincirler çelik kelepçelerde son buluyordu ve kelepçeler Lee'nin bileklerindeydi. Nazikçe bileklerine üfledi. Uykusunda kelepçeleri çekiştirdiği için derisi aşınmış ve kızarmıştı.

"Kuzey Kore'de zincire vurulmuş olarak geçen bir gün daha," diye mırıldandı. "Hayatım daha boktan olabilir miydi? Ben bu işe nasıl girdim?"



2

Gizli kale, Baekdudaegan Dağları'nın kuzey bölgesindeydi ve dağın içine yapılması on yedi sene sürmüştü. Dışarıdan bakıldığında içinde 7,500 askeri barındıran gelişmiş tünel sistemini belli edecek hiçbir şey görmek mümkün değildi. En büyük teraslar ve balkonlar eski tapınakların tarzında yapılmıştı. Eğimli ve kiremitli çatıları vardı, eski ve bakımsız görünmeleri için kasıtlı olarak yıpratılmışlardı. Bazı teraslar ve balkonlar ise eğimli arazinin içine yatay olarak yerleştirilmiş, kamuflaj ile gizlenmişti. Dikkat çekmeyen ana girişe doğru uzanan yol zikzaklar çiziyordu ve giriş keskin nişancılar tarafından sürekli gözetleniyordu.

Teraslardan birinin Pagoda tarzı çatısının altında Maggie dirseklerini alçak duvarın üzerine koymuş ve paltosunun kürklü yakasını çenesine kadar çekmişti. Soğuk aralık ayı havası on beş yaşındaki kızın burun deliklerini donduruyor ve kız burnunu eldivenli elleri arasında ısıtmaya çalışıyordu. En son ne zaman ısındığını hatırlayamıyordu ve duşlarda da sıcak su yoktu. İlkel borularda yine arıza vardı.

Genelde nefes kesici olan manzara bugün gizliydi. Duvarın ardında, dağın gri yamaçları dik bir biçimde vadiyi dolduran sislerin içine iniyor, sis yüzünden koyu renkli orman ve karlı tepeler de görünmüyordu. Hiçlikten bir evrene bakmak gibiydi, sanki sonsuz boşluktan bir kanvas üzerine ilk çizginin çizilmesini veya ilk rengin verilmesini bekliyordu. Neredeyse hipnotize edici bir manzaraydı ve Maggie düşüncelere daldı.

İngiltere'deki tutsak kampından kaçtıkları akşamki Jody'yi düşündü; o ve diğer anormal çocuklar telaşla askeri helikoptere binmişti ve kimsenin nereye götürüldüğüne dair bir fikri yoktu. Karanlığın içinden geçip Kanal'ı geride bırakarak Fransa'da bir özel piste inmişler, kendilerini dünyanın öbür ucuna götürmeyi bekleyen jete binmişlerdi.

O zaman gerçek değil gibiydi, sanki başkasının çıktığı bir maceraydı. Hiçbir şeyi sorgulamamışlardı. O korkunç yerden canlı çıkmanın heyecanına verilen yiyeceklerin coşkusu da eklenince akıllarına başka bir şey gelmemişti. Nereye gittikleri umurlarında değildi. Sonunda Punchinello mermilerinden ve açlıktan uzaktaydılar. Yere ayak basıp nerede olduklarını anlamaya başladıklarında bile bunu sorun etmemişlerdi.

Kuzey Kore, veya kısa süre sonra öğrendikleri ismiyle Halkın Demokratik Kuzey Kore Cumhuriyeti, çocuklara iyi ve hoş yüzünü göstermişti. Kamptan gelen çocuklar misafir gibi karşılanmış, dünyanın diğer ucundaki bu gizli ve izole yerin en iyi yüzünü görmüşlerdi. İngiltere'de maruz kaldıkları eziyetler ve sadist muameleden sonra Kuzey Kore'de olmak sürreal bir tatil gibiydi.

Başkent Pyongyang'ı ve etrafındaki eyaletleri gezmişlerdi. Otobüslerle eski Budist tapınaklara götürülmüş, görkemli anıtları ve savaş alanlarını ziyaret etmiş, yanında generaller ve mareşallerden oluşan bir orduyla Yüce Lider Kim Jong-un'un da bu-

lunduğu bir ziyafete katılmışlardı. İçinde liderin saygıdeğer babası ve büyükbabasının mumyalanmış cesetlerinin yattığı saraya benzer bir mozoleye bile alınmışlardı. Maggie ve diğer çocuklar gözlerine inanamıyordu; burası nasıl bir ülkeydi? Esther adındaki kız mozoleden çıktıktan sonra basamaklara kusmuştu.

Kore Devlet Televizyonu'ndan, ülkenin tek televizyon kanalından bir muhabir nereye gitseler yanlarındaydı. Pyongyang'da üç televizyon kanalı çekiyordu ve ülkenin geri kalanı tek bir kanalla idare etmek zorundaydı. Uydu kanalları veya internet sıradan halkın erişebileceği bir şey değildi: Bu şeyler yasaktı. Bütün televizyonlar sadece bu kanalları çekecek şekilde ayarlanıyor ve düzenli olarak kontrolden geçiyordu.

Kurtarılmış yabancı çocuklar kısa sürede ünlendi. Üçer veya dörder tanesiyle ya da teker teker röportajlar yapıldı. Kuzey Kore, sınırları dışındaki deliliğin doğasını öğrenmek istiyordu. Sıradan bir peri masalı kitabı nasıl olur da böylesine kargaşaya ve çılgınlığa yol açabilirdi? Çocuklar aileleri tarafından reddedilişlerini ve kampta yaşadıkları korkunç şeyleri anlattıkça insanlar hikâyeleri ilgiyle seyrediyordu.

Maggie aynı şeyleri kaç kez anlattığını hatırlamıyordu.

Açıklanamaz olanı açıklamaya çalışırken, "Hayır, sıradan bir kitap değil," demişti. "Sizi içine çekiyor ve oradaki karakterlerden biri olduğunuza, bu dünyanın ise sadece bir rüya olduğuna inanıyorsunuz. Dürüst olmak gerekirse, aynen böyle oldu ve insanların yakasına taktığı iskambil kartları hangi karakter olduklarını gösteriyordu! Hayır, benim veya diğer çocukların üzerinde işe yaramadı. Sebebini bilmiyoruz ama bize bir şey olmadı. Bizi bu yüzden bir kampa kapattılar ve bize hayvandan daha kötü muamele ettiler. Biz reddedilenleriz. Bize yaptıkları şeylere inanamazsınız."

Muhabir daha detaylı sorular sordu ve çevirmen ardı ardına gelen sorulara yetişmekte zorlandı. Maggie'ye Dış İstihbarat'ın Araştırma Departmanı tarafından toplanan görüntüler izletildi, insanlar farklı şehirlerde *Dans Eden Valeler*'i protesto ediyor ve gösteriler şiddetli çatışmalara dönüşüyordu. Yayıncılar ve kitabevleri bombalanıyordu. Herkes kitabın etkisi altına girene kadar iç savaşın vahşi ateşi ülkeleri yavaşça kavuruyordu.

Maggie, "İngiltere'de de aynısı oldu," dedi. Moskova sokaklarındaki vahşi çatışmayı seyretti, kitabı okuyanlarla okumayanlar birbiriyle dövüşüyordu. "Biz bunların hepsini yaşadık. Ona karşı koyamazsınız. Çok güçlü. Sonra bir de... şu şeyler var."

Mikrofon daha yakına itilince neredeyse burnuna değdi.

"Kitap sayesinde bir şeyler bu dünyaya geçiyor," dedi. "Kulağa delice geldiğini biliyorum ama bu doğru. Peri masallarındaki kâbuslar ve yaratıklar gerçek oluyor. Onları gördüm, onlarla dövüştüm. Punchinello Muhafızları'nın çok kötü olduğunu düşünüyordum ama sonra... ne olduklarını tam olarak bilemiyorum ama kitapta onlardan Uzun-Köpek-Bacaklı diye bahsediliyor, bu yaratıklar yüzünüzü yemek istiyor. Muhafızlardan birinin burnunu yediler. Ayrıca ne olduğunu asla öğrenemediğimiz bir şey daha vardı; devasa bir solucana benziyordu ve uzantıları vardı. O şey benim... bir arkadaşımı öldürdü. Onu alıp götürdü; adı Marcus'tu."

Maggie sessizleşti. Ekrana aylar öncesinde Amerika'da çekilmiş görüntüler verildi, o günlerde Amerika hâlâ İngiltere'de neler olduğunu merak ediyordu. Yine istihbarat tarafından ele geçirilen ikinci veya üçüncü nesil bir videoydu. Muhabir Kate Kryzewski kısa süre önce açığa çıkan ve her yeri ele geçirmeye başlayan çalıları inceliyor, Kew Gardens'da etli ve gri renkte, *minçet* isminde meyvesi olan bu bitkiyi anlatıyordu. Sonunda bu kadın da kitabın etkisi altına girecekti.

Görüntüler kesilince ekrana bu sefer kendinden emin, kovboy şapkalı ve gözlüklü bir çocuk geldi. "Eee... evet," dedi. "O şey her yerde yetişiyor ve çok kötü kokuyor. Kitaptaki yaratıklar onu ve başka şeyleri yiyor... ve Valelenenler okuma deneyimlerini daha etkili hale getirmek için bu bitkiyi kullanıyor. Herhalde duyuları keskinleştiriyor. Tadı kokusundan daha kötü ve yiyince insanın midesi ağrıyor."

Maggie'nin sesi de geldi. "İshal oluyorsun."

Ekrana, ucunda boynuzlu bir kafatası olan bir sopayı elinde tutan bir ordu bilim adamı geldi. Görüntülerin üzerine eklenen ciddi seslendirmede bu şeyin özenle incelendiği ve testlerden geçtiği söylendi. Bir hile değildi; gerçek bir tek boynuzlu at kafatasıydı. Kuzey Kore'de bu mitolojik hayvana kirin diyorlardı ve ortaya çıkışı hayırlı bir işaret olarak görülmüştü çünkü bu gizemli yaratıklar sadece bilge hükümdarlar başta olduğunda açığa çıkardı. Ama nereden gelmişti? Çocukların hiçbiri bilmiyordu ve kovboy şapkası olan çocuk bunu kamptan getirdiğini söyledi.

Ekrana bir başka ilgi çekici nesne daha geldi. Uzun ve eğri büğrü ama gümüşten bir asaydı, tepesinde kehribar bir yıldız vardı. Muhabir komik yüzler takınarak asayı havada salladı. Maggie bunun emekli Peri Büyükannesi karakterine ait olduğunu söyledi ama kampa nasıl geldiğinden bahsetmedi. Hem asaya hem de kafatasına el koyulmuştu.

Lee çevrilmeyen bir sürü diğer cümlenin yanı sıra, "Yüzümü lanet olasıca televizyonda göstermek istemiyorum," demişti.

Adam, "Sana ne yaptılar?" diye sordu. "Neler oldu?"

Lee, "Gerçekten öğrenmek istiyor musun?" diye hırladı. "Kız arkadaşımı mezbahaya götürdüler ve bir domuz gibi katlettiler, işte bu oldu. Sonra o hasta ruhlu yaratıklar onu bize yedirdi. Anlayabildin mi? Anlaşıldı mı? Evet, doğru duydun –onu bize yedirdiler."



Ve böylece Halkın Demokratik Kuzey Kore Cumhuriyeti de *Dans Eden Valeler*'i öğrendi. Dur durak bilmeyen propaganda makinesinin ilk kez Batı'nın emperyalizminin kötülüklerini abartması gerekmiyordu. Aslında, insanların paniğe kapılmaması için tehlikeyi olduğundan daha önemsiz gibi bile göstermeye çalışıyordu. Evet, bir acil durum söz konusuydu ve dünyada yalnızdılar ama bu yeni bir şey değildi. Kurucuları Kim Il-Sung bilge bir adamdı ve bunların olacağını önceden öngörmüş, nasıl hayatta kalacaklarından bahsetmişti. Sınırlarını tehdit eden ne olursa olsun yok edilecekti. Korkuya gerek yoktu. Kim Jong-un, kurucunun torunu, halkına zarar gelmesine izin vermezdi. Dünyanın geri kalanından izole yaşamaya devam edecek ve güvende kalacaklardı.

Ama yabancı çocukların varlığı dışarıdaki tehlikeyi sürekli hatırlatıyordu ve ilk hafta sona erdiğinde özel muamele, ziyaretler ve röportajlar da kesildi. Ardından grubun tek yetişkin kadını Bayan Benedict otel odasında ölü bulundu. Kadın intihar etmişti ve kamptan kaçmanın heyecanı da kadınla birlikte yok olmuştu. İki gece sonra, hepsi Pyongyang'dan çıkarılmıştı.

Maggie, askeri kamyonlarla yaptıkları çok da konforlu olmayan seyahati hatırladı. Engebeli araziden ve hiç bitmeyecekmiş

gibi duran ormanların içinden geçerek, yan yollara girerek, dağın içine oyulmuş bu gizli tesise gelmişlerdi. Tatil sona ermişti. Bir hapishaneden kurtulup bir diğerine adım atmışlardı.

Dost bir ses, "Burada uzun süre kalırsan yüzün donup yere düşer," dedi.

Maggie gözlerini kırpıştırdı. Sise o kadar uzun süredir bakıyordu ki gözleri ağrıyordu. Bakışlarını boşluktan kaçırdı ve terasta kendisine yaklaşan yaşlı centilmene baktı.

"Günaydın, Gerald," dedi. Adamı gördüğüne memnundu. "Çok uzaklardaydım."

"Yine düşüncelere mi daldın?"

"Ah, buraya ilk geldiğimiz günleri düşünüyordum."

Adam eldivenli ellerini çırptı ve ürperdi.

"Aylar önce," dedi. "Sizin vagonlardan inişiniz, *Oliver*'den çıkmış bir sahne gibiydi! Neredeyse *Consider Yourself* şarkısını söylemeye başlayıp size Artful Dodger'imi verecektim."

Klapalarını tuttu ve ayaklarını zarif hareketlerle yere vurdu. Maggie bir kahkaha attı.

Adam, "Gerçi artık buna Artful Codger diyebiliriz," diyerek kıkırdadı.

Maggie, "Keşke sahne alırken seni izleseydim," dedi. "Harika olduğuna eminim."

Gerald Benning kolunu kızın omzuna attı. Gösterileriyle ilgili hiç konuşmazdı ama çocuklar bunu bir şekilde, muhtemelen Martin'den, öğrenmişti ve önceki yaşamı ile ilgili sorular sormayı seviyorlardı. Gerald soruları neşeyle cevaplıyor ama genelde başka şeylerden bahsediyor ve çocuklardan kendilerini anlatmalarını istiyordu. Çocuklara, özellikle de küçük olanlara, tüm bunlar yaşanmadan önce dünyanın nasıl bir yer olduğunu hatırlatmanın çok önemli olduğunu düşünüyordu.

Eski günlere dair sıradan şeyler anlatmalarını istiyor, unuttukları basit şeyleri hatırlatıyordu: Aile tatilleri, en güzel doğum günleri, en sevdikleri filmler ve şarkılar, evcil hayvanlarının isimleri ve okulda kimin yanında oturdukları. Çocuklara bir gün bu şeylerin geri döneceği ve her şeyin yoluna gireceği sözünü vermiyordu. Bu çok zalimce olurdu. Zaten bunu söylese de kendisine inanmazlardı. Ama bu anılar çocuklara şüpheci bir ulusun iyi niyetine bel bağlayan mülteciler olmadıklarını hatırlatacak ve kendilerini reddettikleri için ailelerinden nefret etmeyeceklerdi. Onların hatası değildi. Suçlanması gereken *Dans Eden Valeler*'di.

Maggie gülümsedi. "Sen olmasaydın ne yapardım bilemiyorum," dedi. "Bunca aydır, kamptakinden daha az özgürlüğe sahibim ve yapacak hiçbir işim yok, sızlanıp dedikodu yapmaktan başka bir şeyim yok. Sen olmasaydın herhalde şimdiye kadar birbirimizi öldürürdük. Mesela bugün Esther'i boğmaya niyetlendim. Eskisinden de kötü. Ne kadar kindar bir inek; gerçekten beni sinir ediyor."

Gerald, "O kızı sevmek çok zor," dedi. "Ve Nicholas'tan hoşlanmaya başladığından beri iyice sinir bozucu oldu. Ama burada hiçbirimiz kusursuz değiliz ve sen o kadar çok şey yaşadın ki insanları kendine getirebiliyorsun. Burada kapana kısılmanın kimseye bir faydası olmuyor. Bunun seni ele geçirmesine izin verme. Başını dik tut, tatlım."

"Sen söyleyince her şey daha iyi görünüyor. Bu kasvetli yerde bile..."

Adam göz kırparak "Titipu," dedi. Gerald dağın içindeki gizli üsse *The Mikado*'daki hayali kasabanın adını vermişti ve bu aslında Kuzey Koreli ev sahipleri için büyük bir hakaretti. *The Mikado*'nun geçtiği Japonya ile aralarında husumetten başka bir şey yoktu.

"Gördün mü? Şimdi bütün çocuklar bu ismi kullanıyor. Ne olduğunu bilmiyorlar ama onlara komik geliyor. Generaller öğrenmediği sürece sorun yok, onlara gülecek bir şey verdin. Buradaki hayatı katlanır hale getiriyor ve bizi saçmasapan şeylerle meşgul ediyorsun. Geçen ay Lee'ye o doğum günü pastasını yapmak için gizlice mutfağa girişin harikaydı."

"Ona birkaç tane de sigara bulabilseydim çok mutlu olurdu."

"Ah, minnet duymasını bekleme, hiçbir zaman duygularını belli eden biri olmadı ama o pasta onun için çok değerliydi. Charm... öldüğünden beri hiç eskisi gibi olmadı."

Gerald üzgün bir ses tonuyla, "Zavallı kız," dedi. "Size yapılan şey çok korkunç. Onu tanımak isterdim. Kulağa harika biri gibi geliyor."

Maggie bakışlarını önüne indirdi. "En iyi arkadaşımdı," dedi. "Onu düşünmediğim tek bir gün bile yok ve bir de Marcus var –ikisini de özledim. Bunca ay sonra bile içim sızlıyor."

"Tabii ki sızlar. Ve her zaman sızlayacak ama acısı hep bu kadar keskin olmayacak ve onları kaybetmenin acısının yanı sıra onların seni ne kadar mutlu ettiğini de hatırlayacaksın. Biraz vakit alacaktır."

Maggie kendini suçlu hissederek dudağını ısırdı. İskoç çocuğu, Alasdair'i, unutmuştu. Geriye kalanların kaçabilmesi için Punchinello Muhafızları'nı üzerine çekmişti. Karanlık ormanın içinden gelen silah seslerini herkes duymuştu ve bunun en anlama geldiğini biliyorlardı. Cesedi muhtemelen hâlâ New Forest'taydı, gömülmemiş ve vahşi hayvanlar veya daha kötüsü tarafından yenmişti.

Ve bir de Bayan Benedict vardı...

Maggie mutsuzca, "Charm'ın annesi için daha fazlasını yapabilirdim," dedi. "O ilk hafta, neler olduğunu öğrendikten sonra, ben..."

Gerald kararlı bir biçimde, "Yapabileceğin bir şey yoktu," dedi. "Bayan Benedict acısıyla yaşayamadı. Kimse yapamazdı. Onu durdurabileceğini düşünme. Ümitsizlik korkunç bir şeydir, hatta en kötüsüdür."

Üzüntüsünü dağıtmak istercesine eldivenli ellerine sıcak nefesini verdi ve buhar bulutu etrafa dağıldı.

"Geçmişte yaşamak hiçbir işe yaramaz, genç Maggie," dedi. "*Patience* şarkısında *dön, yüzünü bu tarafa dön,* der. Muhtemelen bir sonraki dönemeçte bizi çok daha kötü şeyler bekliyor ve onlar için hazır olmalıyız. Ama bu arada bırak da 'neşeli ziller çalsın'. Bay Ümitsizlik için evde yokuz ve dostun Lee'nin bu karanlık çukurda boğulmadığından emin olmalıyız."

Kız da aynı fikirdeydi. "Ama koroya katılacağını sanmıyorum," dedi. "Biz geriye kalanları nasıl kandırdığını bilmiyorum. Benim sesimi hiçbir zaman Adele'in sesi sanmayacaklar. Ve bir de verdiğin müzik dersleri var, en azından Martin'in sıkıcı matematik derslerinden daha popüler. Sen gerçekten moralimizi yüksek tutmaya çalışıyorsun, muhafızları kandırarak bizim için aşırdıklarından hiç bahsetmiyorum bile. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum. Ben o ekşi suratlı adamları gülümsetemiyorum bile."

Gerald, "Satrançta beni yok etmelerine izin veriyorum," dedi. İltifatı elini havada sallayarak geçiştirdi. "O oyuna bayılıyorlar. Şimdi, korodan bahsetmen iyi oldu çünkü bu hafta Noel şarkıları söylemeye karar verdim ve bilinen şarkılardan bahsetmiyorum. İçinde *Jingle Bells*, *Batman* korkuları veya çoban çorapları olmayanlardan bahsediyorum. Bu kasvetli Titipu halkına neler kaçırdıklarını gösterelim."

"Noel şarkıları söylememize izin verirler mi? Sen bu kavrama tümden karşı olduklarını söylemiştin."

"Ah, öyleler. Bu delilik başlamadan önce, Güney Koreliler silahsız bölgedeki kulenin etrafına ışıklar koyup onu bir Noel ağacına benzetirdi. Bunlar da kuleye roket atmakla tehdit ederdi. Halkın süslü hayallere kapılmasını istemiyorlardı. Biz de bu yüzden onlara Noel şarkıları söylediğimizi söylemeyeceğiz. Bazı eski şarkılar çok belirgin değil ve diğerlerinde bazı kelimeleri değiştirebilirim. Bir şey anlamazlar, her zamanki gibi pratik yaptığımızı düşünecekler. Hatta çevirmenler ve muhafızlar da bize katılabilir –bak, bu ilginç olabilir. Onlara birkaç replik söylettirebilirsem bu benim Noel hediyem olur. Sence Latinceleri nasıldır?"

Maggie bir kahkaha attı. "Herhalde benimki gibidir; hiç yoktur yani."

"Harika, bakalım biraz *Quem Pastores* ile paçayı kurtarabilecek miyiz? Bu onları aldatabilir."

Maggie, "Siyasi parti ve çok değerli liderlerinden başka hiçbir şey düşünmeyenlerin olduğu bir yerde Noel'den bahsetmek insana komik geliyor," diye mırıldandı. "Eskiden severdim: süsler ve çanlar, partiler ve yiyecekler –özellikle de yiyecekler. Tıka basa yiyerek üvey annemi deli ederdim. Şimdi bana başka bir hayattan anılarmış gibi geliyor; sonrasında çok şey yaşadım."

Gerald, kızın omzunu hafifçe sıktı. "Büyüdün, sana olan şey bu," dedi. "Kimsenin beklentilerini yerine getirmek zorunda olmadığını, kendi beklentilerine kulak verebileceğini öğrendin. Üvey annen tam bir canavarmış, seni anoreksi hastası yapmaya çalışmış ve tabii ki sen de inatçı bir kız olduğun için tam tersini yapıp şişmanlamaya başlamışsın. Ama şimdiki haline bak. Buraya geldiğinden beri kaç kilo verdin? Gerçi çok da ihtiyacın yoktu; geldiğinde de güzeldin. Diğer çocuklardan bazıları kilo almayı başardı ama sen birkaç kilo daha vererek forma girdin."

Maggie sisin içine bakıyordu. "Artık büyük olmama gerek yok," dedi. "Kampta öğrendiğim bir şey varsa o da yüz metreyi hızlı koşabiliyorsan hayatta kalma ihtimalinin daha fazla olduğudur. Bu yüzden her sabah aşağı inip yukarı çıkıyorum; ayrıca, yapacak başka işim yok."

Gerald, "Evet," diyerek onayladı. "Ve koşu henüz sona ermedi. Bu yer düşündüğümden daha uzun süre dayandı. Austerly Fellows burayı sona saklamış olmalı."

"Sence ne zaman harekete geçecekler?"

"Çok uzun sürmez." Dönüp kendisini terasa kadar takip eden kadın askere baktı ve neşeyle el salladı. Misafirlerin ihtiyatlı gözleri sürekli üzerlerindeydi. "Son zamanlarda aşırı tedirginler," diye mırıldandı. Sadece Maggie'nin duyabileceği bir ses tonuyla konuştu. "Fark etmedin mi? Güneydeki silahsız bölgede garip şeylerin olduğuyla ilgili söylentiler var. Bir kısmının ailesi orada, biliyorsun; onlarla takılınca onlarla ilgili bir sürü şey öğrenebiliyorsun."

"Dillerini öğrenmeye başladığını anlarlarsa başın belaya girer."

Gerald sırıttı. "Kendimi ele vermeye niyetim yok," dedi. "Ve en iyi öğretmenim General Chung'un küçük kızı Nabi. Onun için bir oyun gibi. Ayrıca, orada burada bir sürü garip kelime duyuyorum ve piyano kelimesi onlarda bizimkine çok benziyor. Bu kimin aklına gelirdi? Ama, anladığım kadarıyla, sınırdan içeri gizlice kitaplar sokulmuş ve ormanda yaratıklar görülmüş."

Maggie, "Demek başladı," dedi. "Yakında üzerimizden helikopterler ile geçip hoparlörlerden kitabı okurlar. Gerçi Pyongyang'da buna ihtiyaçları yok, şu ses sistemi her yere ulaşıyor. Ama buradan nereye gideceğiz? Saklanacak bir yer kalmadı. Dünyanın bir ucunda kapana kısıldık. Sonra bize ne olacak?"

Gerald, "Bu hava sahasına uçan bir şey girerse uzun süre yaşamaz," dedi. "Mareşaller yeni füzelerini kullanmak için can atıyor,

özellikle de Köpekbalığı Tark. O kana susamış bir şeytan ve güneyden yeni geldi. Fırsatını bulsa şimdiye kadar gördüğü bütün kırmızı düğmelere basardı. Çinlilerin henüz eski helikopter numarasını denememiş olmasının sebebi de bu olabilir. Unutma, bu dağdan sadece otuz veya kırk kilometre ötedeler. Hayır, Bay Fellows farklı bir şey deneyecek. Sonuçta, bizde çok istediği iki şey var."

"Lee ve Martin."

"Evet, Lee ve Martin. İkisini çok farklı sebeplerden istiyor."

Sessiz kaldılar ve birbirlerine sarıldılar, şekilsiz sise döndüler.

Gerald ve Maggie ilk karşılaştıkları günü hatırladı, birbirlerinden çok keyif almışlardı. Adamın yetmiş, kızın ise on beş yaşında olması sorun değildi. Maggie adam için hiç sahip olmadığı torunu gibiydi, hem sıkı dosttular hem de aynı şeylere gülüyorlardı.

Adam, "Şimdi gitme zamanı," dedi. "Yarım saat sonra Martin ile koca şapkalı adamlarla işe yaramaz bir toplantı daha yapacağız. Bu soğukta dışarıda daha fazla kalma, içeri gir ve herkese koronun her zamanki saatte toplanacağını söyle. Ah, unutma; bu bizim mevsimimiz..."

Adam yanında kadın askerle uzaklaşırken Maggie de *"Fa la la la la,"* diye şarkı söylemeye başladı.

Maggie sise döndü. En son bir Noel şarkısını kamptayken söylemişti. Bir Punchinello mızrağı ile öldürülen genç bir çocuğun mezarı başındaydı. Maggie ismini hatırlayamayınca çok utandı. Hayatından çok fazla yüz silinmişti. Ama Jody adında bir kıza ait olanı hiç unutmayacaktı. *Dans Eden Valeler*'in kıza ne yaptığını hatırlayınca tüyleri diken diken oldu. Jody iki dünya arasında sıkışıp kalmıştı. Gözleri mavi cama dönüşmüştü ve Ay Büyücüsü'nde içinde bir salgın hastalık barındıran camdan bir tavşandı. Maggie bu anıyı sonsuza kadar unutmayacaktı.

"Gerçi çok uzun sürmeyecek," diye mırıldandı.

Yoğun sise bakarken Geralt'ın söylediklerini, güneyde yaratıkların görüldüğü söylentisini düşündü. Ya Çin sınırından da sessizce yaklaşmaya başlarlarsa? Ormanlık arazi ve dağların yamaçları şimdi sisin içinde görünmez olan bu yaratıklarla dolu olabilirdi. Bu rahatsız edici düşünceyle birlikte duvardan uzaklaştı ve koşarak askeri üsse girdi. Metal kapıyı arkasından kapattı.

3

Dağın içi dışından biraz daha sıcaktı. Martin Baxter ana girişin hemen içindeki meydanda bekliyordu. Devasa ve görkemliydi, beş tünelin birleştiği yerdeydi. Tesis çok büyüktü ve bir yerden başka bir yere gitmek için araçlara binmek gerekiyordu. Tüneller yan yana iki şerit trafiğin akabileceği kadar büyüktü. Tünellerden birinde ağır teçhizatı ve mühimmatı taşımak için raylı sistem bile vardı. Bu insan yapımı mağaranın duvarları çıplak taştandı ve ışıklandırma basit ama işlevseldi, sarkan kablolar ve tellerden oluşuyordu.

Ortadaki alanı Pyongyang'daki yirmi metrelik bronz Kim Il-Sung heykelinin daha küçük bir kopyası domine ediyordu. Orijinalinden daha küçük olsa da yedi metreydi. Sağ kolunu öne uzatmıştı ve sanki etrafından geçip giden araçlara yön gösteriyordu. Her bir geçidin üzerine aynı kırmızı yıldızlı bayrak asılıydı ve aynı desen mavi kenar çizgileriyle mozaik zemine de işlenmişti.

Martin tesisin görkemli içini ilk gördüğünde aklına *James Bond* filmleri gelmiş, Ken Adam tarafından tasarlanan harika kötü adam sığınaklarını hatırlamıştı. İçindeki inek hemen devreye girmiş, eski ciplerin ve bisikletlerin aslında birer *dalek* olduğunu hayal etmiş, dışarıda da robot bir Yeti'nin kol gezdiğini düşünmüştü. Fakat bundan kimseye bahsetmemişti. Sadece ortağının on iki yaşındaki oğlu Paul böyle bir hayali takdir ederdi.

Ama Paul de *Dans Eden Valeler*'in ilk kurbanlarından biriydi ve şimdi çocuğun annesi Carol ile birlikte Ismus'un maiyetindendi. Martin ikisini de çok özlemişti.

Bu sabah sinirli ve tedirgindi. Generaller ile haftalık toplantılar amaçsızdı. Söylediklerini hiçbir zaman dinlemiyor ve kendisini küçük gördüklerini gizlemiyorlardı. Çocuklar İngiltere'den kurtarıldığından beri hiçbir ilerleme katedilmemişti. Anlayamıyordu. Ismus'a karşı bir operasyondan bile bahsetmiyorlardı. Politikaları, beklemek ve mümkün olduğunca çok bilgi toplamaktı. Her ne bilgi topluyorlarsa bunu Martin ile paylaşmıyorlardı. Martin bugün bazı cevaplar almaya kararlıydı. Kendisine bu kadarını borçluydular. Sıradan biri değildi. Ismus'un canını en çok yakan adamdı, en başından beri ona meydan okumuş ve bir senenin neredeyse tamamını dünyayı uyarmakla geçirmişti.

Hoparlör sisteminden parazit sesleri geldi ve ardından bir ses tünellerde yankılandı. Dil Kore diliydi ama kalitesi o kadar düşüktü ki İngilizce bile konuşsa Martin ne dediğini anlayamazdı. Günlük duyurular ve emirler olduğunu düşündü.

Eski bir cip yanında durdu. Kuzey Kore savaş makinesi yeni teknoloji ile geçmişin kalıtları arasında bir yerde sıkışıp kalmış gibiydi. Güney Kore'nin binlerce füzesi, ZM-87 lazer silahları, nükleer bombaları ve aktif bir uzay programı olsa da diğer silahlarının ve araçlarının büyük bir kısmı İkinci Dünya Savaşı'ndan kalmaydı.

Gerald'ın yanından hiç ayrılmayan kadın askerden daha genç bir kız direksiyonun başındaydı ve yanında AK-47'li ve asık suratlı bir adam oturuyordu. İfadesizce Martin'e baktı ve eski matematik öğretmeni araca binip arkada Gerald'ın yanında yerini aldı.

Gerald, "Piccadilly, lütfen," dedi. "Ve yolu sakın uzatma yoksa bahşiş alamazsın." Burada bu adamı hayatta tutan bu garip şakalarıydı. Dağın içindeki hayata katlanmak kolay değildi, bu

yüzden de her fırsatı değerlendirip yaşamını renklendiriyordu. Adamın her şeyle dalga geçmesi bazen Martin'in sinirini bozuyor ama çocuklar adama tapıyordu.

Direksiyonun başındaki kız hiçbir şey duymamış gibi aracı sürdü. Adı Chung Eun-mi'ydi, General Chung Kang-dae'nin en büyük kızıydı.

Martin bu ülkeye ilk adım attığında bilim kurgu kimliği hemen devreye girmiş ve *Star Trek*'teki Bajoranlar gibi bu insanların da soy isminin ilk isimlerinden önce kullanıldığını fark etmişti.

On yedi yaşında herkes zorunlu olarak askere alınıyordu ama Eun-mi için başka bir seçenek yoktu. Bu onun için bir işti. Bu üniformayı giymek en büyük hayaliydi. Babasının bir oğulda görmek isteyeceği her şeye sahipti. Belki de erkek olsaydı, babasıyla çok daha farklı bir ilişkisi olurdu.

Eun-mi devletine aşırı sadıktı ve kendini Halkın Ordusu'na adamaya kararlıydı. Her yaptığı işte en iyi olmaya çalışıyor, başka hiçbir şey düşünmeyerek kendi sınırlarını zorluyordu. Biriminde en çok antrenman yapan askerdi ve bir tüfeği herkesten hızlı söküp takabiliyordu. Rusça, Mandarin ve İngilizcesi çok iyiydi. O ve küçük kız kardeşi Nabi, Batılı mültecilerden sorumluydu. Çevirmenlik, kılavuzluk ve korumalık yapıyorlardı. Maggie ve diğer çocuklar konuştukları her şeyi üstlerine rapor ettiklerini de biliyordu. Belki de ablasına hiç benzemeyen ve sadece altı yaşında olan Nabi farklıydı. İzin verildiğinde İngiliz çocuklarla birlikte vakit geçirmekten büyük keyif alıyordu.

Gerald, küçük Nabi'yi çok seviyordu ve kızdan Kore dilinde bir sürü kelime öğrenmişti ama ablası için aynı şeyi söyleyemezdi. Kızın güzel ama parlak gözleri hiçbir duyguyu belli etmiyordu. Yine de kendisi veya diğerleriyle konuşurken tiksindiğini belli eden bir ışıltıyı kızın gözlerinde fark edebiliyordu. Ülkedeki

herkes gibi Batı'dan nefret edecek şekilde yetiştirilmiş ve bir generalin kızı olduğu için öfkesi daha da körüklenmişti. Avrupalıları gerçekten de adi bir ırk olarak görüyordu ve başka bir göreve verilmeyi yeğlerdi ama emirlere asla karşı gelmez ve üstlerinin kararlarını asla sorgulamazdı.

Cip bronz heykelin yanından geçerken Eun-mi ve yanındaki adam heykeli saygıyla selamladı, ardından araç tünellerden birine girdi. Martin ve diğerleri üssün ancak belirli yerlerine adım atabiliyordu. Yatakhaneler ve spor sahası tıbbi merkezde mülteciler için ayrılan alandaydı. Diğer yerlere adım atmaları yasaktı. İletişime geçebildikleri personelin de yetkileri sınırlıydı ve sessizce kendi yemekhanelerinde yemek yerlerdi. Tıbbi merkezin bazı kısımlarına da giremiyorlardı, bazı gizemli kapılar ya kilitliydi ya da silahlı muhafızlar tarafından korunuyordu.

Haftalık toplantılarını yaptıkları yer ise tesisin en kuzey ucunda, en güvenli yerlerden birindeydi. Burada casus uydular ile istihbarat toplanıyor, yan yana sıralanmış bilgisayarların başına oturan bilgisayar korsanları vardiyalı olarak yedi yirmi dört yabancı ülkelerin güvenlik sistemlerine sızıyordu. Gerçi Gerald veya Martin bunları bilmiyordu. Yoldan sapmadan ciple doğrudan toplantı odasına gider, odayı terk etmelerine, hatta tuvaleti kullanmalarına bile izin verilmezdi. Toplantı sona erince de hemen aynı ciple geri dönerlerdi.

Gerald bu yolculukları ilgi çekici buluyordu. Tesisin her yerinde sürekli bir hareketlilik vardı ve bisikletlerin minik çanları her yerde yankılanıyordu. İnsanların ne yaptıklarını ve neden aceleleri olduğunu hep merak ediyordu. Her ne yapıyorlarsa, çok ciddiydiler ve aşırı odaklanıyorlardı. Bazen askerleri güldürmeye çalışıyor ama sadece kendisini şah mat ettiklerinde yüzlerinde zafer kazanmış bir gülümseme görebiliyordu.

Cip kanatlı kırmızı kapıların önünde durdu. Kapının önündeki iki iriyarı koruma tanıdık Kalaşnikoflar taşıyordu.

Gerald araçtan inerken, "Ben gezgin bir ozanım," diye mırıldandı. Aracın egzoz dumanını eliyle sağa sola savurdu. Bu tünelin havalandırma sistemi yine bozulmuş olmalıydı. Eylül ayından beri bu üçüncü kez oluyordu.

Eun-mi'nin yanındaki asker direksiyonun başına geçti ve uzaklaştı. Kız, korumalarla konuştu ve üçlünün geçmesi için kenara çekildiler.

Gerald kısık sesle, "Titipu'nun görkemli askerlerinin karşısında," diye mırıldandı. "Bütün uluslar korkudan titrerse hiç şaşırmam."

Toplantı odası da insanları etkilemek için tasarlanmıştı. Bütün süper kötülerin savaş odaları böyleydi; oval, kabaca oyulmuş taştan duvarların dokusunu belirginleştirecek şekilde alçak ışıklandırmalı. Kim Il-Sung'dan torununa kadar üç başkanın canlı renkli, abartılı ve pohpohlamak için tasarlanmış resimleri en uzun duvarda asılıydı. *Mikado* temasına sadık kalan Gerald bunlara *Üç Küçük Hatun* diyor, her yerde asılı olan bu resimleri ne zaman görse kimsenin uygun görmediği bir şarkıyı mırıldanmaya başlıyordu.

"Kimse güvende değil, çünkü biz kimseye değer vermeyiz."

Büyük ve elips bir masa, vişne ağacından yapılmıştı ve odanın ortasını kaplıyordu. Bir ucunda devasa bir TV ekranı vardı. En azından burası dışarıdaki tünellerden daha sıcaktı. Üç aykırı elektrikli ısıtıcı, İngiltere'deki pansiyonlarda sıklıkla görülen eski tarz aletlerdi, sıcaklığı yükseltmek için getirilmişti ve çubukları şimdi parlak turuncu bir ışık yayıyordu.

Mareşaller ve generaller çoktan yerlerini almıştı ve bekliyordu, iki Avrupalı içeriye girince ayağa kalkıp selam verdiler.

Martin ve Gerald da selam verdi, odada kimlerin olduğuna baktı. Bu on dört orta yaşlı adam ülkenin en güçlü adamlarıydı ve Yüce Lider'e çalışıyordu. Genel Kurmay Başkanı ve Eun-mi'nin varlığına hiç tepki göstermeyen babası General Chung Kang-dae içerideydi. Bir de Mareşal Tark Huyn-ki veya Gerald'ın taktığı ismiyle Köpekbalığı Tark vardı. Tark, İngiliz mültecilerden nefret ettiğini gizlemeye hiç gerek görmüyordu. Martin, adamı hiç sevmiyordu.

İlk geldiklerinde ve Lee'nin inanılmaz yeteneğini tartıştıklarında, Mareşal Tark Hyun-ki çocuğun sırtına bir atom bombası bağlanarak Ay Büyücüsü'ne gönderilmesini istemişti. Bomba patlayınca kitabın etkisi altında olan herkes ölecek ve nüfusu oldukça azalan dünyaya kendi görkemli ulusu hükmedecek, sonunda yabancı düşmanlardan kurtulacaklardı.

Subaylardan bazıları bu kitlesel katliam planını onaylamış ama planın uygulanabilirliği tartışılmaya başlayınca bundan vazgeçmişti. Ulusların toplu olarak ölümünün çok ciddi sonuçları olurdu. Dünyanın dört bir yanındaki nükleer tesisleri, kimyasal fabrikalarını, gaz sahalarını, petrol rafinerilerini, boru hatlarını ve sayısız diğer toksik endüstriyi nasıl kontrol edeceklerdi? Fiziksel olarak mümkün değildi. Milyarlarca insan ölünce geriye kalan cesetler ne tür salgınlara sebep olacaktı? *Dans Eden Valeler*'deki yaratıkların öleceğini garanti edebilirler miydi?

Mareşal Tark Hyun-ki karşı argümanları dinlememişti. Nefret ettiği Batı ile ödeşmek konusunda kararlıydı. Boş sözlerin zamanı geçmişti ve bu savaştan zaferle çıkabilirlerdi.

Planı duyan Lee'nin verdiği tepki de nükleerdi. Ay Büyücüsü'ne götürdüğü her şeyin bir kopya olduğunu bağırıp çağırarak anlatmıştı. Orijinal nesne gerçek dünyadaki baygın bedeninin yanında kalıyordu ve bir bomba her iki yerde birden patlardı.

Çocuğun öfkeli isyanına rağmen Mareşal'i fikrinden vazgeçiren Kim Jong-un'dan gelen bir telefon olmuştu. Sonrasında, Lee'yi Ay Büyücüsü'ne göndermekten bahsetmemiş ve çocuk dört muhafıza bağlanarak gece gündüz kontrol altında tutulmuştu.

Sonuç olarak, bu toplantılarda selamı en özensiz olan Köpekbalığı Tark'tı ve iki İngiliz'in yüzüne hiç bakmayarak onlardan hiç hoşlanmadığını belli ederdi. Grotesk teklifi reddedildiğinden beri yardımcısını da yanına alıyor ve onun ağzıyla iletişim kuruyordu.

Yardımcısı, yirmi yaşındaki yakışıklı Du Kwan, Martin ve Gerald içeriye girince gülümseyen tek adamdı ama dostane tavrı İngilizler için değildi. Geçen süre içerisinde Eun-mi'nin güzelliğini ve duruşunu takdir etmişti. Kızla özel olarak konuşmayı çok istiyordu ama böyle bir temas yasaktı. İlgisini dile getirmek istiyordu ama bunu nasıl yapacaktı? Ayrıca, kız varlığından haberdar mıydı? Kızın hoş gözleri hiçbir zaman kendisine bakmaz, tercüman olarak sadece görevine odaklanır ve bakışlarını masadan kaldırmazdı. Du Kwan çaresizdi. Kızın bir bakışı bile mutlu olmasına yetecekti.

Bu sabah odada Doktor Choe Soo-jin de vardı, elinde kabarık bir dosya tutuyordu. Bulguları rapor etmek için gelmişti, test sonuçlarını açıklayacaktı. Martin'e doğru kısa ve utangaç bir bakış attı. Vereceği tavsiyeler de vardı ama Eun-mi'den bunları çevirmemesini isteyecekti.

Martin ciddi bir okul öğretmeni gibi, "Günaydın," dedi.

Gerald sağına soluna dostça gülümsedi. Ordunun üst düzey yetkililerinin kocaman şapkalar takmasını hep komik bulurdu. Bu halleriyle ayaklı posta kutularına benziyorlardı ve ceketlerindeki madalyalar da kocaman süt şişesi kapakları gibiydi.

Herkes oturdu ve çantaları olanlar önlerine koydu. Dizüstü bilgisayarlar veya dosyalar veya kâğıtlar yerlerini aldı. Genel Kur-

may Başkanı toplantıya başkanlık ediyordu ve General Chung Kang-dae'den en son istihbaratı vermesini istedi.

Eun-mi'nin babası bir dosya açtı. Ufak tefek ve diğerlerinden çok daha genç bir generaldi. Şapkasının altındaki saçları seyrelmeye başlamıştı ama kaşları kalındı ve siyahtı, birer kırkayağa benziyordu. Sert veya hoş olmayan bir yüzü yoktu ama Nabi'nin doğumundan hemen sonra eşini kaybetmişti ve artık nadiren gülümsüyordu.

Konuşmadan önce Martin araya girdi.

Kararlı bir ses tonuyla, "Ismus konusunda ne yapıldığını bilmek istiyorum!" dedi. "Nerede, ne yapıyor ve neden onun işini bitirmek için bir plan yapılmıyor?"

Subaylar şaşkınlık ve öfkeyle kaşlarını çattı. Araya girmeye nasıl cesaret edebilirdi? Sadece saygıdan buradaydı. Eun-mi'ye baktılar ve kızın tercüme etmesini beklediler.

Kız hemen görevini yerine getirdi. Eun-mi de Martin'in izinsiz konuşmasına sinirliydi. Tercümanlık yaptığı için kendisi de babasının sözünü kesmiş oluyordu ve hoşnutsuzluğu yüzüne yansırken yanakları kızardı.

Martin, "Bunca zaman geçti ve hiçbir şey yapmadınız!" diye devam etti. "Tereddüt ettiğiniz her gün işler daha kötüye gidiyor. O ucubelerin şimdi hangi sokaklarda gezindiğini ancak Tanrı bilebilir. İnternete erişmeme izin verseydiniz en azından neler olduğuna bakabilirdim. Tek bildiğim şey, Austerly Fellows'un bizim gördüğümüzden çok daha şeytani bir plan yaptığı. *Dans Eden Valeler*'in devamı gelecek. Belki de çoktan bitirmiştir. O kitap basılınca bu yaşadıklarımız solda sıfır kalacak!"

Kızın cümlelerini tercüme etmesi için duraksadı. Eun-mi bitirince kafasını kaldırmaya cesaret etti ve babasının yüzündeki buz gibi öfkeye tanıklık etti. Bakışlarını hemen kaçırdı ve Du

Kwan'a baktı. Adamın yüzünde utangaç bir gülümseme vardı, sanki kendisini nazikçe cesaretlendirmeye çalışıyordu. Bu beklenmedik gülümseme sinirlerini daha da bozdu. Masanın ortasında sırtını dikleştirdi ve yanakları daha da kızardı.

Martin, "Bir de çocukların İngiltere'den getirdiği nesneler var," diye devam etti. Sözü kesilmeden hemen devreye girdi. "Onlar nerede? Asa ve kafatası? Onlara ne yaptınız? Onları sürekli gözlem altında tutmalısınız. Ya diğer ülkelerde kurulan kamplardaki çocuklar? Neden gidip kaçmalarına yardım etmiyorsunuz? Dışarıda binlerce olmasa da yüzlerce çocuk var ve kim bilir ne acılar çekiyorlar. Siz hiçbir şey yapmıyorsunuz."

"Bakın, sizde şu çocuk, Lee var. O mucizevi bir yeteneğe sahip, kitabın dünyasına girebiliyor ve bundan etkilenmiyor. Ismus ondan korkuyor. O çocuk bu deliliğe son verebilecek tek kişi. Onu size getirdiğim için bana teşekkür etmelisiniz. Onu lehimize kullanmak birinci önceliğimiz olmalı ve bir bomba kuryesi olmasından bahsetmiyorum. Ama siz onu buraya geldiğinden beri zincirlere vurdunuz. Bu nasıl bir strateji?"

Genel Kurmay Başkanı yumruğunu masaya geçirdi ve sessizlik istedi. Bağırırken etrafa tükürükler saçtı.

Eun-mi hemen sözleri çevirdi. "Sen dinle, sen öğren," dedi. "Burada sesin yok. Halkın Demokratik Kore Cumhuriyeti sana iyi niyetini ve hoşgörüsünü gösterdi. Sen bir hiçsin, Batılı bir dilencisin. Bu acil durum için emperyalistlerin zayıflığını suçla. Siz pis ve yozlaşmış bir toplumsunuz. Bütün dünyaya hastalık yayıyorsunuz. Halkın Demokratik Kore Cumhuriyeti bir çözüm bulacak. Yüce Liderimiz Kim Jong-un'un bilgeliği bizi koruyacak."

Martin sandalyesine yaslandı. İşe yaramazdı: Durumun ciddiyetini bile anlamıyorlardı. Austerly Fellows yeni ve kimsenin

hayal bile edemeyeceği bir şey yapmak üzereydi. Fakat burada oturmuş kumdan kaleler inşa ederek dalgalara karşı koyabileceklerini düşünüyorlardı.

Genel Kurmay Başkanı başıyla General Chung Kang-dae'yi selamladı. Eun-mi'nin babası bir kez daha dosyasına odaklandı ve rapor vermeye başladı.

Gerald kollarını göğsünde birleştirdi ve nazikçe dinledi. Martin'in neden böyle patladığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bunun boşa kürek çekmek olacağını biliyor olmalıydı. *Dans Eden Valeler*'in neler yapabildiğini kimse birinci elden deneyimlemeden ve tanıdıklarına neler olduğunu görmeden anlayamazdı.

General Chung Kang-dae bu hafta edinilen bilgileri aktardı. Fakir Afrika ülkeleri şimdi tamamen kitabın etkisi altındaydı ve misyonerlerin Austerly Fellows'un sözlerini yaydığı köylerde bebeklere verilen süte *minçet* tozu da ekleniyordu. Grönland'daki küçük balıkçı kasabalarından Afganistan'ın göçebe kabilelerine kadar her yerin hâkimi *Dans Eden Valeler*'di. Savaşlar, sınır anlaşmazlıkları, uyuşturucu, ırk veya din farklılıkları unutulmuştu. Tarihte ilk kez dünya huzurluydu.

Masadakiler hoşnutsuzluklarını belli ederek mırıldandı.

General devam etti. Büyük şehirler terk ediliyordu. Uydu görüntülerinde sokaklarda trafik görünmüyordu. İnsanlar kırsal kesime gidiyor, gerçek hayatları olduklarına inandıkları kitap dünyasına benzer bir yer bulmaya çalışıyordu. Sydney, Berlin ve Tokyo'da yangınlar kontrolden çıkmıştı. Çin'de iPad parçaları ve Samsung tabletler için parça üreten fabrikaların üzerindeki bulutlar tehlikeli seviyede zehirliydi. Ortaçağ köylüleri gibi yaşamak isteseler de, Ay Büyücüsü temalı hayatlar kursalar da, bu gibi elektronik cihazların üretimi rekor seviyedeydi. Hemen ilgilenilmesi gereken bir konu ise dünyanın dört bir yanındaki

CCTV'lerde görülen doğal olmayan yaratıkların sayısının artmaya başlamasıydı.

Güney Kore sınırı yakınında toprağı sterilize etmek için alev makineleri ve kimyasallar kullanılıyor, *minçet* bitkisinin yetişmesine engel olunuyordu. Köylülere dikkatli olmaları söylenmişti. Her yeri ele geçirmeye meyilli çalıları görecek olurlarsa hemen yetkililere haber vereceklerdi. Bitkiye yaklaşmaları da yasaklanmıştı.

Gerald konsantre olmakta güçlük çekiyordu. Önceki haftalarda verilen raporların hemen hemen aynısıydı. Hiçbir konuda fikrini sormuyorlardı. Kayıtsızca masaya bakmaya başladı ve canı bir cin tonik istedi.

Mareşal Tark Hyun-ki masada Martin'in saygısızlığını fark etmemiş gibiydi. Köpekbalığı'nın yüzü yana dönüktü ve avuçlarını çantasının üzerine koymuştu. Gerald bu adamın ellerinde ne kadar kan olduğunu merak etti. Adamın çok sayıda kişiye işkence ettiğinden emindi. Vahşilik yüzüne kazınmıştı, zalim ve aşağı bakan ağzının etrafında derin kırışıklıklar vardı. Acımasız gözlerinin güneş gözlüklerinin ardına gizlenmiş olması büyük bir lütuftu. *Mikado*'dan bir isim verilemeyecek kadar uğursuz bir adamdı, Yüce İnfazcı Lord bile adama uymazdı çünkü o karakter komikti ve Köpekbalığı kesinlikle komik değildi.

Gerald dikkatini adamın genç yardımcısına odakladı.

Gerald'ın insan radarı çok gelişmişti. Diğer insanların fark etmediklerini fark eder, ufak tefek detayları bile gözden kaçırmaz ve yabancıların ilişki dinamiklerini kısa sürede çözerdi. İnsanlar ilgisini çekerdi, gözlem konusundaki yeteneğini eğlence sektöründeki eski kariyerinde ustaca kullanmıştı. Ardından Felixstowe'un en saygın misafir evinin sahibiyken de bu yeteneğinden çok faydalanmıştı. Eun-mi'nin kendisini bu kadar zorlamasının sebebinin babasını memnun etme arzusu olduğunu biliyordu ama kı-

zın hayal kırıklığına uğrayacağından emindi. General, küçük kızı Nabi'yi daha çok seviyor ve Eun-mi ilgi çekmek için ne yaparsa yapsın övgüler hep kardeşine gidiyordu. Aile sorunları dünyanın her yerinde aynıydı.

Gerald, Du Kwan'ın kıza olan ilgisinin bir süredir farkındaydı ama bu da beyhude bir çabaydı. Ama granit kız şimdi Kwan'ı fark etmişti ve Gerald, kızın yanaklarının kızarmasına çok şaşırmıştı. Eun-mi şimdi masanın diğer tarafına kaçamak bakışlar atıyordu.

Kendi kendine, "Bu işler böyledir," diye mırıldandı. "Bu hikâye ancak gözyaşlarıyla biter." Ama Eun-mi hakkındaki düşünceleri biraz yumuşadı. Grubun robotu değildi, en azından nadiren de olsa insansı bir şeyler hissedebiliyordu.

İngiltere'de inşa edilmeye devam edilen Ay Büyücüsü'nün Beyaz Şato'suyla ilgili de birkaç cümle eden General Chung Kang-dae raporunu tamamladı ve Genel Kurmay Başkanı da başıyla Doktor Choe Soo-jin'i selamladı.

Doktor ayağa kalktı.

Eun-mi, "Gençlerin tıbbi analizleri tamamlandı," dedi. "Ya da sınır verildiği ölçüde ancak bu kadarının yapılabileceğini söyleyebilirim. Geldiklerinde güçten düşmüşlerdi, yetersiz beslenmişlerdi. Fiziksel ve zihinsel stresleri had safhadaydı, test sonuçları güvenilir ve tutarlı değildi. İyi beslenme, dinlenme ve Halkın Demokratik Kore Cumhuriyeti'nin cömertliği sayesinde durumlarında gelişme oldu. Şimdi sonuçlar hazır."

Martin sabırsızca, "Vaktinizi boşa harcıyorsunuz," dedi. "Bu fenomeni bilimle açıklayamazsınız. Üzerine bir mikroskop tutup neler olduğunu anlayamazsınız. Sizce diğerleri bunu denemedi mi? Bu şey başladığından beri bütün ülkelerin en iyi bilim adamları çok daha gelişmiş teknolojilerle bu konuyu araştırdı! Hiçbir

şey bulamadılar çünkü bu şey düşündüklerinden daha büyük... ve daha eski."

Doktor, Martin'i umursamayarak notlarına baktı

"Sonuç olarak," dedi. "Anormallerde sıradışı bir şey yok. Kanda anomali yok. İmmünoloji çalışmaları antijen olmadığını söylüyor."

Martin, "Ha!" dedi.

Doktor bunu duymamış gibi devam etti.

"DNA profilleri, kromozomsal analizler belirgin değildi. Homozigot resesif özellik ihtimalini eleyemeyiz, daha çok pozitif doku örneğine ihtiyacımız var. Sinirsel aktivite, bilişsel yetenekler, ECG –yine yetersiz ve Halkın Ordusu gönüllü test grubu ile karşılaştırıldı. Kitaba direnç göstermelerinin tıbbi bir sebebi yok. En azından, mevcut kısıtlamalar altında ben bulamadım. Bu kısıtlamalar altında daha fazlasını yapmam mümkün değil. Bu yüzden, kitabın etkisine karşı bir aşı üretilmesi mevcut şartlarda imkânsız."

Generaller ve mareşaller hayal kırıklığıyla mırıldanırken Martin ve Gerald da mevcut kısıtlamaların ne olduğunu merak etti. Hangi kısıtlamalar?

Kadın, "On altı yaşındaki denek, Lee Charl," dedi. "Kâbuslar görmeye devam ediyor ama psikolojik travmayla tutarlı ve normal. Sıradışı yeteneğinin tıbbi bir açıklaması yok. Daha fazla araştırmak gerek. En iyi tavsiyem mevcut kısıtlamaların kaldırılması olacaktır."

Doğrudan Eun-mi'ye baktı ve tercümeyi sonlandırmasını söyledi. Sonra doğrudan Genel Kurmay Başkanı'na hitap etti.

Martin cümle tercüme edilmeyince, "O neydi?" diye sordu. "Kadın ne dedi?" Böyle dışlanmaktan nefret ediyordu.

Eun-mi kendisinden istenildiği gibi, "Devlet işleri," diye cevap verdi. Bunu soğuk bir kesinlik ve kontrollü bir memnuniyetle söyledi.

Gerald, kızı inceledi. Taştan maskesi tekrar yüzündeydi ama doktor bir kelimeyi söylerken gözü hafifçe seğirdi ve Genel Kurmay Başkanı kelimeyi tekrarlayınca yine aynısı oldu. Gerald kelimeyi zihnine not etti ve neden bahsedildiğini merak etti. Doktor Choe profesyonel kontrolünü kaybetmeye başlamıştı. Konuşma hararetli bir tartışmaya dönüyordu. Genel Kurmay Başkanı kadının isteğini reddetti ve kadın da hayal kırıklığıyla notlarını gösterdi.

Sonunda, Genel Kurmay Başkanı elini masaya vurdu ve kadına bağırdı. Doktor kendine çekidüzen verdi ve yenilgiyi kabullenerek yerine oturdu.

Martin ve Gerald göz göze geldi. Kadın her ne konuda ısrarcıysa teklifi reddedilmişti.

Şimdi konuşma sırası Du Kwan'daydı.

Genç subay ayağa kalktı ve selam verdi. Eun-mi'ye doğru tedirgin ve gizli bir gülümseme attıktan sonra Mareşal Tark Hyun-ki'nin silahsız bölge ile ayrılan üç eyalette dokuz günlük turunu tamamladığını söyledi. Halkın Ordusu tarafından 1970'lerde sınırın altında açılan ve Güney Kore'ye uzanan tünellerin yıkımıyla da bizzat ilgilendiğini ifade etti.

Du Kwan, "Sınırın yakınındaki insanlar korkuyor," dedi. "Yaratıkların çitleri aştığını duyuyorlar. Çiftçiler tarlalarda kitaplar buluyor ve aileler kitabın etkisi altına giriyor."

Genel Kurmay Başkanı, "Bu doğru mu?" diye sordu.

Genç adam başıyla onayladı. "Mareşal Tark Hyun-ki'nin askerleri ailelerin bir peri masalında yaşadığına inandığı yedi çiftlik buldu. Mareşal Tark Hyun-ki ailelerin vurulmasını emretti. Artık peri masalında değiller."

Genel Kurmay Başkanı memnuniyetle onayladı. Martin ve Gerald başlarını yana çevirdi.

Du Kwan, "Sınır korumalarının da vurulması gerekti," dedi. "Orada bir sürü hoparlör var; bir sürü kötü Koreli kardeşimiz tel örgülerin ardından kitabı okuyor. Sınır muhafızları dinliyor ve peri masalında olduğuna inanıyor. Mareşal Tark Hyun-ki'nin askerlerine ateş açtılar. Orada on iki adamımızı kaybettik. Artık sınır noktalarında kulaklık takılması zorunlu. Destek istendi. Mareşal Tark Hyun-ki üç bin askerin tanklarla güneye gitmesini istedi.

Genel Kurmay Başkanı parmaklarını birbirine kenetledi ve bunun üzerinde biraz düşündü.

Du Kwan hemen, "Mareşal Tark Hyun-ki ayrıca bir yaratık buldu," diye ekledi. "Dikenli çalıların arasında köpek kadar büyük bir örümcek. Mareşal Tark Hyun-ki onu vurdu ve öldürdü. Mareşal Tark Hyun-ki çok cesur."

Doktor Choe, "Örümcek ne?" diye sordu. "Neden buraya getirmedin?"

Du Kwan saygıyla selam verdi. "Yaratık tıbbi merkeze getiriliyor," dedi. "Mareşal Tark Hyun-ki buraya gelince emri verdi."

Doktor bir kâğıdın üzerine bir şeyler yazdı. Bu yaratığı incelemek paha biçilmez bilgiler sunabilirdi. Hemen gidip üzerinde çalışmak istiyordu.

Du Kwan bir şey daha söylemek üzereyken Köpekbalığı yanında kıpırdandı. Genç adam şaşkınlıkla generale döndü. Bu toplantılarda konuşan biri değildi. Söylenecek her şey önceden dikkatlice planlanırdı. Du Kwan fısıltıyla verilen emri duyunca yerine oturdu.

Mareşal Tark Hyun-ki'nin aynalı güneş gözlükleri masada kime dönse onun yüzünü yansıtıyordu.

Tıbbi merkezin yasak kapıları ardındaki metal bir odada çelik bir kutunun içine kilitli karanlık kehribar renkli bir ışıkla aydınlandı. Malinda'nın asasının yıldızı nabız gibi atan bir ışık yaydı.

Mareşal, "Sadece onu bulmadım," diye açıkladı. Elini çantasının üzerinden çekti ve kilidini açtı. "Ayrıca kutsal gerçeği buldum."

Elini çantanın içine sokup düz yeşil bir kapağı olan bir kitap çıkardı. Yüzünde büyük bir memnuniyet ifadesiyle kitabı okumaya ve ileri geri sallanmaya başladı.

Eun-mi, "Gümüş denizin ötesinde," diye çevirdi. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Martin ve Gerald yerlerinden fırladı.

Martin, "Onu durdurun!" diye bağırdı. Masanın üzerinden öne atıldı ve kitabı Köpekbalığı'nın elinden almak istedi. Fakat Mareşal sandalyesini yana çekti ve okumaya devam etti.

Diğer generaller de yerlerinden kalkmıştı, korku ve kararsızlıkla bağırıyorlardı. Ardından bir silah dört kez ateşlendi. Mareşal Tark Hyun-ki grotesk bir bale gösterisi yaparcasına geriye savruldu. Mermilerin üçü başına, biri de kalbine isabet etti. Yere düşmeden ölmüştü ve güneş gözlüğü halının üzerine düştü.

Herkesin kulakları çınlıyordu. Silah sesleri kulakları neredeyse sağır etmişti. Gerald bakışlarını Köpekbalığı'nın cesedinden masanın diğer tarafına çevirdi. General Chung Kang-dae yüzünde kayıtsız bir ifade ile öldürdüğü adama bakıyordu. Sonra adamın genç yardımcısına döndü.

Du Kwan hâlâ şoktaydı. Mareşal'in kanından birkaç damla yüzüne sıçramıştı. Afallayarak kafasını kaldırdı. Sonra herkesin kendisine baktığını gördü.

"Ben... ben bilmiyordum!" diye isyan etti. "Mareşal Tark Hyun-ki bundan bana bahsetmedi, yemin ederim. Bilmiyordum. Kitabı okumadım! Yemin ederim!"

Martin, General Chung'un yüzündeki kararlılığı görünce,

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Bu çocuk etkilenmemiş. Gözlerine bak. Gözleri normal! Valelenmemiş!"

Eun-mi'ye döndü ve çevirmesini istedi. Kız önce tereddüt etti. Sonra söylenenleri babası için çevirdi.

Silah iki kez daha ateşlendi ve yakışıklı genç adam Mareşal'in yanında yerini aldı.

Eun-mi korkuyla nefesini tuttu.

Martin, General'e, "Hayvan!" diye bağırdı. "Zavallı çocuk bizden biriydi! Tehdit değildi. Az önce masum bir çocuğu öldürdün!"

General Chung ne dediğini anlamadı. Sadece gülümsedi ve hafif bir selam verdikten sonra silahını kılıfına koydu.

Toplantı sona ermişti. Kısa süre sonra, yüzü kül renginde bir Eun-mi aracıyla Martin ve Gerald'ı ana kısma götürdü.

Gerald nazikçe, "Hepsi masum, Martin," dedi. "Bunu unutma. Köpekbalığı bile, ne kadar şeytani bir adam olsa da, kitabın kontrolüne girdikten sonra olanların sorumlusu değil. Valelenenlerin sadece bir kurban olduğunu düşünmeye başlarsan sen nasıl biri olursun? Carol ve Paul'ü düşün; onlar da masum."

Martin Baxter bir şey söylemedi. Az önce olanlardan dolayı midesi bulanıyordu ama daha fazlası da gelecekti. Gerald'ın sözleri hassas bir noktasına dokundu ama bunun üzerinde şimdi düşünemezdi.

Toplantı odasında, Genel Kurmay Başkanı bir telefon açtı. Bütün toplantı bir kamerayla Pyongyang'daki saraya aktarılmıştı. Yüce Lider'in emri gayet açıktı.

"Doktor Choe Soo-jin'e söyleyin, kısıtlamalar kalktı. Hem de hemen."

4

LEE, MÜLTECİLERİN TOPLANMA yeri vazifesi gören yemekhanedeydi. Uzun masalardan birinin yanında oturuyordu ve ayaklarını masaya atmıştı. Zincirlendiği dört koruma her iki yanında dikiliyordu. Sıra Spice Girls'deydi, bu dört adam yirmili yaşlarının başındaydı. Grevi bir saat önce *Sex and the City* ekibinden devralmışlardı.

Diğer çocukların büyük bir kısmı yemekhanedeydi çünkü yatakhaneler hücreye benziyordu, küçük ve soğuklardı. Burada odun yakılan bir ocak vardı ama odunlar kısıtlıydı ve günlük payları ancak dört saat yetiyordu.

Çocuklar ya kaba battaniyelere sarınmış ya da üzerlerine büyük gelen askeri kabanlar giymişti. İngiltere'deki kamptan üstlerinde yırtık pırtık kıyafetler ile kaçmışlardı ve şimdi Halkın Ordusu tarafından verilenleri giyiyorlardı. Bu halleriyle muhtaç evsizlere benziyorlardı. Gün boyu çoğunlukla küçük gruplar halinde oturuyor, askerler tarafından verilen Korece kutu oyunlarını oynuyor veya fısıldaşarak sohbet ediyorlardı.

Maggie iğne ve iplik kullanmakta iyiydi. Gerald bir yerden iğne ve iplik aşırmış, hatta bir makas bile getirmişti. Maggie de saatlerini eski üniformaları yeniden tasarlayarak, boyutlarını küçülterek veya onları bambaşka şeylere dönüştürerek geçiriyordu. Spencer'ın kovboy şapkasına belirgin bir Amerikan sembolü olduğu için el

koyulmuştu. Maggie de bu açığı gidermek için çocuğa üzerinde bir şerif yıldızı bile olan kovboy tarzında bir ceket dikmişti.

Maggie kampta Charm'ın yanında kalan kızlarla özel olarak ilgileniyordu. Charm kendisinden kızları yalnız bırakmamasını istemişti, bu yüzden önce onların isteklerini yerine getiriyordu. Kuzey Kore'de Batılı kıyafetler yasaktı, bu yüzden muhafızlar el yapımı giysileri gördükçe kaşlarını havaya kaldırıyordu. Maggie, kızları gülümsetmek için ancak bu kadarını yapabiliyordu. Kumaşlardan geriye kalanlarla küçük bebekler ve hayvanlar dikiyordu. Önceleri bunu kendini bir şeyle meşgul etmek için yapıyordu ama artık bebekler ve hayvanlarla yemekhaneyi süslemeye başlamıştı. Ama artık bütün kızlar bu oyuncaklardan istiyordu. Tek istisna hepsinin çok çirkin olduğunu söyleyen Esther'di.

Maggie öğleden sonra Lee'nin karşısına oturmuş renkli iplikle bir ayıya göz dikiyordu. İplikler vaktinin büyük bir kısmını anormaller ile geçiren Nabi'nin hediyesiydi. Maggie bu kızın Eun-mi'nin kız kardeşi olduğuna inanamıyordu. İki zıt kutup gibiydiler. Altı yaşındaki Nabi cıvıl cıvıl, heyecanlı ve meraklı bir çocuktu. Uzun ve boş koridorlarda kahkahası yankılanırdı. Siyah saçlarını topuz yapıyordu ve yüzünden badem rengindeki gözlerine kadar çıkıp dişlerini açığa çıkaran gülümsemesi hiç eksik olmazdı. Çoğu zaman fazla sevimliydi ve Maggie şakayla karışık Nabi'nin çikolata kutulu propaganda posterlerinden çıktığını söylerdi.

Altı yaşındaki kız en çok Lee'ye hayrandı. Lee, kız için yeni ve şaşırtıcı bir şeydi. Halkın Demokratik Kore Cumhuriyeti'nde siyah ırk çok nadir görülürdü. Genelde büyükelçilik personeli veya kapalı kapılar ardında hayatlarına devam eden diplomatlar arasında görülürlerdi. Gerçi bu insanların büyük bir kısmı aylar önce

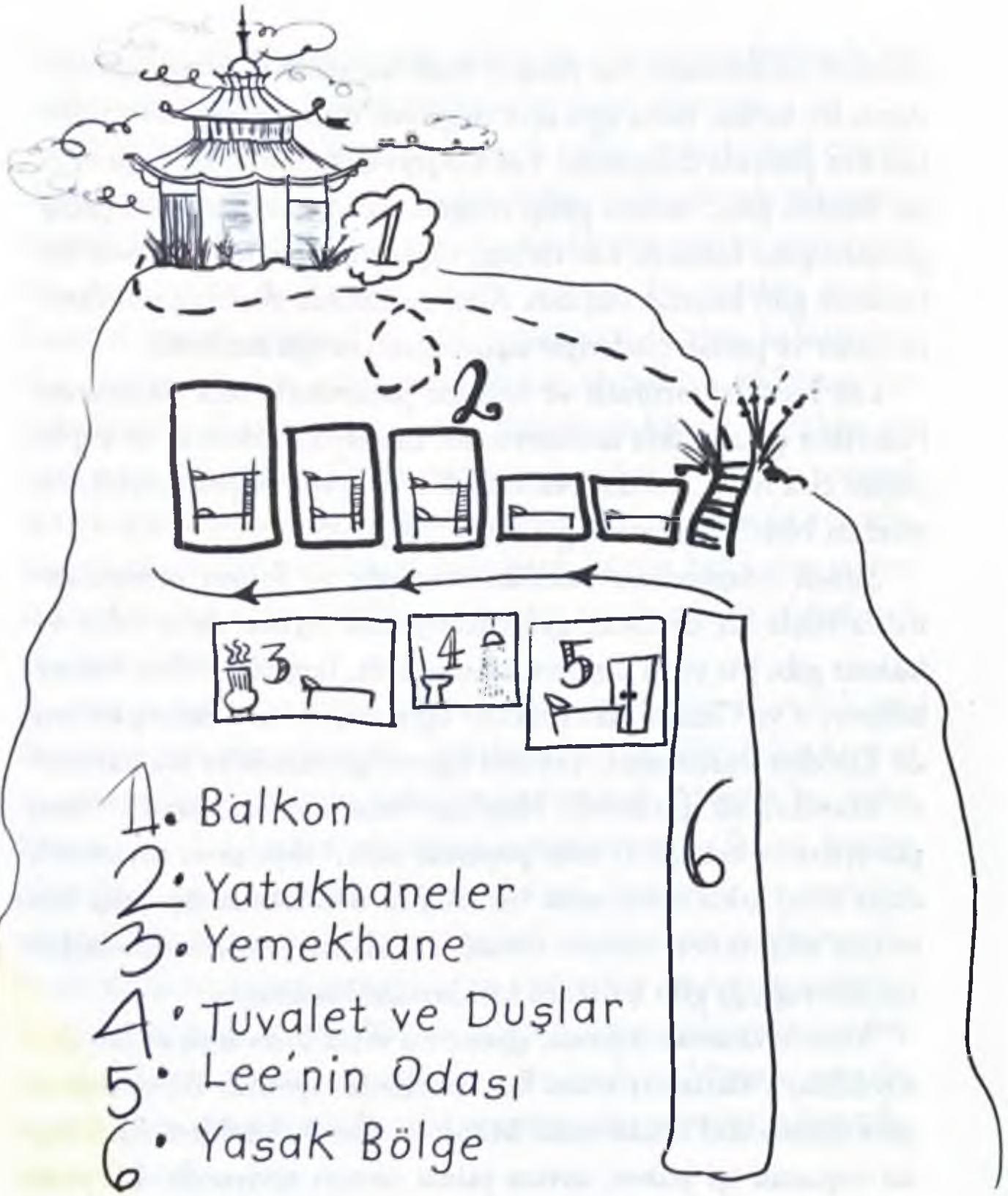
ülkeden çıkarılmıştı, bu yüzden Nabi hiç siyah bir insan görmemişti. İlk birkaç hafta ağzı açık ve gözleri dışarı fırlayacakmış gibi Lee'nin peşinde dolaşmıştı. Lee bir şeye dokunursa, bir kapı veya bir bardak gibi, hemen gidip renginin dokunduğu şeye de geçip geçmediğine bakardı. Lee de kıza bağırıp çağırır, kız korkmuş bir hamster gibi koşarak kaçardı. Ama sonrasında yine Lee'nin yanına gider ve parlak gözleriyle taparcasına çocuğu incelerdi.

Lee hâlâ üzüntünün ve öfkenin pençesinde olsa da sinirini Nabi'den çıkarmakta zorlanıyordu. Yaşasaydı Charm'ın ne yapacağını çok iyi biliyordu. Nabi ile dost olur ve kızı çok severdi, bu yüzden Nabi'ye tolerans göstermeyi öğrendi.

Şimdi Maggie'nin yanında oturuyor ve formu tamamlanmaya başlayan oyuncak ayıya bakıyordu. Ayının daha vahşi ve kükrer gibi bir yüzü olmasında ısrarcıydı. İngilizce birkaç kelime biliyordu ve Gerald kıza ninniler öğretmişti. Nabi birkaç kelime de Lee'den öğrenmişti. Lee'den öğrendiği sözcükler kız kardeşini utandıracak türdendi. Nabi'nin babasının karşısında, "Seni görüyorum bebeğim, salla poponu, salla," diye şarkı söyleyerek dans edişi unutulmayacak bir olaydı. Sonrasında üç hafta boyunca mültecileri ziyaret etmesi yasaklanmış ama sonunda her zaman yaptığı gibi babasını kandırmayı başarmıştı.

Yemekhanenin dışında, iğrenç bir yeşile boyanmış ve boyaları soyulmaya başlamış uzun bir koridorda, Spencer iki dostunun geri dönmesini bekliyordu. Martin ve Gerald'ı beklemekten başka yapacak işi yoktu, ayrıca yalnız olmayı seviyordu. Bu yerde nadiren yalnız kalabiliyordu. Yatakhaneler kamptakinden daha küçük ve boğucuydu, tuvaletler ise basit ve işlevseldi.

Eski ayakkabılarının aşınmış tabanını beton zemine sürtüyordu ve sesin koridorda yankılanması çok ürkütücüydü. Beş küçük yatakhane, bir yemekhane, ortak kullanılan banyo, terasa çıkan



taş basamaklar, Lee'nin sadece bu klostrofobik koridorla erişilebilen hastane odası, hepsi bu kadardı. Koridor daha ileride sağa dönüyor ve gizemli kapılar ardındaki yasaklanmış bölgeye geçiyordu.

Spencer köşeye baktı ve gözlerini kısıp hazırolda bekleyen askeri inceledi. Burada tamamen yalnız kalmak imkânsızdı. Muhafızlar yoksa diğer çocuklar vardı ya da yeni testler yapmak isteyen o aşırı hevesli doktor ziyarete gelirdi. Spencer yalnız kalmayı özlüyordu. Eskiden yaşadığı yer olan Southport'taki uçsuz bucaksız kum tepelerini ve mevsim ne olursa olsun yaptığı yalnız yürüyüşleri özlüyordu. Bazen gün boyu yürür ve kimseyle karşılaşmazdı. Buranın ise her şeyi boğucuydu, çoğu zaman nefessiz kalıyordu. Sadece neşesiz rejim ve ne olacağını bilmemenin korkusu da değildi, dağın kendisi de böyleydi. Etraflarını kuşatan milyonlarca tonluk kayaları düşünmemeye çalışıyor ama sürekli bunun farkına varıyor ve duvarlar adeta üzerine üzerine geliyordu.

Yatağındayken çoğunlukla uyanıyor ve üssün diğer yerlerinden gelen sesleri dinliyor, havalandırma deliklerinden ve tünellerden geçen havanın ürkütücü ıslığını duyuyordu. Ana giriş açıksa rüzgâr içeriye dolar ve bağlantılı geçitlerde kükrerdi. Bilmediği ve uzaktaki kapılar da kapalıysa o zaman sesi bir hayaletin fısıltısına benzerdi. Spencer dünyanın bu kısmında depremlerin yaygın olup olmadığını merak etti. En ufak bir sarsıntı felaketle sonuçlanabilir ve dağ tepelerine yıkılabilirdi. Hiçbir zaman derin bir uykuya dalamıyor ve en ufak bir gıcırtıda veya farelerin çıkardığı seslerde yerinden fırlayarak kalkıyordu.

Diğer mültecilerin aksine bulunduğu yere Titipu demiyordu. Vahşi Batı'da kanun kaçaklarının gizlendiği "Duvardaki Delik" ismini tercih ediyordu. Ama bunun çok faydası olmuyordu. Bir elini çıplak başına koydu ve göğsünü sıkıştıran endişeyi bastırmaya çalıştı. Kovboy şapkasını kaybetmek karnına bir tekme yemek gibiydi. Kendisini rahatlatan nesneydi ve onsuz olmuyordu. Kampta, gümüş burunlu Punchinello şapkasını aldığında, en azından nerede olduğunu biliyordu. Bu insanların şapkasını

yakmış olma ihtimaliyse stresini arttırıyordu. Maggie ona karşı çok iyiydi ama kızın yaptığı ceket çok sevdiği şapkasının yerini alamazdı. Gerçi Lee kendisine "Şerif Woody" dediğinde bu çok hoşuna gidiyor ama bunu belli etmiyordu.

Spencer mutsuz yüzünü koridorun diğer ucuna, ana tünellerden birine açıldığı yere çevirdi. Soğuk ellerini ceplerine soktu ve sırtını duvara dayayıp bekledi.

Lee yemekhanede, "Noel gerçekten yaklaştı mı?" diye sordu.

Maggie, "Haftanın sonunda," diye cevap verdi. Gerald'ın koro planlarından bahsediyordu.

"Neden takip ettiğini anlamıyorum. Artık bir anlamı yok."

Maggie, "Çünkü yardımı oluyor," dedi.

"Bu çöplükte her gün bir öncekinin aynısı. Benim için hiçbir günün anlamı yok. O gibi şeyler benim için anlamını yitirdi. Bunu ne kadar erken kabullenirsen o kadar iyidir."

Maggie kendisini iğnelemesine izin vermedi. Çocuğun aksiliğine ve öfkesine alışkındı. Bunca zaman sonra, arka plandan gelen bir müzik gibiydi ama Lee'nin durumu kötüleşiyor ve diğer çocuklar onunla gittikçe daha az konuşuyordu. Bugün özellikle dengesiz ve patlamaya hazırdı. Kâbusunun detaylarını bilmiyordu çünkü Lee gördüklerini doktor dışında kimseye anlatmazdı ama geceleri çığlıklarını herkes duyuyordu.

Maggie, "Gerald harika çörekler yapacağını söyledi," dedi. "İçine çikolata koyacakmış. Bence muhteşem olacak. O gün burada herhalde her zamanki gibi bayat *kimchi* ve pirinç veya *noodle* verilir."

Nabi kulak kabarttı. "*Kimchi!*" diye tekrarladı. Elini karnının üzerine koyup başını salladı. "Lezzetli."

Lee dudak büktü ve kız keyifle kıvrandı.

"O baharatlı çorbalardan vermedikleri sürece sorun değil," diye homurdandı. "Kampı terk edince bir daha iğrenç çorbalardan içmeyiz diyordum."

Maggie üzüntüyle, "Sanırım bir daha kızarmış patates yiyemeyeceğiz," dedi.

"Kızım, eskiden yaptığın bir sürü şeyi yapamayacaksın. Bu, burası, artık senin hayatın; Valeler bizi bulana kadar, ki bence çok uzun sürmez. Sonrasında hiç hayatın olmayacak. Bizi evcil hayvan veya başka bir şey olarak yaşatırlar mı sanıyorsun? Bir duvarın önünde yan yana dikiliriz ve kurşunlar üzerimize yağar."

Maggie, "İlk Noel," dedi. Hemen konuyu değiştirdi. "Benim en sevdiğim Noel şarkısı. Gerçi eskilerden bir şey söylemeyi daha çok isterdim. Fakat onlar çok belirgin olabilir, bu yüzden onları söyleyemeyiz. Senin en sevdiğin hangisi? Bir tane olmalı, her ne kadar bize katılmıyor olsan da."

Lee şaşkınlıkla baktı. "Kulağımı delerken beynimi de deldiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. "En son *Sessiz Gece* şarkısını söyleyişimizi unutmadım, çılgın çocuk Jim'in mezarı başındaydık, şu süper kahraman olduğunu düşünen ve karnından mızraklanan. Sen unuttun mu?"

"Adı Jim'di. Zavallı çocuk."

"Ve o Ismus denilen adamın benden istediği şeyi unutamam. Sen, ben ve Spencer Ay Büyücüsü'ne gittiğimizde bize ne dediğini hatırlıyor musun? Beytüllahim'de bir kasabayla veya haberci meleklerle veya çobanlarla ilgili bir şarkı duymak istemiyorum. Anladın mı? Ben bütün günü bipleyen makinelerime bağlı olarak geçireceğim; benden bu kadar."

Maggie bunların hiçbirini unutmamıştı, nasıl unutabilirdi? Ama şimdiye kadar kara kara düşünmeyi bırakmış olacağına inanıyordu. Yanılmıştı. Lee kendisini ve Spencer'ı yanlışlıkla fantezi

diyarına çektiği gün Ismus şimdi bile üzerinde düşünse anlam veremediği bir teklifte bulunmuştu. O şeytani adam, Lee'ye Ay Büyücüsü'nde Charm ile yeniden bir araya gelebileceğini söylemişti ama bunun bedeli birini öldürmekti ve o birisi çok özel birisiydi.

Kaşlarını çatıp omzunu silkerek "Bence deli deli konuşuyordu," dedi. "Kafanı bulandırmaya çalışıyordu. Ben inanmıyorum; bu mümkün değil. Charm orada bile geri gelemez. Adamın nasıl olduğunu biliyorsun, pis yalanlar ve kötülüklerle dolu. Onun söyledikleri içini kemiriyor çünkü o da bunu istiyordu. Bence unutup üzerinde bir daha hiç düşünmemek en iyisi. Yoksa delireceksin."

Lee ayaklarını masadan indirdi ve sandalyesini geriye itti. Üzerinde düşünmemek mi? Bugüne kadar kalbinin atmasını sağlayan ve kâbuslarına sebep olan bu şeydi. Zincirlerini sert bir biçimde çekti ve zincirin ucundaki muhafızlardan biri öfkeyle isyan etti. Lee böyle bağlanmamış olsaydı Ay Büyücüsü'ne aylar önce geri dönerdi. Kararını vermişti. Ismus'un garip teklifini kabul edecekti. Charm'ın yeniden hayatında olması için her şeyi yapardı, yaşamının geri kalanını şatoları ve yaratıkları olan garip bir dünyada geçirmek zorunda kalsa bile. Charm ile olmalıydı.

Gitmeye hazırlanırken kapı açıldı ve Spencer içeri girdi. Gözlükleri daha sıcak havayla buluşunca camları buğulandı. Kızlardan biri sırıtmaya başladı.

Gözlüklerini silen Spencer, "Eee... Martin ve Gerald döndü," dedi. "Cipleri az önce geldi."

Lee duygusuzca, "Yaşasın," dedi. "Cipsleri açın ve parti başlasın."

Maggie hayal kurarcasına, "Ahhh... Pringles," dedi.

Diğer çocuklar yaptıkları işleri bıraktı ve kapıya döndü. Haftalık toplantılar dışarıdaki dünyadan haber almalarını sağlayan tek şeydi, merak ve korku karışımı bir hisle toplantı günlerini dört gözle bekliyorlardı.

Spencer herkesi, "Mutlu görünmüyorlar," diye uyardı.

Lee, "Baxter ne zaman mutlu ki?" diye sordu. "Sürekli dünyanın sonu yaklaşıyor havasında."

Maggie, "Şşşt," dedi.

Kapı tekrar açıldı ve iki adam içeriye girdi. Çocuklar şok olup mırıldanmaya başladı. Spencer durumu olduğundan daha hafif göstermişti. İki adam korkunç görünüyordu. Maggie kalktı ve gidip Gerald'ın elini tuttu ama adam iyi olduğunu söyleyip bir sandalyeye oturdu. İlk kez yaşını gösteriyordu. Küçük Nabi adamın yanına gidip başını koluna koydu.

Masanın kenarına tüneyen Martin ne anlatacağını düşündü. Yaşananları gizlemenin anlamı yoktu ve bu çocuklar çok şey yaşadığı için gerçeği hak ediyordu.

"Bunu söylemenin kolay yolu yok," diye söze başladı. "Ve belki de herkes gelene kadar beklemeliyim ama hemen söylesem daha iyi olur. Şimdi, lütfen paniğe kapılmayın..."

Lee, "Lanet olsun, Baxter," dedi. "Artık TV'de değilsin, lafı uzatmana gerek yok. Sadede gel."

Martin, "Mareşallerden biri, Tark Hyun-ki dönüştürülmüş," dedi. "Toplantıda bize kitabı okumaya başladı."

Çocuklar hayal kırıklığıyla inledi. Bunun ne anlama geldiğini ve bu ânın kaçınılmaz olduğunu biliyorlardı ama yine de şok ediciydi.

Lee yüzünde vahşi bir gülümsemeyle, "Ah, oyun bitti!" dedi. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Maggie, "Ya toplantıdaki diğer insanlar?" diye sordu. "Onlar da mı Valelendi?"

Martin başını iki yana salladı. "Mareşal başka kimseyi dönüştüremeden vuruldu."

Lee şaşkınlıkla, "Ne?" diye haykırdı. "Bu mümkün değil! Ki-

tabın insanları içine çekmesi için birkaç cümle yeterli. Sen, ben, hepimiz bunu gördük."

Martin kararlı bir ses tonuyla, "Başka kimse etkilenmedi," dedi.

Lee, "Şimdi gerçekten saçmalıyorsun ve bunu sen de biliyorsun," dedi. "Bu şey böyle başlıyor. Her defasında! Sözcükler artık bu üsse ulaştı. O adamın yalnız olmasına imkân yok. Yarın grip salgını gibi her yere yayılır. Saklambaç oynamaya veda edebilirsiniz. Yakalandık ve Ismus birkaç güne dünyanın bu ücra köşesinde ellerini ovuşturup gösteri yapmaya başlayacak."

Martin sesini yükselterek "Hemen tehdit altında değiliz!" dedi. "Bu tesis bizim için dünyanın en güvenli yeri ve bir süre daha dayanacaktır."

Lee ayağa kalktı. Duyduklarına inanamıyordu.

"Şu haline bak!" dedi. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Senin bize bir faydan yok. Hiçbir şey bilmiyorsun! Hem de hiç!"

Martin, "Otur yerine!" dedi.

"Ne? Bana emir veremezsin, Baxter. Artık bir sınıfta değilsin ve patronum olduğunu da sanmıyorum. Ben gidiyorum, bu saçmalığa daha fazla katlanamam."

Zincirlerini çekti ve muhafızlarla birlikte kapıya yürüdü.

Martin dişlerini sıktı. Bu çocuk umutsuz vakaydı. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ama Lee'nin odayı terk ederken "zavallı" sözcüğünü mırıldandığını duydu ve patladı.

Koridorda çocuğun peşinden koştu ve Lee'yi omuzlarından tutup duvara çarparak muhafızları bile şaşırttı. Koreliler bağırdı ve tüfeklerini göstererek geri çekilmesini söyledi ama Martin öyle öfkeliydi ki hiçbir şey duymuyordu.

Lee vahşice bağırdı ve adamın üzerine atlamak istedi ama zincirler yumruklarını savurmasına engel oldu. Lee'yi dört muhafız güçlükle kontrol altına aldı.

Lee tekme atmaya çalışırken, "Bana bir daha dokunursan ölürsün, Baxter!" dedi.

Martin, "Senin sorunun nedir?" diye bağırdı. "Tanıştığımız andan beri beni küçümsemek ve bana sataşmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Demek zor günler geçirdin. Aman ne büyük şey. Aramızda zor günler geçirmeyen yok. Seni farklı yapan, seni bu kadar özel yapan şey ne?"

Lee ellerini kaldırıp zincirlerini gururla şıngırdattı. "Sen aptal mısın Bay Matematik Öğretmeni?" diyerek sırıttı. "Bunlar beni özel yapıyor. Ben Şato Hayaleti'yim; en özel ve en havalı varlığım."

Yüzünde yavaşça dalga geçen bir gülümseme belirdi. "Evet," dedi. "Hepsi bununla ilgili, değil mi? Artık sıradan biri olmaya dayanamıyorsun. Çıktığın televizyon programlarında kitabın ne kadar kötü bir şey olduğunu anlatıyor, ülke ülke geziyor, internette yazılar yazıyordun. Bilgiler ve vaazlar veriyordun; seni dinleyen herkese kendi panik ve dramını anlatıyordun. Bir tür direnişin lideri olduğunu sanıyordun ama aslında kötü bir şakaydın!"

Martin tiksinerek "Ah, sen gerçekten de harikasın," dedi. "Midemi bulandırıyorsun. Ve düşündüm de, ne yapacağını görmeyi çok isterim. Sen bütün bu deliliğin cevabı olabilirdin. Ben senin her şeyi tersine çevireceğine gerçekten inanmıştım. Ne kadar aptalmışım!"

Lee gülmeye başladı. "Bana vaaz verme. Bir şey olduğunu düşünen sendin. Austerly Fellows senin can düşmanındı. Büyük Martin Baxter, Suffolk'un kurtarıcısı bütün insanlığı da tek başına kurtaracaktı. Ünlü olmak hoşuna gitti, değil mi? Tanrım, zavallısın. Diğerleri kitabın esiri olurken sen şöhret bağımlısı oldun –başka bir medya maymunu. Zavallı kelimesi bunun için yetersiz bile kalıyor."

"Kes sesini. Neden bahsettiğinle ilgili en ufak bir fikrin yok."

"Generallerin sana güldüğünü biliyorum. Toplantılarda onlara söyleyecek önemli bir şeyin bile yok, hayallerde yaşayan adam. Sen lider değilsin, kahraman değilsin, bu şey başladığında akıntıya kapılan üzgün bir terk edilensin ve bittiğini anlamayacak kadar salaksın."

"Ve sen nesin? Belediye evleri pisliği! Senin gibi derslerde hiçbir şey yapamayan yüzlerce öğrencim oldu, GCSE nedir onu bile bilmezler. Okulda gezinir dururlar ve derslerin bitmesini dört gözle beklerler, böylece geriye kalanlardan faydalanmaya başlayabilirler."

"Evet, benim gibilerin vergileri sayesinde düz ekran televizyonlarınız ve Nike ayakkabılarınız var. Çok cömertsin, teşekkür ederim. Ve bir bakalım burası Valelenince ne olacak? Ben Ay Büyücüsü'ne gidip orada bir prens olarak yaşayacağım."

Martin geri adım attı. Kulaklarına inanamayarak "İstediğini gerçekten yapacak mısın?" diye sordu. "Kim olduğunu bilsen bile Kötü Çoban'ı öldürecek misin? Sadece kız arkadaşınla yeniden birlikte olasın diye herkesi satacak mısın?"

"Evet, tabii ki! Beni buraya tıkıp ellerime kelepçe takmasaydılar oraya aylar önce dönerdim. Ve sakın bana eski karınla çocuğunu geri almak için senin aynısını yapmayacağını söyleme –gerçi karını bunca zamandır Ismus beceriyor ve onu çoktan hamile bırakmıştır."

Martin, çocuğun üzerine atıldı. Muhafızlar araya giremeden Lee'nin midesine bir yumruk attı ve çenesine bir yumruk indirdi. Lee kendini yere bıraktı ama gülüyor, sözlerinin adama çok daha fazla zarar verdiğini biliyordu.

Martin tekrar saldırıya geçecekti ama tüfekler göğsüne dayandı ve Gerald dostunu geri çekti.

Yaşlı adam, "Bırak gitsin," dedi. "Siz ikiniz, büyüyün artık.

İmkânım olsa kafalarınızı birbirine vururum. Martin, sen gidip biraz temiz hava al. Lee, git ve ateşini başka yerde söndür."

Lee, adama baktı. Sebebini bilmiyordu ama Gerald'a saygı duyuyordu. Bu yaşlı adam her şeyi görmüş ve sürekli dışlanmış, tanıdığı herkesten daha fazla nefrete ve ayrımcılığa maruz kalmıştı. Peckham'da, Lee'nin çetesi Gerald gibi adamlara asla bulaşmazdı. Bu insanları korkutmak zordu, vahşi ve pis taktiklerle dövüşürlerdi.

Lee ayağa kalkıp Martin'e hırlamaya hazırlanırken askeri bir ambulans koridorun sonunda belirdi ve Doktor Choe dışarı çıktı, emirler verdi ve elini aracın yanına vurdu. İki asker aracın arkasından indi ve birlikte içinde Mareşal Tark Hyun-ki'nin olduğu sedyeyi indirdiler.

Çocuklar Lee ve Martin'in dövüşünü seyretmek için yemekhaneden dışarı çıkmıştı. Birkaçı da yatakhanelerin kapılarındaydı. Şimdi sessizce yanlarından geçip giden Köpekbalığı'nı izlediler. Üzerine bir battaniye örtülmüştü. Doktor Choe askerleri koridorun sonuna yönlendirdi. Lee'nin odasının ötesinde duran nöbetçiyi geçtiler ve köşeyi dönüp yasak bölgede gözden kayboldular. Onlar gidince, çocuklar beton zemindeki kan izlerini fark etti.

Düşünceli bir sessizlik içinde kan izlerine baktılar. Lee haklıydı; kitabın gücü üsse girmişti ve zaman azalıyordu. Artık güvende değillerdi.

Lee, "Doktor Frankensoo'yu hiç böyle görmemiştim," dedi. "Sanki oynayacak yeni oyuncakları varmış gibi."

Spencer, "Köpekbalığı'nın Ay Büyücüsü'nde kim olduğunu merak ettim," dedi.

Lee, "Umarım pisliklerin içinde çalışan biridir," dedi. "Kimse onun için gözyaşı dökmeyecek. O lanet olasıca adam beni bir

intihar bombacısına dönüştürmek istiyordu. Canın cehenneme, seni pislik."

Çocuklar yemekhaneye geri dönmeye başladı ve yatakhanelerin kapılarına çıkanlar da neler olup bittiğini öğrenmek için yemekhaneye koştu. Maggie bir paspas ve kova getirmeye gitti.

Alaycı bir ses tonuyla, "İşte Noel geldi," diye mırıldandı. "Herkes çok eğleniyor. Artık geleceğe bakmalıyız, her şey yeni başlıyor."

Küçük Nabi kana daha yakından bakmak istedi ama Gerald kızı içeri soktu. Kıza sormak istediği bir şey vardı. Doktor Choe'nun toplantıda kullandığı kelimenin ne anlama geldiğini öğrenmeliydi.

Yüzünde dostça bir gülümsemeyle, "Nabi," dedi.

Kız, "Sana küstüm!" dedi. Kana bakmasına izin verilmediği için dudak büktü. Adının anlamı 'kelebek' olan küçük bir kız için korkunç şeylere fazla meraklıydı.

Gerald, "Daha sonra," diye söz verdi. "Bilmek istediğim bir şey var, *pookum* ne demek?"

Kız, "Küstüm!" dedi. İnatçı bir biçimde kollarını göğsünde birleştirdi ve öfkeli bakışlar attı.

Yaşlı adam istediği olana kadar kızdan bir şey öğrenemeyeceğini anladı. Kıza öğrettiği bir ninni vardı. Bunu içindekilerden dolayı çok seviyordu. Parmaklarıyla örümcek bacakları yapmaktan, yağmur damlalarını ve güneş ışığını taklit etmekten hoşlanıyordu. Gerald bu ninniye başladı ve bitirdiğinde kız tekrar söylemesini istedi.

Spencer, "Seni iyi eğitmiş," diye dalga geçti.

Gerald, "Şimdi *pookum*," dedi. "Anlamı nedir?"

Altı yaşındaki kız bir kahkaha attı ve başını iki yana salladı. "Nabi hayır hayır," diye kıkırdadı.

Spencer, "Belki de doğru telaffuz etmiyorsundur," dedi.

Gerald tekrar denedi, daha önce toplantıda ve şimdi de koridorda duyduğu kelimeyi benzer şekilde tonladı. Nabi başını bir yana yatırdı ama gülümsemesi genişledi.

"Hayır!" dedi.

Gerald, "Her neyse," dedi. "Zaten bunu bilemeyecek kadar küçüksün."

Spencer, "Sence ne anlama geliyor?" diye sordu.

Adam omzunu silkti. "Muhtemelen yok yere endişeleniyorum. Evelyn bana hep–" Cümlesini yarıda kesti, kendine şaşırdı. Evelyn'den bahsetmezdi, Martin ile bir sene önce Felixstowe'u terk ettiğinden beri bu ismi dile getirmemeye çalışıyordu. Fakat son zamanlarda dudaklarından sıklıkla dökülüyordu. Sanki unutulmayı reddediyordu. Tam Evelyn'e göre bir şeydi.

Spencer, Gerald'ın düşüncelere daldığını fark etti ama daha fazla üstelemedi. Masanın üzerindeki askeri yeşil kumaş parçalarını çekiştirerek bekledi. Adamın 1975'te Londra'da bir film setinde efsanevi John Wayne ile çalıştığını öğrendiğinden beri Gerald'a biraz hayrandı. Gerald'ın rolü sadece birkaç cümleydi ve film montajlanırken repliği kesilip atılmış ama yine de John Wayne ile birkaç saniye yan yana görünmüştü. Sırf bu yüzden bile Spencer'ın gözünde stratosferik seviyede havalıydı.

Nabi anladığını belli edercesine başını salladı ve Gerald'ın kolunu hevesle çekiştirdi.

"Boo gum!" diye haykırdı. "Boo gum!"

İçi doldurulmuş ayıyı alıp sırtüstü yatırdı ve ayaklarını kaldırdı. Sonra makası kullanarak karnını kesip açıyormuş gibi yaptı.

Neşeyle, "Boo gum!" dedi. Gülümsemesi genişledikçe gözleri kayboldu.

Spencer meraklanarak "O neydi?" diye sordu.

Gerald, "Sanırım az önce bize otopsiyi anlatmaya çalıştı," diye mırıldandı.

Çocuk, "Ah, bu çok mantıklı," dedi. Yaşlı adamın birden neden korktuğunu anlamadı. "Choe'nun Köpekbalığı'na yapacağı şey bu, değil mi? Gerçi ölüm sebebi gayet bariz, çünkü adam hepinizin gözleri önünde vuruldu."

Yaşlı adam cevap vermedi. Doktorun bu kelimeyi Mareşal ölmeden önce de kullandığından bahsetmedi. Tüyleri diken diken oldu ve titredi. Telaşla, "Martin ile konuşmalıyım," dedi. "Burada kalamayız."

Doktor Choe Soo-jin sedye taşıyanları ve teknisyenleri laboratuvardan gönderdi. Burası aynı zamanda bir ameliyathaneydi ve plastik bir önlük giydi.

Laboratuvar, üssün geri kalanı gibi, son teknoloji cihazlarla doldurulmamıştı ama işe yarayacak her şey vardı. Eski tarz, büyük ve uğursuz bir mutfağa benziyordu. Havada keskin antiseptik kokusu vardı. Duvarlara sarı fayanslar döşenmişti, bir duvara dört büyük seramik lavabo yerleştirilmişti. Bir köşede hantal bir fotokopi cihazına benzeyen ve kan analizi yapan bir cihaz vardı. Bir diğer köşeyi ise artık paslanmaya başlamış krem renginde bir buzdolabı kaplıyordu. Gaz silindirleri üssün cephaneliğindeki top mermileri gibi yan yana diziliydi. Elektroforez cihazı, mikroskop, santrifüj, organ banyosu, sterilizatör ve diğer aletler iki formika tezgâhın üzerine mutfak araç gereçleri gibi dizilmişti. Bir de içlerinde ameliyat testeresi, tırtıklı bıçaklar, bisturiler, matkap uçları, retraktörler, kıskaçlar ve törpülerin olduğu metal tepsiler vardı. Tezgâhların altındaki dolapların içinde beherler, test tüpleri, cam kaplar ve Petri kapları; duvarlara monte edilmiş cam kapaklı ve kilitli dolapların içlerinde ise ilaçlar, tıbbi malzemeler ve kimyasallar bulunuyordu.

Deri kayışları olan iki paslanmaz çelik ameliyat masası odanın ortasındaydı. Birinin üzerinde Mareşal Tark Hyun-ki'nin cesedi vardı; diğerinin üzerine ise silahsız bölgede mareşalin vurduğu yaratığı barındıran kutu koyulmuştu.

Doktor ağzını, burnunu ve kulaklarını bir maske ile kapattı. Elleri heyecandan titriyordu. Sonunda üzerinde çalışabileceği, adli tıp incelemeye tabi tutabileceği bir şey vardı. Bunun gibi kitabın etkisine girmiş bir deneğe ihtiyacı vardı ama bu adam olacağını hiç düşünmemişti. Çoğu kez kendisinin yeteneklerini yüksek sesle sorgulamış ve birçok kez de kendisine hakaret etmişti. Tıp bu ülkede kadınlara uygun bir meslek olarak görülmüyordu. Doktor Choe bulunduğu yere gelebilmek için erkeklerin üç misli çaba göstermek zorunda kalmıştı.

Ama adama otopsi yapmaya hazırlanırken içinde bir zafer mutluluğu veya kin yoktu. Bilimsel açlığı kişisel duygularını bastırıyordu. Mareşal şimdi sadece bir kaynaktı, incelenip kayıt altına alınacak bir şeydi. Bu gizemi çözmek için sabırsızlanıyordu. Kitabın gücü biyolojiyi bir şekilde değiştirmeliydi. Hipotalamus ile ilgili bir teorisi vardı ve diğer incelemelerden de paha biçilmez bilgiler öğrenebilirdi. Kısıtlama kaldırıldığı için de mutluydu ve aynı teorileri İngiliz mülteciler üzerinde de test edecekti.

Masanın yanına gidip örtüyü kaldırınca hayal kırıklığına uğradı. Mermilerin açtığı delikler yüzünden incelenecek bir hipotalamus yoktu. Örtüyü bir kez daha cesedin üzerine örttü ve diğer masadaki kutuya baktı. Merakı hayal kırıklığını yendi. Kutu yokluğunda getirilmişti ve içinde ne olduğunu merak ediyordu.

Kutunun içindeki ölü yaratığın üzerine İşçi Gazetesi *Rodong Sinmun*'un bir kopyası örtülmüştü. Doktor Choe Soo-jin gazeteyi dikkatle kaldırdı ve altında ne olduğuna baktı.

Birden nefes verince yüzündeki maskenin şekli bozuldu. Bu şey daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Küçük bir teriyer büyüklüğündeydi ve üzeri siyah bir kıl tabakasıyla örtülü sekiz örümcek bacağı vücudunu çevreliyordu. İğrenç bir yüzü, içi keskin dişlerle dolu geniş bir ağzı vardı. Kafa ters duruyor ve yuvarlak camlara benzeyen gözler sanki kendisine bakıyordu. Doktor ürperdi ve bunun nasıl mümkün olabileceğini merak etti –bu şey nasıl olur da bir çocuk peri masalından gelebilirdi?

Aklına toplantı ve Mareşal'in yüksek sesle okuduğu cümle geldi. Sözcüklerin kulağa çok hoş geldiğini hatırladı. Korkulacak ne vardı? Gümüş bir ışıkla aydınlanan geniş bir deniz ve ardındaki on üç yeşil tepe, oradaki ovanın üzerindeki sessiz kasabaya tepeden bakan yüksek duvarları ve kuleleri olan harikulade bembeyaz bir şato.

Mahzende, laboratuvarın hemen yanındaki odada, Malinda'nın asası bir kez daha parlamaya başladı.

Doktor başını iki yana sallayarak kendine geldi ve eğitimi kontrolü devraldı. Her şeyi not edecekti; doku örnekleri, kan, kas yapısı, iskelet. Bu yeni bir türdü. Çalışmaya başlamadan önce birkaç resim çekmesi uygun olurdu ama bunun için vakti yoktu.

Kutuyu kaldırdı ve içindeki Uzun-Köpek-Bacaklı'nın iğrenç kokusu yüzünden burnunu buruşturarak kutuyu buzdolabına taşıdı. Bu yaratıkla sonra ilgilenecekti. Önce yapması gereken başka deneyler vardı.

Maskesini indirip kapıya gitti ve dışarıdaki muhafızla konuştu.

"Bana Batılı çocuklardan birini getir," diye emretti. "Hemen!"

Asker başıyla selam verdi ve koşarak uzaklaştı.

Doktor Choe metal tepsilerin yanına gitti ve istediği bıçakları seçti. Çocuğun kafasını tıraş etmek için uygun bir bıçağa ve bir de testereye ihtiyacı vardı.

5

Gerald, Martin'i bulmak için telaşla terasa çıktı. Yoğun sis biraz kalkmıştı ve uzaktaki tepelerin üzerindeki mavimsi-gri bulanıklık sisin içinden görülebiliyordu. Martin'in üzerinde ceketi yoktu. Soğuğu hissetmeyecek kadar öfkeli düşüncelere dalmıştı ama şimdi soğuk canını acıtmaya başlamıştı. Yoğun sis üssün seslerini emiyordu, uzaktan gelen sesler kısık ve yalnızdı, üsten ayrılıp dağ yoluna çıkan bir kamyonun sesi ise garipti. Pistlerden birine bir helikopterin indiğini duyunca şaşırdı. Bu ses bile kendisine gerçek değilmiş gibi geliyor ve böyle bir havada uçmanın ne kadar büyük bir risk olduğunu düşünmesine sebep oluyordu.

Gerald girişi izleyen kadın askerin yanından geçip arkadaşının koluna girdi.

Telaşla, "Buradan gitmemiz gerek," dedi.

Martin şaşkın gözlerle adama baktı. "Şimdi ne oldu?" diye sordu.

"Doktorun ne planladığını biliyorum. Biz geldiğimizden beri bunun için sabırsızlanıyor, sadist manyak."

"Yavaşla. Sen neden bahsediyorsun?"

"Daha önceki Genel Kurmay Başkanı ile tartışması; onu neyin sinir ettiğini çözdüm. Bizim üzerimizde yapabileceği bütün testleri yaptı ve bir şey bulamadı."

"Yani? Bulamayacağını zaten biliyorduk."

"Kesinlikle! Şimdi bir adım öteye geçmek istiyor. Üzerimizde otopsi yapmak istiyor. Bizim içimizi açıp kitabın bizim üzerimizde işe yaramamasının tıbbi bir açıklamasını bulmak istiyor. Ona getirilen kısıtlama buydu: İzin vermiyorlardı."

Martin neredeyse kahkaha atacaktı. "Hayal görüyorsun. Bak, çok kötü bir gün geçirdik; ikimiz de gerildik."

"Martin! Ben ciddiyim. İnatçılığının seni ölümcül bir hataya sürüklemesine izin verme. Geçen sefer neler olduğunu düşün. Senin için geldiğinde, en başında, Paul'e inansaydın... Pekâlâ, bu geçmişte kaldı, bu konuyu tekrar açmaya gerek yok. Şimdi bizim için önemli olan buradan hemen çıkmak, doktor psikopat bir otopsi uzmanına dönüşmeden. Bugün Köpekbalığı'na olanlardan sonra sence kısıtlama daha ne kadar devam eder? O generaller kitabın neler yapabildiğine ilk kez yakından şahit oldu ve bir sonraki hedef olmak istemeyecekler. Kendi adamlarını vurabiliyorlarsa, Köpekbalığı gibi, bize bir şey yapmak konusunda hiç tereddüt etmezler."

Martin dinlemeye başladı. Gerald gereksiz yere paniğe kapılmazdı. En başından beri Martin'in bel bağladığı en sağlam temeldi, karanlık düşüncelere dalıp kaybolmasına engel olan ve dövüşmeye devam etmesini sağlayan kişiydi. Gerald Benning bir şeyden şüpheleniyorsa bu kendisi için kanıt niteliğindeydi. Durum değerlendirmesini tekrar sorgulamadı.

Martin, "Pekâlâ," dedi. "Ama iki önemli şeyi unutuyorsun. Birincisi, buradan çıkış yok. İkincisi, çıkış olsa bile, gidebileceğimiz bir yer yok."

Yaşlı adam, "İkinciyi sonra düşünürüz," diyerek argümanları önemsizmiş gibi geçiştirdi. "Birinci önceliğimiz kaçmak. Bence çocukları terasa çıkaralım ve dağa doğru gidelim. Kulağa geldiği kadar saçma değil; şuranın sonunda arazi dik değil. Vadiye ula-

şabilir ve ağaçların arasında gizlenebiliriz. Bana göre biraz fazla *Altıncı Mutluluk Hanı* tadında ama başka seçeneğimiz yok."

Martin, "Ne?" diye haykırdı. "Bir kamyon çalıp ana girişten çıkalım diyeceksin sanmıştım. Oraya tırmanırken boyunlarımızı kırabiliriz ve dört bir yanda makineli tüfekli askerler var."

"Bu siste önlerinden Titanik geçse bile göremezler. Ama sis seyrelmeye başlıyor, bu yüzden çok fazla vaktimiz yok."

"Bekle, şimdi mi, hemen mi?"

"Kesinlikle. Bu askeri tipler artık daha fazla vakit kaybetmez. Gizemli aşı için çaresizce şeyler deneyecekler ve Lee haklıydı; kitabın gücü burada. Buranın işi bitti. Bunu gittiğimiz her yerde gördük. Herkesi ne kadar çabuk ele geçirdiğini herkesten iyi biliyorsun."

"Ama nasıl? Demek istediğim... ya tıbbi merkezdeki muhafızlar? Onların yanından geçemeyiz. Çocukları toplu olarak dışarı çıkarmamıza izin verirler. Bir şeyler çevirdiğimizi anlarlar."

Gerald dişlerini sıktı. "Silahlıysak başarabiliriz, Martin," dedi. "Bunu beklemezler; onları hazırlıksız yakalarız."

"Ne? Silahlar! Sen... sen onları nereden bulacaksın?"

"Çok kolay. Uzun süredir eninde sonunda böyle bir sonla karşılaşabileceğimizi düşünüyorum. Dört tüfeği nerede bulabileceğimi biliyorum. Zaten buradan çıktığımızda silahlara ihtiyacımız olacak çünkü dışarıda bizi neyin beklediğini bilmiyoruz."

Martin, "Tanrım, Gerald," dedi. "Onları kullanmaya hazır mısın? Birini vurmaya?"

"Biliyorum. Ama alternatif üzerinde düşünülemeyecek kadar korkunç. Zor zamanlarda kolay seçim diye bir şey yoktur. Ya onlar ya çocuklar, Martin."

"Onlar yaşadıkları ve gördükleri onca şeyden sonra çocuk de-

ğil. Ama evet, haklısın. Pekâlâ, bu tüfekler nerede? Onları bir yere mi gizledin? Sen harikasın."

Yaşlı adamın yüzünde ciddi bir gülümseme belirdi. "Hayır," dedi. "Dört çok cömert muhafız onları bize verecek."

"Anlayamadım?"

"Genç dostumuz Lee'nin maiyeti. Tüfeklerini alacağız."

Martin sonunda anladı. Kararlılıkla, "Hayır," dedi. "Bu delilik! Böyle bir şeyi asla kabul etmez, etse bile ona güvenemeyiz. Oraya gidince orada ne yapacağını biliyorsun!"

"O tüfeklere ihtiyacımız var, Martin. Tek yolu bu. Lee özel gücünü kullanacak ve şeytani kitabın dünyasına gidecek, askerlerin ruhlarını veya sen ne diyorsan onlarını da yanında götürecek. Askerler baygın yere yığılacak ve bize de sadece yerden silahları almak kalacak. Çok basit, çok korkutucu."

"Hayır, korkutucu olan Lee'nin oraya gidince yapacağı şey."

"Krizleri teker teker çözelim, tamam mı? Lee'nin ne yapacağı veya ne yapmayacağı ona bağlı. Senin düşündüğün gibi pisliğin teki olduğunu sanmıyorum."

Martin yeniden öfkelendi. "Öyle mi?" diye tısladı. "Gerçekten mi? O ağzı bozuk, bencil ve işe yaramaz zorba Ay Büyücüsü'ne tek bir sebep için gider: Austerly Fellows'un pis işini yapmak için. Yaratılan bütün karakterler içerisinde Kötü Çoban'ı öldürebilecek tek kişi Lee. Maggie ve Spencer'ın anlattıklarına göre, Kötü Çoban aslında İsa'nın öbür dünyadaki çarpık yansıması! Ve sen çocuğun pislik olmadığını mı düşünüyorsun? Daha da kötüsü; ikinci bir kanlı Yehuda olmak için can atıyor!"

"Esas yapmak istediği şey bu değil, Martin. Üzüntü ve korku onu paramparça etti. O güzel kız ile yeniden bir araya gelmek istiyor. Bu yüzden hayır, bir pislik olduğunu düşünmüyorum. Sadece acı çeken bir çocuk."

"Bana bu masalı anlatma. Tüm insanlığın kaderini aptal bir kız için feda ediyor. Kız duyduğum kadarıyla o kadar salakmış ki Jane Eyre'nin İbiza'dan kalkan ucuz bir havayolu olduğunu düşünüyormuş. Ve o gerizekâlı bunları bize gülerek anlatıyor."

Gerald öfkeyle, "Martin!" diye bağırdı. "Bazen beni hayal kırıklığına uğratıyorsun, gerçekten. Elitist bir züppe olabiliyorsun! Lee böyle çünkü insanlar *Dans Eden Valeler*'den çok önce onu buna dönüştürdü. Ailesi dışında ilk duygusal bağ kurduğu ve kendisini olduğu gibi seven kişi Charm'dı –onun için delirmesine bu kadar şaşırmalı mı? Ben kızla ne konuştum ne de kızı gördüm ama kulağa harika biri gibi geliyor. Senin canını neyin yaktığını biliyorum, Carol ile ilgili söyledikleri. Sana daha önce de söyledim, yaptıkları onun elinde değildi. O da bir kurban."

"Öyle mi? Kitabın neler yapabildiğini biliyordu ama onu kasıtlı olarak okudu. Dönüştürülmek istedi. Kafamın içinden çıkarmadığım ve içimi kemiren şey bu. Bunu kendisi istedi."

"Bunu sadece Paul'ü bulabilmek için yaptı! Paul, Karo Valesi olup ortadan kaybolunca nasıl yıkıldığını hatırla. Oğlunu bulmak zorundaydı, ona yardım etmek zorundaydı. Bunu neden anlayamıyorsun? Kendi kimliğini, sahip olduğu her şeyi, oğlunun iyiliği için feda etti. Her anne bunu yapardı. Bunu ona karşı nasıl kullanırsın? Labella karakteri olacağını asla bilemezdi."

"Bunu yapmak zorunda değildi. Oğlumuzu ben bulabilirdim."

"Ve sonunda onu bulduğunda bunun çok faydası oldu. Ama bu o zamandı ve şimdi harekete geçmemiz gerek. Lee'yi askerleri Ay Büyücüsü'ne götürmeye ikna etmeliyiz. Hoşuna gitsin veya gitmesin, Lee bizden biri ve buradaki çocukları dışarı canlı çıkarmak istiyorsak tek şansımız. Bunu yapmazsak hepimiz öleceğiz."

"O zaman Tanrı yardımcımız olsun."

Kovadaki suyun üzeri buzlanmıştı. Maggie buzu paspasın sopasıyla kırdı ve yerdeki kan lekelerini silmeye başladı. Genç mültecilerin yapacak işi yoktu ama yaşadıkları yerleri temiz tutmaları bekleniyordu. Bazen meşgul olabilmek için kendilerine bir iş verilmesini dileyenler bile vardı ama kamptaki gibi gün boyu *minçet* toplamak gibi bir işi asla özlemiyorlardı.

Maggie, Lee'nin Martin'den neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordu. Pekâlâ, adam biraz ukalaydı, kendi fikirlerinin herkesinkinden daha önemli olduğunu düşünüyor ve ara sıra kendini sınıfta zannedip öğretmen rolüne tekrar bürünüyordu ama aynı safta olduğunu ispatlamamış mıydı? İngiltere'deki yetkililer adamı en başından dinleseydi, *Dans Eden Valeler* sorunu en başından çözülebilirdi.

Koridorda işini yapmaya devam eden Maggie köşeyi dönen ve Doktor Choe tarafından gönderilen askerleri fark etmedi. Adamlar kıza baktı ve sonra birbirleriyle göz göze geldi. Bu kız olurdu. İçlerinden biri seslenmek için ağzını açtığı sırada Spencer yemekhaneden dışarı çıkıp kıza katıldı.

"İstersen bu işi ben bitirebilirim," dedi.

Maggie gülümseyerek "Gerek yok," dedi. "Bunu kendim yapsam daha iyi olur. Zaten içeride bir şey kaçırdığımı sanmıyorum."

Spencer, "Gerald bugün biraz garip. Burada kalamayacağımızı söyledi," dedi.

"Bununla ne demek istedi?"

"Bilmiyorum. Nabi'nin söylediği bir şey onu korkuttu."

"Ah, saçmalama, Lee ona kim bilir neler öğretti."

Spencer bir cevap veremeden muhafızlar bağırmaya başladı. Gençler şaşkınlıkla askerlere baktı. Adamlar Maggie'yi işaret ediyor ve yanlarına çağırıyordu.

Maggie, "Bunların neyi var?" diye sordu.

"Onların koridorlarını da mı temizlemeni istiyorlar?"

"Ama oraya girmemize izin verilmiyor."

"Belki kendileri yapmak istemiyordur. Bilirsin, bu bir kadın işi."

Askerler sabırsızlanmaya başladı ve koridorda çocukların üzerine yürüdü.

Maggie yüzünde sahte bir gülümsemeyle, "Canları cehenneme," dedi. "Üzerinde yürümeme izin verilmeyen bir zemini temizlemem. Tembel, cinsiyetçi pislikler."

Spencer paspası ve kovayı kızdan aldı. "Ben giderim," dedi. "Sen Gerald'ı bul ve neden huzursuz olduğunu öğren."

"Pekâlâ, önce Nabi'ye ne dediğini sorarım. O küçük kız büyümüş de küçülmüş gibi. Büyüdüğünde babası yandı. Kardeşi gibi parti robotu olacağını sanmıyorum. Muhtemelen tek başına devrimin başına geçer."

Çocuk, "Öyle bir şey değildi," dedi. "Köpekbalığı'nı kesmek veya öyle bir şeydi." Ama Maggie çoktan yemekhaneye girmişti.

Spencer askerlere yaklaşırken *İyi, Kötü ve Çirkin*'in müziğini ıslıkla çalmaya başladı. Maggie'nin gitmesine biraz kızmış gibiydiler ve birbirlerine bağırdılar.

Çocuk kızın peşinden yemekhaneye gitmeye hazırlandıklarını görünce, "Ben de paspas çekebilirim," dedi. "Cinsiyete özel bir iş değildir."

Adamlar bir süre Spencer'a baktıktan sonra başlarıyla onayladı ve çocuğu yanlarına aldı. Spencer gülümsedi. Dünyanın geri kalanı kargaşa içindeyken bu uzlaşmaz şovenizm neredeyse komik, belki biraz da rahatlatıcıydı.

Soldaki, terasa çıkan taştan basamaklardan soğuk bir rüzgâr esti. Spencer ürperdi ve koridor dönmeden önce sağdaki son kapıya baktı. Bu, Lee'nin odasıydı. Yatağına oturmuş ellerindeki çelik

bilekliklere bakıyordu. Bu ruh halindeyken kafanı kopartmasını istemiyorsan çocuğu yalnız bırakmak en iyisiydi. Spencer sosyal ilişkiler konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Valeler ortaya çıkmadan önce bile okulda ve evde yalnız takılırdı. Kamptayken, yanına ilk yaklaşan Lee olmuştu, hem kendisini hem de garip şapkasını kabullenmişti. Spencer bunu hiç unutmamıştı ve kovasını bırakır bırakmaz öfkeli çocuğun yanına gidecek ve onunla konuşacaktı, yerler temizlendikten sonra. Sonuçta, kafasını kopartsa bile çok önemli değildi; zaten kafasına takacak bir şapkası yoktu.

Ama şimdi askerler yeniden bağırıyordu.

"Tamam!" dedi. "Elimden geldiğince hızlı yapacağım. Aceleniz neden?"

Adamlar hiçbir şey söylemeden paspası elinden aldı ve yere fırlattı. Bir diğeri eliyle çocuğun ağzını kapattı. Bağırmak imkânsızdı ve mücadele edecek vakit yoktu. Şaşkın ve korku dolu Spencer yerlerde sürüklenerek yasak bölgeye sokuldu. Kilitli kapılar açıldı ve kendisini Doktor Choe Soo-jin'in laboratuvarında buldu.

Aksice, "Masaya," dedi.

Muhafızlar, çocuğu parlak metal yüzeye yatırdı. Spencer nerede olduğunu bile anlayamadı ama başını yana çevirince Mareşal'in üzeri örtülü cesedini gördü ve Gerald'ın neden alarma geçtiğini anladı. Ani farkındalık midesine bir yumruk yemek gibiydi.

Muhafızlar ağzını açınca, "Ciddi olamazsınız!" diye bağırdı. Ardından kollarını bağlamaya başladılar. "Bunu yapamazsınız! Siz delirmişsiniz!"

Korkup var gücüyle bağırmaya ve mücadele etmeye, tekmeler savurmaya başladı. Tekmelerinden birisi adamlardan birinin yüzünde patladı. Karşılığında yüzüne bir yumruk yedi ve Spencer sesini daha da yükseltti.

Doktor, "Bu oda ses geçirmez," dedi. "Kimse seni duyamaz."

Spencer vahşice mücadele etmeye devam etti. Sağ ayağını yakaladılar ve kayışlarla bağladılar. Doktor Choe kayışların güvenli olduğunu kontrol etmeye geldi ve Spencer sol ayağıyla kadının omzuna bir tekme attı. Kadın geriye savruldu. Diğer masaya çarptı ve Mareşal'in cesedinin üzerine düştü.

Hemen kalktı ve askerlere bağırarak emir verdi. Diğer ayağı da hemen kayışlarla bağladılar.

"Son kayışı da sabitleyin!" diye bağırdı. "Sonra dışarıda bekleyin. Kimse veya hiçbir şey için beni rahatsız etmeyin."

Son kayış Spencer'ın çenesinin altından ve boğazının üzerinden geçti, neredeyse nefesini kesip soluk borusunu ezecekti. Spencer öksürdü ve havayı içine çekmeye çalıştı, çığlıklarından geriye çaresiz ve boğuk bir ses kalmıştı.

Askerler selam verdi ve laboratuvarı terk etti. Spencer masanın üzerinde savunmasızdı. Sadece başını hafifçe yana çevirebiliyor ama sonra kayış boynuna batıyordu. Nefes almaya çalışırken doktorun görüş alanına girip çıktığını gördü, ardından aletleri sıraya koyarken çıkan metalik sesleri duydu. Tekrar görüş alanına girdiğinde elinde bir şırınga vardı.

Spencer korkudan terler dökerek "Bunu yapamazsın!" dedi. "Ben kesip inceleyebileceğin bir tür değilim. Martin öğrenince bunu Genel Kurmay Başkanı'na söyleyecek. Seni vuracaklar. Sen delisin!"

Doktor Choe tekrar kayboldu, ilaç dolaplarının yanına gitti ve kilidi açtı. Spencer kapağın açıldığını ve doktorun etiketlerine baktığı şişelerin şıngırtısını duydu.

Spencer kıvranarak kayışları zorlamaya çalıştı. Ellerini ve ayaklarını kurtarmak için uğraştı ama kayışlar hem çok güçlü hem de çok sıkıydı. Yapabileceği bir şey yoktu. Başını çevire-

bildiği kadar yana çevirdi fakat bunu yapınca ölü komşusuyla karşılaştı. Çocuk yüzünü buruşturdu ve gözlüklerinin ardından cesede baktı. Doktor üzerine düşünce Mareşal'in kolu sedyeden aşağıya düşmüştü ve şimdi yanında sallanıyordu. Köpekbalığı Tark'ın elinde hâlâ yeşil kitap vardı. Valelenenler kitabı ölünce bile bırakmıyordu. Kanı kapağın üzerini lekeledi.

Spencer'ın aklından bir sürü şey geçiyordu. Kayışlardan kurtulamazdı, yardım isteyemezdi, öyleyse ne yapacaktı? Başka ne yapabilirdi? Kampta, moralinin en kötü olduğu günlerde, kabinleri terk etme yasağından sonra dışarı koşup Punchinello'lar tarafından vurulmayı düşünmüştü. Hayatını kurtaran ve ne olursa olsun mücadele etmeye devam etmesi gerektiğini söyleyen Marcus olmuştu. Hep yeni fırsatlar kollamalı, asla pes etmemeliydi. Ama burada bir şansı var mıydı? Biri koşarak içeriye girmediği sürece işi bitmişti.

Doktor, "Kısıtlamayı kaldıran Genel Kurmay Başkanı'ydı," diye açıkladı. "Martin Baxter, sadece çalışma için önemli. Onun beyni çok enteresan olacak. Bağışıklığın sebebi çözülecek. Halkın Demokratik Cumhuriyeti cevaplar için bana bel bağladı. Aşıyı bitirmeliyim."

Çocuk, "Beyin?" diye sordu. "Sen beyinlerimizi mi istiyorsun? Sen gerçekten hastasın. Şişeye koyulması gereken senin beynin! Sen aklını kaçırmışsın!"

Kadın, "Deneklerin beyinleri sadece birinci aşama," dedi. "Diğer organlar da hayati bilgiler sunabilir."

"Bunun tedavisi yok, gerizekâlı! Bu bir hastalık değil. Bizi ne zaman dinleyeceksin? Seni ele geçiriyor. Bu şeytani bir güç asla durmuyor. Seni ele geçiriyor ve buna karşı bir aşı yapamazsın."

Kadının fayans zeminde topukları üzerinde döndüğünü duydu ve birkaç saniye sonra üzerine eğildiğini gördü. Şırınga şimdi boş değildi ve iğnenin ucunda berrak bir sıvı parıldıyordu.

Spencer, "Ölümcül enjeksiyon?" diye sordu. Korkudan delirmek üzereydi. "Bu çok harika. Beni Yaşlı Yeller gibi öldüreceksin!"

Kadın soğuk bir ses tonuyla, "Ölümcül değil," dedi. "Seni uyutmaya veya komaya sokmaya yetecek bir karışım. Şimdilik sadece beş nokta üç gram. Ölümcül doz beyne zarar verebilir."

"Ah, Tanrım, çok şükür. Beynimi dışarı çıkarana kadar beni öldürmeyeceksin. Gerçekten çok düşüncelisin."

Kadın elini çocuğun yüzüne uzattı. İlacı kafasının içine enjekte etmeyecekti, değil mi? Spencer boğazındaki kayışın izin verdiği kadar irkildi. Gözlerini kapattı ve iğnenin acısını bekledi ama Doktor Choe sadece gözlüklerini aldı. Burnundan çekildiklerini ve tezgâhın üzerine koyulduklarını hissetti. Sonra eldivenli parmakları ceketinin kolunu yukarı sıyırdı ve soluk, Avrupalı derisinin altında bir damar seçti.

Tam bu sırada Spencer'ın aklına çılgın bir fikir geldi.

Yüksek sesle, "Gümüş Deniz'in ötesinde!" diye başladı. "Dört bir yanı kuşatan on üç yeşil tepenin içerisinde, Şafak Prensi'nin harikulade krallığı vardır."

İngiltere'de kitabı o kadar çok kez okumuşlardı ki artık neredeyse ezbere biliyordu.

Doktor Choe Soo-jin şaşkınlık ve öfkeyle gözlerini kırpıştırdı. Cerrah maskesinin üzerindeki gözleri kısıldı.

"Konuşmak yok," diye emretti.

Spencer meydan okurcasına, "Fakat Beyaz Şato'nun içinde tahtı boştur!" diye devam etti. "Çok uzun süredir sürgündendir ve bu yüzden onun yokluğunda Kutsal Büyücü Ismus hüküm sürer."

Kadın ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Kafasını kaldırınca laboratuvarın karardığını gördü. Tezgâhların

ve lavaboların arkasından koyu gölgeler çıkıp yere aktı. Mareşal Tark Hyun-ki'nin ölü parmakları kitap çekilip alınırken titredi.

Mahzende, Malinda'nın asasını barındıran metal kutu titremeye başladı. Yakındaki bir rafta, tek boynuzlu at kafatasının ağzı yavaşça açıldı ve karanlık etrafında toplanmaya başladı.

Spencer, "Prens ihtişamla geri dönüp," diye devam etti. Kelimeleri ardı ardına sıraladı. "Sonsuza kadar sürecek saltanatını geri kazanana kadar!"

Yukarıdaki floresan lambalardan biri patladı ve laboratuvar daha da karardı. Bir başka lamba titremeye başladı. Doktor Choe'nun şırıngası yere düştü. Doktor başı dönmeye başlayınca metal masaya tutundu. Hızlı nefes alıp verişi maskesinden belli oluyordu. Saçları sanki taze bahar esintisiyle dalgalanıyordu. Baharın yeşil yaprakları arasından güneş ışığı sızıyordu. Ay Büyücüsü'nde yine harikulade bir gündü ve köyün diğer kızlarıyla birlikte yüzünü çiy ile yıkamak için çançiçeği ormanına gelmişti...

Spencer, "Çünkü o gün yakındır," diye devam etti. Şimdi sesi güçlüydü ve kendi kulaklarında yankılanıyordu. "Yükselen Şafağın Lordu'nun zamanı geliyor. Kendisine ait olan topraklara geri dönüyor. Işığı tepelerin üzerini kızıl alevler ile taçlandıracak ve hepimiz eşi benzeri olmayan majestelerinin önünde diz çökeceğiz."

Doktor kararlılıkla, "Hayır!" dedi. "Ben Soo-jin'im!"

Bahar ışıkları soldu ve laboratuvara dolan gölgeler geri çekildi. Güçlükle nefes alıp veren doktor maskesini çekip çıkardı ve hain yüzünü Spencer'a döndü. Çocuğun sesi azalarak sıkıntılı bir fısıltıya dönüştü.

Doktor Choe şırıngasını almak için eğildi. Bunu yaparken bir şeyin yere düştüğünü duydu. Masanın altına bakınca kitabın Mareşal'in elinden yere düştüğünü gördü. Açıktı, beyaz sayfaları tavana bakıyordu. Doktor bakarken sayfalar kendiliğinden çev-

rildi ve sonunda çançiçekleri arasından gezinen köylü kızların siyah beyaz resminin bulunduğu sayfa göründü.

Doktor sırtını dikleştirdi ve etrafına bakındı. Ama masaların arasına uzanınca yerin boş olduğunu gördü. Kitap gitmişti.

Şüpheli gözlerle Spencer'a baktı. Çocuk hâlâ bağlıydı. Yerinden kıpırdayamazdı. Yan gözle Mareşal'in cesedine baktı. Kaşlarını çattı, böyle bir şeyin olabileceğini düşündüğü için kendine kızdı. Öyleyse kitap neredeydi?

Lavabolardan birinin altından kâğıt hışırtısı geldi. Spencer sessizleşti ve gözleri birbirine kenetlendi. Sadece kadını Austerly Fellows'un etkisi altına sokmaya çalışmıştı. Hangi güçleri uyandırdığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Kadının endişeli olduğunu görmek güzeldi ve gülümsemeden duramadı.

Sayfaların hışırtısı tekrar geldi. Bu sefer kan analizi yapan cihazın arkasındandı.

Çocuk dalga geçerek "Burada çok büyük fareleriniz var," dedi.

Doktor Choe geri adım attı ve cerrahi bıçakların bulunduğu tepsiye uzandı. En büyük bisturiyi seçti ve cihaza yaklaşırken önünde tuttu. Dikkatle öne eğildi ve duvarla cihazın arasındaki boşluğa baktı. Orada hiçbir şey yoktu.

Dolaplardan birinin kapağı birden açıldı. Test tüpleri, beherler ve kaplar etrafa saçılıp kırıldı. Doktor alarma geçerek havaya sıçradı. Bir başka dolap daha açıldı ve Petri kapları laboratuvarda frizbi gibi dönmeye başladı.

Spencer üçüncü dolabın içindekiler boşalırken, "Buna da bir aşı bul!" diye dalga geçti.

Kadın bisturiyi daha sıkı kavradı ve yerdeki cam parçalarının üzerine basarak dolapların yanına gitti, içlerine baktı. Hepsi boştu ama sonuncusu kapalıydı. Biraz daha yakına girdi ve kapağı açmaya çalıştı. İçinde her ne varsa bıçağını saplamaya hazırdı.

Kadın nefesini tutup kapağı açtı ve bıçağını savurdu. İnce bıçak melamin rafı kesti ve sonra kırıldı. Bu dolabın içinde cerrah eldivenleri, maskeler ve önlükleri barındıran kutular dışında hiçbir şey yoktu.

Kadının gergin vücudu rahatladı ama henüz bitmemişti.

Bir tıngırtı geliyordu. Metal tepsilerden biri tezgâhın üzerinden kafasına doğru uçtu. Kadının şakağına çarptı ve içindeki aletler etrafa saçılırken kadın geriye düştü. Steril bıçaklar yanağını kesti ve önlüğünü şişledi. Kafatasını fayans zemine vurunca bir çığlık attı. Başı zonkluyordu ve bir süre şaşkın bir biçimde yerde yattı. Ustura gibi keskin bıçaklar etine saplanmıştı ve kanı yere akıyordu. Yine de bir önemi yoktu. Ayağa kalkarken tezgâhın üzerinde, tepsilerin olduğu yerde bir şey gördü. Mareşal'in yeşil kitabıydı.

Doktor daha fazlasını görmek için kafasını kaldırdı ama kitap yine yoktu. Sonra tekrar gördü. Yerde, ayaklarının dibindeydi. Doktor bakarken kitap kendiliğinden doğruldu.

Doktor Choe başını iki yana sallayarak "Bu mümkün değil!" dedi. Tekrar bakınca kitabın bacaklarına tırmandığını gördü. Diyagonal bir biçimde yana yatmış, bir köşesi üzerinde dengede durarak diğer köşesini öne savuruyor, kadının vücuduna çıkıyordu.

Doktor kitabı üzerinden atmak istedi ama kollarında doğal olmayan bir ağırlık vardı ve hareket ettiremedi. Bacakları için de aynısı geçerliydi. Masadaki Spencer kadar çaresizdi. Başını geriye attı ve çığlık atarak yardım istedi ama sonra laboratuvarın ses geçirmez olduğunu hatırlayınca ağlamaya başladı.

Dans Eden Valeler'in durdurulamaz yürüyüşü kadının göğsünde son buldu. Sayfalar uğursuz bir biçimde açıldı ve kadın sayfalara bakmak zorunda kaldı.

Masaya bağlı ve neler olduğunu göremeyen Spencer sadece sesleri dinledi ve tahmin etmeye çalıştı.

"Doktor?" dedi. "Doktor Choe?"

Cevap gelmedi. Spencer rahatlayarak iç geçirdi. Kendini kurtarmıştı, kitabın gücüyle kadını esir etmişti. Ama esas tehlike henüz başlıyordu. Serbest bıraktığı güç durdurulamazdı ve üsteki herkesi ele geçirecekti. Artık kaçış yoktu.

Dakikalar geçti ve kadının yumuşak, transa geçmiş gibi mırıldanmaları dışında bir ses duyulmadı. Sonra birden yerden kalktı ve Mareşal'in cesedinin arkasına geçti. Camsı gözlerinde dalgın bir bakış vardı ve *Dans Eden Valeler*'i göğsüne bastırıyordu.

Neşeyle, "Ben Sinek Dörtlüsü'yüm," diye açıkladı. "Ben Dulcie'yim, hancının kızıyım. Bütün çocuklar ve erkekler beni öpmeyi sever çünkü dolgun kırmızı dudaklarımda biranın tadı vardır, altın renkli saçlarım sıcak yaz akşamlarının tonlarına sahiptir ve güzel göğüslerim korsemin içini tamamen doldurur. Prens sizi kutsasın."

6

Askerler Spencer'ı laboratuvara götürürken Martin ve Gerald da terasın basamaklarını iniyordu.

Sert bir ses, "Sen!" dedi.

İki arkadaş durdu ve koridora baktı. Üç asker bir cipin beklediği ana tünelden kararlı adımlarla bulundukları yere geliyordu.

Biri, "Sen, çabuk!" dedi. "Sana ihtiyaç var."

Ne Gerald ne de Martin askerleri tanıdı. Her zamanki gibi Halkın Ordusu'nun yeşil askeri üniformaları içerisindeydiler ama yüzler tanıdık değildi. Belki de görevleri gereği yasak bölgedeydiler ve bu birim bu tarafa pek gelmiyordu.

Aynı adam tekrar, "Sen, gel!" dedi. Üniformasındaki dört yıldızdan anlaşıldığı kadarıyla bir *daewi*, yüzbaşıydı.

Martin kararsızca, "Bu nedir?" diye sordu. "Ne istiyorsunuz?"

Yüzbaşı vahşice, "Komutan seni istiyor!" dedi. "Sen onu bekletme!"

Martin ve Gerald'ın yüzleri düştü. Çaresiz ve pervasız planları başlamadan bitiyordu. Neler oluyordu? Martin daha önce hiç böyle acilen çağrılmamıştı.

Yüzbaşı, "Çabuk! Çabuk!" diye ısrar etti.

Martin, "Gitmeliyim," diye fısıldadı. "Ne zaman geri döneceğimi ya da dönüp dönmeyeceğimi bilmiyorum."

Gerald, "Öyle deme!" diye tısladı.

"Sis uzun süre kalmaz, bu yüzden sen gidip bu işi tek başına yapmalısın. Lee'ye bu şeyi yaptır ve çocukları buradan çıkar. Ben buradakileri meşgul etmek için elimden geleni yaparım."

Yaşlı adamın gözleri parıldadı ve başıyla hafifçe onayladı. Birbirlerini muhtemelen bir daha göremeyeceklerini biliyorlardı.

"Ve sen... kendine iyi bak, seni harika, kaçık yaşlı centilmen. Bol şanslar, seni tanımak benim için bir onur ve ayrıcalıktı."

Yüzbaşı son kez, "Çabuk!" dedi. Martin'i kolundan tuttu ve cipe doğru çekti.

Gerald Benning araca binerlerken arkalarından baktı. Elveda diye bağırmak istediyse de bunu yapamadı. Bunun yerine el salladı. Kendi kendine, "Kalpler kırılmaz! Ağrır ve sızlar," dedi.

Cip tünelde kükreyerek gözden kayboldu. Gerald arkasına döndü ve Lee'nin odasına koştu. Kaybedecek vakit yoktu.

Lee yatağının üzerindeydi ve çelik kelepçelerine bakıyordu. Yaşlı adam içeriye girince kafasını kaldırmadı ama Gerald'ı kahverengi ayakkabılarından tanıdı.

"Burası olmak isteyeceğin bir yer değil," diye homurdandı. "Söyleyecek bir şeyim yok. Sadece Baxter'in bir pislik olduğunu söyleyebilirim, ben de kendimi kötü hissediyorum, gelip Noel kulübüne katılacağımı düşünüyorsan süslü bir ağaçtan daha fazlasına gerek var ama süslü bir ağacın varsa nereye sokabileceğini biliyorum."

Gerald telaşla, "O konuyu şimdilik boş ver," dedi. Çocuğun bileklerine bağlı dört askere ihtiyatlı bakışlar attı ve İngilizce anlamamaları için dua etti. "Çocukları buradan çıkarıyorum ama yardımına ihtiyacım var."

Lee kafasını kaldırdı.

"Sen ne?"

"Her şey değişti; hem de dramatik bir biçimde," dedi. "O doktor üzerimizde deneyler yapmayı planlıyor."

"Bunu zaten yapıyor, adamım. Benden bir tane daha Lee yapabilecek kadar kan aldı."

"Bizi parçalara ayıracak demek istedim."

"Git buradan."

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Çocukları alıyorum ve onları götürüyorum ama bunu sensiz yapamam."

Lee adamın şaka yapıp yapmadığını anlayamadı ama yine de hafifçe güldü. "Sen delirmişsin," dedi. "Gidecek bir yerin yok ve buradan çıkma şansın sıfır. Bir de bütün bunları şu aynanın karşısında söylüyorsun ve ben arkasında bir kamera olduğuna eminim. Bu o kadar aptalca ki kendi televizyon şovunu hak ediyor."

"Bize yardım edecek misin?"

"Öldürülmenize mi? Bunun için benim yardımıma ihtiyacın yok. Sen bu konuda kararlı adımlarla ilerliyorsun."

Gerald, "Lee," dedi. "Silahlara ihtiyacım var, tavsiyeye değil." Gözleriyle yanındaki askerlere baktı. "Bu silahlara."

"Sen ne diyorsun?"

"Ay Büyücüsü'ne gidip bu arkadaşları da yanında götürmeni istiyorum."

Lee başını iki yana salladı. "Bu adamları hiçbir yere götürmem," dedi. "Burada peşimden ayrılmamaları yeterince kötü. Onları bir randevu için lanetli Disneyland'a götürecek değilim. Oraya gittiğimde, sadece gidiş biletim olacak."

"Bu kadar bencil olamazsın."

"İzle ve gör."

"Maggie ve Spencer'a ne olduğu umurunda değil mi?"

Çocuk kınarcasına bir bakış attı. "Çoktan düşündüm," dedi. "Siz hepiniz zaten ölüsünüz, bunu biliyorsun. Neden işi uzatıyorsun? Burada hayaletler gibisiniz, bu üzgün yerde gece gündüz amaçsızca dolaşıyorsunuz. Bu hayat değil ve önünüzde daha iyi

bir gelecek yok. Biraz akıllan ve pes et. Şov sona erdi, buraya geldiğimiz gün."

Gerald, "Sen böyle biri değilsin," dedi. Çocuğa inanmayı reddediyordu. "O güzel kıza ne kadar değer verdiğini gördüm ve duydum. Böylesine bir kalp bu kadar nefret dolu olamaz."

"Benimle ilgili tahminler yürütme."

"Yürütmüyorum, ama sevginin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve Charm hakkında duyduklarımdan yola çıkarak senin böyle olmanı istemeyeceğini söyleyebilirim."

"Sohbet bitmiştir, yaşlı adam. Hizmetlerim kiralık değil. Ben siyah bir taksi değilim. Şimdi git ve kendini öldürt, beni rahat bırak. Karnım ağrıyor. Öğle yemeğine ne kadar kaldı?"

Gerald tüfeklere ve kaçış ümitlerine son bir kez baktı. İşe yaramıyordu. Bu çocuğu ikna edemezdi. Martin belki de söylediklerinde haklıydı.

Büyük aynanın arkasındaki karanlık ve dar odada Eun-mi her şeyi izliyordu. Kayıt yapıp yapmadığını anlamak için kameraya baktı ve eski tarz telefonun ahizesini kaldırarak babasını aradı. Genç yüzünde aşırı bir memnuniyet vardı.

Tam bu sırada Lee'nin odasındaki ışıklar titreşti ve çocuk iki büklüm oldu. Lee kalbini tutarak bir çığlık attı. Lee kendini vahşice sağa sola atınca askerler zincirleri tutup bağırmaya başladı. Gerald öne atıldı ve çocuğun alnından soğuk terlerin döküldüğünü gördü.

Koridora çıktı ama yasak bölgenin köşesinde görevli askerleri göremedi.

"Doktora ihtiyacımız var!" diye bağırdı. Yasak bölgeye doğru yürüdü. "Hemen! Lee sanırım kalp krizi geçiriyor."

Koridorda yere fırlatılmış kovayı ve paspası gördü, biraz ileride laboratuvarın önünde iki asker duruyordu. Yaşlı adam tekrar

bağırdı ama Kalaşnikoflar üzerine döndü ve askerler bağırarak bir şeyler söyledi. Gerald küfretti ve koşarak Lee'nin odasına geri döndü.

Çocuk titriyor ve acı içinde kıvranıyordu. Dört asker bağırıyor ve çocuğu sarsıyordu.

Gerald, askerleri kenara iterek "Çekilin!" dedi. "Lee, beni duyuyor musun? Lee?"

Çocuğun elini tuttu. Donuyordu. Tepelerinde floresan lambalara uzanan kablolardan kıvılcımlar çıkmaya başladı ve ışıklar bir sönüp bir yandı. Lee başını yana çevirdi ve Gerald'a baktı.

Dişlerini sıkarak "Bırak beni!" diye tısladı. "Sonuçta, istediğini alacaksın. Yakınlarda bir yerde biri kitabı ilk kez okuyor. Kitap onunla birlikte beni de oraya çekiyor. Sakın bana dokunma yoksa sen de benimle gelirsin. Lanet olsun! Daha önce hiç bu kadar acı çekmemiştim! Sanki içimi parçalıyor!"

Gerald geriye sıçradı. Çocuk karnı içeriden tekmeleniyormuş gibi acı çekerken havayı tırnakladı. Ciğerlerindeki hava boşaldı ve kulak zarları patlayacakmış gibi ağrıdı. Son bir çığlık daha attı, sonra kolları yana düştü ve şimdi ölü gibi hareketsizdi. Tam bu sırada, askerler de korku ve hayal kırıklığıyla çığlık attı. Ardından askerler de kendinden geçti, bazıları yere bazıları yatağın üzerine düştü.

Gerald buna inanamıyordu. Zihinleri veya ruhları, veya her neleriyse, *Dans Eden Valeler* dünyasına geçmişti.

Aynanın arkasındaki Eun-mi babasından hemen gelmesini istiyordu. Sonra hat kesildi. Odaya baktı ve yaşlı adamın yerdeki figürlere yaklaştığını gördü. Adam uzanıp baygın korumaların silahlarını aldı ve kapıya koştu. Eşikte durup Lee ile vedalaştı.

"Bol şanslar. Umarım orada aradığını bulursun. Sadece o güzel kızı hayal kırıklığına uğratma. Austerly Fellows'un istediğini yapma. Kızın âşık olduğu çocuk olarak kal. Sen bir pislik değil-

sin, Lee Charles. Elveda ve teşekkürler."

Eun-mi, adamın dışarı çıkışını seyretti. Tekrar telefon açmayı denedi ama ahizeden statikten başka bir şey gelmiyordu. Telefonu öfkeyle fırlattı ve tabancasını kılıfından çekti.

Gizli gözetleme odası ince ve L şeklinde bir odaydı, tıbbi alanın iki yanını kucaklıyordu. Giriş yasak bölgedeydi ve karanlıkta kapıyı bulmaya çalıştı. Koridora adım atınca muhafızları aradı ama laboratuvarın dışında kimseler yoktu. Elinde silahla köşeyi döndü, hareket eden herkese ateş etmeye hazırdı.

Koridor boştu.

Yan gözle Lee'nin odasına baktı ve tiksinerek baygın askerleri süzdü. Bunlar zayıftı ve silahlarının alınmasına izin verdikleri için cezalandırılmayı hak ediyordu.

Eun-mi sessizce yatakhanelere doğru yürüdü. Hepsi boştu. Mülteciler muhtemelen yemekhanede toplanmıştı, yemeği bekliyordu. Böylesi daha iyiydi.

Gerald telaşla kaçış planını ve sebebini anlattı. Esther, "Sen aklını kaçırmış olmalısın!" dedi. "Bizi kesip biçip üzerimizde deneyler yapamazlar. Bunlar Valelenen insanlar değil, normal insanlar."

Gerald'ın durup yanıldığını söyleyecek vakti yoktu.

Sabırsızca, "Seninle tartışacak vaktim yok," dedi. "Geliyorsan gel ama kalıyorsan vücut parçalarının Sainsbury's marketindeki reçel reyonundan daha çok kavanozda sergileneceğinden emin olabilirsin. Siz geriye kalanlar hemen ve mümkün olduğunca sıkı giyinin. Sisin içi soğuk olacak ve bir süre açık havada uyuyacağız. Ayrıca yanınıza bir şey alamazsınız, dağa tırmanmak için iki elinizin de boş olması lazım."

Esther, "Aptal yaşlı bunak," dedi. "Nereye gideceğini bile bilmiyorsun ve gece mayınlara basıp ölmezsek sabaha donarak öl-

müş oluruz. Eskiden frak giyip ortalıkta dolaşan bunak bir adamı dinleyecek değilim."

Maggie, "Yeter!" diye bağırdı. "Kes sesini. Kimse seni dinlemiyor. Geçen sefer kampta da bunu yapmıştın. Son dakikada fikrini değiştirmiştin ve Lee seni kurtarırken neredeyse ölüyordu. Bu yüzden ya sesini kes ya da seni tokatlarım. Gerald neden bahsettiğini biliyor. Burada istediğin kadar kalabilirsin ama ben riske girmeyeceğim. Benim tek derdim Lee, onu geride bırakmak beni rahatsız ediyor."

Kampta Charm'ın kabininde kalan kızlar hemen Maggie'ye destek verdi ve diğer kararsız olanlar da isteksizce onayladı. Herkes çok korkuyordu ama Gerald'a çok güveniyorlardı. Gerald başka seçenek olmadığını söylüyorsa ona inanırlardı.

Küçük Nabi masalardan birinin başındaydı. Gözlerini fal taşı gibi açmış telaşla bir şeyler anlatan Gerald'a bakıyordu. Gerald'ın beklenmedik şok açıklaması sonrasında herkes altı yaşındaki kızı unutmuştu. Neler olduğunu tam olarak anlayamıyordu ama İngiliz dostlarının silahları olmaması gerektiğini biliyordu. Babasının bunu öğrenince ne kadar öfkeleneceğini düşündü, arkadaşları için korktu ve endişelendi.

Maggie, Gerald'a, "Bana kalaşnikoflardan birini ver," dedi. "Bir defasında bir lunaparkta tavşan kazanmıştım. Ürkütücü bir geceydi doğrusu. Bir an için kalçamdan vurulduğumu sanmıştım ama aslında öne eğilince cebimdeki ıslak mendil paketi patlamış."

Gerald silahlardan birini uzattı. Silah Maggie'nin beklediğinden daha hafifti ve Maggie hemen agresif bir poza büründü.

"Komando kızı," dedi. "Ve hayır, bu pantolon yiyeceğim anlamına gelmiyor."

Gerald, "Sağ taraftaki kola sakın dokunma," diye uyardı. "O

güvenlik kilidi. Yukarıdaysa güvendesin, aşağıda değilsin, bu yüzden yukarıda kalsın, tamam mı? Bunları en azından tesisin içinde kullanmayı düşünmüyorum ama her ihtimale karşı yanımızda olsunlar. Şarjörlerde ne kadar mermi olduğunu bilmiyorum, bu yüzden dikkatli kullanın. Size bunların oyuncak veya taklit olmadığını söylememe gerek yok. Bunlar ölümcül silahlar ve onlara hak ettiği saygıyı gösterin."

Gözleri güvenebileceği ve silah kullanabilecek başka birini aradı.

"Nicholas, ya sen? Sence bunu kullanabilir misin?"

Çocuk huzursuzca kıpırdandı ve cevap için Esther'e baktı.

Esther kollarını göğsünde birleştirerek "Onun bu silahlarla işi olmaz," dedi. "Buradan o silahlarla çıkarsanız dışarıda sizi vururlar ve ben bu konuda haklıyım."

Drew, "Ben birini alırım," diyerek gönüllü oldu.

Esther, "Siz delirmişsiniz," dedi. Parmaklarını endişeyle kütürdetti. "Bir kan banyosu olacak."

Gerald, "Spencer nerede?" diye sordu. "Daha önce silah kullandı, değil mi? Kampta Punchinello'yu vuran o değil miydi?"

Maggie, "Yasak bölgede yerlere paspas çekiyor," dedi.

"Hayır, çekmiyor. Kova ve paspas orada ama Spencer yok."

"Biri hemen gidip onu çağırsın, acele edin."

Sally adındaki kız hemen kapıya koştu ama kız ulaşamadan kapı tekmeyle açıldı ve Eun-mi şimdi elinde silahıyla eşikte dikiliyordu. Parmağı tetikteydi.

"Silahlarınızı bırakın!" dedi. "Bırakın, yoksa ateş ederim!"

Şoka giren mülteciler birkaç saniye şaşkın gözlerle kıza baktı.

Esther, "Size söylemiştim!" dedi.

Eun-mi silahını şaşkın yüzlere doğrulttu.

"Size silahlarınızı bırakmanızı söyledim!" dedi.

Gerald emre ilk uyan oldu ve diğerlerine aynısını yapmasını söyledi.

"Kız ciddi," dedi. "Tereddüt etmez."

Kız kendi dilinde, "Nabi!" diye seslendi. "Silahları getir. Dikkatli ol. Seni almalarına veya seni kalkan olarak kullanmalarına izin verme."

Küçük Nabi ağzı açık kardeşine baktı ve Eun-mi aynı cümleyi sert bir biçimde tekrarlamak zorunda kaldı.

Eun-mi, "Hareket eden ölür!" diye uyardı. Kardeşi isteksizce sandalyeden indi ve AK-47'leri toplamaya başladı. "Kafaya nişan alırım. Hata payı yoktur."

Gerald, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyerek kızla uzlaşmaya çalıştı. "Bizi bırakabilirsin. Bu tek şansımız. Doktor Choe Soo-jin'in ne planladığını biliyorsun. Toplantıda onu duydun. Vicdanın buna izin verir mi? Bu insanca değil."

Eun-mi başını gururla geriye attı. "Doktor, kahramanımız olacak," dedi. "Tedaviyi bulacak. Halkın Demokratik Cumhuriyeti'ni Batı hastalığından kurtaracak. Doktor Choe Soo-jin en zeki ve yetenekli bilim adamlarımızdandır. Avrupalı mültecilerin hayatları ödenecek küçük bir bedel. Yüce Lider dünyanın geri kalanını kurtaracak. Herkes Kim Jong-un'dan övgüyle bahsedecek."

Gerald, "Ya Du Kwan'ın hayatı?" diye sordu. "O da küçük bir bedel miydi? Ölmesi gerekmiyordu ve bizim için de aynısı geçerli. Bunun bir tedavisi yok çünkü bu bir hastalık değil. Fiziksel bir şey değil. Şeytana karşı aşı yapamazsın."

Kız dinlemeyi reddederek "Doktor Choe Soo-jin en iyisini bilir!" diye bağırdı. "Şimdi konuşma yoksa ateş ederim!"

Nabi silahları kardeşinin ayakları dibine koydu ve çaresizce kardeşine baktı. Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu belli eden bir ses tonuyla, "Arkadaşlarıma zarar verme," dedi. "Lütfen.

Onlar iyi ve hoş insanlar. Onları seviyorum, onlar iyiler."

Eun-mi, "Onlar Cumhuriyet'in düşmanı!" dedi. "Sen anlamıyorsun, çok küçüksün. Onlara her şeyi verdik; yiyecek ve barınak. Hem de bizim halkımız eyaletlerde açlık çekerken. Kendi dejenere türlerine karşı sığınabilecekleri bir yerleri oldu, onlar ise bize saygısızlık yapıp hastalığı buraya getirdi. Yüce Lider onları kurtararak iyiliğini ve merhametini gösterdi ama bu insanlar kötü. Minnet nedir bilmiyorlar, disiplin nedir bilmiyorlar; onların ülkesi Amerika'nın kokuşmuş kuklası. Bu üsten kaçmak için askerlerimizi öldürürler. Seni de öldüreceklerdi. Sen kendi halkına karşı onların tarafında mı yer alacaksın? Babana ihanet edip annenin anısını lekeleyecek misin?"

Nabi ayaklarına baktı ve başını iki yana salladı.

Eun-mi, "Şimdi git!" diye bağırdı. "Askerleri çağır ve babamızı bekle; acele et!"

Nabi, Maggie ve Gerald'a doğru çaresiz bir bakış attı. Alt dudağı titriyordu. Gözlerini silip koşarak odadan çıktı.

Eun-mi silahı sıkı sıkı tutmaya devam etti. Neredeyse mültecilerden birinin bir şey yapmasını dileyecekti, böylece ateş etmek için bir sebebi olurdu. Hakaret gibi varlıklarına çok uzun süredir tahammül ediyordu ve tetiği çekmek konusunda hiç tereddüt etmezdi.

Nabi gözyaşları içerisinde koridora çıktı. Etrafta muhafızları aradı ama kimseyi göremedi. Uzun geçitlerde sıradışı bir sessizlik hâkimdi.

"Yardım edin!" diye bağırdı. Titreyen sesi duvarlardan yankılandı. Kapı eşikleri gölgelerde kalıyordu ve küçük kız ellerini ovaladı.

Tekrar, "Bize yardım edin!" diye bağırdı.

Kimse cevap vermedi. Tedirgin adımlarla yasak bölgeye doğ-

ru yürüdü, bir kapının kapatıldığını duydu. Ardından beton zeminin üzerinde hızlı adımlar atan birinin ayak seslerini duydu. Fakat bir şey daha vardı; garip bir tıkırtı. Büyük bir hayvanın toynaklarının çıkaracağı sese benziyordu.

Nabi her şeyi gizleyen karanlığa baktı ve geri çekildi. Bu durum hoşuna gitmedi. Arkasına dönüp ana tünel ile yasak bölgenin birleştiği köşeye koştu.

Arkasından bir ses, "Chung Nabi!" diye seslendi.

Çocuk durdu ve arkasına döndü. Doktor Choe Soo-jin gölgelerin içinden çıktı; yara bantlarıyla süslenmiş yüzü bir gülümseme ile aydınlandı. Bir elinde yeşil bir kitap tutuyordu, diğer elinde ise ucunda parlak kehribar renginde yıldız olan gümüş bir asa vardı.

Doktor, "Buraya gel, kızım," dedi. "Senin için kutsanmış bir hediyem var."

7

Martin titredi ve bir kez daha paltosunu odasında bırakmamış olmayı diledi. Kendisini cipe bindiren yüzbaşı veya diğer iki askerle ilgilenmiyordu. Aklı Gerald ve geriye kalanlardaydı. Lee'nin, isteğini yerine getirip getirmediğini merak etti. İngiliz misafirlerin Halkın Demokratik Kore Cumhuriyeti'nden kaçıp kaçmadıklarını merak ediyordu. Şimdi dağa mı tırmanıyorlardı? Şanslarının yaver gitmesi için dua etti ve alarmlar çalınmadan sisin içinde gözden kaybolmalarını arzuladı. Sonrasında nereye gidecekleri Gerald'a bağlıydı ve henüz belli değildi. Araç tünellerde ilerlerken her şey olması gerektiği gibiydi ve Martin kaçış planının henüz fark edilmediğine kanaat getirdi.

Bu yolu biliyordu, sabah da bu yolu kullanmışlardı ve toplantı odasına gittiklerini hemen anladı. Neden acil olarak istendiğini bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Kendi güvenliği şimdi endişe edilenler listesinin en altındaydı.

Kısa süre sonra hızla yaklaşan dört aracın kükreyen motorlarını duydu. Birileri bağırarak emir verdi ve en öndeki araba biraz daha yaklaştı. General Chung Kang-dae'nin kalın kaşlarını hemen tanıdı.

Martin'in içinden hayal kırıklığıyla çığlık atmak geldi. Biliyorlardı! Tıbbi merkeze gidiyorlardı. Ama bunun için çok erkendi. Gerald ve çocuklar çok uzağa gitmiş olamazdı. Muhtemelen henüz sisin içine bile girmemişlerdi. Dağın yamacında apaçık or-

tada olmalıydılar. Martin ne yapacağını bilemedi. Oturup hiçbir şey yapmadan bekleyemezdi.

Dört cip biraz daha yaklaştı. Yanlarından geçip gitmelerine birkaç saniye vardı ve Martin öne atıldı. Yüzbaşı ile şoförün arasına girdi ve direksiyonu çevirdi. Araç savrularak karşı şeride girdi ve yaklaşan araçların farları gözleri kör etti.

Kornalar çalındı ve sesler yükseldi. Tünelde lastikler ciyakladı ve yanan lastiğin kokusu etrafa doldu. Yaklaşan cipler yana kaçtı, Martin'in cipi ise tünelin duvarına sürtünerek herkesin üzerine vahşi kıvılcımlar saçtı.

Her şey birden sona erdi. Dört cip yoluna devam etti ve Martin'in cipi durdu. Martin hayatta olduğuna inanamıyor ve diğerlerini durduramadığı için üzülüyordu. Yüzbaşı ve iki asker bağırıyordu, zorla arka koltuğa oturtuldu. Birisi suratına yumruk attı ama Martin farkında değildi.

"Özür dilerim, Gerald," diye mırıldandı. Uzaklaşan arabaların arkasından baktı. "Seni yüzüstü bıraktım."

Yüzbaşı, "Bunu tekrar yapma!" diye yüzüne bağırdı. "Sen delisin!"

Motor tekrar çalıştı, çizilmiş araç bir kez daha yola koyuldu, kanatlı kapıların önünde durana kadar arabadan tıkırtılar ve titreşimler geldi.

Martin aşağı indi ve silahlı korumalara kenara çekildi. Yüzbaşı, Martin'i itti. Martin aynı gün ikinci kez toplantı odasına adım attı.

Genel Kurmay Başkanı masanın başında dikilmiş Martin'i bekliyordu. Martin selam verirken adamın neredeyse utanç duyduğunu düşündü.

Martin, "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Neden buradayım?" Sonra içeride çevirmen olmadığını fark etti.

Adam tekrar selam verdi. Adamın beceriksiz, tedirgin bir hali vardı. Martin adamın yan gözle odanın diğer ucundaki büyük ekran televizyonun başındaki koltuğa baktığını fark etti. Koltukta biri oturuyordu; Martin sadece başının tepesini görebiliyordu.

Genel Kurmay Başkanı özür dilercesine bir şeyler mırıldandı, sonra yanından geçip odayı terk etti.

Martin neler olduğunu anlayamıyordu. Koltuğun arkasına bakmaya devam etti ama bu gibi oyunlara ayıracak vakti yoktu. Üşüdüğünü hatırladı ve elektrikli ısıtıcılardan birinin yanına gidip ellerini öne uzattı. Karşı duvarın dibinde halı hâlâ kanlıydı. Genç adamın cesedinin nereye götürüldüğünü merak ederken koltuk yana döndü ve Martin hayatının en büyük sürprizlerinden birini yaşadı.

Aşırı tanıdık bir ses, "Merhaba, Baxter, seni yaşlı pislik!" dedi. "Ne oldu, ücretli izine mi çıktın? Yoksa okul kaçağı mısın?"

Martin gözlerine inanamadı ve ağzı açık kaldı.

"Barry?" dedi. "Tanrım..."

Felixstowe'da ders verdiği okulun eski müdürü masanın karşısından kendisine sırıtıyordu. Martin'in burada görmeyi beklediği son kişiydi. Barry Milligan şimdi Ismus'un esas çemberinin üyesiydi, o ve maiyeti ile birlikte dünyayı dolaşıyordu. Çok uzun zaman önce, kitap eski bir karavanla dağıtılmak üzere sessiz ve sakin deniz kasabasına getirildiğinde, Barry ilk dönüşenlerden biri olmuştu. Hilekâr Joker karakterine bürünmüş ve son âna kadar herkesi kandırmayı başarmıştı.

Orta yaşlı, iriyarı bir adamdı. Hayatı boyunca tuzu, yağı ve viskiyi fazla kullandığı için yüzü kırmızı ve pütür pütürdü. Kocaman göbeği de bunu tasdikliyordu.

Gülerek "Söyleyeceğin tek şey bu mu, Martin?" dedi. Elini masaya vurdu. "Kuzey Kore'de, dağın içine oyulmuş çok gizli bir

askeri üsteyiz ve Çin'in nefesi ensemizdeyken söyleyebildiğin en mantıklı cümle bu mu? Çok saçma. Ders verdiğimiz en tembel ve en salak öğrenciler bile bundan daha iyisini yapabilirdi."

Martin şüpheci gözlerle adama baktı. Eski patronunun üzerinde büyük siyah bir pardösü ve altında siyah bir takım elbise vardı. Joker'in özel karamel rengindeki deri kıyafetleri neredeydi?

Martin, "Burada ne işin var?" diye sordu. "O helikopterle gelen sendin, değil mi? Şimdi kulağa mantıklı geliyor; aklı başında kimse o sisin içinde seyahat etmez. Senin Ismus'un etrafında dolaşıp ucuz numaralarla onu eğlendirmen ve geriye kalanları sadece senin komik bulduğun şakalarınla korkutman gerekmiyor mu?"

Barry büyük bir ciddiyetle başını iki yana salladı. "Artık o ekibin bir parçası değilim," dedi. Elini kalbinin üzerine koydu.

"Hiç inandırıcı değil."

"Bu doğru, yemin ederim! Sebebini veya nasıl olduğunu bilmiyorum ama aylar önce kitabın üzerimdeki etkisi yok oldu. Sanırım Ismus'un dizüstü bilgisayarında yazdığı bir şey yüzündendi. Bir gün omzu üzerinden baktım ve... bilmiyorum, okur okumaz başım ikiye yarılacakmış gibi ağrımaya başladı. Sonrasında, ona inanmayı bıraktım. Gerçek olduğunu düşündüğüm her şey -o çılgın ortaçağ dünyası ve oradaki salak rolüm- kayboldu. Bir anda kendime gelmiştim ve neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Rugby takımından çocuklarla bar bar gezdikten sonra ertesi sabah kendine gelmeye çalışmak gibiydi. Hatırlamadığım bir sürü şey var."

Martin, "Bunu yapma!" dedi. "Bana yalan söyleme."

"Dürüstüm, Martin! Ben oradan çıktım ve bugün onlara normale döndüğümü hissettirmeden buraya geldim. Sadece seni bulmak için. Carol ve Paul'ü nasıl kurtarabileceğimi biliyorum.

O dizüstü bilgisayarı bulmamız ve aynı metni onlara da okutmamız lazım. Bir düşün, ya o dosyayı herkese gönderip bu saçmalığa bir son verebilirsek?"

Martin sendeledi ve masaya tutundu. Bu kadar basit olabilir miydi? Kalbi heyecanla yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı ve gözleri sulandı. Korku, acı, yaşanan dehşet verici kayıplar, hepsi sona erebilir miydi? En değer verdiği iki insanı tekrar görebilir miydi? Bu mümkün müydü?

Kalbinde bir ümit alevlendi ve gözlerinden birer damla yaş aktı. Bu alevlenen keyifle Gerald'ı ve çocukları tamamen unuttu.

"Ah, Tanrı'ya şükür!" dedi. "Ah, teşekkürler, Tanrım!"

Barry koltuktan kalktı. Ellerini ovaladı ve en sevdiği takım bir gol atmış gibi gülümsedi.

"Dünyayı kurtaracağız, oğlum!" diye bağırdı.

Martin'in heyecanı birden yok oldu ve alevlenen ışık birden söndü. Barry hareket edince kıyafetinin altındaki derinin gıcırtısını duydu. Martin tökezleyerek geri çekildi, öfke ve hayal kırıklığıyla bağırdı.

"Seni şeytani ucube!"

Diğer adam, "Ha ha ha!" diye güldü. "Seninle dalga geçtim, seni kandırdım, seninle alay ettim ve oyun oynadım. Joker ne kadar kötü bir çocuk. Hepsine hükmediyor."

Pardösüyü ve takımı çıkardı, altındaki karamel rengindeki kostüm açığa çıktı. Zafer kazanmışçasına hoplayıp zıplayarak bir daire çizdi.

Bir parmağını havada sallayarak "Ama sen çok kolaydın, Baxter," dedi. "Gerçek olmasını o kadar çok istedin ki oyunumun bütün zevkini kaçırdın. Seni açmak için daha fazla çalışmam gerektiğini düşünüyordum. Böyle kolaylıkla inanılan numaralar eğlenceli olmuyor."

Martin bu kadar acı bir hayal kırıklığına katlanmakta güçlük çekiyordu. Tamamen çökmüştü. Umudun önünde sallandığını görüp sonra birden geri çekildiğine şahit olmak kısa süre öncesine kadar katlanamayacağını düşündüğü bir acıydı.

Ama katlanmalıydı.

"Öyleyse, ne için buradasın?" diye sordu. "Beni buldun, kazandın. Şimdi ne yapacaksın? Ben senin çok değerli Ismus'un da yanında olur ve bu ânı böbürlenerek geçirirsin sanıyordum."

Joker, "Ha ha ha!" diye güldü. "Buraya senin için gelmedim! Sen kendini aşırı önemli sanıyorsun, o şarlatan Yaşlı Ramptanadan bile kötüsün. Hayır, senin nereye gizlendiğini en başından beri biliyorduk. Sadece, peşine düşülecek kadar önemli değildin. Gerçekten önemli olduğunu mu düşündün? Ha ha ha, bu çok komik. Leydi Labella'ya bunu söylemeliyim; çok gülecek."

"Carol nasıl? İyi mi?"

Joker, "Leydi Labella," diye düzeltti. "Çok sağlıklı. Kutsal Büyücü'nün oğlunu doğurduğundan beri inanılmaz mutlu."

Martin gözlerini kapattı. Bunu duymak mide bulandırıcıydı.

"Ya Paul?" diye sordu. "Karo Valesi demek istedim, o nasıl?"

"Eli çabuk Vale'nin neler yaptığı artık seni hiç ilgilendirmiyor, Martin Baxter."

Martin dişlerini sıktı ve diğer adamın başını büyük ekran televizyona geçirmemek için kendini zor tuttu. Kolay değildi.

"Ya şu yeni kitap?" diye sordu. "Doğru mu? Ismus devamını mı yazıyor?"

"Ah, kesinlikle. Aptal rüya âleminde nereye gitsek dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor, gece geç saatlere kadar çalışıyor, yanına kimseyi sokmuyor. Ama bu bir devam romanı değil, nasıl öyle olabilir? Bu, Şafak Prensinin Diyarı'ndaki yaşamlarımızın devamı. Biz Saray mensupları içinde neler yazdığını öğren-

mek için can atıyoruz ama bunu yapmamız yasak, en azından şimdilik."

Adamın huzursuzluğu bir an için yüzüne de yansıdı ve Martin tahmininde haklı çıktı. Joker kitaba bakmayı denemiş ama başaramamıştı.

Joker, "Hepsi zamanla ortaya çıkacak," diye devam etti. "Bu gün bir duyuru yapılacak ve bütün gri dünya bunu duyacak. Ah, bu plan her yer için, hepiniz için heyecanlı olacak, siz anormaller için bile. Bu kasvetli karanlığı sizin için daha eğlenceli bir yer haline getirebilmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz; canlandır ve hareketlendir, parlak ve neşeli olsun."

"Uğraşmanıza hiç gerek yoktu."

"Bak, bak, surat asma. Bu mutlu günde surat asıp neşemizi bozmayalım. Sizi bu aptallardan ve mağaralarından kurtarmaya geldim, burası ancak yarasalara ve solucanlara uygun bir yer. Mutlu olmalı ve şarkı söylemelisin."

"Buraya benim için gelmediğini zaten söyledin. Kimin için geldiğini öğrenebilir miyim?"

Joker'in neşesi yüzünden silindi. Büyük bir ciddiyetle, "Lordum Ismus, Şato Hayaleti'nin huzuruna çıkarılmasını istiyor," dedi. "Aralarında devam ettirmek istediği bir anlaşma var."

"Her şeyi biliyorum. En çılgın ve en iğrenç planı. Bilmediğim şey ise buraya gelmeye Kuzey Korelileri nasıl ikna ettiğin?"

Joker başını geriye attı ve yüksek sesle kahkaha attı.

"İkna etmek?" diye sordu. "Beni reddedecek durumda değillerdi. Lordum Ismus zıplamalarını söylerse ateşten bir çemberin içinden bile atlarlar. Sevgili Bay Baxter, senin ucube anormallerinin aylardır burada misafir olduğuna gerçekten inanmadın değil mi? Sen gerçekten aptalın tekisin. Bu fakir ülke dizleri üzerine çöktü ve insanları acı çekiyor. Kıtlıklar baş gösterdi ve çocukla-

rı açlıktan ölüyor. Bu aptal dünyada dostsuz olsalar da, yabancı yardımlara muhtaçlar, nefret ettikleri Batı'dan geleceklere bile. Sen ve senin genç haydutların burada misafir değildi, rehineydi; daha fazla yardım yapılması için pazarlık aracı olarak kullanıldınız. Bunlar ne zeki insanlar. İyi pazarlık yaptılar. Lordum Ismus onlara yiyecek ve benzin gönderdi –ne büyük bir cömertlik! Pantolonlarının üzerlerine hâlâ olmasına şaşırmak gerek."

Martin sonunda Kuzey Korelilerin Lee'nin sıradışı yeteneğini neden kullanmadığını anladı. Çocuğu burada tutmak onların kazancınaydı. Ismus'a saldırmayı düşünmüyorlardı çünkü ondan yardım alıyorlardı ve şimdi yardımsever adama borcunu ödeme vakti gelmişti. Genel Kurmay Başkanı bu yüzden birkaç dakika önce utanç içerisindeydi.

"Cumhuriyetlerini *Dans Eden Valeler*'den uzak tutmak için de pazarlık yaptılar mı?" diye sordu.

Joker gülmeye devam etti. "Tabii ki yaptılar! Kutsal Büyücü kutsal metni sınırlarının içine sokmayacağına dair yemin etti."

Cümle ağzından çıkar çıkmaz ışıklar titremeye başladı.

"Ah, Ismus gerçekten namussuz bir adam!" diye kıkırdadı. "Verdiği sözler çok kırılgan ve çok lezzetli olabiliyor. Şimdi ben Hayalet'i almaya geldim. Seni helikoptere götürecekler. Senin için de sürprizlerimiz ve şakalarımız var, Martin Baxter. Bu sene bu gri dünyada ne kadar muhteşem bir Noel geçireceksin."

Martin, Joker yanından geçip giderken, "Bekle," dedi. "Sadece bilmek istiyorum... içinde yirmi beş sene yanında çalıştığım Barry Milligan'dan bir şeyler kaldı mı? Önceki tamamen rol müydü? O ragbi seven adamdan geriye hiçbir şey kalmadı mı?"

Joker şaşkın gözlerle adama baktı. "Biz Aslarız," diye açıkladı. Bir aptala anlatır gibi anlattı. "Bu ucuz rüyada, olmadığımız bir şey gibi davranmamıza gerek yok. Ben, sonsuza kadar, Joker'im.

Senin Barry Milligan olarak tanıdığın adam benim kendime uygun gördüğüm ve icat ettiğim bir karakterdi. Daha fazlası değildi. Sarhoş bir okul müdürü, bir okul veya o neşesiz Felixstowe denilen yer hiç var olmadı –sadece Ay Büyücüsü vardı. Orası tek gerçeklik. Bir anormal olmak ve bu basit gerçeklerin farkına varamamak ne kadar kötü olmalı."

Martin bakışlarını kaçırdı ve Joker hızlı adımlarla odayı terk etti.

Tünellerde, ışıklar patladı, panik ve kaos başladı. Geçitlerden çığlıklar geliyordu. Joker cipine bindi, bunu yaparken karamel renkli üniforması gıcırdadı. Sonra tıbbi merkeze doğru uzaklaştı.

Martin'i getiren yüzbaşı ve iki asker adamı helikopter pistine doğru götürdü. Uzaktan silah sesleri geliyordu. Martin başını önüne eğdi. Bitmişti. *Dans Eden Valeler* sonunda her şeyi fethetmişti.

8

Eun-mi destek çağırmaya giden kardeşinin neden geciktiğini merak etti. Çok fazla zaman geçmişti. Nabi nereye gitmişti? Ne yapıyordu? Yeni Batılı arkadaşları için Cumhuriyet'e ihanet mi etmişti?

Genç İngiliz mülteciler hareket etmeye veya bir şey söylemeye cesaret edemedi. Gözlerini korkmuş yüzlere nişan alan silah namlusundan alamıyorlardı.

Gerald sessizce, "Bizi vurmak mı istiyorsun?" diye sordu. "Bu sen misin? Bizi cezalandırmak mı istiyorsun? Sence biz ne için suçluyuz?"

Eun-mi, "Halkın Ordusu'nun silahlarını çaldınız!" dedi.

Gerald, "Sebebi bu değil," dedi. "Bu senin bahanen. Nefretin çok daha öncelere dayanıyor. Sadece bizi sevmiyorsun, bu kadar basit –yabancı düşmanlığı. Senin gibi genç birinin beyninin bu kadar yıkanması, böylesine önyargılı ve hor gören birine dönüşmesi ne kötü. Ama zaten biz bunun için buradayız, değil mi? Çünkü ben ve genç arkadaşlarım farklıyız. Dünyanın geri kalanına ne yapacağını Ismus söylüyor; sizin de Yüce Lider'iniz var. Diktatörlük diktatörlüktür."

Kız gözlerini kısarak "Önce seni vururum!" diye tehdit etti.

Gerald, "İnsan doğası çok kasvetli," dedi. "Neredeyse vurmanı dileyeceğim."

Maggie endişeyle, "Gerald!" dedi. "Öyle deme."

Yaşlı adamın yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Ama sonra," dedi. "Buradaki Maggie gibi dostlarım olduğunu hatırlıyorum. Kalpleri açık olan neşeli, sevecen ruhlar, içlerinde sevgi ve merhamet var. Ve bunu düşününce çok da kötü olmadığımızı biliyorum. Ama siz bunu anlamazsınız, değil mi, Bayan Chung? Hayatınızın çok mutlu geçtiğini sanmıyorum."

Bakışlarını Batılılardan ayırmayan Eun-mi arkasına yaslanıp koridoru dinledi. Çok sessizdi. Sabırsızlanmaya başlamıştı ve kardeşine seslendi. Nabi neredeydi?

Gerald korkusuzca, "Ama zaten," dedi. "En çok kendinden nefret ediyorsun, değil mi?"

Eun-mi'nin yüzü adamın hassas bir noktaya bastığını belli etmedi. Kendisini provoke etmeye, serbest bıraktırmaya çalışıyorsa işe yaramayacaktı. Psikolojisi berbat bile olsa kontrolünü asla yitirmezdi. Bu özelliğiyle gurur duyuyordu.

Duygusuzca, "Vururum," dedi.

Gerald, "Bu, babanın seni sevmesini sağlamaz," dedi. "Büyük General Chung –sana karşı bu kadar kayıtsız olmasının sebebi nedir? Adama göre bulunduğu ortamın mobilyalarından biri gibisin."

"Daha fazla konuşma."

"Neden sana karşı bu kadar soğuk da küçük Nabi'yi görünce neşesi yerine geliyor? Neden onunla vakit geçirmekten keyif alıp seni ayağına dolanan bir nesne gibi görüyor? Sen ne yaptın?"

Eun-mi tetiği çekti.

Patlamayla birlikte gençler çığlıklar atıp kulaklarını kapattı. Büyük bir kısmı kendini yere attı. Silah sesi odayı sarstı ve silahı düzgün tutmaya çalışırken Eun-mi'nin burun delikleri alevlendi.

Gerald tuttuğu nefesini verdi. Cesur görünmesine rağmen

şok olmuş ve korkmuştu. Kızın ciddi yüzüne bakınca kasıtlı olarak ıskaladığını anladı.

Kız soğuk bir ses tonuyla, "Bir dahaki sefere vururum," dedi. Ağzının kenarında bir gülümsemenin hayaleti belirdi. "Bir dahakine ölürsün."

Tepelerindeki ışıklar titremeye başladı. Herkes yukarı baktı. Floresanlar titreşiyordu. Koridor için de aynısı geçerliydi. Işıklar ölüyordu. Kablolar birer havai fişek gibi kıvılcımlar saçmaya başladı. Sonra geçitler sadece yeraltında söz konusu olabilecek bir zifiri karanlığa gömüldü.

Mülteciler hayal kırıklığıyla mırıldandı ve Eun-mi tedirgindi. Jeneratörlerin yine bozulduğunu düşündü. Buradaki cihazların ve aletlerin büyük bir kısmı müzelikti. Çok fazla arıza yaşanıyor, çok sayıda onarım yapılıyordu. Gücün böyle kritik bir anda gitmesi sinir bozucuydu.

Tepelerindeki kablolar birden elektrikle doldu ve yemekhane de karanlığa gömüldü. Tek ışık odun yakılan ocağın ızgarasından gelen turuncu-kırmızı parlaklıktı. Bu parlaklık odaya uğursuz gölgeler düşürüyor, duvarlarda sanki acı çeken ruhlar dans ediyordu.

Genç kızlardan biri, "Bundan hiç hoşlanmadım," dedi.

Maggie, "Korkma," diyerek kızı rahatlatmaya çalıştı. Kuzey Kore'de dağın içine oyulmuş ve karanlıkta kalmış bir tesiste üzerlerine silah doğrultulmuyormuş gibi konuştu. "Sadece bir arıza. Muhtemelen elektrik faturasını yatırmayı unuttular."

Eun-mi, "Sessiz olun!" diye kükredi. "Halkın Ordusu mühendisleri tamir eder."

Gerald, "Bu bir akım dalgalanması veya patlayan bir sigorta değildi," dedi. "Burada başka bir şey oluyor, hissetmiyor musun?"

Esther'e sarılan Nicholas, "İçerisi soğuyor," dedi.

Eun-mi, "Kimse kıpırdamasın!" diye emretti. Sonra ürperdi ve silah elinde titredi.

Koridordan soğuk bir hava akımı geliyordu. Sonra bir kapının çarpıldığını duydular ve koşan ayak sesleri geldi.

Maggie, "Terasa açılan kapı," dedi. Gerçi o kapıya hiç benzemiyordu.

Eun-mi herkes ile birlikte nefesini tuttu ve yaklaşan kararlı ayak seslerini bekledi. Bu adımlarda bir avcı tehdidi vardı.

Sally ürkerek "Kim var orada?" diye sordu.

Eun-mi dönüp bakmak istiyordu, tehlike yaklaşıyordu ve vücudundaki bütün tüyler diken diken oldu. Annesi öldüğünden beri ilk kez içine korku doldu ve ne yapacağını bilemedi.

Sonra, çok yavaşça, koridordan bir şarkı gelmeye başladı. Bir çocuğun sesiydi, bir İngiliz ninnisini söylüyordu.

"Minicik" kelimesini tekrarlıyordu. "Minicik..."

Kardeşi birden rahatlayarak "Nabi!" dedi. "Nabi!"

Bakışlarını mültecilerden kaçırıp kapıya doğru adım attı ve dışarı baktı. Diğerleri Eun-mi'nin kaşlarının çatıldığını gördü. Ters giden bir şey vardı.

Ses tekrar, "Minicik..." dedi.

Eun-mi yasak bölgeden ağır adımlarla gelen altı yaşındaki kardeşini gördü. Önünde, bir bayrak gibi, gümüş bir asayı tutuyordu. Yüzü kehribar renkli yıldızın ışığıyla aydınlanmıştı. Lee'nin odası önünden geçerken duraksadı. Büyük gözleri parıldıyordu ama camsıydı –kafasında oturan yaratığın gözleri de aynıydı.

Eun-mi nefesini tuttu. Nabi'nin başında oturan büyük, örümceğe benzeyen ve sivri dişleri olan bir yaratıktı.

Kız, "Minicik..." dedi.

Eun-mi önce yaratığın hâlâ canlı olduğunu düşündü ve neredeyse öne atılıp yaratığı almaya çalışacaktı. Ama sonra Na-

bi'nin omuzlarında sallanan kıllı bacakları gördü ve ölü olduğunu anladı. Fakat böylesi daha kötüydü. Nabi yaratığı başına isteyerek koymuştu. İğrenç ve dehşet vericiydi. Eun-mi söyleyecek bir şey ararken koridorun ucundaki karanlığın içinden diğer figürler çıktı.

Doktor Choe, iki teknisyeni, korumalar ve terasta görevli olan kadın askerdi. Arkalarında bir şey daha vardı.

Eun-mi dudaklarını araladı, gözlerine inanamayarak korkuyla çığlık attı.

Telaşla, "Nabi!" dedi. "Buraya gel, hemen! O şeyden uzaklaş!"

Yemekhanedeki Batılılar kızın ne gördüğünü bilmiyordu. Daha önce hiç böyle tepki verdiğine şahit olmamışlardı. Alarma geçtiler ve bu durum herkesi üzerlerine doğrultulan silahtan daha çok huzursuz etti.

Gerald, "Ne oldu?" diye sordu. "Dışarıda ne var?"

Kız adamı duymadı ve yeni gelen bir ses Gerald'ın soruyu tekrarlamasına engel oldu. Beton zeminin üzerinde yürüyen toynakların sesi geldi. Eun-mi silahı koridora çevirdi.

Tekrar, "Nabi!" diye haykırdı. "Uzaklaş! Yanıma gel."

Küçük kızın arkasındaki kadın, "Chung Eun-mi," dedi. "Silahını kaldır. Korkulacak bir şey yok."

Mülteciler sesi hemen tanıdı.

Maggie, "Doktor Choe," diye fısıldadı.

Gerald, "Evet," dedi. "Ama dinle. Artık aksanı yok. İngilizcesi kusursuz."

Eun-mi gözlerine inanamayarak doktora baktı.

"O ne?" diye sordu. Kadının yanındaki şekle bakarken başını iki yana salladı. "O ne?"

Doktor, "Gerçek Diyar'dan harikulade bir yaratık," dedi. "Sana, buradaki herkese kılavuzluk etmeye geldi. Burası sadece

bir rüya ve burada gereksiz yere çok fazla vakit geçirdik. Nabi kutsal gerçeği gördü, şimdi sıra sende."

Doktor, *Dans Eden Valeler*'in girişini okumaya başladı.

Maggie, "Aman Tanrım," dedi. "Valeler burada. Onu ele geçirmiş."

Gerald, "Sana okumasına izin verme!" diye bağırdı. "Onu durdur!"

Eun-mi vahşice, "Kitabı bırak!" dedi. "Bırak yoksa ateş ederim!"

Doktor uyarıyı dikkate almadı ve teknisyenler de kadına katıldı, sesleri koridora doldu. Küçük Nabi de koroya eklendi.

Maggie ve diğerleri endişeyle Eun-mi'ye baktı. Austerly Fellows'un şeytani sözcüklerine ne kadar dayanabilecekti?

Eun-mi, "Bana bunu yaptırmayın!" diye uyardı.

Koro ve tehditkâr toynak sesleri yaklaşmaya devam etti. Eun-mi bir gözünü kapattı ve ateş etti. Silah sesi koridorda yankılandı, ardından herkesin kalbinin daha hızlı atmasına sebep olan garip, doğal olmayan bir böğürme duyuldu.

Yerinde daha fazla duramayan Gerald kalkıp kapıya koştu. Dışarıda neler olduğunu görmeliydi. Maggie adama seslendi ama yaşlı adam Eun-mi'nin yanında yerini aldı ve gördükleri karşısında ağzı açık kaldı. Bir başka yaratık böğürmesi daha geldi ve mülteciler yatakhanenin köşelerine kaçışıp masaların altına gizlendi. Maggie yüreği ağzında kapıya doğru yürüdü.

Gerald tüfeklerden birine uzandı. Eun-mi adamı durdurmadı. Yanlarından kafasını uzatan Maggie çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

Üzgün bir biçimde, "Ismus, Malinda'nın asasının bu dünyada işe yaramayacağını söylemişti," dedi. "Sıradan bir sopaya dönüşür demişti."

Gerald, "Austerly Fellows ve gerçekler pek kol kola gezmez," dedi. Nişan alırken silahın güvenliğini açtı.

Tam bu sırada motorların kükremesi duyuldu ve dört askeri cip ana tünele girdi. Lambaların ışığı koridora doldu ve cipinden inen General Chung Kang-dae silahını doğrulttu. Fakat karşısında duran manzaraya bakınca vereceği emir boğazına düğümlendi ve gördüklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı.

Eun-mi kendi halkına silah çekmişti. Beyaz saçlı İngiliz hemen yanındaydı ve elinde bir otomatik silah tutuyordu. Onların ötesinde, ateş hattında, altı yaşındaki çok sevdiği kızı dikiliyordu. Doktor Choe Soo-jin ve beş üs personeli de yanındaydı. Eun-mi delirmiş miydi?

Kızına bağırmaya hazırlanırken bir başka böğürme koridorda yankılandı ve sonunda doktorun yanındaki garip şeklin ne olduğunu anladı. Önce sopanın ucunda bir kafatası olduğunu düşünmüştü ama şimdi çok daha fazlası olduğunu anlıyordu.

Araçların farları ile aydınlanan yaratığın bütün kemikleri parıldıyordu. Sopanın yerinde bir omurga vardı.

"*Kirin*," diye fısıldadı.

General'in adamları kemikli toynaklar üzerinde yürüyen ve iskeleti eksiksiz tek boynuzlu atı görünce arkasında çığlıklar attı. Hayvanın sırıtan kafatasındaki karanlık ve boş göz yuvaları dönüp askerlere baktı, dişlerini birbirine vurunca çenesinin ucundaki kırmızımsı sakalı titreşti.

Sonra bir kez daha böğürdü.

Gerald ateş açtı.

Tüfek ışık ve ses saçtı. Eun-mi kardeşinin yanına koşup onu duvara dayadı, kafasındaki ölü Uzun-Köpek-Bacaklı'yı bir kenara attı, kardeşini kolları arasına aldı.

Boynuzlu iskelet şaha kalktı, uzun ve ince ön bacaklarıy-

la havayı dövdü. Mermiler beyaz kemiklerin üzerinden birer bezelye gibi sekti. Sonra ayaklarını yere vurdu ve bir kez daha böğürüp koşmaya başladı. Gerald kenara çekildi ama yeterince hızlı değildi. Yaşlı adam Maggie'nin oyuncak ayılarından biriymiş gibi havaya fırladı ve düşerken kafasını beton zemine vurdu. Tek boynuzlu at üzerinden geçti ve General'in şaşkın askerlerinin üzerine yürüdü.

Korkunç başını öne eğdi ve askerlerin arasına daldı. Tek boynuzlu at karşısına çıkan bütün askerleri öldürürken çığlıklar ve silah sesleri yükseldi. Tek ve sivri boynuzu ile Halkın Ordusu askerlerini şişledi, akciğerlerini parçaladı.

Cesur olanlar arkasına dolaşmaya çalıştı. Açıktaki göğüs kafesinin içine tüfeklerini sokup kemikleri parçalamaya çalıştılar. Ama vahşi iskelet hepsi için fazla güçlüydü. Bacaklarını savuruyor ve ekseni etrafında vahşice dönüyordu. Birkaç saniye sonra yere düşen adamların başları omuzları üzerinde değildi. Toynaklar savruldu ve tepedeki ışıklar kırıldı. Koridor karanlıkta kaldı ve Doktor Choe Soo-jin kitabı okumaya devam etti.

Hayatta kalan askerler tek boynuzlu attan uzaklaşıp ciplerine doğru geri çekildi. Yaratık peşlerinden gitti. Sonra, askerler teker teker silahlarını bıraktı ve ileri geri sallanmaya başladı, dudakları doktorun sözlerini tekrar ediyordu. İskelet kanlı boynuzunu geriye attı ve durumu onaylıyormuş gibi ayaklarını yere vurdu.

Tüm bunların ortasında General Chung şaşkın gözlerle etrafına bakıyordu. Parçalanan adamlarına ve şimdi üzerlerinde dans eden garip yaratığa baktı. Transa geçmiş, gülümseyen yüzleri gördü. Sonra yerde muhtemelen cansız yatan yaşlı İngiliz'i fark etti, Maggie yanına çömelmiş adamın ismini haykırıyordu. Sonunda, kardeşini bu korkunç şeylerden korumaya çalışan Eun-mi'yi de fark etti.

General titrek bir adım attı. Başı dönüyor, kendisini iyi hissetmiyordu. Ensesinde soğuk bir nefes vardı ve koridor birden sıyrılıp yok oldu, yerini bir yaz gününün mavi gökyüzü aldı ve beyaz şatonun göğe yükselen görkemli kulelerini gördü.

General Chang isyan ederek çığlık attı ve şimdi tekrar tesisteki koridordaydı. Kitabın sözcükleri zihninde yanıyor, iradesini ve gücünü emiyordu. Dişlerini sıktı ve dengesizce sallandı. Bununla dövüşmek, direnmek zorundaydı. Sahip olduğu her şeyi yok edecek bu karşı koyulmaz yabancı gücü durdurmalıydı.

Titreyen elini kaldırdı ve Doktor Choe Soo-jin'i başından vurdu. Kadın bir taş gibi yere düştü. Askerlerden biri hemen öne atıldı ve lanetli kitabı yerden alıp kadının kaldığı yerden kitabı okumaya başladı.

Tavanın çatlak boyaları arasından güneş ışığı sızmaya başladı. Ağaçlarda kuşlar şarkı söylüyordu. General'in omuzları çöktü ve bacakları büküldü. Şeytani sözcükler zihninde yanıyordu.

Kalın kaşlarını çattı ve öfkeyle hırladı. Karşı koymak inanılmaz acı vericiydi. Bir çığlık atıp Gerald'ın yere düşen tüfeğini aldı ve şarjörü askerler ile teknisyenlerin üzerine boşalttı. Bu sözcükleri susturmalıydı. Cumhuriyet'i bu çirkin Batı hastalığından kurtarmalıydı.

Nefes nefeseydi ve AK-47 elinden düştü. Ama sözcükler susmamıştı. Şimdi koridorda tek bir ses *Dans Eden Valeler*'i okuyordu.

Boyalar bir kez daha söküldü ve güneş ışığı bir kez daha açığa çıktı. Mutlu bir flütün sesini ve şarkı söyleyenleri duydu.

"Hayır!" diye bağırdı.

General şapkasını yere fırlattı ve başını elleri arasına alıp sıktı. Daha fazla karşı koyamazdı. Çaresizdi ve neredeyse delirmişti, başını geriye kalan tek sese çevirdi ve onu susturmak için tabancasını doğrulttu.

Eun-mi'nin kollarındaki küçük Nabi'nin camsı ve oyuncak bir bebeğinkine benzeyen gözleri Austerly Fellows'un sözcüklerini mırıldanırken babasına odaklandı.

General Chung öne atıldı ve silahı kızının alnına dayadı.

"Dur!" diye emretti. "Dur!"

Eun-mi babasının bunu yaptığına inanamıyordu.

"Hayır, baba!" diye yalvardı.

Altı yaşındaki kız babası karşısında değilmiş gibi kitabı okumaya devam ederken General Chung, "Yeter!" diye bağırdı.

Babasının yüzündeki çılgın katil ifadesinden korkan Eun-mi hemen kardeşinin ağzını eliyle kapattı ve babasına silahı indirmesini işaret etti.

General kızına öfkeli bir bakış attı. Adamın gözlerinde çılgın bir parıltı vardı ve Eun-mi babasını tanımakta zorlandı. Burun delikleri titriyor ve şüpheyle havayı kokluyordu. Eun-mi neden etkilenmemişti? Neden hâlâ kontrolünü kaybetmemişti? Kuşların şarkılarını duymuyor muydu? Güneş ışığını görmüyor muydu? Ozanların çaldığı neşeli melodiyi nasıl olur da duymazdı? Diğer bütün genç kızlar çimenlerin üzerinde sevdikleriyle dans ediyordu. Kızı neydi? Neden farklıydı?

Boğuk bir ses tonuyla, "Anormal," dedi. Kükredi.

Eun-mi, "Baba!" diye ağladı.

"Ben Sinek Altılısıyım; dış duvardaki okçuların komutanıyım!"

"Hayır, Baba! Bize geri dön!"

Güneş ışığı yok oldu ve adam titredi. Silahı Nabi'nin alnından çekti ve kendi şakağına dayadı. Tek kaçış buydu.

Eun-mi, "Hayır!" diye bağırdı.

Babasına uzanırken kardeşinin ağzını kapatan eli düştü. Altı yaşındaki kız hemen *Dans Eden Valeler*'i okumaya devam etti.

General Chung'un yüzü buruştu. Kontrolsüz öfkesini yeniden Nabi'ye çevirdi. Silahın namlusunu kızının şakağına dayadı ve parmağını tetiğin üzerine koydu.

Eun-mi, "Baba!" diye çığlık attı.

Bir el ateş edildi.

Maggie korku ve çaresizlikle olduğu yere sindi ama dostu Gerald'ın başı hâlâ kucağındaydı. Adamın yüzü ölümcül bir beyazdı ve karanlıkta nefes alıp almadığını söylemek imkânsızdı. Titreyen parmağıyla bir nabız aradı ama bulamadı. Silah sesi hıçkırıklarını bastırmıştı ve kafasını çevirince General Chung Kang-dae'nin cansız bedeninin yere düştüğünü gördü. Eun-mi'nin silahının namlusundan dumanlar yükseliyordu.

Eun-mi'nin gözleri ıslaktı ve parıldıyordu ama olduğu yerde donup kalmıştı ve ne yaptığının farkında değil gibiydi. Sonra, yavaşça, başını yana eğdi ve elindeki silaha baktı. Artık hayatında başka değer verdiği bir şey kalmamıştı, sadece silahı ve çığlık atmaya çalışan boğuk sesi vardı.

Nabi, kardeşinin elinden kurtuldu ve babasının cesedinin üzerinden atladı.

Mutlu bir ses tonuyla, "Ben Maça Beşlisiyim," dedi. "Yaramaz Posy'yim, Komiser'in kızıyım. Şatoda herkesi gizlice dinliyorum ve bütün sırlarını biliyorum. Prens herkesi kutsasın."

Altı yaşındaki kız *Dans Eden Valeler*'in kopyasını ölü askerin elinden aldı, titreyen kardeşinin yanından geçti ve kutsal metni tekrar duymayı bekleyen tek boynuzlu at ile askerlere doğru yürüdü. Küçük Nabi yanlarına gidince neşeli bir kahkaha attı. Askerler kızı kaldırıp ek boynuzlu ata bindirdi ve Nabi atı tünellere yönlendirdi. Üssün her yerinde sesi duyulacak mikrofonun olduğu yere doğru gidiyordu.

Yemekhanede, diğer mülteciler masaların altından çıkmaya

sonunda cesaret etti ve kapıya yöneldi. Korku dolu gözlerle koridordaki katliama baktılar.

Maggie, Gerald'ın yanındaydı ve başını okşuyordu; üzgündü ve yas tutuyordu.

Neşesiz bir ses tonuyla, "Sevdiklerini tarlalara gömdüler," diye şarkısını söyledi. "Çok karanlık ve soğuk bir kış gecesinde."

Kızın gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Elveda, Gerald," dedi. "Artık güvendesin. *Dans Eden Valeler*'den uzaktasın. Seni tekrar göreceğime dair bahse girerim. O zaman birlikte güzel bir Noel kutlayacağız, değil mi? Sen, ben, Marcus ve Charm. Onlara sevgimi ilet ve çikolatalı kurabiyeleri yemeye ben gelene kadar başlama. Bana söz ver."

Dağın içindeki üssün bütün hoparlörleri canlandı ve küçük Nabi kitabı okumaya başladı...

9

Lee birden uyandı. Dört muhafız kendisini sert bir biçimde sarsıyor ve bağırıyordu. Kafasını kaldırdı ve yerde yattığını anladı, adamlar tepesinde dikiliyordu. Genç yüzlerinde öfke, korku ve biraz da panik vardı. Kendi dillerinde bağırıyorlardı ve kollarındaki zincirleri çekiştirerek Lee'yi doğrulttular.

Lee, "Şuna bir son verin!" diye bağırdı. Zincirleri vahşice çekince en yakındaki muhafızın dengesini bozdu. "Bana kendime gelmem için birkaç saniye verin. Çok kötü durumdayım."

Adamların bağırışlarını umursamayıp etrafına bakındı. Sıcak bir öğleden sonraydı ve bir ormandaydılar. Dört bir yanda altın, turuncu ve kırmızı renkte yapraklar parıldıyordu. Gökyüzü inanılmaz bir maviydi. Dalların altında, etrafa saçılmış kestane kabukları vardı –içlerindeki krem renginde etli kısmı ve en dolgun, parlak, çikolata kahverengisi meyveleri görebiliyordu. Havada belli belirsiz ve hoş bir odun dumanı vardı, zengin ve bereketli toprağın rutubetli kokusuna ekleniyordu. Sonbaharın başları Ay Büyücüsü'nde tüm duyular için bir şenlikti, gerçi diğer mevsimler için de aynısı geçerliydi.

Lee'nin midesi bulanıyordu. Geçiş bu sefer farklıydı. Halsiz ve bitkindi, midesi ağzına gelmek üzereydi. Oturduğu yerde kaldı, yana döndü ve dört bir yana uzanan ağaçlara baktı. Bu orman hangisiyse tam ortasında olmalıydılar. Ay Büyücüsü'nde tam ola-

rak nerede olduklarını bilmiyordu. Etrafında mihenk taşı olarak kullanabileceği bir şey görmüyordu.

"Fark etmez," dedi. "Zaten burada gereğinden fazla kalmayacağız." Ama gelişi kadar zor olacaksa geriye dönüş de zor olacaktı. İç organlarını sanki bir mikserden geçirmişlerdi.

Muhafızların tüfeklerine bakarken Gerald'ın Kuzey Kore'de orijinal tüfekleri almış ve şimdi kullanıyor olmasını arzuladı.

Lee yüksek sesle, "Almadıysa işi zor," dedi. "Çünkü biz orada değiliz."

Ayağa kalktı ve adamları sakinleştirmeye çalıştı.

Adamlardan birine Spice Girl takma adıyla seslendi. "Hey, Sporty! Sızlanmayı bırak. Ve Scary, eğer o tüfekle beni bir kez daha dürtersen yemin ediyorum seni burada bırakırım."

Adamlar kollarını sallayıp bağırmaya devam etti.

Lee, "Evet," dedi. "Bu delilik ve beklenmedik bir şey ama ağlayıp sızlanmanın size bir faydası olmaz, çocuklar."

Yakından bir yerden bir hışırtı geldi. Adamlar alarma geçti ve Baby Spice ateş açtı. Sonbaharın huzuru çalıların arasına sıkılan mermilerin gürültüsüyle bozuldu ve ağaç gövdelerinden biri mermiler saplanınca çatırdadı. Dallardan birinden bir kırmızı sincap düştü ve yarım düzine daha mermi sıkıldıktan sonra şimdi yerde seğiriyordu. Asker neye ateş açtığını anlayınca ateşi kesti.

Diğerleri ölü hayvanı inceledi ve utançla gülümsedi. En azından gerginliklerini üzerlerinden atmışlardı ve dalga geçercesine ateş açan arkadaşlarının omzuna vurdular.

Lee başını iki yana salladı. "Stresi vücutlarınızdan attınız, öyle mi?" diye sordu. "Bu hiç havalı değildi, gerizekâlılar. O tüy torbası belki de bize bir şey söyleyecekti –buradaki hayvanların nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsunuz. Herhangi bir şey olabilirler. Bu çok aptalcaydı, çocuklar –gerçekten çok aptalcaydı! Tetik sever

değil tetik histerisi diyeceğim. Buzlarınızı artık çözün çünkü hepimiz farklı bir diyardayız."

Askerlerin Lee'nin ne dediğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Sincabı işaret ettiler ve güldüler. Lee bu adamları ilk kez bu kadar neşeli görüyordu. Rahatlamış, neşeli sesleri bulundukları yerde kulağa garip geliyordu. Bir tanesi, en zayıfı ve genelde suratı en asık olan, ciddiyetini bir kez daha takınıp Lee'nin bileğine bağlı zinciri ilk çekiştiren oldu. Sonra elleriyle işaret ederek buradan gitmeleri gerektiğini anlattılar.

Lee, "Katılıyorum, Posh," dedi. "Ben de bunu yapacaktım – sizi gökkuşağının altından geçireceğim. Bu berbat Oz diyarında zaten yeterince çılgınlık var; içinde yerel dili bile konuşamayan silahlı adamlara hiç ihtiyacı yok."

Birkaç dakika boyunca ne yapacaklarını anlatmaya çalıştı ve sonunda adamları iki yanında sıraya sokmayı başardı. Bitki dokusunun sık olduğu bir yerdeydiler, işaret parmaklarıyla makas yaparak bir süre birlikte koşmak zorunda kalacaklarını ve sonrasında tıbbi kısımda uyanacaklarını anlattı.

"Kuzey Kore," dedi. Başıyla onayladı. "Halkın Ordusu. O herkesin unuttuğu dünyanın ücra köşesi. Oraya döneceğiz, tamam mı?"

Sağındaki Scary ve Posh Spice, "Kay!" dedi.

Solundaki Sporty ve Baby, "Kay!" diye onayladı.

Lee sırtını dikleştirip boynunu kütürdetti. Orman yoluna bakınca üç ağacın yanından geçmeden dağ yoluna geri döneceklerini tahmin etti. Orada onları neyin bekliyor olacağı ise farklı bir hikâyeydi.

"Biz döndüğümüzde gitmiş olsan çok iyi olur, yaşlı adam," diye mırıldandı. "Bu bayanlar sincaplardan daha büyük bir şeye ateş etmek için sabırsızlanıyor."

Lee gözlerini kapattı, gerildi ve sonra öne koştu. Dört muhafız yanında koşarken zincirleri şıngırdadı.

Lee on ağacın yanından geçtikten sonra durdu ve derin bir nefes alıp etrafına bakındı, ardından kaşlarını çattı. Neden hâlâ buradaydılar? Neyi yanlış yapmıştı? Anlayamıyordu.

Adamlar tedirgin gözlerle birbirlerine baktı ve kafalarının karıştığı her hallerinden belliydi.

Lee, "Biliyorum, biliyorum," dedi. "Benim de hiçbir fikrim yok. Tekrar deneyelim, tamam mı?"

Askerler hep birlikte, "Kay!" dedi.

Lee gözlerini tekrar kapattı ve konsantre olmaya çalıştı. Tanıdık odayı, monitörleri, duvar aynasını ve hastane yatağını düşündü. Bu sefer kendisini orada bulacaktı. Bundan şüphesi yoktu.

Homurdanarak koşmaya başladı ve hevesli muhafızları da yanında götürdü.

Bu denemesi, ardından üçüncü, dördüncü ve beşinci denemeleri de başarısız olunca muhafızların beklentisi kayboldu ve yeniden öfkeyle bağırmaya başladılar.

Lee ellerini havaya kaldırarak "Şimdiye kadar geri dönmemiz gerekirdi!" diye açıkladı. "Sizin ev dediğiniz o üsse dönmemiz gerekirdi. Bu benim hatam değil."

Posh Spice sabrını tüketmişti ve tüfeğini çocuğa çevirdi, tehditler savururken namluyu Lee'nin karnına batırdı.

Lee, "Hey!" diye haykırdı. "Çılgınca bir şey yaparsan geri dönemezsin, aptal."

Diğerleri Lee ile aynı fikirdeydi ve Posh'a bağırarak bir şeyler söylediler. Adam kalaşnikofunu geri çekti.

Posh da adamlara bağırmaya başladı ve Lee birbirlerine bağırmalarına izin verdi. Neyin farklı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Daha önce gerçek dünyaya dönmek konusunda hiç sorun yaşa-

mamıştı. İstediği zaman buraya girip çıkabiliyordu. Gerçi daha önce yanına hiç dört yetişkin almamıştı. Fakat bu bir sorun olsa en başında buraya gelemezlerdi.

Kendi kendine, "Evet, ama bu benden kaynaklanmadı," dedi. "Buraya çekildim, tıpkı kampta Spencer ve Maggie'yi getirdiğimdeki gibi. Belki de bu gibi seyahatler için iki yolcu sınırım vardır."

Tartışmayı bölüp "Hey, bayanlar," dedi. "Bir kez daha deneyelim ama bu sefer farklı bir şey deneyelim. Siz ikiniz benimle gelin. Diğerleri için geri dönerim, tamam mı?"

Yeni fikrini kelepçelerden birinin açılması ve iki muhafızın serbest bırakılması olarak anlatmaya çalıştı. Dört adam şaşkın gözlerle Lee'ye bakıyordu. Lee planı tekrar tekrar gösterdi. Ne demek istediğini ilk anlayan Scary oldu ve diğer üçüne planı açıkladı. Plan çok hoş karşılanmadı ve Lee'ye daha yüksek sesle bağırdılar. Hiçbiri, kısa süreliğine de olsa, geride bırakılmak istemiyordu.

Lee, "O zaman buraya sıkışıp kaldık!" dedi. "Aklıma başka bir yol gelmiyor."

Lee yolun kenarında büyüyen bir zehirli mantarı tekmeledi. Belki de sadece çok yorgundu. Belki, biraz daha uğraşsa ve daha çok enerji verse ya da kendisini Şato Hayaleti yapan şey her neyse onu biraz daha kullansa, tüm gücüyle sorunsuz olarak eve geri dönebilirdi. Böyle olmasını ümit etti.

"Dinleyin," dedi. "Biraz dinlenmemiz lazım. Park edip şarj olmalıyım."

Ama muhafızlar oturmasına izin vermedi. Eve geri dönmenin tek yolunun hareket etmek olduğunu sanıyorlardı ve Lee gücünün nasıl çalıştığını anlatamadı. Yoldan ilerleyip nereye çıkacaklarına bakmaya kararlıydılar. Adamlara zincirlerle bağlı olduğu için Lee'nin eşlik etmekten başka şansı yoktu.

"Oradan gitmek size bir şey kazandırmaz," diye itiraz etti. İs-

teksiz adımlarla yürüdü. "Muhtemelen ölürsünüz. Burası hayal bile edemeyeceğiniz yaratıklarla dolu. Hemen şimdi durmazsanız hepimiz tost olacağız!"

Adamlar dinlemiyordu. Fırsatı vardı ve başaramamıştı. Tanıdık bir şarkıda huzur arayarak, *Sensiz Vatan Olmaz* şarkısını, Kim Jong-il'e özel yazılan şarkıyı bağıra bağıra söylemeye başladılar.

"Sen vahşi fırtınayı dağıttın,
Bizi inandırdın, General Kim Jong-il
Biz sensiz yaşayamayız.
Ülkemiz sensiz var olamaz!"

Bir geçit törenindeymiş gibi yürüyorlardı ve Lee iç geçirdi. Buraya berbat bir Oz diyarı diyerek ne kadar haklı olduğunu henüz fark etmemişti. İşte bir ormanda yürüyor, şarkılar söylüyor ve eve geri dönüş yolunu arıyorlardı. Tek eksikleri sarı tuğlalardan bir yoldu. Sayıları bile eski filmdeki karakterlerin sayısıyla uyumluydu.

Lee, "Ben köpek olduğum sürece," diye homurdandı. "Bu kaybedenler kulübünün üyesi olamam. Tanrım, şimdi tanıdığım kimse beni görmediği için çok mutluyum."

Adamlar şarkıyı bitirince bir diğerine başladı. Şarkı söylemek bu garip yerde cesaretlerini arttırıyordu ama Lee'nin huzursuzluğu ikiye katlandı. Ay Büyücüsü'nün bu ormanlık köşesinde her ne yaşıyorsa geldiklerinden haberdar olmalıydı. İzlendiklerinden emindi ama ne yapabilirdi?

Üçüncü kahramanlık şarkısı da sona erdi. Kuzey Korelilerin morali şimdi biraz düzelmişti ve hangi şarkıyı söyleyeceklerini tartışmaya başladılar. Scary Spice zinciri çekiştirdi ve Lee'ye kendilerine katılıp bir şarkı söylemesini işaret etti. Lee gözlerine inanamayarak adama baktı.

"Ben mi?" diye haykırdı. "Mümkün değil..."

İçinde bulunduğu zor durumdan dolayı mıydı bilmiyordu ama aklına birden bir şey geldi ve yüzü haylaz bir gülümsemeyle aydınlandı. Sözleri doğru hatırlayıp hatırlamayacağını merak etti.

Şimdi muhafızlara eski bir Spice Girls şarkısı olan *Wannabe*'yi detone bir sesle söylüyordu.

Muhafızlar kahramanca, "Benim sevgilim olmak istiyorsan arkadaşlarımla iyi geçineceksin," diye şarkıyı söylemeye başladı. Lee'nin öğrettiği sözleri tekrarlıyor ama kelimeleri anlamıyorlardı. "İstiyorum ki, İstiyorum ki, İstiyorum ki, İstiyorum ki. Ben gerçekten istiyorum!"

Lee sırıtıyordu. Sözleri ezberlediklerine inanamıyordu. Çok sürreal bir andı ve Maggie'nin bütün bunları görebilmesini çok isterdi. Maggie askerlerin üniformaları içerisinde bu şarkıyı söylediklerini görse gülmekten ölürdü. Bunu birilerine anlatmayı denese bile kimse inanmazdı. Ama zaten diğer mültecileri bir daha göremeyecekti. Bildiği kadarıyla, şimdiye kadar ölmüş olmalıydılar. Gerald'ın zavallı kaçış planının başarılı olması mümkün değildi.

Birden, "Lanet olsun," diye tısladı. Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı ve dikkatini askerlere odakladı. "Bu durumda ben Geri oluyorum, değil mi? Tanrım, bu harika!"

Kıvrımlı yol sonunda eğim alarak tepeden bir vadiye doğru inmeye başladı. Lee on üç tepeden birinin etrafında döndüklerini düşündü ama nerede olduğunu bilmiyordu. Yolun kenarındaki zehirli mantarlar kümelerinin sayısı artmıştı. Büyük ve çirkin mantarlardı, grimsi kahverengi başlıkları vardı ve üzerlerinde solgun benekler göze çarpıyordu. Aşağıya indikçe mantarların boyunun arttığını fark etti.

Lee'nin zihninin bir köşesinde bir anı canlandı. Bu yeri Austerly Fellows'un kitabında okuduğuna emindi. Buradan bahse-

diliyor ama ne dendiğini veya neler olduğunu hatırlamıyordu.

"Sana ihtiyacım olduğunda neredesin, Şerif Woody?" diye mırıldandı. Spencer olsa hiç tereddüt etmeden hatırlardı. İneklerin de işe yaradıkları yerler vardı. Ama Spencer şimdi gerçek dünyada dağ yamacında yatıyor olmalıydı, muhtemelen vücudunda kurşun delikleri vardı. Lee dişlerini sıktı. Buna engel olmak için yapabileceği bir şey yoktu. İstediği şeye odaklanmalıydı.

Şimdi mantarlardan bazıları beline kadar geliyordu. İleride yola tepeden bakanlar da vardı. Öğleden sonra yerini akşama bırakıyor ve ağaçların arasındaki gölgeler yoğunlaşıyordu.

Askerler şarkıyı bıraktı. Bu yerden rahatsız olmaya başlamışlardı ve şüpheli gözlerle kocaman mantarlara bakıyorlardı. Sporty tüfeğini kaldırdı ve bir tanesini namluyla dürttü. Şapkanın altındaki ızgaraların arasından siyah sinekler çıktı ve herkes geriye sıçradı.

Lee, "Yanlış yöne geldik," dedi. "Buranın iyi bir yere çıkması mümkün değil."

Tam diğerlerine geri dönmeleri gerektiğini anlatmaya hazırlanırken tiz bir ses ciyaklayarak bir şarkı söylemeye başladı.



"Tra la la, tra la la.
Bu gördüğüm de nedir?
Beş güzel insan dolanıp duruyor,
Beni eğlendirmeye gelmişler."

Yola garip ve küçük bir yaratık atladı. Uzun bacaklı

bir *goblin*'di, yumuşak deri bir tuniğin altına uzun yün çoraplar giymiş ve üzerine de turuncu kadifeden bir yelek geçirmişti. Başlığını çenesinin altında bağlamıştı ve sivri burnunun tepesinde gözlüğü duruyordu.

Bir Arthur Rackham resminden fırlamış gibiydi. Gözleri parlak yeşildi ama biri diğerinden daha büyüktü. Kararan havada gözleri parıldıyor ve sivri burunlu kahverengi ayakkabılarının altın tokaları dans edercesine yürüdükçe ışıldıyordu.

"Bazı oyunlar oynayabiliriz, ama ben kazanırım,
Çünkü benim adım Nimbelsewskin.
Ben dikmeyi ve onarmayı severim.
Her biriniz benim dostum olacaksınız..."

Dört asker birden ateş açtı; AK-47'lerin ateşi *goblin*'i geriye savurdu.

Silah sesleri kesildiğinde askerler gülümseyerek birbirine baktı.

Lee şoktaydı ve tiksinerek "Gerizekâlılar," diye sızlandı.

Dört asker hemen yerde yatan *goblin*'in yanına gitti ve büyük bir merakla yaratığı inceledi. Botlarının ucuyla cesedi dürttüler.

Lee, "Hey, adam öldü, tamam mı?" dedi. Askerlerden birinin kamerası olsa hiç vakit kaybetmeden taze cesedi filme çekeceğini biliyordu. O kadar heyecanlıydılar ki resimleri hemen Twitter ve Facebook'tan paylaşırlardı. Ama Ay Büyücüsü'nde veya Kuzey Kore'de sosyal medya yoktu.

Lee kuru kuru, "Gümüş astar," dedi.

Yere baktı. Goblin aslında Nabi'nin boylarındaydı ve yüzüne bir şaşkınlık ifadesi kazınmıştı. Midesi bulanan Lee uzaklaşmak istedi ama askerler hâlâ şaşkın gözlerle yaratığa bakıyordu.

"Dokkaebi!" dediler. Ardı ardına tekrarladılar. "Dokkaebi!"

Kore dilince hilekâr peri anlamına geliyordu. Posh şüpheciydi ama Sporty dişlerinin arasından bir ıslık çaldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Büyükannesinin çocukken anlattığı hikâyeleri hep çok sevmişti.

Askerler yaratığın sıradışı fiziksel özelliklerini işaret etti. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişlerdi. Ardından kıyafetlerini incelediler. Yeleğin klapasında farklı boyutlar ve büyüklüklerde iğneler vardı, bileklerinden birine ise büyük ve iğne dolu bir iğnedenlik bağlıydı. Yeleğinin ceplerinden farklı renklerde iplikler sarılı bobinler düşmüştü ve bir makas karnının üzerinde duruyor, ince bir zincir ile altın düğmelere dolanıyordu. Boynunda ise ipekten bir mezura vardı.

Lee, "Tebrikler," dedi. "İyi bir terziyi öldürdünüz. Sanırım bu sizin neden giyinmeyi bilmediğinizi açıklıyor. Burada işimiz bitti mi? Gösteri sona erdi, değil mi?"

Askerler hallerinden memnundu ve Sporty sırıtıyordu. Geldikleri yoldan geri giderken ağaçların arasından yeni bir ses geldi.

Lee, "Bu da neyin nesi?" diye fısıldadı.

Boğuk bir uluma sesiydi. Daha önce hiç böyle bir şey duymamışlardı. Arkalarında bir yerde, büyük bir yaratık yas tutarak ağlıyor gibiydi.

Tüfeklerinin ne kadar etkili olduğunu ispatlamış olsalar da askerler bu yeni yaratığın çıkardığı seslerden hiç hoşlanmadı. İşte bir kez daha geldi; inek ve ayı sesleri karışımı kâbus ve pes bir böğürtü.

Lee, "Geri dönmemize hiç gerek yok," diye mırıldandı. "Silahlarınız burada işe yarıyor olabilir ama bu sesi çıkaran şey çok büyük. Burada Kevlar ceketlerden daha sağlam şeyler varken, size saldırırsa yanınızda olmak istemem."

Askerler anlamış gibiydi ve başlarıyla onayladı.

Ölü *goblin*'i geride bıraktılar ve hızlı adımlarla tepeden uzaklaştılar. Mantarlar kısa süre sonra herkese tepeden bakmaya başladı ve yosunlu kökler birbirine dolanarak önlerini kapatmaya başladı. Arazi hafifçe eğim alırken kökler doğal ama dengesiz bir merdiven gibi yükselmeye başladı. Sonra ağaçlar ve mantarlar birden yok oldu, kendilerini yeşil ve geniş bir açıklığın ortasında buldular. Güneş artık batmak üzereydi ve sadece ağaçların tepelerini aydınlatıyordu. Azalan ışık ile her yer koyu kehribar renginde bir parıltıya ve canlı mor gölgelere bürünüyordu.

Lee, "Bu lanet olasıca yer garipliklerden yapılmış," diye mırıldandı. Açıklıkta duran şeye baktı.

Askerler şaşkın gözlerle aynı şeye bakarken silahlarını daha sıkı kavradı.

Kısa kesilmiş çimenlerin ortasında, papatya ve düğünçiçeklerinin arasında, kenarında canlı renklerde gülhatmi, acı bakla, yüksükotu, aslanağzı ve altın kamışlar olan bir kulübe yükseliyordu. Örülmüş fındık dallarından yapılmıştı ve çatısı ağaç kabuklarındandı. Dairesel bir şekli vardı ve çok güzel bir tablodan çıkmış gibi duruyordu. İki taştan bacasının arasında yükselen üç devasa mantarın etrafına inşa edilmişti ve mantarların geniş şapkaları kötü havalarda fazladan korunma sağlıyor olmalıydı. Baca külahları komik ve etkileyici yüzler şeklindeydi. Pişmiş topraktan başlıklardan yükselen duman soluk bir yeşildi, yanık şeker ve kızarmış soğan kokuyordu. Önce alçak ve sazlardan bir kapısı vardı, yer yer kurşun camlar göze çarpıyor, elmas şeklindeki paneller batan güneşin ışınlarını yansıtıyordu. Bir çocuğun hayallerindeki ideal peri evi gibiydi.

Bu peri evinin arkasında budaklı ve kadim bir meşe yükseliyordu, herhalde Şafak Prensinin Diyarı'nın en yüksek ağacıydı. Uzun dalları üç mantarın üzerine doğru eğiliyordu ve altın ren-

ginde yapraklarla doluydu. ama dallarda başka şeyler de asılıydı. Her türden kıyafetler -yelekler, çoraplar, eşarplar, etekler, pelerinler, tunikler, başlıklar ve şapkalar- dallarda birer meyve gibi sallanıyordu.

Lee, "Çamaşır günü olmalı," diye mırıldandı. "Ama herhalde senede bir yıkıyorlar."

Başını önüne eğdi, Charm'ın annesinin bu dünyada bir çamaşırcı olduğunu hatırladı. Keşke İngiltere'deki kamptan kaçtıktan sonra üzüntünün esiri olmasaydı. Belki de kadının ümitsizliğiyle savaşmasını sağlardı ve Bayan Benedict hâlâ hayatta olurdu. Her gece hayalini kuruyor olsa bile, burada yeniden bir araya geldiklerinde, Charm'a annesinin öldüğünü söylemek çok zor olacaktı.

Kuzey Koreliler çimenlerin üzerine adım atmak konusunda kararsızdı ve garip kulübeye yaklaştıkça büyülenmiş gibi çiçeklere baktılar. Bunlar gördükleri en güzel çiçeklerdi. Pyongyang'da bile bunların kusursuz renkleriyle güzelliğine denk çiçekler yoktu. Havada bir cennet kokusu vardı ve Halkın Ordusu'nun dört üyesi çocukluk anılarını hatırlarken havayı ciğerlerine doldurdu. Bastırılmış veya unutulmuş şeyleri hatırladılar, yasaklanmış rüyaları canlandı. Posh'un çatık kaşları bile düzeldi.

Arkalarından gelen bir başka kükreme herkesi kendine getirdi ve çimenlerin üzerinde koştular.

Lee de kulübeye yaklaşmaktan hoşnut değildi. Burada kimin veya neyin yaşadığını tahmin edemezdi. Bu Krallık'taki ormanlar Austerly Fellows'un kitabında bile bahsedilmeyen garip yaratıklarla doluydu. En masum ve tatlı görünen yerlerde bile en kötü tehlikelerin gizlenebileceğini biliyordu. Ama başka seçeneği var mıydı? Çimenlerin üzerinde koşarken bir kez daha şansını denedi ve odaklandı, gerçek dünyaya geri dönmeyi denedi ama işe yaramadı.

Geniş ve düz taşlardan yapılmış orta yola adım attılar, meşe dallarının gölgesine girdiler ve kulübeye ihtiyatla yaklaştılar.

Kurşun pencerelerin ardında bir hareketlilik yoktu, yarı açık kapıdan dışarı kafasını uzatan da olmadı. Buranın sessizliği ve sakinliği sinir bozucuydu.

Lee, "Hey!" diye seslendi. "İçeride kimse var mı? Sadece nerede olduğumuzu öğrenmek istiyoruz. Kaybolduk."

Cevap gelmedi. Sporty Spice tepelerinde sallanan çamaşırlara bakıyordu. Diğerlerine bir şey söyledi ve onlar da dallara baktı.

Lee, "İçeride misiniz?" diye sordu. "Bela aramıyoruz veya sizden bir şey istemiyoruz."

Bekledi ama cevap gelmedi. Askerlere döndü, adamlar dalları işaret ediyor ve kıkırdıyordu.

Lee kaşlarını çattı. Bunlar neye bakıyordu? Kafasını kaldırdı.

Kuruyan çamaşırlar sandığı şeyler aslında başka bir şeydi. Dallara bebekler veya kuklalar asılıydı, hangisi olduğunu bilemiyordu. Meşenin dalları bunlarla doluydu. Farklı şekillerde ve büyüklüklerdeydiler ama kabaca yapılmışlardı. Büyük dikişleri, deforme yüzleri ve birbirleri ile uyumsuz şekilsiz uzuvları vardı. Birkaçının elinde müzik aletleri vardı; büyük bir kısmı çocuklara veya garip, uzun sakallı *gnome*'larda benziyordu. Fakat aralarda tavşanlar ve köpekler, sincaplar ve porsuklar, yer yer de kırmızı dudaklı ve altın saçlı kızlar da vardı.

Lee, "*Muppet Show*'u hiç sevmezdim," dedi. "Ama bu şeyler de onlar kadar çirkin."

Bebeklerin en ufak bir esintide dallarda sallanışı ürkütücüydü. Sanki asılmışlardı ve bu meşe de devasa bir darağacıydı. Lee arkasına dönüp yere tükürdü.

"Kimsenin evde olduğunu sanmıyorum," dedi. Kulübeyi işaret etti. "Ve burada dikilerek bunu öğrenemeyiz. Lanet olsun."

Askerlerin kapıya yaklaşıp ihtiyatla açmalarına izin verdi.

İçerisi küçük, konforlu ve karışıktı. Girişin hemen içinde bir pelerin askısı vardı, askı olarak ters çevrilmiş toynakları kullanıyordu ve her birinde farklı bir pelerin asılıydı. Odanın ana zemini çıplak topraktı, üzerinde biberiye ve hasırotu ve küçük kilimler vardı. Farklı renklerde ve kalitelerde iplikler dört bir yana saçılmış, köşelere tıkılmıştı. Duvarlara yamalı yorganlar asılıydı ve rüzgârı kesiyordu, şöminenin üzerindeki iki oval çerçevede iki yaşlı *goblin*in portreleri göze çarpıyordu. Pirinç kömür kovasının içinde kömür yerine yün topları vardı. Şömine demiri olarak da aşırı büyük ve altından yapılmış iğneler kullanıyordu.

Odanın bir kısmını yerden birer sütun gibi yükselen mantarların gövdeleri kaplıyordu. Mekânın yarısı bir tezgâha ayrılmıştı ve üzerinde son yapılan kukla vardı. Yarısı bitmişti, içi tamamen doldurulmamış kafa bitirilmeyi bekliyordu. Kolları, bacakları ve vücudu için kesilmiş paneller hemen yanında üst üsteydi. İçinde boncuklarla düğmeler olan büyük camdan bir kavanoz kuklaya gözlerini vermek için bekliyordu. Kuklaların içini dolduracak sap ve saman çuvalı da yakındaydı.

Lee'nin gözleri masanın kenarına takıntılı bir biçimde dizilmiş parlak aletlere odaklandı. Farklı büyüklüklerde üç makas, kemik sapları olan dört gümüş bıçak, altın bir düğme kancası, mavi bir tebeşir parçası ve bir dizi yüksük gördü.

Masanın yanında garip bir sandalye duruyordu. Balla yapıştırılmış tahtalardan yapılmıştı ama kolları destekleyen tahta parçaları gökkuşağı renklerinde yün iplik makaraları tutuyordu. Sırt kısmında dönen bir tekerlek vardı, ayak desteğinin yanındaki bir pedal ile çalışıyordu ve köşe tahtalardan birine saplı pembe yün bobini çeviriyordu. Kol kısmında pirinç kupları olan küçük çekmeceler vardı. Lee bir tanesini açtı. İçinde rulo yapılmış bir

kurdele vardı, hemen yanında pirinç tokalar ve minik çanlar duruyordu. Çekmece kapanırken tıngırdadı.

"Neden evde kimsenin olmadığını açıklıyor," dedi. "Burası siz gerizekâlıların az önce öldürdüğü adama aitmiş. Zavallı yaratık."

Askerler bir şey anlamadı. Bu yerden hem çok etkilenmişlerdi hem de korkuyorlardı. Izgaranın ardındaki kütükler yeşil ve kokulu duman çıkarıyordu. Havadaki tatlı ve mide bulandırıcı koku korkularını körüklüyordu.

Sonra Baby bir elini havaya kaldırdı ve herkesi susturdu.

Yakında bir yerde sürekli damlayan bir şey vardı, içerideydi ama neredeydi ve ne damlıyordu? Masanın altına ve tavan kirişlerine baktılar ama kaynağı bulamadılar. Sonunda Scary duvarlara asılı yorganlardan birinin yanına gitti ve tıslamaya başladı. Arkasındaydı.

Kalaşnikoflar nişan aldı ve Scary yorganı kenara çekti.

Lee şaşkınlıkla bir çığlık attı ve herkes birden geriye sıçradı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı. "Bu, mide bulandırıcı!"

Yorganın arkasında daha küçük bir oda vardı. Büyük metal kancalar tavan kirişlerine sabitlenmiş, iki duvara bıçaklar ve testereler asılmıştı. Burası bir mezbahaydı.

Neredeyse tamamı temizlenmiş bir kemik yığını ürkütücü bir odun yığını gibi bir köşedeydi. Kancalardan birine uzun ve kır sakalı olan küçük bir yaratık asılmıştı. Komşu tepedeki bakır madeninde çalışan *gnome*lardan biriydi. Yüzü griydi ve kurumuştu. Boğazı kesilmişti ve kan altındaki büyük bir toprak kapta toplanıyordu, sürekli damlayan şey de bu yaratığın kanıydı. Hemen yanında yine içi kanla dolu bir sulama kovası vardı.

Askerler başlarını iki yana salladı ve korku dolu yüzlerle geri çekildi. Burada daha fazla kalmak istemiyorlardı. Kulübenin dışında gecenin gölgeleri iyice yoğunlaşmış ve karanlıkta gezen yaratıklar uyanmıştı.

10

Lee ölen goblin için üzülüyordu ama bu manzarayı görünce fikri tam tersine döndü.

"Çılgın sapık!" diye mırıldandı. Sendeleyince masadan destek aldı. "Bu da neyin nesi? Bir tür psikopat seri katil mi? Tanrım! Bu pislik yuvasında hiçbir zaman iyi bir şeyle karşılaşmıyorum. Burada her tür sapık var, kendi Karındeşen Jack'leri bile var!"

Korkunç ceset yüzünden sersemledi, masaya yaslandı ve askerler birbirleri ile konuşurken kendine gelmeye çalıştı. Sonra tiksintisinin yerini bir ölüm soğukluğu aldı. Bitmemiş kuklaya bakıyordu ve dikkatlice kesilmiş parçaların kumaş olmadığını fark etti.

Kalın bir parşömene benziyordu ama içinin yarısı doldurulmuş kafaya bakıp dikilmiş gözkapaklarını ve gerçek saç tellerini görünce uğursuz gerçeğin farkına vardı. Bu, ev yapımı bir bebek veya normal bir kukla değildi. Kumaş olarak *goblin*in kurbanlarının derileri kullanılıyordu, dev meşe ağacının kabukları kullanılarak korunuyor ve tabaklanıyordu. Büyüklüğünden anladığı kadarıyla bu kurban gençti.

Yaratık mermilerle delik deşik olmadan önce ne demişti?

"*Her biriniz benim dostum olacaksınız...*"

Yaratığın niyeti buydu; kendilerini kulübeye getirecek ve öldürecek, sonra içlerini oyacak, derilerini yüzecek ve geriye kalanlardan gerçek büyüklükte kuklalar yapacaktı. Dışarıdaki dallarda sallananlar bu yaratığın kurbanlarıydı –içleri doldurulmuş insanlar veya başka yaratıklardı.

Lee gördüklerine inanamayarak "Yüce Tanrım," dedi. "Aklını kaçırmış olmalı."

Gözlerini birden kapattı. Daha fazlasını görmek istemiyordu. Yarısı doldurulmuş yüzde kendisini rahatsız eden...

Yüzün üzerinden geçip bir kaşın ve burnun bir kısmının üzerini kaplayan dikişlere rağmen, içi tamamen doldurulmuş olmasa ve derisi sönük de olsa, tanıdık bir şeyler vardı.

Midesi bulanan Lee derin bir nefes alarak gözlerini açtı. Emin olmalıydı. Yutkundu, bakışlarını vücudu oluşturmak için dikilmeyi bekleyen minik parçaların üzerinde gezdirdi.

Askerlerden biri bağırıyor ve dışarı çıkmaları gerektiğini söylüyordu. Lee'nin zincirlerini çekiştirdi ve Lee kükreyerek cevap verdi.

"Bana bir dakika ver! Sadece bir dakika –beni duydun mu?"

Dışarı çıkmak için sabırsızlanan muhafızlar öfkeli bakışlar attı. Burası şeytani ve lanetli bir yerdi. İngiliz çocuğa bağırdılar ve Posh elini masaya geçirdi.

Lee ürperdi. Bulmaktan korktuğu şeyi bulmuştu. Büyük parçalardan birinin ortasında kenarları tırtıklı bir delik vardı ama yırtığın etrafında büyük bir J harfi oluşturan yara izlerini görebiliyordu.

Jim, kamptaki süper kahraman olduğuna inanan zavallı çocuk, bir Punchinello mızrağı ile şişlenmiş ve sonuçta kendini Ay Büyücüsü'nde bulmuştu. Nimbelsewskin'in son kurbanı olmuştu.

Lee kinlenerek "Cennette rahat uyu," diye mırıldandı. "Ne büyük bir yalan."

Yeterince, hatta çok fazla şey görmüştü. Dışarı çıkmalı ve kusmadan taze havayı ciğerlerine doldurmalıydı. Askerlerin kendisini alıp dışarı çıkarmasına izin verdi. Fakat dışarı adım atamadan çatıya sert bir cismin indiğini duydular. Kabuktan kiremitlere bir şey sürtündü ve sonra ardı ardına patırtılar geldi. Tavan kirişlerinden ince bir toz bulutu yağıyordu. Lee ve adamlar durup yukarı baktı. Sürtünme sesleri ve patırtılar gelmeye devam etti. Neler oluyordu?

Sonra pencerelerin ardında şekiller belirdi.

Kuzey Koreliler alarma geçerek bağırdı ve tüfeklerini hazırladı.

Lee, "Şaka yapıyor olmalısınız!" dedi. "Bunlar hiç vazgeçmez mi? Şimdi ne geldi?"

Tedirgin adımlarla kapıya yürüdüler.

Pencerelerin ardında şekillerin sayısı arttı.

Scary kapıya en yakın olandı. Eğildi ve ağzı açık kaldı. Sonra ateş etmeye başladı. Diğerleri korkmuş bağırışları duydu, ardından çatıya sanki bir çığ düştü, görkemli bir gümbürtü koptu. Kulübe titredi ve iki resim çerçevesi şömineye düştü. Yüksükler masada takırdadı ve ölü *gnome* kancanın ucunda sallandı. Scary meydan okurcasına çığlık atıyor ve dışarıda her ne varsa vuruyordu.

Sonra mermisi bitti.

Adam korkuyla AK47'sine baktı. Paniğe kapılıp Posh'un tüfeğini almaya çalıştı. Posh bunu reddetti ve ikisi bir süre mücadele edip tartıştı. Bu sırada deforme eller de eşikten içeriye uzandı. Güçlü parmaklar Scary'nin sağ botunu kavradı. Adam bir çığlık attı ve parmakları tekmelemeye çalıştı ama parmaklar çok güçlüydü. Tüfeğinin kabzasını geçirdi ama bu yaratığı sadece daha fazla kızdırdı. Vahşi bir hırlamanın ardından botu kendine çekti.

Ayakları yerden kesilen asker yere düştü. Yeni eller bacaklarına uzandı, etini sıkıp pençelerini etine geçirdi. Çığlıklar atan asker kapı eşiğinden dışarı çekilirken tırnakları toprak zemini deşti.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki diğerleri hiçbir şey yapamadı ama hâlâ birbirlerine zincirle bağlıydılar ve onlar da sürüklendi. Yere düştüler ve gördükleri korkunç manzara karşısında korku dolu çığlıklar attılar.

Scary'nin uluması yerini çığlıklara bıraktı.

Nimbelsewskin'in meşe ağacının dallarına asılı kurbanlarının her biri şimdi canlı olmasalar da hareket ediyordu. Yaşayan ölüler gibiydiler, ucuz bir tahnitçilik sanatından çok daha fazlası onları ayağa kaldırıyordu. Dallardan kurtulmuşlardı ve Lee'nin uzaktan bakınca bile çirkin olduğunu düşündüğü kuklalar yakından çok daha ürkütücüydü.

Goblin üzerlerine şeytani bir büyü yapmış, her bir dikişle güçlü bir nekromensi işlemiş, içlerini doldururken kadim sözler söylemişti. Kendi kötü iradesiyle onları canlandırmış ve yeni efendileri olmuştu. Bu doğal olmayan şeylerin özünde kusursuz bir sadakat ve bağlılık vardı. Bunlar *goblin*'in dostları, yardımcıları, ortakları, hizmetkârları ve köleleriydi. Yapacak bir işleri her zaman olurdu. Goblin onları bahçede çalıştırır, çiçekleri onların kanları ve kemiklerinden oluşan bir karışımla beslerdi. Pencereleri temizler ve küçük makaslarla çimenleri kadife gibi yumuşak hale getirirlerdi. Goblin için kendi etlerini pişirir ve onu iyileştirir, yeni kurbanların katliamına eşlik ederlerdi. Goblin, akşamları onlardan müzik çalmalarını ister, sonra seçtiği kurbanlarla dans ve flört ederdi.

Yüzleri bir kâbustan çıkmış gibiydi. Şeytanlara benziyor ve iğrenç görünüyorlardı. Kadınların yüzlerine sonradan makyaj yapılmış, hepsi baştan çıkarıcı gülümsemeler kazanmış, amatörce doldurulan yanaklarına allıklar sürülmüştü. Cam boncuklar ve düğmelerden gözlerini koyu renkli yünlerden kirpikler çevreliyordu ve *goblin*'in karanlık büyü sanatları sayesinde bu parlak sahte gözler etraflarında olan biteni görebiliyordu.

Hepsinin üzerinde *goblin*'in hoşuna giden kıyafetler vardı. Ölü hayvanlara bile giysiler giydirilmiş, şapkalar, şallar ve fırfırlı önlüklerle süslenince hayvanlar çok daha ürkütücü bir görünüm kazanmıştı.

Bu insanlar ve *goblin*'ler ürkütücü ucubelerdi. Tam gelişmemiş bir konuşma yetisine sahiptiler. Ağızlarından tehditler ve çirkin yeminler çıkıyordu, vücutları ise doğal olmayan bir güce sahipti. Scary bir düzine kadarını vurmuş ama mermiler işe yaramamıştı.

Gevşek bir biçimde dikilmiş dudaklarının arasından bağırdılar, öne atıldılar ve Scary altlarında gözden kayboldu. Adamın üniformasını parçalamaya başladılar.

Topuklarını toprağa geçiren üç asker ve Lee adamı geri çekmeye çalıştı. Tutundukları zincirleri çekiştirdiler, tüm güçlerini kullanarak asıldılar, ama *goblin*'in korkunç hizmetkârları için fazla zayıftılar.

Scary'nin çığlıkları gırtlağından gelen lakırdılara dönüştü ve zincir ansızın boşaldı. Lee ve üç asker geriye savruldu, kendilerini kulübenin içinde buldu. İlk ayağa kalkan ve kapıya koşan Posh oldu.

Diğerleri çelik zincire bakıyordu. Isırılmıştı ve üzerinde kan vardı. Dışarıdan gelen sesler tüylerini diken diken etti. Titreyen Sporty kapıdan uzaklaştı ve tüfeğini yere attı. Bu şeylere karşı tüfek işe yaramazdı. Posh silahı adamın eline geri verdi ama gözlerinden yaşlar akan Sporty tüfeği almadı. Posh bağırdı ve Sporty'ye bir tokat atıp adamı ayağa kaldırdı.

Lee bileğine nefes verdi. Çelik kelepçe derisini berbat etmişti.

Ellerini uzatıp "Hey!" diye bağırdı. "Beni serbest bırakma zamanı gelmedi mi? Zincirli halde bir işe yaramayız. Haydi! Beni bunlardan kurtarın!"

Askerlerin tercümana ihtiyacı yoktu. Bu şekilde bağlı kalmanın intihar olduğunu biliyorlardı. Ama küçük bir problem vardı.

Lee, Baby'nin hareketlerinden ne demek istediğini anlayınca, "Benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye sordu. "Bana anahtarın üste olduğunu mı söylüyorsunuz? Gerizekâlılar! Burada birlikte öleceğiz, bunu anlıyor musunuz? Dışarıdaki katil zombiler kafalarımızı vücutlarımızdan kopartacak!"

Hayal kırıklığıyla bir çığlık attı ve yerdeki yün yumağını tekmeledi.

"Mümkün değil!" diye haykırdı. "Sizin aptallığınız yüzünden burada ölemem."

Posh bir çözüm buldu ve diğerleriyle konuştu. Telaşla kemerlerinin tokalarını açtılar ve kemerlerini çıkardılar. Kemerlerin içinden geçen zincirler yere düştü. Şimdi özgürdüler.

Lee, "Ne?" diye haykırdı. Yumruklarını gösterirken zincirleri yerde sürükledi. "Ya ben? Bu kadar mı? Beni bunlarla mı bırakacaksınız?"

Cevap verecek vakit yoktu. Dışarıdan gelen iğrenç sesler kesilmiş ve kanlı parmaklar yine kapıya dayanmıştı. Posh bir emir verdi. Sporty ve Baby çalışma masasını kapıya taşıyıp bir barikat kuracaktı. Posh emri verdikten sonra odanın diğer tarafına koştu ve duvarlardan bıçaklarla testereleri aldı. Mermiler bu şeytanlarda işe yaramıyorsa belki de eski tarz çelik işlerini görürdü. Silahları yere attı ve adamlara birer tane almalarını söyledi. Sonra kararlı yüzünü Lee'ye döndü ve ondan da aynısını yapmasını istedi.

Zincirler yerde sürüklenirse yaratıkların çok işine yarayacağı için Lee zincirleri kollarına doladı. İki vahşi görünümlü bıçağı ellerine aldıktan sonra diğer askerlerle birlikte ağırlığını masaya verdi ve bekledi.

Ölü yumruklar tarafından dövülen kapı içeriye doğru bükülmeye başladı. Dallar kırılıyor ve masa titriyordu.

Baby kısık sesle *Sensiz Vatan Olmaz* şarkısını söylemeye başladı ama iki arkadaşı eşlik etmeyince sesi azalarak yok oldu. Dallardan yapılan kapı her an kırılabilir ve *goblin*'in canlanan kurbanları içeri dalabilirdi. Sporty başını önüne eğdi ve ölülerin ruhlarının kendilerine zarar vermemesi için dua etmeye başladı. Posh tiksinerek Sporty'ye baktı; bu adamın eski Kore şaman inançlarıyla zehirlendiğinden uzun süredir şüpheleniyordu. Bütün ailesi şüphe uyandırıyordu. Geri dönmeyi başarırsa bunu rapor edecekti.

En yakındaki pencereye bir şey çarptı ve Lee cama dayanan korkunç yüzü gördü. Düğmeden gözler içeriye bakıyordu ve dikilmiş dudaklardan tehditkâr bir hırıltı çıktı. Yüz Scary'nin kanına bulanmıştı ve kurşunlu camda koyu kırmızı bir leke bıraktı. Hevesli parmaklar örülü duvarları pençelemeye ve tırnaklamaya başladı. Dişleri olan hayvan kuklalar duvarları kemiriyor ve bazıları çatıdaki ağaç kabuklarını almaya çalışıyordu. Kulübeyi paramparça edeceklerdi.

Lee acı acı, "Buraya döndüğüm ilk gecenin böyle olmasını planlamıyordum," dedi.

Kapının üstü büyük bir çatırtıyla parçalandı.Nimbelsewskin'in köleleri delikten içeriye atladı. Kana susamış ve durdurulamayan bir akıntı gibiydiler.

Askerler geriye sıçradı ve bıçaklarını çekip kuklalara saplamaya başladı. Kulübeye vahşi çığlıklar doldu ve yaratıklar ellerini kollarını sallayarak saldırıya geçti. Saldırının başında bacakları gerçek hayatta giydiği zırh için fazla uzun olan bir şövalye vardı. Elindeki kılıç paslanmıştı ama yine de ölümcül görünüyordu. Kılıç Baby'nin yanından geçip masaya saplandı. Şövalye kılıcını

kurtarmaya çalışırken üç korkunç ve iğrenç av köpeği içeriye girip Lee ve Posh'un üzerine atladı.

Lee kolunu havaya kaldırdı ve köpeğin ağzında kalan dişler vahşice koluna doladığı zincirlere geçti. Lee acıyla ciyakladı. Bu ölü şeylerin çenelerinin bu kadar güçlü olduğuna inanamıyordu. Sendeleyerek yana adım attı ve köpeği taştan şömineye doğru götürdü. Fakat hayvanın ağzı bir mengene gibi kolunu sıkıyor ve tutunuyordu. Lee hayvanın boynunu bıçakladı ve kesti ama ondan kurtulamadı. Bir diğer köpek bacaklarına saldırdı, mumyalanmış kulakları tüylü ve benekli başına yapışmıştı.

Posh ise Peckham'dan gelen çocuktan daha formda ve daha iyi eğitimliydi. Cehennem köpeğini birkaç dakika içerisinde yere serdi ve şimdi hayvandan geriye seğiren parçalar kalmıştı. İçeriye giren başka yaratıklar parçaların üzerine basıp geçti. Posh kükreyerek dikişleri ve bağlantı yerlerini kesti, kolları ve kafaları kopartıtı. Vahşice mücadele ettiği için bütün dikkatleri üzerine çekti. Şövalye elinde kılıcıyla üzerine yürüyünce Posh elindeki bıçağın kararmış zırha göre olmadığını fark etti. Bıçaklar zırhtan sekiyordu ve bir tanesi elinden fırladı. Geri çekilmek, ölü *goblin*'in kancaya asılı olduğu odaya girmek zorunda kaldı. Posh ölü *goblin*'in arkasına geçti. Kılıç savruldu ve *gnome* ikiye bölündü. Şövalye yoluna devam etti ve içi kan dolu kabı tekmeledi. Sırtını duvara dayayan ve elinde tek bir tane bıçak kalan Posh son savunmasına hazırlandı.

Mantar gövdelerinin dibinde Sporty yarım düzine yaratığın işini bitirmişti ama şimdi karşısında ölü kadınlardan biri vardı. Yaratık iğrenç başını yana yatırdı ve uzun bukleleri mavi boncuklardan yapılmış gözlerinin üzerine düştü. Boyanmış ağız büküldü ve kasvetli bir çığlık attı. Sanki acılarının son bulmasını isteyerek merhamet dileniyordu ve Koreli asker saldırıya geçmekte tered-

düt etti. Adamın kararsızlığını fark eden kadın öne atıldı ve boğazını kavrayıp sıkmaya başladı. Nimbelsewskin'in diğer köleleri de içeriye doldu. Tavanda delikler açıldı ve küçük yaratıklar aşağı düştü. Küçük bir yelek giyen ve tüylü bir şapka takan ürkütücü bir tavşan Baby'nin kafasına atladı ve patisine dikilmiş minik bıçağı adamın gözüne sokmaya çalıştı. Adam bıçak gözünü sıyırıp yanağını kesince bir çığlık attı. Baby tavşanı tutup uzağa bir yere fırlattı ama tavşan zıplayarak geri döndü ve bacağına çıktı.

Sonra savaşın gürültüsünü bastıran ve ormandan gelen bir böğürtü duyuldu. Acı ve stres dolu bir sesti, ormanlık tepelerde yankılandı ve ardındaki tepelere kadar ulaştı.

Bu sesin kuklalar üzerindeki etkisi şaşırtıcıydı. Hemen geri çekildiler. İnleyip sızlandılar, kırık kapıdan dışarı çıkıp çimenlerin üzerinde koştular.

Lee yerdeydi, şalı olan yaşlı bir kadını giysi gibi giyinmiş kukla kendisini devirmiş ve bir başka köpek yüzünü parçalamak için göğsüne çıkmıştı. Tam bu sırada, dışarıdan o korkunç ses gelmiş, köpek inleyerek kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış ve koşarak kaçmıştı. Hâlâ kolunu ısırmaya devam eden de zayıf bir ciyaklamanın ardından birkaç dişini zincirlerde bırakarak uzaklaşmıştı.

Yaşlı kadın üzgün bir ses tonuyla, "Dora..." dedi. Lee'nin nefes borusuna batırmaya hazırlandığı iğneleri bıraktı ve kapıya doğru ayaklarını sürüdü. "Dora..."

Aynı isim diğer büzüşmüş dudaklardan da çıktı. Şövalye bile tangırtılar içinde kulübeyi terk ederken aynı ismi tısladı.

Neler oluyordu?

Saldırı sona ermişti; şimdi içeride sadece Lee ve askerler vardı.

Lee askerlere döndü. Perişan haldeydiler ve yaralıydılar ama yaşıyorlardı ve buna inanamadı. Posh elinde şövalyenin bıraktığı kılıçla mezbaha odasından çıktı. Adamlar şaşkınlıkla birbirlerine

baktılar. Sporty kızarmış gırtlağını ovalarken gözlerini kapattı ve sessizce dua etti. Baby bir cevap ararcasına Lee'ye baktı.

Çocuk, "Sakın kutlama yapma veya böbürlenme," diye uyardı. "Bu iş bitmedi. Tetikte kalsan daha iyi olur."

Yerden kalkan Lee yüzünü buruşturdu ve sessizce küfretti. Bacağı ısırılmıştı ve kanıyordu. Topallayarak pencerelerden birinin yanına gitti ve dışarı baktı.

Goblinin ölü hizmetkârları çimenlerde koşuyor, orman yoluna çıkan basamaklara doğru gidiyordu. Askerler birbirlerine bakıp kapıya koştu. Bu korkunç şeyler neden birden geri çekilmişti? Hiç mantıklı değildi. Hem o korkunç sesi çıkaran kimdi? Daha önce sesini duydukları ve buraya kaçmalarına sebep olan korkunç yaratık olmalıydı. Ceset köleler de mi o yaratıktan korkuyordu?

Lee de neler olup bittiğini bilmiyordu. Camdan dışarıya bakınca yosunlu basamakların dibinde bir araya toplandıklarını ve beklediklerini gördü. İnliyor ve ciyaklıyor, bulundukları yerde sallanıyorlardı.

Sonra bir şey basamakları inmeye başladı. Kadavralar kenara çekildi ve Lee onu gördü. Dora'yı gördü ve ağzı birden kurudu.

Korkunç başını geriye attı ve kemikleri titreten böğürtü bir kez daha duyuldu. Üç Koreli titredi, korkudan bayılmak üzereydiler. Spencer yanlarında olsaydı Dora'yı açıklardı. Ama Spencer'ın bilgileri kitaptaki çizimlerden geliyordu ve bu çizimler kimseyi Nimbelsewskin'in en büyük ve en korkunç eserine hazırlayamazdı.

Dora *goblin*'in görkemli koruyucusuydu, tüm düşmanlara karşı en sağlam savunmasıydı. Hayattayken Mooncot'taki bir demircinin kızıydı. O zaman bile dev gibi bir kızdı, kocaman bir vücudu vardı ve üç erkek gücündeydi. Köyde herkes onunla

gurur duyar ve kimse kıza saygıda kusur etmez ama hiçbir erkek Dora ile flört etmez ve bunun düşüncesiyle bile ürperirdi. Kız bir gün erkeklerden birinin kendisinin kocaman elini öpmektense Nefesi-Pis-Kokan Billy'yi dudaklarından öpmeyi yeğleyeceğini söylediğini duyunca kalbi çok kırıldı.

Bu zalim sözler narin kalbini dağladı. Bu yüzden, ertesi gün ilk ışıklarla Malinda'yı aramaya gitti. Kendisini güzel yapacak bir büyü veya bir aşk iksiri isteyecekti. Fakat Dora, Avcının Takibi'nde yolunu kaybetti ve Nimbelsewskin'in ormanı bir labirente çeviren illüzyonları yüzünden kendini bu kulübede buldu. Kızı etkisiz hale getirmek için bütün hizmetkârlarını kullanmak zorunda kaldı ve ortaya çıkan sonuç en büyük zaferiydi.

Kızın boş vücudundan yarattığı eser gerçekten de korkunçtu. Dora'nın yaratılma sürecinde en karanlık ve en uğursuz sanatları kullanmıştı. İşi bittiğinde ise ekseni etrafında dönmesini söyleyip büyük bir keyifle şaheserini seyretmişti.

Nimbelsewskin tabaklama sürecinde çizilmiş ve tuzlanmış deriyi gerip işlenecek hale getirmekte çok zorlanmıştı. Bu yüzden, deri iyice gerilip içi samanlarla doldurulduğunda, Dora gerçek hayatta olduğundan çok daha büyüktü. Gün içinde dinlenmesi için ağaca asılamayacak kadar büyüktü. Yaratıcısı ve katili ile birlikte ormanda dolaşmıyorsa kulübenin dışında bekliyor, içinden geçemeyeceği kadar küçük olan kapının önünde nöbet tutuyordu.

Lee kendi kendine, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Oyun gerçekten sona erdi."

Çimenlere adım atan şeyin boyu Lee'nin iki katıydı. Bir boğadan daha genişti ve kolları birer domuz kadar şişmandı. Yüzü bir iğrençlik abidesiydi; kaba ve büyüklükleri farklı deri parçaları bir yapbozun parçaları gibi birbirine dikilmiş, ağız için geniş bir yarık bırakılmış ve gözleri için demir çömlek kapakları kullanılmıştı.

Düzleşmiş burun bir yana yatıktı ve koyu renkli saçları dağınık öbekler halinde kalın ensesine doğru iniyordu. Erkeksi vücudu patiskadan basit bir önlük kapatıyordu. Nimbelsewskin önlüğün kenarlarına çiçek desenleri işlerken büyük bir keyifle kıkırdamış ve ön kısma soluk renkte kurdeleler de eklemişti. Nazik bir son ironiydi, bu kadar dişi bir varlığa ancak bu kadar iğrenç bir kıyafet dikilebilirdi. Nimbelsewskin bu eserini sürekli takdir eder ve kendisiyle gurur duyar, büyük bir sanatçı olmakla övünürdü.

Ama bugün Dora *goblin*'in mermilerle delik deşik olmuş cesedini yolda bulmuştu ve şimdi cesedi kulübeye geri getiriyordu. Devasa kollarındaki Nimbelsewskin içi boşaltılmış bir bez bebeğe benziyordu.

Diğer yaratıklar efendilerine ne olduğunu görünce bağırmaya ve çığlık atmaya başladı. Etrafında toplandılar ve efendilerine dokunup yas tuttular. Dora son bir kez kulakları sağır edecek şekilde böğürdü, sonra çirkin başını öne eğip hıçkırarak ağlamaya başladı. Ardından yaşlı kadın kılığındaki kukla Dora'nın gergin kulaklarına bir şey söyledi ve bir parmağıyla suçlarcasına kulübeyi işaret etti.

Dora'nın çaresiz hıçkırıkları son buldu ve demir gözleri kırık kapıya döndü. Kuzey Koreliler kapının eşiğinden korku dolu gözlerle Dora'ya baktı.

Lee kendinden emin bir biçimde, "Bitti," dedi.

Lee pencereden uzaklaştı ve askerler de kulübenin içine girdi. Çaresizce birbirlerine baktılar. Kapana kısılmışlardı, kaçacak yerleri yoktu ve arka taraftaki odanın duvarını delip dışarı çıkacak vakitleri kalmamıştı.

Çimenlerin üzerinden titreşen bir hırlama geldi.

Dora efendisinin cesedini nazikçe çimenlerin üzerine koydu. Sonra şaha kalktı, öfkeyle bir çığlık attı ve hücuma geçti.

İçerideki Lee ve askerler için sanki bir fil yeri titreterek üzerlerine geliyordu.

Ortalık birden karıştı ve yıkım başladı. Kulübenin ön kısmı sökülüp alındı ve çiçeklerin üzerine fırlatıldı. Dora durdurulamaz bir şiddet fırtınası gibi kulübeye daldı, tavan kirişlerini yerinden söktü ve bacaları devirdi. Parmakları olan bir kayaya benzeyen eliyle Baby'yi havaya kaldırdı. Baby şömineye çarpıldıktan sonra sekerek kulübenin dışına fırladı. Dışarıdaki hizmetkârlar üzerine atlayıp adamı parçalamaya başladı.

Diğerleri kulübede sinecek bir yer ararken Dora'nın çirkin yüzü onlara döndü. Mantar gövdelerinin ardına saklandılar, duvarlardaki yorganları söküp Dora'nın kafasına fırlatmaya ve yanından geçip kaçmaya çalıştılar.

Dora örtüleri başından aldı ve mantarlardan birini yerinden söktü. Çatı parçalanırken uğursuz bir çatırtı duyuldu ve Dora çatıyı mantar ile birlikte omzu üzerinden geriye fırlatarak kaçış yollarını kapattı. Meşenin altın renkli yaprakları tepelerinde hışırdıyor ve dallar ormandan esen güçlü bir rüzgârla çatırdıyordu. Dora gırtlaktan gelen korkunç bir kükreme ile diğer iki mantarı da yerinden sökerken kulübenin geriye kalan duvarları da yıkıldı.

Posh vahşi bir savaş narası attı ve dikiş sandalyesinin üzerinden havaya sıçradı. Kılıcı başının üzerinde tutuyordu ve Dora'nın boynuna indirdi ama kalın deride sadece bir çiziğe sebep olabildi. Dora adama dönüp ciyakladı. Kılıcı tutup adamın elinden aldı ve parmakları arasında bir çimenmiş gibi büktü. Sonra adamı bir kenara fırlattı. Kemik yığını Posh'un düşüşünü yavaşlattı, üst üste koyulmuş kaburgalar, kaval kemikleri, uyluk kemikleri ve omurga parçaları etrafa saçıldı.

Sporty arkadaşının yardımına koşmak istedi. Dora saldırıya geçti ve kafatası parçalayacak sertlikte bir yumruk çıkardı. Sporty

arka duvarı delip dışarı fırladı ve meşenin gövdesine çarpmadan öldü.

Dora, Lee'ye döndü ve korkunç ellerini öne uzattı.

Lee dişlerini gösterdi ve bıçaklarını son dövüş için sıkı sıkı kavradı. Charm'ı düşünerek "Özür dilerim, bebeğim," dedi. "Galiba yeniden bir araya gelemeyeceğiz."

Dora, Lee'yi yakalamak için öne atıldı. Tam bu sırada sonbahar yaprakları etrafa saçıldı. Sanki büyük bir güç tarafından kontrol ediliyorlardı. Yapraklar bir hortum gibi Dora'nın devasa vücudunun etrafını sardı, kızı kör etti ve sırtını dövmeye başladı. Kulübenin geride kalan direkleri yerlerinden söküldü ve Lee duvarlardan geriye kalanlar çimenlerin üzerine devrilirken kendini yere attı. Bahçenin ortasında az önce şövalyenin dikildiği yere bir yıldırım düştü ve geride dumanı tüten bir çukur bıraktı. Ölü kadınlardan biri ve yaşlı kadın yıldırımın düştüğü yere çok yakındı, ikisi birden alev aldı. Nimbelsewskin'in diğer hizmetkârları hayal kırıklığıyla dört bir yana kaçıştı. Küçük hayvanlar aniden ortaya çıkan hortumun içine çekildi ve ormanın üzerinde dönmeye başladı, geriye kalanlar ağaçların arasına kaçtı.

Dora kollarını savurdu ve vücudunu çekiçleyen rüzgâra yaslandı. İtti ve kendini enkazın içinden çıkarmayı başardı. Güçlü bacaklarıyla karşı koymaya çalışsa da geriye itiliyordu ve geniş dudaklarından böğürtüler çıktı.

Lee kollarını sallamaya devam eden devasa kızın tökezleyerek geri çekildiğini gördü. Sonra doğal olmayan fırtına bir anda son buldu. Dora'nın başı etrafında dönen yapraklar birden yere düştü ve Dora olduğu yerde dengesizce sallandı. Demir kapaktan gözlerini gece gökyüzüne çevirdi, korku ve şüphe karışımı bir çığlık attı.

Lee kızın neye baktığını görmek için yerde yuvarlandı. Bir şey karanlığın üzerinde duruyordu.

Vahşi bir ses, "Git buradan, seni iğrenç yürüyen deri!" diye bağırdı. "Çok uzun süredir Şafak Prensi'nin Krallığı'nı lekeliyorsun. Korku hükümdarlığın sona erdi. Seni bir arada tutan ve sana güç veren büyüler bozulacak, geriye kalan iğrenç dostlarınla birlikte yok olacaksın."

Dora figür üzerine doğru gelirken titredi. Ağır çalışan beyni bu tehdidin ne anlama geldiğini yorumlamaya çalıştı. Yeni gelenin elindeki uzun gümüş asayı gördü ve bulutsuz gökyüzünden gelen gök gürültüsünü duydu. Yıldızlardan gelen bir yıldırım meşe ağacının üzerine düştü. Gece birden alevlerle aydınlandı ve dallarta kalan yapraklar vahşice yandı.

Bu kadarı yeterliydi. Dora sadece Nimbelsewskin'in cesedini yerden almak için duraksadı ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Yaratıcısını kolunun altına alıp ormanın içinde gözden kayboldu ve bir daha onu gören olmadı.

Asalı figür yere indi. Soluk ve zayıf yüzünü Lee'ye çevirdiğinde karanlık gözleri parıldıyordu.

Kutsal Büyücü, "Gerçekten çok aptalca işler yapıyor ve başını hep belaya sokuyorsun, Hayalet," dedi.

Lee yüzüne ciddi ve küstah bir gülümseme takınmayı başardı.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu.

11

Ismus alaycı bir biçimde, "Ah, lütfen," dedi. "Sakın bana teşekkür edip minnettar kaldığını söyleme. Yağcılık yapanlardan ve iltifat edenlerden bıktım."

Lee öfkeli bir bakış attı. "Buraya gelmen çok uzun sürdü," dedi. "Gizlice buraya adım attığım anda geldiğimi hissedersin sanıyordum."

"Gizlice? Ha! Sevgili Hayalet, bu sefer silah sesleriyle birlikte geldiğin için dünyamıza geçiş yaptığını bağıra bağıra haber verdin. Büyük Salon'daki herkes silahları duydu. Yaşlı Ramptana pişirdiği büyülerden birinin saçmaladığını düşündü ve kulesinin haline bakmaya koştu. O kadar telaşlıydı ki Leydi Labella dengesiz basamaklardan düşüp başına bir şey gelmesinden korktu."

"Her neyse. Nerelerdeydin? Nasıl oldu da son âna kadar ortaya çıkmadın?"

Ismus, "Jangler yüzünden," dedi. Sesindeki dostça ton kayboldu. "Ona ne yaptığını unutmadım, onu iki dünyadan birden sildin ve şimdi hiç var olmamış gibi. Nasıl diyorsunuz, bunun bedelini biraz ödemen gerektiğini düşündüm. Umarım yeterince acı çekmişsindir."

Lee, "O hasta ruhlu adam hepsini hak etmişti," dedi. "On kat daha acı çekmesini sağlayacak olsam, yüzümde güneşli bir gülümsemeyle kafasına basıp kıvranmasını seyrederim."

Ismus bir süre Lee'ye baktı, sonra enkazın içinden ağır adımlarla yürümeye başladı. Tepesinde ağaç hâlâ yanıyordu. Yerdeki kırık camlar, parçalanmış çömlekler ve bükülmüş pirinç eşyalar alevlerin ışığını yansıtıyordu.

Dikiş sandalyesini bacakları üzerinde doğrulturken, "Çok yazık," dedi. "Bu sinir bozucu *goblin* ile ilgilenmeyi uzun süredir düşünüyordum. Komşular çok sinir bozabiliyor. Ama bilirsin, hep başka işler çıkıyor. Çok meşgul bir nekrofildi. Ne iğrenç deri kuklalar yapmış. Çok sıradışı bebekler, değil mi? Aslında etkileyici bir koleksiyon olduğunu söyleyebilirim ve çabalarının çürümüş meyvelerini yok edeceğim için çok üzgünüm ama Yüzbaşı Swazzle ve diğer muhafızları bu kâbusların peşinden göndereceğim. Punchinello'lar bundan çok hoşlanacak. Onlar için eğlenceli bir spor olacak."

Yanan yaprakları ve parlayan közleri arkasına alıp enkazın içinde yürürken bakışlarını kırık antikaların arasında gezdirdi, bir ara durup etrafa saçılmış iğneleri inceledi ve eğilip altın bir iğneyi eline aldı.

"Nimbelsewskin'in asası," dedi. Elinde çevirdi. "Dışarıya bunu yanına almadan çıkacak kadar dikkatsizmiş ve asayı burada bırakmış —çok amatörce. Aslında bunu Malinda'ya verebilirim, sen onun asasını çaldığından beri kendine gelemedi. Zavallı yaşlı kadın, büyük bir bunalıma girdi. Büyülü asası olmayan bir Peri Büyükannesi emekliye ayrılmış demektir. Şans eseri asayı yanında getirmiş olamazsın, değil mi?"

Lee'nin sessizliğini olumsuz bir cevap olarak kabul etti.

"Evet, sanırım getirmemişsin. Çok akıllıca bir karar değil. O asa senin dünyana çok büyük zararlar verebilir. Orada sana söylediğim gibi sıradan bir çubuk değil, biliyorsun."

Lee'nin kaşları sahte bir endişeyle havaya kalktı. "Ah, çok ya-

zık," dedi. "Neden buraya kendin getirmiyorsun?" Sonra bir kahkaha attı. "Ah, biliyorum, unutmuşum. Sen bunu yapamıyorsun, değil mi? Getir götür işlerini sadece ben yapabiliyorum."

Ismus bunu komik bulmuş gibi bir bakış attı ve altın iğneyi elinde tutmaya devam etti. "Fark etmez, bu onu gülümsetmeye yetebilir..."

Havada uçan bir bıçağın ıslık sesi duyulunca cümlesi yarıda kesildi. Alevlerin parıltısını yansıtan bıçak Ismus'un başını sıyırıp geçti ve biraz ötede yere saplandı.

Ismus endişelenmeden arkasına döndü. Lee de aynısını yaptı ve Kuzey Koreli askerlerden birinin acı çektiğini belli ederek nefes nefese kemik yığınının tepesinde dikildiğini görünce çok şaşırdı.

Posh dişlerini sıktı, kolu kırılmamış olsaydı hedefi ıskalamayacağından emindi.

Ismus kusursuz bir Kore dilinde, "Ne kadar şanslıyım," dedi. "Ama sen çok şanssızsın."

Ismus yerden başka bir şey aldı; başıboş bırakılan AK-47'lerden biriydi.

Ismus, "Tanrım," dedi. "Burada bir sürü tehlikeli şeyi ortada bırakmışsınız."

Posh kaçmak istedi, sonra fikrini değiştirdi. Bir korkak değildi; Halkın Ordusu'nun bir askeriydi. Ulusunun düşmanına sırtını dönecek değildi. Silahsız ölmek istemediği için yerden bir bacak kemiği aldı, gururla ve meydan okurcasına Ismus'un karşısına dikildi.

Lee, Ismus'a, "Bekle!" dedi. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bırak bu adamı geri götüreyim. Buraya ait değil."

Ismus bir kahkaha atarak "Geri götürmek mi?" diye sordu. "Sen hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi? Henüz çözemedin mi?

Onu geri götüremezsin. Bu sefer Şafak Prensi'nin Diyarı'na buldozer ile daldın ve arkandaki köprüyü yıktın. Artık asla geri dönemezsin."

Lee, "Saçmalık!" dedi. "Ben Şato Hayaleti'yim. İstediğim zaman gelir giderim."

"Kendi dünyanla *Dans Eden Valeler*'in dünyası arasında, evet."

"Ben de öyle dedim."

"Ama artık burası *Dans Eden Valeler* değil."

"Ne? Ne demeye çalışıyorsun?"

"Benim yazdığım devam kitabının dünyasına girdin, önceki çalışmamı genişletecek ve zenginleştirecek olana. Burada kurallar ve kanunlar biraz daha farklı, tabii başka şeyler de farklı ama bunları komik bulabilir veya bulmayabilirsin. Bunu bir üst versiyon gibi düşün. Burası *Barışa Karşı* diyarı ve sen çıkmasına birkaç gün kala buraya adım attın. Henüz kimsenin buraya girmemesi gerekiyordu, bu yüzden de, korkarım senin için geri dönüş olmayacak. Burada kapana kısıldın, aslında benim için çok da kötü olmadı."

Lee'nin yüzündeki şaşkınlığı görünce kıkırdadı.

Koreli de bunu fırsat bilerek bir savaş narası atıp elinde bacak kemiği ile saldırıya geçti, Kim Il-Sung'un anısını yad etti. Neler olacağını biliyor ve ölüme koşuyordu.

Otomatik silah ölüm kustu ve adam delik deşik olmasına rağmen yüzünde mutlu bir ifade vardı. Ismus kalaşnikofu yere attı.

"Diğer taraftaki Punchinello'lar bu gürültülü şeyleri çok sevdi," dedi.

Lee kendi kendine, "Az önce Posh Spice'ı yok yere öldürdün," diye mırıldandı.

Ismus'un gülümsemesi daha da genişledi. "Mutlu cinayetlerden bahsetmişken," dedi. Hemen konuya girdi. "Son karşılaşmamızda

sana bir teklif yapmıştım ve sen bu teklifi kabul etmeyecek kadar dik kafalıydın. Umarım son kararın değildir ve fikrini değiştirmişsindir. Aksi halde burayı ziyaretin çok uzun sürmeyecek."

Lee gözlerini kapattı. Ölen askerler için üzülmeye değmezdi. Muhtemelen aynı askerler dağ yamacında yatan arkadaşlarının ölümlerinden sorumluydu. Yas tutması gerekenlerin bu adamlar olmadığına karar verdi. Gerçek isimlerini sormamak veya öğrenmemek konusunda haklıydı. Çenesini sıktı ve zihnini üzüntü veya sempati gibi gereksiz duygulara kapattı. Burada zayıf olmayı göze alamazdı. Odaklanmalı, en çok neyi istediğini, kimin için her şeyi feda edeceğini hatırlamalıydı.

Gözlerini açtı.

"Beni ona götür," dedi.

Ismus, "Bak sen," dedi. "Önce benim için bir görevi tamamlaman gerek. Kötü Çoban'ı öldürmelisin."

Lee, "Ne yapmam gerektiğini biliyorum," dedi. "Ama yalan söyleyip söylemediğinden emin olana kadar hiçbir şey yapmayacağım. Başka bir şey yapmadan önce onu görmek istiyorum."

"Anlaşmaya sadık kalmayacağımı mı düşünüyorsun? Ben biraz üzerime alındım."

"Dediğimi yap!"

Lee doğruldu ve neredeyse hemen yere düşecekti. Bacağındaki ısırık yüzünden çok kan kaybetmişti.

Ismus, "Seni Saray Fizikçisi'ne götürmemiz gerek," dedi. "Bu yaraya bakılması lazım ve demirci de kelepçelerini çıkarsın. Sadece Dora'dan bahsetme. Kızına neler olduğunu öğrenirse işine odaklanabileceğini sanmıyorum."

Lee, "Hayır!" diye bağırdı. "Onu göreceğim yoksa anlaşma yok. Şarjörde kalan mermileri üzerime boşaltabilirsin. Beni ona götür, beni Charm'a götür."

Kutsal Büyücü kaşlarını sinirle çattı ama başka yolu yoktu. Yine de, bu çocuğun yürüyerek bir yere gitmesi mümkün değildi. Enkaza göz gezdirdi ve aradığı çözümü buldu.

Dikiş sandalyesinin yanına döndü, üzerindeki tozları silkeledi ve Lee'yi oturması için davet etti.

Lee öfkeyle, "Dinlenmeye ihtiyacım yok!" dedi. "Sana beni ona götürmeni söyledim."

"Ben de bunu yapacağım ama seni yol boyunca kucağımda taşıyamam. Savaş Ormanı buradan çok uzakta."

"Islık çalıp çağırabileceğin bir atın yok mu?"

"Bu çok işe yarardı ama yolda karşılaşacağımız sorunu çözmezdi. Onun içinde uyuduğu kalenin girişi yoktur. Oraya gitmenin tek bir yolu vardır; bu yüzden şimdi sandalyeye otur."

Lee yine de teklifi reddetti. Ismus temkinli bir biçimde başını iki yana salladı ve kadife tuniğinin ceplerinden birinden küçük bir kavanoz çıkardı. İçinde sarımsı-gri *minçet* merhemi vardı ve sandalyenin kollarına biraz sürüp arkadaki tekerleği çevirdi. Sonra daha sert çevirerek tekerleği hızlandırdı.

Tekerlek tıkırtılar çıkararak döndü ve koltuğun altındaki ayaklık ileri geri hareket etmeye başladı. Sonra bütün sandalye titredi ve silkindi, ara ara hıçkırıyormuş gibi hoplayıp zıpladı ve öne eğildi. Ardından yerden havalandı ve Ismus göğe yükselmemesi için uzanıp sandalyeyi tutmak zorunda kaldı.

"Bin," diye tekrarladı.

Lee neredeyse bir kahkaha atacaktı.

Şaşkınlıkla, "Saçmalama!" dedi. "Gerçekten o aptal şeye oturacağımı ve gerizekâlı gibi görünmeyi kabul edeceğimi mi sanıyorsun? Asla!"

Duygusuz bir ses, "O zaman Charm'ı bir daha göremezsin," dedi.

Lee sessizce küfretti ama bu isteği yerine getirmek zorundaydı. Topallayarak Nimbelsewskin'in sandalyesinin yanına gitti ve ayakları yere basmayan sandalyeye oturdu. Sandalye önce yere indi, ardından gücünü toplayıp tekrar havalandı.

Ismus, "Sıkı tutun," diye tavsiye etti.

Bir elinde kendininkini diğerinde *goblin*'in asasını tutarak kollarını iki yana açtı ve kolaylıkla gökyüzüne yükseldi.

Lee sandalyenin kenarlarını tuttu ve sandalye Ismus'un peşinden gitti. Kulübenin enkazı, perişan haldeki bahçe, rüzgârın mahvettiği çiçekler ve Kuzey Koreli muhafızların cesetleri arkada bırakarak uzaklaştı.

Sandalyenin arkasındaki tekerlek tıkırdayarak dönüyor ve garip taşıt şimdi yanan meşenin tam karşısında duruyordu. Sıcaklık kavurucuydu ve Lee bir an için Ismus'un kendisini kandırdığını düşündü. Belki de sandalyeyle birlikte kendini alevlerin içinde bulacaktı. Ama sandalye yükselmeye devam etti. Siyah dumanların ve parıldayan küllerin arasından geçti, bir süre sonra ağaç arkasında bir yerde ışık saçan küçük bir noktadan ibaretti.

Soğuk terler döken Lee havadaki Ismus'a baktı. Kutsal Büyücü biraz ilerideydi, hızlı ve istikrarlı bir biçimde uçuyor, saçları ve tuniğinin kuyrukları arkasında dalgalanıyordu. Lee'nin yaraları rüzgâr yüzünden ağrıyor ve zonkluyordu, parmaklarıyla sandalyenin kolçaklarını sıkı sıkı kavrıyordu. Durumu, belli ettiğinden daha kötüydü ve her an kendinden geçebilirdi. Bu olursa aşağı düşeceğini ve her şeyin biteceğini biliyordu. Derin derin nefes alıp etrafına bakındı ve acıyı düşünmemeye çalıştı. Bilincini kaybetmemeliydi.

Yıldızlar beyaz, mavi ve gümüş renkte parlak noktalardı, gerçek dünyadakinden çok daha büyük ve berraktı. İleride sağda, doğu tepelerinin üzerinde, tam bir dolunay yükseliyordu. Işığı diyarın üzerine uzun gölgeler düşürecek kadar kuvvetliydi. Lee

ormanın ardındaki tarlaları ve çayırları, Ay Büyücüsü diyarının kıyısındaki çiftlikleri gördü. Daha uzakta, Beyaz Şato'nun görkemli surları ve kuleleri yükseliyordu. Işık saçan ay ile taşları kar gibi parlıyor ve hisar hendeği ışıldıyordu. Şatonun görüntüsü sadakat ve aidiyet aşılıyor, mutlak ama cömert bir hükümdarın maiyetinde yaşama arzusu uyandırıyordu.

Lee bu diyardan nefret ediyordu ve Kuzey Kore'den gelecek bir nükleer bombanın buraya neler yapabileceğini hayal etmekten hoşlanıyordu: Devasa dumanı tüten bir krater, yanmış ve kavrulmuş ormanlar ile tarlalar, Punchinello'ların dikildiği yerlerde köz yığınları... Bu felaket senaryosu dudaklarına bir gülümseme kondurdu.

Fakat karşısında duran manzaranın huzurunu hiçbir şey bozmuyordu. Dört Kraliyet Evi'nin kulelerinin tepesinde ipek bayraklar dalgalanıyordu. Büyük Salon'un pencereleri içerideki şamdanlarda yanan yüzlerce mumun ve meşalelerin ışığı ile aydınlıktı. Daha küçük kulelerden birinde renkli ışıklar parlıyordu ve Lee bu kulenin deneylerini yapan Saray Büyücüsü Yaşlı Ramptana'ya ait olabileceğini düşündü.

Bu görkemli duvarların tepeden baktığı Mooncot köyü rahatlatıcı bir karanlıkla kuşatılmıştı. Sadece birkaç noktada ışık vardı ama her bacadan dumanlar yükseliyordu. Ismus'un kulları mütevazı yaşamlarından memnun ve rahattı.

Lee, *Barışa Karşı*'nın bu insanlar veya gerçek dünyadaki Valelenenler için ne anlama geldiğini bilemiyordu.

Altlarından ormanlık araziler geçip gitti. Sandalyenin yanından bakan Lee madenlerde çalışan *gnome*'ların ocaklar için ağaç kestiği yerlerdeki açıklıkları gördü. Demir madeniyle zengin olduğu için bu tepenin adı Passırtı'ydı, her yeri delik deşikti ve kazılar çok derinlere iniyordu. Söylentiye göre tüneller *gnome* diyarının sınırlarının ötesine kadar uzanıyordu. Uzaktaki çiftliklerde,

çocuklar gece garip seslerle uyanırsa, anneleri onlara yerin altında küçük kazmalarını taşlara vuran 'yalın adamlar' ile ilgili hikâyeler anlatırdı. Sınırların dışında kazı yapmak yasaktı ve Gnome Kralı her yıl düzenlenen vergi töreninde bu gibi suçlamaları reddediyordu. Ama Nimbelsewskin'in korkunç hizmetkârları arasındaki *gnome*'ların sayısına bakılacak olursa bu yasadışı tünellerden en az bir tanesi Avcının Takibi'ne kadar uzanıyordu.

Passırtı kısa süre sonra geride kaldı ve Lee bakışlarını Ay Büyücüsü'nü çevreleyen on üç büyük tepeye odakladı.

Ufukta karanlık ve kasvetli bir şey gördü. Orası Hüküm Tepesi'ydi ve kitaba göre Şafak Prensi bir defasında orada Missio'nun çorak topraklarından gelen bir yaratık ordusunu yok etmişti. Kanlı savaşta bir tanesi hariç bütün yaratıkları öldürmüşlerdi. Yaratıkların şefi Mauger ile Şafak Prensi üç gün ve üç gece süren vahşi bir mücadeleye girişmişti. Ama sonunda, Feragat Kayası olarak bilinen sarp kayalıklarda, Şafak Prensi zafer kazanmıştı. Mauger yenilmiş ve Şafak Prensi onu sürükleyerek Beyaz Şato'ya götürmüş, geçen zaman içerisinde ehlileştirilen vahşi bir köpek gibi dize getirmişti.

Yıllar geçtikçe düşman ordusunun cesetleri üzerinde sık bir orman büyümüştü. Rüzgârın dövdüğü yamaçlara dikenli çalılar ve sık çamlar tutunmuştu. Sarmaşıklar her yerdeydi ve ağaçların arasını örümcek ağları gibi kaplıyordu. Orada hiçbir hayvan yaşamaz ve oradaki ağaçlara kuşlar konmazdı. Savaş Ormanı'nın üzerinde sadece büyük yarasalar uçar ama onlar bile evlerini oraya kurmazdı. En yüksek tepenin üzerindeki kadim Kara Kule'nin etrafını saran ufalanmış surların arasına tünerlerdi.

Lee kuleyi görünce kendi yaralarının acısını unuttu. Bu, yalnız ve sekizgen bir kuleydi, yıldızlı gökyüzüne doğru çıkıyordu. Yanları sarp ve pürüzsüzdü, doruğa doğru sivriliyordu. Beyaz Şato'dan çok daha yüksek ve çok daha eskiydi. Şafak Prensi'nin



Mauger ile savaşı bu kulenin etrafında yaşanmıştı. Kanlar taşlara saçılmış, pençeler ve çelik her yere izlerini bırakmış ama kuleye hiçbir şey olmamıştı.

Kulenin penceresi veya girişi yoktu, sadece en tepede sekiz sütunun üzerinde duran açık bir kubbesi vardı. Kubbenin altında kristalden yapılmış büyük bir fener duruyordu. Işığı etrafını çevreleyen kırsal kesimin üzerine düşmüyordu. Işık düz çatı dışında hiçbir yeri aydınlatmıyordu. Bu ateşin kubbenin altında yanmadığı bir gece bile yaşanmamıştı.

Lee'nin merakı körüklendi. Sandalye yaklaştıkça kubbenin altındaki dairesel masayı gördü. Masa kule ile aynı taşlardan yapılmıştı ve masanın başında siyah başlıklı dört figür oturuyordu.

Ismus önünde kuleye ulaştı. Lee, Kutsal Büyücü'nün inişe geçtiğini ve surların tepesine konduğunu gördü. Sonra masanın başındaki dört figürü saygıyla selamladığını görünce çok şaşırdı. Dört figür Ismus'u görmezden geldi.

Dikiş sandalyesi de inişe geçti ve kısa süre sonra Ismus'un yanında yerini aldı. Dönen tekerlek durdu ve iğne sabit kaldı.

Ismus kubbenin sütunlarının etrafından dolaşırken ciddi bir ses tonuyla, "Bu taraftan," dedi. Taşların ortasındaki bir kapağı açtı.

Lee geride kaldı. Fenerin ışığıyla aydınlanan yerde hareketsiz duran başlıklı figürlere bakıyordu. Kart oynuyorlardı ama kartları tutan eller sararmış ve kadim kemiklerden ibaretti.

Ismus hemen Lee'nin yanına geri döndü. Sabırsızca, "Onu görmeyi istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu.

Lee, "Dört ölü adam kim?" diye sordu.

"Onlar seni ilgilendirmez; ölü değiller zaten."

Figürlerden biri masaya bir kart koyunca ve bir diğeri eğilip karta bakınca Ismus'un sözleri onaylandı.

Lee, "Süper modellerle poker gecesi, ha?" diye sordu.

Ismus huysuz bir biçimde, "Bayan Benedict bekliyor," dedi.

Lee sandalyeden kalktı ve bacağının acısı yüzünden suratını buruşturdu. Sinir bozucu ve küçük düşürücü olsa da düşmemek için Ismus'tan destek almak zorunda kaldı.

Sonra şaşırtıcı bir şey oldu. Kart oyuncularından biri kafasını oyundan kaldırıp gölgeli başlığını kuleye gelenlere çevirdi, yerdeki kapağa doğru yürüyüşlerini izledi.

Kutsal Büyücü'nün tepkisi şaşırtıcıydı. Soluk yüzünü eliyle gizledi ve koruyucu sözler fısıldadı.

Lee gözlerine inanamadı. Ismus, muktedir Austerly Fellows, bir heavy-metal videosundan çıkmış gibi duran figürlerden korkuyordu.

Lee masaya doğru, "Nasıl gidiyor, dostum?" diye seslendi. Ismus'u biraz daha huzursuz etmek istiyordu. "Şansın bol olsun ve şeytanın da. Diğer adamların donuna kadar al. Sakın onlara acıma, olur mu?"

Başlıklı figür bir süre daha ikiliye baktıktan sonra oyuna geri döndü. Ismus kapağın dibinden, "Buraya gel!" diye emretti. "Seni çenesi düşük embesil."

Lee aşağı baktı. Aşınmış basamaklar kulenin içine iniyordu. Bu kolay olmayacaktı ama Ismus ile dalga geçmek işini kolaylaştıracaktı.

İlk adımı atarken, "Ben hep senin kumarbaz olduğunu düşünmüşümdür," dedi. "Kitabında sürekli kupalar ve sinekler olduğu için."

Kutsal Büyücü cevap vermeden önce figürlerin göremeyeceği bir yere indiğinden emin oldu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi.

"Belki de Dans Eden Tombala diye bir kitap yazmalısın?"

Adam ciddi bir ses tonuyla, "Bu, senin anlayabileceğin bir şans oyunu değil," dedi. "Ve senin tahmin edebileceğinden çok daha uzun süredir oynanıyor. Şimdi seninle neyin ilgilendiğini bilseydin bu bilgi ruhunu kavurur ve zihnini yok ederdi."

Lee alaycı bir kahkaha attı. "Anlıyorum," dedi. "Yukarıdaki şey kitabına koymadığın bir sürü şeyden biri. O kemik yığınları zaten buradaydı; sen bu boyuta gelmeden veya kendi cehennemini terk etmeden önce bile. Sen gelip burayı dekore ettin. Buranın sakini değilsin, buraya izinsiz girdin, değil mi?"

Ismus cevap vermedi. Lee acısına rağmen sırıttı.

Ağır bir inişti ama en azından spiral merdivenler küçük gümüş lambalar tarafından aydınlatılıyordu. Sonunda bir sonraki kata ulaştılar. Basamakların yanında yüksek bir kemer vardı ve ardında büyük bir oda göze çarpıyordu.

Lee bir süre durup nefeslendi. Ismus'un kolunu bıraktı ve taşlara tutundu. Başı ağrıyor ve kendini zayıf hissediyordu. Büyük odaya bakınca Ismus'un kendisini kandırdığını ve ihanet ettiğini düşündü. Uçarak gidecek ve kendisini bu kulede hapsedecek miydi? Burası gerçekte bir hapishane miydi? Kendisini her şeyden uzaklaştırmak için bir hile miydi? Öfkesinin körüklendiğini hissetti ve enerjisi yenilendi.

"Burası ne?" diye hırladı.

Oda tıka basa iskambil kartlarıyla doluydu. Normalden daha büyüktüler ve antika gibi duruyorlardı, kenarları tırtıklı ve köşeleri yamuktu. Üzerlerindeki resimler de bildiğinden farklıydı; semboller veya rakamlar yoktu, bunun yerine resimler vardı. Kıtlık, Savaş, Hükümdarın Ölümü, Açgözlülük, Salgın, Sahte Peygamber, Delilik, Sel, Kralın Doğuşu, Ateş, Zenginlik, İmparatorlukların Çöküşü, Zorbanın Yükselişi, Bölünme, Serpilen İnanç, Terör, Yok Edici Şehvet, Bol Hasat, Fırtına, Aptallık, Çapraz Kılıçlar, Masumların Ölümü, Kıskançlık, Zincirsiz Yaratık... Çeşitlilik sınırsızdı. O kadar çok kart vardı ki kart yığınları tavana kadar yükseliyordu. Aralarında bir yol açılmıştı ve bir kemerden diğerine uzanıyordu. Dağlık bir arazide bir kanyonda yürümek gibiydi. Kart yığınlarından birinin devrildiği yerde geçit neredeyse kapanmıştı.

Ismus, "Bu kulenin dokuz katı var," dedi. "Ve her bir oda bunun gibidir. Burada gördüklerin harcanmış kartlar, yukarıdaki asırlık oyunda çoktan oynananlar. Kullanıldıkları zaman bu olur. Masaya koyulduktan sonra bir daha kullanılamazlar. Dokuz kat,

dokuz oda; sekiz tanesi harcanmış kartlarla dolu, diğerinde ise henüz oynanmamış kartlar var."

Aşağıdan gelen yeni bir ses, "Kart kulesi eskisi kadar yüksek değil, Fellows Efendi," dedi. "Hem de hiç değil."

Lee arkasına döndü ve basamakları inen dar omuzlu yaratığın koca başına baktı. Yaratık ışığın aydınlattığı yere adım attı.

Lee'nin hayatı boyunca gördüğü en kasvetli yüzdü, ağzının kenarları aşağı bakıyordu ve çenesinden aşağı inen sakallarla daha da belirginleşiyordu. Gözler donuk bir griydi ve gözkapakları sanki çok ağırdı, uzun burnun ucu aşağı bakıyordu. Alnında derin çizgiler vardı ve pamuk takkesini çenesinin altında bağlamıştı.

Yaratık, Lee'nin ancak dizlerine geliyordu. Üzerine basit ve yün bir tunik giymişti, deri bir kemeri ve önlüğü vardı. Elinde taşıdığı gümüş tepsinin içinde taze kartlar duruyordu, ince kırmızı bir kurdele ile bağlanmış ve siyah mum ile mühürlenmişlerdi.

Omzunu silkerek "Artık en uzun merdiveni kullanmıyorum," dedi. "En yüksek kart yığınına orta yükseklikteki merdivenle erişebiliyorum ve bu kötü haber değilse nedir bilemiyorum."



Ismus, "Oyun henüz sona ermedi," dedi.

Yeni gelen, "Ama sona başlangıçtan daha yakın," diye cevap verdi. "Sona çok yaklaştık diyebilirim; bitişin eşiğindeyiz ve aşağı düşmeye hazırız."

Yanaklarından birini içeriden kemirmeye başladı. Sonra neşesiz gözlerini Lee'ye çevirdi.

"İzinleriniz, ruhsatlarınız ve ahitleriniz olduğunu biliyorum Bay Fellows ama buraya hizmetkârınızla gelemezsiniz. Burası aval aval bakılacak ve gezinilecek bir yer değildir."

"Bana Ismus de; buradaki ismim bu ve bunu sen de biliyorsun. Ben Ay Büyücüsü'nün Kutsal Büyücüsü'yüm."

"Evet, benim adım da Angaryacı veya Merdiventepelerindedolaşan veya Günahkeçisi veya Getirgötürcü veya İşkurdu olabilir. Arada bir birkaç kelime ederlerse Yukarıdakiler'in her tür isteğini yerine getiriyorum."

"Çok fazla konuşmadıkları için şükret. Ve bu benim hizmetkârım değil. Bu Şato Hayaleti."

Gri gözler çocuğu merakla inceledi.

"Ürkütücü, değil mi? Yüzünün bu kadar karanlık olması için sağlam bir sebep yok. Neden bu kadar umutsuz bir hali var? Gün boyu benim çıkıp indiğim merdivenleri çıksın insin de umutsuzluk için bir sebebi olur."

Lee, "Irkçılığı bırak," diye uyardı. "Yoksa seni burada patakların."

"Ve benim temiz zeminlerime kanını döküyor! Şato Hayaleti'nizi buraya getirip benim yeni temizlenmiş taşlarımı kanıyla neden kirlettiğinizi anlamıyorum."

Tepsiyi bir kenara koydu ve taşlara bakıp merdivenlere doğru uzanan kan lekelerini görünce cık cıkladı. Tam bu sırada Lee de yaratığın önlüğünün altındaki bacakların keçi bacakları olduğunu fark etti.

Çocuk, "Sen nesin?" diye sordu.

"Gece gündüz yapacak çok işi olan biriyim ve şimdi senin yüzünden yapılacak işlere bir yenisi eklendi."

Ismus, "Bu, sevgili Hayalet'im," dedi. "Grumbles, bu kulenin Hizmetkârı. Yukarıdaki oyundan eski kartları alan ve onlara yeni kartlar götüren bu dostumuzdur."

Yaratık, "Keşke tek işim bu olsaydı!" diye haykırdı. "Lambaları ve büyük feneri her gün kim yakıyor? Üç yüz merdiveni her gün kim temizliyor? Her akşam yemeğini, tepesine eski bir şapka koyulmuş bir süpürgeyle yiyen kim? En başından beri yarasa ve örümcekten başka bir şey yemeyip sürekli yağmur suyu içen kim? Kubbenin tepesindeki karları temizleyen ve masaya düşen yaprakları süpüren kim? Kendisine yatacak bir yer yapmak için bu kartların içinden bir yol açmak için üç ayını harcayan ve bir kazın tüylerinden daha çok kez kart yığınlarının altında kalan kim? Gerçi bunca zaman sonra artık bir kazın neye benzediğini hatırlamıyorum çünkü bu uğursuz yerde kaz falan yok. Sadece Grumbles var, tek başına!"

Lee bu sızlanmadan bunalarak "Yatak?" diye sordu. "Hangi yatak, nerede?"

Grumbles, "Şuradan gidince!" diye işaret etti. Kart yığınlarının arasında açılmış yolu işaret etti. "En son yıkılan kart kulesinin hemen arkasında, git ve Grumbles'ın ne kadar çok çalıştığını gör –sanki yukarıdakilerin işleri yetmezmiş gibi."

Lee'nin kalbi daha hızlı atmaya başladı ve yardım almadan öne atıldı. Kart kuleleri iki yanında da yükseliyordu, kısa süre sonra kendisini beline kadar gelen ve gittikçe yükselen kart yığınlarının içinde buldu. Güçlükle de olsa ilerlemeyi başardı ve kayıp düşse de yığınların üzerine çıktı. Yorucu bir işti. Kolundaki zincirler serbest kaldı ve arkasında bıraktığı kartlara sürtündü, bacağı yanıyordu ama yoluna devam etti, diğer tarafta ne olduğunu mutlaka görmeliydi. Sonunda çığlık atmamak için kendisini zor tuttu.

Bu rutubetli dökünтülerin ardında, derin ve temizlenmiş bir kraterin ortasında, üzerine birbiri içine geçmiş çiçekler ve yapraklar oyulmuş yaldızlı bir yatak vardı. Leylak rengindeki tentesi incecikti ve altında güzel bir kız yatıyordu. Fildişi renginde çarşafların üzerinde yatan kızın sarı saçları dantelli yastığın üzerine saçılmıştı.

Lee, "Charm!" diye haykırdı.

Lee kendini kartların üzerinden aşağıya bıraktı, en alttaki oymalı yatak tabanına kadar yuvarlandı. Bacağındaki kanlı yaranın üzerine kartlar yapışmıştı ve yerden kalkıp nefesini ipeksi örtüye verdi.

Gözleri karşısında duran manzarayı hafızasına kazırken nazikçe, "Hey," diye mırıldandı.

Charm çok uzun süredir rüyalarını meşgul ediyordu, karşısına çıktığında bu hayalin duman gibi dağılmasından çok korkuyordu. Ama işte buradaydı; Charm Benedict, eskisinden bile güzeldi. Lancashire'den gelen on altı yaşındaki model gerçekten de karşısında duruyordu. Lee yine de kendi gözlerine inanmakta güçlük çekiyordu.

Kızın üzerine doğaüstü bir huzur çökmüştü. Yüzü kış şafağı gibi solgun ve dudakları bir gül kadar narindi. Krem renginde kadife bir elbise giyiyordu ve kollarını göğsünde birleştirmişti. Görüşü gözyaşları yüzünden bulanan Lee uyurken kızın göğsünün hafifçe inip kalktığını gördü.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Brezilya cevizin geldi," dedi. "Sana geldim, bebeğim. Söylediklerimi duyuyor musun bilmiyorum ama bizi hiçbir şeyin ayıramayacağını bilmeni isterim. Hiçbir şey ve hiç kimse. Ellerimdeki kelepçeler bile. Bizim seninle bir bağımız var ve bunu hiçbir şey bozamaz."

Elini kulağına götürdü ve pembe taşı çekip çıkardı, sonra

örtüyü araladı ve öne eğildi. Kızın porselen zarafetinin yanında parmakları kaba ve vahşi görünüyordu, zincirleri örtünün üzerinden aşağıya sallandı. Biraz daha yakına girip taşı kızın avucuna koydu. Teni serindi ama soğuk değildi.

"Senin için sakladım, tatlım," diye fısıldadı. "Yakında yine birlikte olacağız, olması gerektiği gibi ve kimse tarafından rahatsız edilmeden, anladın mı? Ama önce yapmam gereken bir şey var. Muhtemelen beni durdurmaya çalışırdın ama benim güçlü olmam ve bu işi bitirmem lazım. Sadece bana güven."

Arkasından toynakların sesi geldi ve Grumbles kartların üzerinden ustaca geçip elinde tepsi ile Lee'nin başında dikildi. Ismus da yaratığın yanında havada duruyordu.

"Sana sözümü tutacağımı söylemiştim," dedi.

Lee, "Emin olmam gerekti," dedi. Gözlerini kızdan ayırmadı. "Pembeyi çok severdi, aslında kıyafeti pembe olmalıydı. Her yer pembe olmalı."

Grumbles, "Çok güzel bir bayan," dedi. "Kraliyet soyundan mı geliyor?"

Lee, "Ah, kesinlikle," dedi.

"O zaman kullarının üzülmek için haklı bir sebebi var. Onsuz ne yapacaklarını bilemeyip saçlarını yoluyor olmalılar. Bazen ben de buraya gelip sadece mutlu olmak için ona bakıyorum. Benim için bile çok garip bir his."

Ismus, "Onu öpebilirsin," dedi. "Ama onu eski hikâyelerdeki gibi uyandıramazsın. Hatta orijinal *Grimm Masalları*'nda uyuyan prensesi çok seven prensin çok daha fazlasını yapması gerekiyordu ve kız ancak ikizlerini dünyaya getirdikten sonra uyanıyordu."

Adam pis bir kahkaha attıktan sonra ekledi. "İstiyorsan onu da deneyebilirsin ama bu da onu uyandırmaz. Sen önce anlaşmana sadık kalmalısın. Kulede olmasının sebebi de bu. Henüz Şafak

Prensinin Diyarı'na tamamen geçmedi. Bu ancak Kötü Çoban öldüğünde gerçekleşebilir."

Lee gözlerini kapattı. Bu iğrenç adamın canını yakmayı çok istiyordu. Adamın ağzından çıkan her şey kasvetli ve iğrençti. Ama öfkesini dizginledi ve dilini ısırdı. Yaraları ağrıyordu ve kendinden geçmek üzereydi.

"Ne yapmam gerektiğini biliyorum," dedi. "Bu şeyi yapacağım ve uyanacak, değil mi?"

"Anlaşmamız böyle. Sen sözünü tutunca gözleri açılacak."

"Hile yok, değil mi? Benim Charm'ım olacak. Sadece ona benzeyen biri olmayacak, değil mi? O psikopat terzinin ölü kuklaları gibi olmayacak, değil mi? Ve beni hatırlayacak, öyle mi?"

"Hile yok. Kampta tanıdığın kızın aynısı olacak, onun tüm anılarına sahip olacak."

Lee elini havaya kaldırdı. "Son gün olmaz," diye itiraz etti. "O güne dair bir şey hatırlamasını istemiyorum –ona ne yaptıklarını bilmesine gerek yok."

"Nasıl istersen öyle olacak."

"Ya ben? O hastane odasında komaya giren gerçek vücudum? Orada iyi olduğum sürece burada yaşayabilirim, değil mi? Bu konuyla ilgilenmen gerekecek."

Ismus'un yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "Senin baygın vücudun çoktan Kuzey Kore'den alındı," dedi. "Güvenli bir yerde yoğun bakımda tutulacaksın, ne kadar süre gerekiyorsa. Sana hiç zarar gelmeyecek, söz veriyorum."

"Demek orada neler olduğunu biliyorsun."

"İki dünyaya da hâkimim."

"Öyleyse anlat bana."

Ismus çocuğun yüzüne baktı. "Korkarım, arkadaşların öldü," dedi. Sesindeki mutluluğu gizlemekte zorlandı. "Aptalca bir plan

yapıp kaçmaya çalıştılar ve Kuzey Koreliler onları acımasızca infaz etti. Hayatta kalan yok, tek bir tane bile."

Lee karanlığın içine çekildiğini hissediyordu. Savaşmaya çalıştı.

Sonunda güçlükle de olsa, "Başka türlü bitemezdi," dedi. "Onlara öleceklerini söyledim."

Ismus, "Ama *Dans Eden Valeler*'in askeri üssü ele geçirdiğini bilmek seni rahatlatacaktır," dedi. "Ve şimdi ülkenin geri kalanına yayılıyor."

"Sonunda bütün dünyayı ele geçirdin."

"Ve tam da Noel zamanı. Bu sene çok iyi bir çocuk olmuşum."

"Senin için bir ilk olmalı."

"Ve ne kadar görkemli bir Noel olacak... orada."

Lee dikkatini yeniden Charm'a odakladı ve kızın yanağını nazikçe okşadı. Gitmek istemiyordu. Kızın yanına yatmak, kızı kollarına almak ve derin bir uykuya dalmak istiyordu. Ama bu mümkün değildi. Yerine getirmesi gereken bir görevi vardı. Bu Noel muhabbeti, ihtiyacı varmış gibi, yine görevini hatırlatmıştı.

"Buraya gelmek zorundaydım," dedi. "Bunun ne için olduğunu görmeliydim. Gerçek olduğundan emin olmalıydım, buna değecek mi, lanetlenmeye değecek mi bilmeliydim."

Ismus, "Burada krallar gibi yaşayacaksın," diye söz verdi. "Ve o da kraliçen olacak. İsterseniz çocuklarınız da olur. Pek lanetlenmek sayılmaz."

Lee kızın alnına nazik bir öpücük kondurdu.

"Şimdi gitmem gerek, bebeğim," dedi. "Ama yakında bir arada olacağız."

Lee örtünün altından geri çekildi. Sonrasında, Kötü Çoban ile karşılaştıktan sonra, kızı öpmek için bir sürü zamanı olacaktı. İncecik perdenin ardından kıza son bir kez baktıktan sonra kararlı yüzünü Ismus'a döndü.

"O nerede?" diye sordu. "Bu çoban denilen adam nerede ve onu kaç parçaya ayırmamı istiyorsun?"

Kutsal Büyücü neşeyle ellerini çırptı. "Hevesin hoşuma gitti," dedi. "Ve kim olduğunu bilsen de hiç itirazın yok mu?"

"Benim için sadece değer verdiklerim önemlidir. Sen benden İsa'yı öldürmemi, Jangler'e yaptığım gibi onu iki dünyadan da silmemi istiyorsun, değil mi? Ben buna amin diyorum! Şimdi bana nerede olduğunu söyle ve bana en büyük bıçağını ver."

Yüzünü buruşturdu ve başı döndü.

Ismus, "Önce o bacağını Fizikçi'ye göstermemiz gerek," dedi. "Bu halde işime yaramazsın."

"Ben iyiyim. Halledebilirim, sadece..."

Lee sendeledi. Uzun süredir dirense de artık kendinden geçmek üzereydi. Dünyası karardı. Kartların üzerine düştü ve kartlar dikdörtgen kelebekler gibi etrafa saçıldı.

Grumbles kıskançlıkla, "Tanrım," dedi. "Bizi bekleyen görevlerden en güzel kaçış. Keşke ben de ara sıra böyle kendimden geçebilsem. Ne büyük bir lüks."

Ismus çocuğun tepesine dikildi ve bir ayağıyla sırtüstü çevirdi.

"Gerçekten herkes için kutsanmış bir Noel olacak," dedi. "Bütün dünya için görkemli bir festival mevsimi başlayacak."

Bakışlarını Lee'den etrafını kuşatan kartlara çevirdi.

Grumbles'a, "Onu yukarı çıkarmak için yardımına ihtiyacım var," dedi.

Grumbles inledi. "Bir başka görev daha," dedi. "Huzuruma bir başka tecavüz daha."

Kutsal Büyücü'nün yüzü vahşi bir gülümseme ile aydınlandı ve bir ayağını çocuğun boynuna koydu.

Tiksinerek "Şimdi seninle Beyaz Şato'ya döneceğiz, Hayalet," dedi. "Ama şunu bil: Jangler'e yaptığın şeyi unutmayacağım."

12

"İşte tipik sen, değil mi? Şu haline bir bak, pejmürde bir sokak serserisi gibi tembel tembel yatıyorsun. Bu yaş için utanç verici ve acınacak bir haldesin. Sen ne yaptığını sanıyorsun? Uyan!"

Yaşlı adam, "Beni rahat bırak, Evelyn," diye inledi.

"Bırakamam! Ben yokken neler olduğuna bir bakar mısın. Yine kendini miskinliğe vermişsin..."

"Kes sesini, başımın ağrısı beni öldürüyor!"

"Yine içtin, değil mi? Umarım başın öğlene kadar ağrır. Şişelerin senin en büyük zayıflığın olduğunu hep biliyordum ama böyle koridorlarda düşüp kalacağını hiç düşünmemiştim. Bundan sonrasında kendini bir yalakta bulmak var, bunu unutma. Ve sakın bana sesimi kesmemi söyleme –yokluğumda bu hale geliyorsan benim kararlı kılavuzluğuma ihtiyacın olduğu kesin."

Adam öfkeyle, "Evelyn!" diye bağırdı.

Sesi yankılandı ve başı daha fazla zonkladı.

"Yalnız ve hayattayım!" diye mırıldandı. Sessizliği *Mikado*'dan bir replik ile bozdu. "Ah, kabir! Ruhum hâlâ vücudumun tutsağı!"

Gerald Benning gözlerini açtı ve sıktığı dişleri arasından havayı içine çekti. Başının yanına dokundu ve yüzünü buruşturdu. Kafasını yere çarptığı yerde kocaman bir şişlik vardı.

Sonra neler olduğunu hatırladı.

Ayağa kalkmak istedi ama kendini çok zayıf hissettiği için yere oturmak zorunda kaldı ve bir sonraki denemeye kadar birkaç dakika bekledi. Bu arada etrafına bakındı ve ağrıyan başını iki yana salladı. İçerisi aşırı soğuktu ve üste garip bir sessizlik hâkimdi. Tek duyduğu ses tünellerde esen ve kapıları çarpan rüzgârınkiydi. Gerald bunun ana girişin tamamen açık olduğu anlamına geldiğini biliyordu. Koridorun sonunda, en uzaktaki cipin tek bir farı hâlâ yanıyordu. Araç oraya bırakılalı saatler olmuştu ve aküsü muhtemelen bitmek üzereydi. Işık zayıftı ama yerdeki cesetleri açığa çıkaracak kadar güçlüydü. Cesetler her yerdeydi. Çok fazla cinayet, çok fazla ölüm vardı. İçerisi bir kasap gibi kokuyordu. Ama ya...

"Maggie!" diye haykırdı. Ayağa kalktı ve vahşice etrafına bakındı. "Maggie? Burada mısın? Merhaba? Kimse var mı? Merhaba?"

Yemekhaneye gitti ve içeri baktı. Boştu. Masalar ve sandalyeler devrilmişti. Buradaki mücadeleyi hayal etmeye çalıştı ama gözünün önüne çocukların korkmuş yüzleri geliyordu. Onlara ne olmuştu? Neredeydiler? Ocağın yanına gidip üzerine dokundu. Ateş çok uzun zaman önce sönmüştü ve ocak sıcak değildi.

Gerald dışarı çıktı. İçerisi ölüleri teşhis edemeyecek kadar karanlıktı. Pıhtılaşmış kanlarda kayarak en yakındaki cipe ulaştı. Üsteki jeneratörlere güven olmayacağı için her askeri aracın güç kesintisine karşı acil durumlar için teçhizat taşıdığını biliyordu. Elini koltukların altına soktu, aradığını buldu ve feneri açtı.

"Tanrım," dedi. Işığı etrafındaki cesetlere tuttu. "Lütfen, Maggie ve diğerleri burada olmasın."

Bir sonraki saat boyunca feneri ölü yüzlere tuttu ve hayatının en zor saatlerinden biriydi. İngiliz çocuklar cesetler arasında yoktu ama gördüğü manzara midesini bulandırdı. Fener Doktor Choe Soo-jin'in yüzünü aydınlatınca kadını çılgın aşı yaratma

projesi uğruna yaptıkları için affetmeyi düşündü. Ama bunu yapamazdı. Sonra küçük Nabi ve kardeşine ne olduğunu merak etti. Onlar da burada bir yerde miydi?

Kan kokusu midesini bulandırıyordu ve aramaya devam edemezdi. Terasa çıkan taştan basamakları tırmandı ve dışarı adım atıp taze havayı ciğerlerine doldurdu. Sis tamamen kaybolmuştu ve dağlara gecenin karanlığı çökmüştü. Biraz ötede, bir kamyonun kornasının alaycı bir biçimde çalındığını ve otomatik tüfeklerin ateşlendiğini duydu. *Dans Eden Valeler* artık Kuzey Kore'deydi. Bu izole ulusun çökmesi uzun sürmeyecekti, tıpkı dünyanın geri kalanı gibi. Komşu ülkelerden kalkan helikopterler şimdi muhtemelen yerleşim yerlerine kitaplar atıyor ve hoparlörlerden kitabı okuyordu. Bu ülkenin işi bitmişti.

Gerald sırtını alçak duvara verdi. Daha önce yaşını hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Yeni kanlı keşiflere kendini hazırlayarak içeriye girdi. Önce yatakhanelere baktı ama hepsi boştu. Ardından Lee'nin odasına gitti.

Peckham'lı çocuk odada değildi ama dört koruması yerde yatıyordu. Ölmüşlerdi. Bir tanesi vurulmuştu ama diğerleri... yaraları korkunçtu, ciplerin yanında kafası kesilmiş askerlerden bile kötüydü. Gerald bu yaralara neyin sebep olduğunu tahmin edemedi ama yatağın yeni sahibi merak uyandırıcıydı. Lee artık burada değildi ama General Chung Kang-dae'nin cesedi buradaydı.

Gerald daha yakından baktı. Adamın yatağa yatırılış şeklinde nazik bir saygı vardı. Ölü bir lider gibi duruyordu. Üniforması kanlı bile olsa kolları göğsünde birleştirilmiş, elleri ve yüzü yıkanmıştı. Bunu yapabilecek tek bir kişi vardı.

Gerald, "Eun-mi?" diye seslendi. "Burada mısın? Eun-mi?"

Büyük aynanın arkasındaki küçük odada on yedi yaşındaki Kuzey Koreli kız bacaklarını karnına çekmiş oturuyordu, son bir-

kaç saati bu şekilde aynanın ardındaki odaya bakarak geçirmişti. Şimdi beyaz saçlı İngiliz adam elindeki fenerle odaya bakıyordu. Adamın öldüğünü düşünmüştü. Silahına uzandı, bu hatasını telafi edecekti.

Gerald tıbbi merkezi terk etti ve yasak bölgenin köşesini döndü. Terk edilmiş kova ve paspas hâlâ yerdeydi ama duvara doğru tekmelenmişti. Şimdi yasak kapıların ardında ne olduğunu görme zamanı gelmişti.

Spencer ameliyat masasında ne kadar süre bağlı kaldığını bilmiyordu. Çok rahatsızdı ve çok korkuyordu ama yine de ara ara uykuya dalmıştı. Şimdi ise karnının gurultuları seviye atlamıştı ve iki öğünü kaçırdığını hatırladı. Ağzı kupkuruydu. Ses geçirmez kapıların ardında ne olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu ama kimsenin geri dönmemiş olması muhtemelen iyiye işaret değildi.

"Biraz yalnız kalmak istiyordun," diye kendi kendini azarladı. "Sonunda istediğin oldu, gerizekâlı."

Mutlak karanlığın bir lütuf olduğuna kendini inandırmaya çalıştı, bu sayede yan masadaki Mareşal'in cesedini göremiyordu. Ama hiçbir şey görmemek daha kötüydü. Hareket ederse nereden bilecekti? Kitabın insanları hayata geri döndürme gücü var mıydı? Ismus'a göre vardı; Lee'ye bunu vaat etmişti. Ya ölüler zombi olarak geri dönüyorsa? Mareşal sessizce masasından inip kendisine doğru uzanır...

"Sen korkağın tekisin, Herr Spenzer," diyerek kendi kendini azarladı. Kampta Marcus'un kendisine taktığı ismi kullandı. "Sen yeni korkular icat etmeden de durum yeterince kötü."

Kapılar açıldı ve içeriye ışık girdi. Gözleri adeta kör olan Spencer içeriye kimin girdiğini ve niyetinin ne olduğunu merak etti.

Gerald feneri çocuğun endişeli yüzüne tutunca, "Spencer!" dedi. "Sen... sen iyi misin?"

Spencer, "Beni bu masadan kurtar!" diye haykırdı. Tanıdık bir ses duyduğuna çok sevindi. "Çok uzun süredir buradayım! Dışarıda neler oldu?"

Kemerleri çözen Gerald bildiği her şeyi anlattı. Spencer inleyerek iç geçirdi.

"Hepsi benim hatam," diye itiraf etti.

"Saçmalık. Bu nasıl olabilir? Tamam, ayaklarını da çözdüm. Muhtemelen bacakların karıncalanacak ve üzerine basmakta zorlanacaksın, bu yüzden hemen hızlı hareket etme, olur mu?"

Çocuk, "Benim hatam!" diye devam etti. "Doktor Choe'yu ben döndürdüm. Ona Valeler'in girişini okudum... kitap bir şekilde canlandı. Bunu beklemiyordum. Ben sadece onu durdurmak istedim. Kafatasımı kesecek ve beynimi dışarı çıkaracaktı. Ciddiyim. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama bunu yapacaktı. Aklını kaçırmıştı ama benim fikrim işin bu noktaya geleceğini–"

Gerald, "Kendini suçlamanı gerektirecek bir şey yok," dedi. "*Dans Eden Valeler* burayı çoktan ele geçiriyordu; sadece süreci hızlandırdın, hepsi bu."

"Dışarıda gerçekten bir katliam mı yapıldı?"

"Evet, içinden geçebilmen için miden çok sağlam olmalı."

"Ya bizimkiler? Maggie ve Lee ve diğerleri?"

"Henüz bilmiyorum. Etraflıca araştırmadım. Şimdi üste bir yerde olabilirler, tabii eğer üssü terk etmediyseler."

"Demek istediğin... ölmüş de olabilirler."

"Hayır, onu demek istemedim. İçimden bir ses bu tesisin boşaltıldığını söylüyor, bu yüzden öyle düşünme. Ümidimiz kalmayana dek ümidimizi bırakmayacağız. Şimdi son kayış; artık özgürsün."

Spencer parmaklarını açıp kapattı ve uyuşmuş kollarını hareket ettirdi. Sonra boğazını ovaladı ve yavaşça doğruldu.

"Gözlüklerimi görebiliyor musun?" diye sordu. "Doktor onları çıkarıp buralarda bir yere koydu."

Gerald birkaç dakika sonra gözlükleri tezgâhın üzerinde buldu ve çocuk buna çok sevindi. Ama ilk gördüğü şey ise kapının eşiğinde dikilen Eun-mi oldu.

Fenerin ışığıyla aydınlanan kızın yüzünde üzüntü ve nefret vardı. Gözleri kızarmıştı ve genelde bakımlı, geriye taranan saçları şimdi serbestti ve saçlarının bir kısmını yolmuştu. O kadar perişan ve üzgün bir hali vardı ki Spencer elindeki silahı hemen fark etmedi.

Duygu yüklü bir ses tonuyla, "Sen!" dedi. "Neler yaptığına bak. Bu senin hatan!"

Gerald, "Eun-mi," dedi. "Baban için üzgünüm."

Eun-mi, "Büyük bir adamdı!" diye haykırdı. Silahı Gerald'a doğrulttu. "Çok cesurdu. Cumhuriyet'i kurtarmak için kahramanca öldü."

Gerald yumuşak bir ses tonuyla, "Burada neler oldu?" diye sordu.

Kız yutkundu ve derin bir nefes aldı, öfkesi vücuduna güç verdi. "Siz yabancılar, siz oldunuz," dedi. "Yumuşak ve zayıf dejenereler. Sadece kendinizi ve keyfinizi düşünürsünüz. Siz kötü insanlarsanız, hastalık yayıyorsunuz. Sonsuz Başkan Kim Il-Sung sizin gibileri ülkeye sokmamakta haklıydı. Siz bu üsse hastalık getirdiniz. Sizi öldüreceğim."

Gerald, "Bekle!" dedi. "Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun. Daha önceki iskeleti gördün; onun sebebi bir hastalık değildi."

Eun-mi'nin kolu aşağı indi. "Ben... ben yürüyen kemiklere

inanmıyorum," dedi. "Ama... kirin buradaydı. Ne yaptığını gördüm. Halkın Ordusu'nun iyi askerlerini öldürdü."

"Sence bugün yeterince insan ölmedi mi? Silahını indir. Söylesene, kardeşin nerede? Nabi nerede?"

Kız yavaşça, "Hoparlörlerden kitabı okudu," dedi. Genç sesin her yere yayılmasının şokunu hâlâ atlatamamıştı. "Sonra üstteki herkes bir peri masalında yaşadığına inandı."

Gerald hafifçe gülümsedi. "Ama sen inanmadın, öyle mi?"

Spencer, "Bizden biri," dedi. "Bir anormal."

Kız kararlılıkla, "Ben sizin gibi değilim!" dedi. "Benim kanım saf. Ben zayıf değilim, yumuşak değilim!"

Çocuk, "Ama Valelerden biri de değilsin," dedi. "Böylece ortak bir noktamız var."

Kızın yüzünden tiksindiği belli oldu.

Gerald, "Başka ne oldu?" diye sordu.

"Şişman adam siyah derili çocuğu götürdü."

Spencer, "Onu nereye götürdü?" diye sordu. "Ya diğerleri, diğer mülteciler?"

"Üsten çıktılar. Şişman adam askerlerden onları helikopterlere bindirmelerini istedi."

Gerald, "Bu şişman adam," dedi. "Kimdi?"

"Sizin gibiydi."

"Batılı mı?"

Kız başıyla onayladı. "Aptal gibi görünüyordu, soluk deriden bir üniforması vardı, üzerine dar geliyordu."

Spencer, "Joker," dedi. "Joker buradaydı; dostlarımızı aldı."

Gerald, "Martin'i de aldı," diye ekledi. "Bu yüzden aniden çağrıldı. Ne kargaşa."

Kız üzgün bir ses tonuyla, "Nabi'yi de aldılar," dedi. "Kardeşim onlarla gitti."

"Nereye gittiklerini söylediler mi? Hangi ülkeye? Çin, Güney Kore, Japonya?"

Eun-mi düşündü. Joker'in cipinin geldiğini duyduğunda aynanın arkasına saklanmış ve her şeye oradan tanıklık etmişti.

"Siyah çocuğu Ismus'a götüreceğini söyledi," dedi. "Yeni şatoda şıngırtılı bir gün olacakmış."

Gerald, "İngiltere'ye gidiyorlar," dedi. "Kent'te inşa edilen Ay Büyücüsü'nün Beyaz Şatosu'nun replikasına."

Eun-mi bir karar verdi ve silahını kılıfa soktu. "Sizi sonra öldürürüm," dedi. "Önce kardeşimi bulmalıyım. Onu bu peri masalından kurtarmalıyım. Yardım edeceğim. İngiltere'ye gideceğiz."

Spencer, "Eve geri mi döneceğiz?" diye sordu. "Bu delilik. Orada onu bulma şansın hiç yok ama onu bulsan bile artık döndürüldüğü için seninle gelmez. Ayrıca, oraya ulaşamadan bizi durdururlar. Biz anormalleriz; bizi gördükleri yerde öldürürler ve İngiltere sokaklarında kitaptan çıkan yaratıklar dolaşıyor. Söyle ona, Gerald."

Gerald hemen cevap vermedi. Düşünmeye çalışıyor ama başı zonkluyor ve kendini çok zayıf hissediyordu, dinlenmesi gerekti. Sonunda, "Eun-mi haklı," dedi. "İngiltere'ye dönmek zorundayız. Burada kalmanın veya kaçmaya devam etmenin bir anlamı yok. Nabi'yi bulmak istiyor ve biz de Martin, Maggie ve diğerlerini Ismus'un onlar için yaptığı korkunç planlardan kurtarmak istiyoruz. Ya da en kötü ihtimalle onlarla birlikte ölürüz. Kaçacak yerimiz olsa bile bir anlamı yok. Artık sona yaklaşıyoruz, planladığı şeyin son bölümü sahneleniyor ve yanılmıyorsam, sadece beş günümüz var."

Spencer, "Neden beş gün?" diye sordu.

Gerald feneri çocuğun yüzüne tuttu. "Çünkü Eun-mi'nin

duyduğu ve Joker'in bahsettiği şıngırtılı gün Noel," dedi. "Austerly Fellows bu günü sıradan bir gün gibi geçirmeyecektir; onun gibi hasta ruhlu bir şeytan için kaçırılmayacak bir fırsat. Dünyaya son ve büyük bir hediye verecek."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum ama onun yanında *Dans Eden Valeler* adeta Oyuncak Ayılar Piknikte gibi kalacak."

Eun-mi, "Şimdi gidiyoruz," diye emretti.

Gerald, Spencer'ı masadan indirdi. Çocuk yere basınca ciyakladı.

"Uyuşma ve karıncalanma konusunda haklıydın!" dedi. Yürürken yüzünü buruşturdu. "Of of of!"

Eun-mi, "Kaybedecek vakit yok," dedi. "Acele edin."

Gerald, "İngiltere'ye nasıl gideceğimizi hiç düşündün mü?" diye sordu. "Kitap ülkeni ele geçirirken buralar karışacak. İsyanlar ve çok daha kötüsü yaşanacak. Hiçbir uçak kalkmayacak. Bunun ortasında kalmak istemeyiz."

Eun-mi, "Benim ülkemden uçmayacağız," diye açıkladı. "Önce gizli tünelle Çin'e geçeceğiz. Oradan da sınıra en yakın şehir Dandong'dan bir uçağa bineceğiz."

"Ne kadar uzak?"

"Yollar iyi durumdaysa iki gün."

"...ve yolda kaybolmazsak."

Spencer, "Eee... pasaport, kimlik, para?" diye sordu. "Onlar olmadan hiçbir yere gidemeyiz."

Gerald ellerini ceketinin ceplerine attı ve bir kutu iskambil kartı ile iğneler çıkardı. Bunları mültecilere daha önce dağıtmayı planlıyordu.

"Tek ihtiyacımız olan kimlik bu," dedi. "Blöf yapacağız. Çin çoktan Valeler'in etkisi altında. Orada kimsenin Ay Büyücüsü'ne

sadakati sorgulanmaz. Al, Spencer, sen Sinek Valesi olacaksın; onu herkes sever. Bayan Chung, siz sanırım Maça Kızı Valesi olmalısınız. İnsanlar sizden korkar ve böylesi daha iyi. Ben Karo Kralı olacağım. Para eksiğimiz konusunu gerektiğinde çözeriz."

Eun-mi kartlar yerlerini aldıktan sonra, "Şimdi gidelim," dedi.

Gerald, "Bir saniye," dedi. "Bu bölümün diğer kapıları ardında ne olduğunu görmek istiyorum. Gizlenen veya kapana kısılan birisi olabilir."

Eun-mi, "Bu alan yasak," dedi. "Size izin yok; yetkisi olan girebilir sadece."

Gerald neredeyse bir kahkaha atacaktı. "Lütfen, bana ciddi olduğunu söyleme," dedi. "Bunun için biraz geç, tatlım. Ayrıca, yanımıza birkaç şey almamız gerek."

Feneri alıp yanından geçince ve bir diğer çift kanatlı kapıya yönelince Eun-mi öfkelendi. Gerald yeni kapıların ardında devasa bir hastane buldu, boş yatakların üzerinde yastıklar ve rulo yapılmış battaniyeler duruyordu. Bir odun sobası, yemekhanedekinden çok daha büyüktü, tam ortadaydı.

Spencer acı acı, "Ve biz küçük hücrelerimizde donuyorduk," dedi. "Burada bunlar varken."

Gerald, "Lee'nin tutulduğu odanın bu büyüklükte bir tesisin tek tıbbi odası olmayacağını biliyordum," dedi. "Bu yataklar bizim sırtımızı belimizi ağrıtan ahşap yataklardan çok daha konforlu görünüyor."

Birkaç battaniye aldıktan sonra laboratuvarın yanındaki kapıya yöneldiler. Burası genelde kilitli olurdu ama artık değildi. İçeride bir kapı daha vardı, kalın çeliktendi ve eski tarz bir kasa gibi bir kombinasyon kilidi vardı. Bu da açıktı.

Gerald feneri içeri tuttu ama girmedi. Eun-mi'ye güvenmiyordu. Kapıyı üzerine kapatabilirdi.

Buranın içinde şiddet izleri yoktu. Çok gizli ibareli dosyalar ve belgeler raflardan yere saçılmış, bazıları yırtılmış, bazılarının üzerinde ise sanki vahşi bir hayvan tepinmişti. Yerdeki açık metal kutunun içerisinde Malinda'nın asası vardı.

Spencer bir çığlık attı ve öne atıldı, karanlık bir köşeye uzandı ve çok sevdiği kovboy şapkasını alıp göğsüne bastı.

Gerald gülümsedi. Nazikçe, "Geri döndün, kovboy," dedi.

Spencer çok duygulanmıştı ve gözyaşlarına boğuldu. Şapka kendisi için her şey demekti. En yakın dostu ile yeniden bir araya gelmek gibiydi. Gözlerini kapattı, nefesini tuttu ve şapkasını başına koydu. Eun-mi tiksindiğini gizlemedi.

Yasak alandaki diğer kapılar malzeme depolarına açılıyordu ve sonunda Doktor Choe Soo-jin'in odalarını buldular. Bu iki oda kusursuz bir düzene sahipti ve küçük lavabonun yanındaki diş macunu, diş fırçası ve sabun gibi özel eşyalar neredeyse matematiksel bir dengeyle dizilmişti. Konforlu denilebilecek bir eşya olmaması tıbbi kitapların çokluğu ile dengeleniyordu. Bir köşedeki küçük yataktan diğer köşedeki mutfak alanına kadar uzanan dört uzun rafta sıra sıra kitaplar vardı.

Spencer tezgâh üstü ocağın altındaki dolaba baktı ve doktorun stoklarının beklediği gibi olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Bir kavanoz *kimchi* vardı, biraz soya püresi ve bir şişe susam yağı. Turşulu ve fermente bitkileri hiç sevmese de o kadar açtı ki *kimchi* kavanozuna daldı. Gerald ve Eun-mi istemedi; bir şey yiyecek durumda değillerdi. Gerald koridordaki katliamın içinden geçerken çocuğun yediklerini midesinde tutup tutamayacağını merak etti.

Spencer, "Yol için erzak almalıyız," dedi. Ağzını şapırdatarak yemeye devam etti. "Etrafta kimse yoksa mutfağa bir bakmalıyız. Üssün terk edildiğinden emin misiniz?"

Gerald, "Terk edilmemiş olsaydı burayı araştırması için birilerini gönderirlerdi," dedi. "Ya da bir ses duyardık. Bu dağın içinde artık sadece biz ve rüzgâr var."

Spencer, "Demek bu oda gibi," dedi. Neredeyse çıplak odayı işaret etti. "Ne bir resim, ne başka bir şey. Bu doktorun ailesi falan yok muydu? Biraz garip."

Gerald bu gibi soruları doktora hiç sormadığını fark etti. Her zaman bir makine gibi davrandığı için aslında bunları sorması gerekirdi. Burada özel hayatına dair bir şey olmaması garipti, bu kadının kim olduğunu söyleyen bir şey görmüyordu. Normal bir insanın yaşamına dair hiçbir şey yoktu.

Yatağın yanında küçük bir masa vardı. Üzerinde bir dizüstü bilgisayar, bir defter ve deri kaplı bir kitap duruyordu. Hepsi kusursuz bir simetri ile yerleştirilmişti. Spencer kavanozun dibinde kalanları mideye indirirken Gerald da kitaba baktı. Kadının kişisel günlüğü gibiydi, yarısı düzgün bir el yazısı ile doluydu. Eun-mi'den çeviri isteyip doktorun farklı yönlerini öğrenmeyi düşündü. Boş zamanlarında şiir mi yazıyordu yoksa günlük işlerini mi kaleme alıyordu? Sonra kadının özel hayatını fazla kurcaladığını düşündü ve kitabı kapattı. Bunu yaparken içinden bir kâğıt parçası düştü.

Bir resimdi, bir dergiden kesilmişti ve ne kadar sarardığına bakılacak olursa yıllar öncesine aitti. Gerald feneri üzerine tuttu ve resmi ilgiyle inceledi. Doktor kendi ailesinden bir şey saklamazken bunu neden saklamıştı? Son yüz yılın başlarından kalma eski bir stüdyo fotoğrafıydı. Yüz Batılı olduğu aşikâr bir kadına aitti, seyrelmiş beyaz saçları vardı. Gözlerinde bir hüzün olduğu belliydi, sanki çok fazla fedakârlık yapmıştı. Gerald kadını tanımadı. Kâğıdı tersine çevirince Doktor Choe'nun soluk bir el yazısı ile kadının adını yazdığını gördü: *Marie Curie*.

Kadının gençlik yıllarından kalma kahramanını görüp neleri hedeflediğini anlayınca Gerald sonunda kadına acıdı.

Sessizce, "Burada başka bir şey yok," dedi. "Şu gizli tünel nerede, Bayan Chung?"

Tünelin girişi üssün diğer tarafındaydı, mühimmatların olduğu yerdeydi. Çinli liderlerin, yakın dost oldukları günlerde, Kuzey Kore'ye gizlice girebilmesi için inşa edilmişti. Fakat Kim Il-Sung tünellerin bir işgal gücünü barındıracak kadar geniş olmasını istemişti, dostluk sona erse bu tünellere başka bir amaç için ihtiyaç olabilirdi.

Araç bulmak çok önemliydi ve Gerald koridordaki dört cipten hangisinin çalıştığını öğrenmeye gitti. Spencer de diğer araçlardan üç acil durum kutusu daha getirdi. Spencer yerdeki cesetlere bakmamaya çalışıyor ve bu kadar *kimchi* yememiş olmayı arzuluyordu.

Eun-mi babasıyla biraz yalnız kalıp vedalaşmak istemişti. Lee'nin yatağındaki figürü selamladı, babasından af diledi ve Nabi'yi eve getireceğine söz verdi.

Spencer en öndeki aracı Gerald ile birlikte iterek yoldan çekerken, "O da gelmek zorunda mı?" diye sordu. "Demek istediğim, birbirimizi sevmiyoruz ve o çok ürkütücü."

Gerald bir sonraki aracı çalıştırdı ve geri vitese takıp koridordan ana geçide çıkardı.

"Biliyorum, hiçbir zaman Bayan Dost Canlısı ödülünü kazanmayacak," dedi. "Ve onun yanında bir torba dolusu limon daha tatlı kalır ama ona biraz zaman tanı. Ailesini yeni kaybetti, hayal kırıklığına uğradı ve Nabi için endişeleniyor. Şimdilik bu işe birlikte girdik ve elimizden geleni yapacağız. John Wayne'in çocuklarını Kızılderililerin kaçırdığı ve onları arayıp bulmak zorunda kaldığı film hangisiydi?"

"Eee, *The Searchers* ve onlar yeğenleriydi. Ayrıca, onlara Kızılderililer diyemezsin. Onlar Komançilerdi; harika bir filmdi."

"Pekâlâ, bu da bizim versiyonumuz."

"Umarım değildir. Neler olduğunu hatırlamıyor musun? Büyük bir film için bile kasvetli bir sonu vardı ve gerçek hayata hiç uygun değil."

Gerald omzunu silkti. "Benim konusunu hatırlayabildiğim tek kovboy filmi *Calamity Jane*."

"Senin Dük ile çalışmış olman harika bir şey. Gerçekten çok mega bir şey. Nasıl biriydi?"

Gerald başını iki yana salladı. "Çok uzun zaman önceydi. Peruğunun kafasında durmamasından şikâyet edip duruyordu. Hep yana kayıyordu. Beni sevmişti çünkü bende makyözlerden daha kaliteli peruk bandı vardı."

Spencer'ın beklediği anekdot bu değildi.

Gerald, "O peruk birkaç yıl önce açık arttırmaya çıktı," dedi. "Ben bile katıldım ama Evelyn onu evimize sokmamıza izin vermezdi."

Yine Evelyn'den bahsettiği için öfkelenen yaşlı adam tüfekleri toplamaya gitti.

Geri dönünce, "Her neyse," dedi. "Eun-mi'ye ihtiyacımız var çünkü Mandarin dilini biliyor ve biz bilmiyoruz. Bize kalsa Dandong'a ulaşamayız. İngiltere'ye onsuz gidemeyiz."

"Ve o da İngiltere'de tek başına Kent'i bulamaz."

Gerald sessizce, "Kent'e gitmiyoruz," dedi. "En azından hemen. Önce gitmemiz gereken başka bir yer var."

"Ama Maggie ve Lee!"

"Gittiğimiz yerin onlara yardımı olabilir. Şşşt, Bayan Huysuz bunu öğrenmesin. İşte geliyor."

Eun-mi karanlık koridordan çıktı. Gerald ve Spencer'a hiç

bakmadı. Yüzüne yine taştan maskesini takınmıştı. Sırtını dikleştirmiş, saçlarını her zamanki gibi sıkı bir topuz yapmış, kravatını düzeltmiş ve üniformasının ceketini iliklemişti. Omzunda bir Kalaşnikof asılıydı ve kolunun altında yedek battaniyeler taşıyordu. Battaniyeleri cipe koyduktan sonra araca bindi.

"Gidelim," dedi. Yaşlı adam direksiyonun arkasına geçtiği için sinirlendi.

Gerald, "Emredersiniz, emredersiniz, emredersiniz," dedi. Yola koyuldu. Eun-mi adama öfkeli bir bakış attı.

Spencer ürperdi. Dağın ağırlığı sanki dört bir yandan üzerlerine çöküyordu. Dağı agresif bir kuvvet gibi hissedebiliyordu, her an tepelerine çökebilirdi. Soğuğa rağmen avuçları terlemeye başladı. Kovboy şapkasını taktığına hiç bu kadar sevinmemişti ve zihnini çok sevdiği Western filmlerinden parlak anılara odakladı.

Askeri üssün genelde kalabalık olan tünelleri sessiz ve boştu. Ana yola çıkmadan önce mutfakta durdular. Öğle yemeği hazırlanmış ama hiç dağıtılmamıştı. Dandong'a seyahat düşündüklerinden uzun sürebilir diye araca yükleyebildikleri kadar yiyecek yüklediler.

Ana girişte soğuk rüzgârlar esiyor ve parlak ay ışığı içeri kadar giriyordu. Normalde kamyonların, ciplerin ve bisikletlerin park ettiği mağarada şimdi kâğıtlar havada uçuşuyordu. Üs personeli bulabildikleri tüm araçlara binerek dağı terk etmiş, Austerly Fellows'un kutsal sözlerini ülkenin geri kalanı ile paylaşmaya ve yaymaya gitmişti.

Ama herkes bir araç bulamamıştı. Gerald aracı devasa mozaik zeminin üzerinden yedi metrelik Kim Il-Sung heykelinin yanından geçirirken heykelin altındaki beş figürü gördüler.

Bunlar farklı rütbelerde beş askerdi. Ayakları dibinde *insamju*, *ginseng*li votka şişeleri yuvarlanıyordu. Adamlar yüksek sesle

neşeli bir şarkı söylüyordu. Gülüyor ve kusursuz bir İngilizce ile Ay Büyücüsü şarkılarından birini haykırıyorlardı.

"İçelim. Ah, şişenin dibini görene kadar içelim.
Ve kupalarımızı bir kez daha dolduralım.
Tatlı Dulcie'nin saçlarını öreceğiz.
Ve saçlarına parlak papatyalar takacağız.
Acaba onun dudaklarından daha olgun bir vişne daha var mıdır?
Onu bir kez ve sonra üç kez öpeceğiz, hep öpeceğiz.
İçelim. Ah, şişenin dibini görene kadar içelim.
Ve kupalarımızı bir kez daha dolduralım."

Eun-mi köpürdü. Adamlar sadece şarkı söylemekle kalmıyor, ortadaki heykelin etrafında dans ederek dönüyordu. Tünel girişlerinden birinin üzerinde asılı dev bayrağı yerinden sökmüş, uzun parçalara ayırarak birer kurdeleye dönüştürmüş, kurdeleleri de Kim Il-Sung'un öne uzattığı elinin bronz bileğine bağlamışlardı. Sonsuz Başkan'a yapılan bu hakaret çok çirkindi ve kabul edilemezdi.

Kız adamlara bağırarak bir şey söyledi ve Koreliler yaklaşan cipe bakıp duraksadı.

Biri şaşkınlıkla, "Bu da kim?" diye sordu.

Bir diğeri, "Mutlu insanlardan olmalılar, gelin ve kutlamalara katılın!" diye kıkırdadı. "Gelin, gelin! Dostlar ve komşular için kutsanmış bir gün."

Eun-mi, "Cipi durdur!" diye emretti.

Gerald, "Bunun için vaktimiz yok," diye uyardı. "Sen buna karışmamalısın."

Öfkeyle homurdanan Eun-mi hareket halindeki araçtan atladı ve adamların üzerine yürüdü. Rütbelerine bakınca en yüksek

rütbelinin bir *sojwa*, binbaşı, olduğunu gördü. Geriye kalanlar *jungwi*, üsteğmendi.

"Midemi bulandırıyorsunuz!" diye kükredi. "Şeytani ve zayıfsınız!"

Bir diğeri kızın üniformasındaki kartı görüp, "Maça Kızı Valesi!" dedi.

Kız gururla, "Ben General Chung'un kızıyım!" diye bağırdı. "Yüce Lider'in büyükbabasının anısını lekeliyorsunuz."

Adamlar yüzlerini buruşturdu ve kıkırdadı.

Binbaşı, "Artık bu rüyada o oyunları oynamak istemiyoruz," dedi.

"Ve o komik, uyku getiren dili de konuşmuyoruz. Şafak Prensi'nin yüce ve kadim dili bize yeter."

"Rol yapmayı bırak, prenses. Gel bizimle dans et ve iç. Kısa süre sonra Mooncot'ta uyanacağız, bizi tarlalarda zorlu bir gün bekliyor, bu yüzden bunların hiçbirinin anlamı yok. Hem sen zaten neden buradasın? Rüya ailelerimiz açlıktan ölüp çimenleri kemirirken en tepedekiler neden Yaşlı Edwin'in domuzu kadar şişman?"

Bir diğeri, "Acaba kraliyet dudaklarının tadı farklı mıdır?" diye sordu.

"Ben bilemem. Ben sadece köylü kızları öptüm, kimse bakmıyorken."

"Ne dersin, prenses? Bizi denemek ister misin, sadece bir kereliğine?"

"Bu, bizim gibi fakirlere büyük bir cömertlik olur."

"Bunu hak eden fakirlere."

"Bizim tadımızın bala bulanmış prenslere benzeyip benzemediğini merak ettiğine eminim."

"Benim turtamda oldukça et var!"

"Büyülerini bile üzerimizde deneyebilir. Hiç dert etmeyiz, değil mi çocuklar? Kimseye bir şey söylemeyiz."

"Ben öpücüklere çok açım. Güzel hanımlar benim yerine tavuklarını öpmeyi yeğler."

"Ah, onun öpücüklerinin seni çürümüş yumurtalar gibi kirletmesine izin veremezsiniz, değil mi, Majesteleri?"

İki adam öne adım attı ve Eun-mi'yi tutmak istedi.

Gerald cipi durdurdu. Kızın tehlikede olduğunu görünce bir tüfeği eline aldı. Ama Eun-mi başının çaresine bakabilirdi.

Eun-mi kontrollü bir biçimde bağırdı. Sonra çevik bir hareketle ekseni etrafında döndü ve sol ayağını en yakındaki adamın kafasına geçirdi. Ardından kolu geldi, diğer adamın boynuna sert bir darbe indirdi. İkisi de nefessiz yere yığıldı.

Kız hiç duraksamadan diğerlerine saldırdı. Aralarına daldı ve kolları havada döndü. Avuçları şaşkın yüzlerde patladı. Topuğunu geçirdiği bir adam bir ağaç gibi arkasına devrildi. Bir diğerini yumrukladı. Boş bir şişeyi alan Binbaşı şişeyi kırıp kızın üzerine koştu. Eun-mi kenara çekildi ve bir takla atıp adamı kolundan yakaladı. Adamın ivmesini kullanarak adamı öne savurdu. Sonra havaya sıçradı ve ayağını midesine indirdi.

Adam bir çığlık attı ve nefessiz kaldı.

Kore dilinde, "Siz bu üniformayı utandırıyorsunuz!" diye bağırdı. "Siz Halkın Ordusu'nun yüz karalarısınız."

Öfkeyle uzandı ve adamın omzundaki yıldızı söktü.

"Çıkın buradan! Hepiniz!" diye emretti. "Gidip soğuk arazide koşun, çünkü siz birer tavşansınız."

Adamlar tereddüt etti ve birbirlerine baktı. Eun-mi ikinci bir saldırıya hazırlandıklarını görebiliyordu. Bakışmaları bunu belli etti ve başlarıyla onayladılar. Üsteğmenlerden biri yerden kalkmak üzereyken Eun-mi tepesine çöktü. Adam geriye düştü.

Kızın her bir yumruğu ve her bir tekmesi bir ciyaklama ile vurgulanıyordu. Adama karşı saldırıya geçme fırsatı sunmadı, hiçbir açık vermedi. Vuruşları ardı ardına indirdi ve Eun-mi sırtını dikleştirip tepesinde dikildiğinde adam koşarak ana girişe kaçtı.

Eun-mi geri kalan dört adama döndü. Kızın gözlerindeki kararlılık yeterliydi. Sinen adamlar yenilgiyi kabullendi ve üsteğmenin peşinden soğuk geceye adım attı.

Hâlâ cipte oturan Spencer'ın ağzı açıktı.

"Eee... vay canına," dedi. "Bu çok havalıydı."

Eun-mi cevap vermedi. Nefesini birden verdi ve vücudundaki gerginliği sonlandırıp rahatladı. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Sonra heykelin bileklerindeki uzun kurdelelere baktı ve dişlerini sıktı. Gerald ve Spencer şaşkın gözlerle büyük bir kararlılık ve saygıyla heykele tırmanan kızı seyretti.

Gerald araca geri dönerken, "Ürkütücü olduğunu söylediğinde haklıydın," diye mırıldandı.

"Bu kung fu muydu? Harikaydı. DVD koleksiyonumda Uzakdoğu dövüş sanatları ile Western'i bir araya getiren birkaç film olmalı. *Muhteşem Yedili* filmini seyrettim; o samuray filminin yeniden yapımıydı. O filmi sevmiştim, en iyi temalardan biriydi. Aslında kafamı Yul Bryner gibi kazıtmayı bile düşünmüştüm. Bugün Doktor Choe ile kafamın kazınmasına çok yaklaştığım için bence bundan sonra o hayalimden vazgeçebilirim."

Gerald, "Kung fu değildi," dedi. "Sanırım az önce Juche Kyuksul seyrettik, buradaki ordunun kendi dövüş sanatı. Bayan Chung'un bu kadar yetenekli olduğunu bilmezdim. Çok kararlı, değil mi? Şu heykele tırmanan haline bir bak. Bir dakika önce beş adamın canına okuyordu, bir dakika sonra kedi gibi heykele tırmanıyor ve tırmanırken bunu yaptığı için özür diliyor."

Kim Il-Sung'un öne uzattığı koluna çıkıp ucuna bağlanmış bez parçalarını sökmesini beklediler. Serbest kalan bez parçaları rüzgârla havaya savruldu. Jimnastikçilerin iplerine benziyorlardı Büyük bronz ele bakan Eun-mi nefesini tutup ele dokunmak için uzandı, sonra elini hemen geri çekti ve heykelden indi.

Diğerlerine katılmadan önce Binbaşı'nın yıldızını heykelin ayakları dibine koydu ve dizleri üzerine çöktü, bağı yere değene kadar eğilerek selam verdi.

Saygıyla, "Cumhuriyet'in Saygıdeğer Sonsuz Başkanı," diye mırıldandı. "Bu kara günde, kanımızın saflığı bozuldu. Ben, Eun-mi, Halkın Ordusu'nun kızı, gerçek düzeni geri getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum. Sizin hizmetinizde bir tüfek, bir bomba, elinizde tuttuğunuz bir bıçak olacağım –bu korkunç şeye sebep olan Batılı düşmanların kalplerine korku salacağım. Onurum, hayatım ve asil babam General Chung Kang-dae'nin anısı üzerine yemin ederim."

Bu pozisyonda birkaç dakika daha kaldıktan sonra kalktı, bir kez daha selam verdi ve cipe geri döndü.

"Gidelim," dedi.

Gerald, "Nasıl istersen," dedi.

Spencer, "Az önce yaptığın şey harikaydı," dedi. "Yumruğunla tuğla da kırabiliyor musun?"

"Kafanda denememi ister misin?"

Gerald ay ışığının aydınlattığı mağarayı terk ederken, "Bay-bay, Titipu!" dedi. Bu sırada, kırmızı ve mavi bez parçaları da bronz heykelin etrafında vals yapmaya devam etti.

Cip mühimmat bölümüne uzanan koridora girince, "Bizi bekle Dangdong," diye şarkı söylemeye başladı.

Eun-mi tedirgin gözlerle omzu üzerinden geriye baktı. Üs açık ve savunmasızdı, sırları ve askeri gücü herhangi birinin eli-

ne geçebilirdi. Genç yüzü büyük bir ciddiyetle asıldı. Görevi açıktı; bunların hiçbiri düşman bir ulusun eline geçmemeliydi. Sanki Sonsuz Başkan kendisiyle konuşuyor, iradesini belli ediyordu.

Cip dağın içinde ilerledi. Bölmelerin siyah ağızları ve küçük geçitler geride kaldı, sonunda tünel genişledi ve devasa mühimmat kısmına ulaştılar. Petrol varilleri üst üste koyulmuş ve çok düzenli bir biçimde yan yana sıralanmıştı. Varillerin arasındaki koridorlardaki paletler ağır toplar ve roketatarlarla doluydu. İçlerinde el bombaları ve patlayıcılar olan irili ufaklı sandıklar her yerdeydi. Spencer içeride yirmi kadar tank saydı. Daha fazlası da olabilirdi ama füzeler arka kısımları görmesine engel oluyordu. Ne Spencer ne de Gerald bu ölümcül stokun miktarını biliyordu. Fenerin ışığı bu devasa yerin uzak köşelerine ulaşmıyordu ve aralardaki koridorlardan diğer tarafa ulaşmaları on beş dakika sürdü. Gerald başını iki yana salladı. Burada Çin'e yıkıcı bir saldırı düzenleyecek kadar silah vardı. En azından bu savaş hiç çıkmamıştı ve hiçbir zaman çıkmayacaktı.

Eun-mi birden, "Dur!" diye emretti.

Gerald frene bastı ve kız aşağı atladı. Kayalıktan duvarın dibindeki boş nöbetçi kulübesine koştu, duvarın ortasındaki devasa metal plaka büyük bir girişi kapatıyordu.

Paslanmış bariyer iki büyük ray üzerinde duruyordu ve kenara çekilebilirdi. Eun-mi deneysel olarak metal plakayı itti. Devasa mağarada metalin ciyaklaması yankılandı. Bariyer yerinden neredeyse hiç oynamadı.

Eun-mi diğerlerini çağırdı ve birlikte paneli rayların üzerinde ittiler. Etraflarındaki karanlığın içinde metalin sürtünme sesi ve gök gürültüsüne benzeyen gürültüsü yankılandı. Cipin geçebileceği kadar bir açıklık ortaya çıktığında bariyer henüz

girişin yarısına bile gelmemişti. Durdular ve nefeslendiler.

Gerald, "Çin'e uzanan gizli yol bu mu?" diye sordu. "Ne kadar gidiyor?"

Eun-mi cevap vermeye gerek görmedi. Cipe döndü ve bir başka fener aldı.

"Siz kalın," diye emretti. "Bekleyin."

Yaşlı adam geldiği yöne, petrol varillerine doğru koşan kızın arkasından bakarken, "Nereye?" diye sordu.

Spencer, "Bu ne yapıyor?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok ama bu kıza hiç güvenmiyorum. Araca binelim ve her şeye hazır olalım."

Gerald geri vitese taktı ve aracı gizli tünele doğru çevirdi. Sonra beklediler. Gerald birkaç dakika sonra motoru kapattı. Kız ne yapıyordu? Karanlık mağaraya göz gezdirdiler. Arada bir uzaktan gelen bir parıltıyı görüyorlardı, ışık ya havaya dikilmiş bir füzeyi aydınlatıyor veya tavana bakıyordu.

Spencer, "Yarım saat oldu," diye homurdandı.

Gerald, "Daha fazla oldu," dedi.

"Ona ihtiyacımız olduğuna emin misin?"

"Ne yazık ki, evet."

"Ama şimdi Valeler yüzünden Çin'de herkes İngilizce konuşmuyor mu?"

"Buna bel bağlayamayız. Bu lanet olasıca ne yapıyor?"

On dakika sonra koşarak yanlarına gelen Eun-mi'nin fenerinin ışığını gördüler.

Gerald, "Nihayet!" dedi.

Eun-mi koşarken, "Cipi çalıştır!" diye bağırdı. "Cipi çalıştır!"

Gerald kızın sesindeki ivedilikten hoşlanmadı. Emri hemen yerine getirdi.

Kız geldi ve içi erzak dolu bir çuvalı arka koltukta Spencer'ın

yanına attı. Çuvalın kayışlarından biri tam bağlanmamıştı ve bir el bombası dışarı yuvarlandı.

Çocuk alarma geçerek "Lanet olsun!" diye bağırdı.

Eun-mi, Gerald'a, "Şoför koltuğundan in!" dedi. "Şimdi ben süreceğim."

Gerald öfkelenerek "Ne var?" diye sordu. "Bin şu araca."

"Sen yaşlı bir kadın gibi sürüyorsun!"

İronik bir kahkaha atan Gerald, "Ah, çok yanılıyorsun," dedi.

Eun-mi silahını çıkardı. "Ben süreceğim!" diye ısrar etti.

Gerald yan koltuğa geçti.

"Silah göstermek yerine bir *lütfen* diyebilirdin, genç bayan," diye azarladı.

Kız dinlemiyordu. Omzu üzerinden geriye tedirgin bir bakış attıktan sonra gaza bastı. Spencer neredeyse şapkasını kaybediyordu. Cip ciyaklayarak gizli tünele daldı ve Gerald kızın ne yaptığını anladı.

Korku dolu bir şaşkınlıkla, "Hayır!" dedi. "Sen bile bu kadar deli olamazsın!"

Eun-mi yola odaklandığı için bir cevap vermedi. Cip karanlığın içinde son sürat ilerliyordu. Eun-mi cipin hızının yeterli olması için Sonsuz Başkan'ın korumasına güveniyordu.

Spencer arka koltukta bir yandan şapkasını tutarken bir yandan da çuvalın içindeki bombaların cipin içine saçılmasına engel olmaya çalışıyordu.

"Yavaşla!" diye bağırdı.

Sonra ilk patlamayı duydu ve hissetti. Hemen ardından bir tane daha ve bir tane daha geldi. Ardından havayı titreten daha büyük bir gümbürtü duyuldu. Spencer kulaklarını kapatmak istedi ama patlamalar göğsünü çekiçledi ve artık onlardan kaçış yoktu.

Karanlık birden kayboldu ve öfkeli bir parıltı gölgeleri kovaladı, hemen ardından bir sıcaklık dalgası hissedildi. Spencer arkasına döndü ve gözlük camları cehennemi yansıttı. Mühimmat deposu vahşi bir patlamayla havaya uçtu.

Eun-mi'ye, "Daha hızlı! Daha hızlı!" diye bağırdı.

Kız cipi daha hızlı götüremiyordu. Bu hızda aracı kontrol etmek zaten zordu ve ileride yeraltı tünelinin bir köşeyi döndüğünü gördü. Bu hızda köşeyi dönmeleri mümkün değildi. Ya yavaşlayacak ya da kavisli duvara çarpacaktı.

Arkalarında, alev fırtınası yarısı açık bariyere çarptı ve tünele girdi.

Spencer, "Başaramayacağız!" diye haykırdı.

Gerald gözlerini kapattı ve kulakları sağır eden gürültünün ortasında Evelyn'in sesini duydu.

Tepelerindeki bütün dağ titredi. Silolardaki kıtalar arası füzelerin patlamasıyla açığa çıkan zincirleme reaksiyon kazılan tünelleri göçertince tepedeki helikopter pistleri içeri çöktü. Teraslar yamaçlardan aşağı yuvarlandı ve büyük yarıklar açıldı. Beyaz alevler kış gecesini aydınlattı. Füzeler serbest kalınca kavurucu izler bırakarak gökyüzüne yükseldi ama ya atmosferde patladılar ya da spiraller çizerek denize veya dağı çevreleyen ormana düştüler. Alev alev yanan öfke geceyi gündüze çevirdi. Işıkları Rusya'dan ve Japonya'dan bile görüldü. Titreşimler Çin'den bile hissedildi.

13

07:30, 20 Aralık, Toronto

CN Tower'ın tepesinde esen rüzgârlar Ismus'un kısa ceketinin kadife kuyruklarını çekiştiriyor, adamın siyah saçlarını yüzüne vuruyordu. Döner 360 Restoran'ın çatısında dikiliyordu, yerden 365 metre yukarıdaydı. Aslında mide bulandırıcı bir yükseklikti ama Ontario Gölü ve şehrin görüntüsü buradan nefes kesiciydi. Gökdelenlerin uçları çok daha aşağıdaydı ve güneş ufukta belli belirsiz bir noktadan ibaretti. Bu haliyle şafağın içinden çıkıyor gibi bir görüntüsü vardı.

Kulenin EdgeWalk kısmı, en yüksekteki tam çember, bir yere tutunmadan binanın etrafında dönme şansı sunuyor, uydular yukarıdan çektikleri resimleri dünya ile paylaşınca ortaya etkileyici bir görüntü çıkıyordu. Güvenlik kemerleri ile tepedeki raylara bağlı olsa da senenin bu vakti sert rüzgârlar eserken bu kadar yukarıda olmak cesaret isteyen bir şeydi ve duyuru yapmak için harika bir yoldu. Kameraman sıradan bir kaldırımdan daha geniş olmayan metal ızgaraların üzerine çıkmıyordu. Güvenlik bariyeri yoktu ve aşağı düşebilirdi, raylara bağlı olsa ve bunun bir rüya olduğuna inansa da karnı üzerinde uzanabildiği kadar dışarı uzanıyordu çünkü çok ürkütücüydü.

Ismus, "Kraliyet mensupları," diye bağırdı. "Ast Krallar ve Ast Kraliçeler, Erkek ve Kız Valeler, lordlar ve leydiler, şövalyeler ve uşaklar, mutfak hizmetkârları ve aşçılar, Mooncot'un dürüst köylüleri ve tabii ki küçük kızlar ve küçük erkekler. Benim bütün sadık ve sevgi dolu kullarım, bu saçma sapan rüyada dolaşan öpülesi halkım, lütfen şimdi bana kulak verin çünkü sizin için önemli haberlerim var."

Kameraman biraz daha içeri girdi ve Ismus da peşinden gitti, kayışları çözerken yüzünde her zamankinden daha çarpık bir gülümseme vardı.

Bu önemli yayının duyurusu kasım ayının başından beri bütün medya formatlarında yapılıyordu. Sosyal medyada açıklamanın ne olacağıyla çılgın spekülasyonlar vardı ve uluslararası basın Kutsal Büyücü ile röportaj yapmak için birbiri ile yarışıyor, Saray'ın bütün asil üyelerini programlara çağırıyordu. Ama sinsi Maça Kızı Valesi bile ağzından bir şey kaçırmamıştı çünkü o bile bir şey bilmiyordu. Ismus çılgına dönen gazetecilere sırıtıyor ve Ay Büyücüsü'nde bir sonraki uyanışlarında iyi günler diliyordu. Herkes delirmek üzereydi. Herkes açıklamayı bekliyordu.

Söylentiye göre bu duyuru Ismus'un yeni yazdığı kitapla ilgiliydi. Ama *Barışa Karşı* neydi?

Dünya en küçük bir bilgiye bile açtı. Hükümetlerde görev yapıp hâlâ bu amaçsız dünyada görevlerini yerine getiriyormuş gibi yapan politikacılar bile işi gücü bırakmıştı. Parlamentolarda ve senato binalarında duyurunun neyle ilgili olacağı tartışılıyordu. Bu gizemli yayın inanılmaz popülerdi. Haftalar geçtikçe beklenti seviyesi de yükselmişti. Gezegende televizyona veya internete erişimi olan herkes bu canlı yayını izliyordu.

En sonunda beklenen saat gelmişti. Fabrikalarda üretim durmuş, ofislerde işler bırakılmıştı. Şimdi herkes bu özel yayın için

hazır edilen büyük ekran televizyonların başındaydı. Daha basit ve ortaçağdakine benzer bir hayat yaşamak için büyük şehirleri terk edenler bile teknolojiye geri dönmüştü. Dünyanın diğer yerlerinde insanlar yataklarından kalkıp ekranları başına geçmişti. Gezegenin daha ücra köşelerinde açık alanlara dev ekranlar kurulmuştu. Köylüler ve kabileler çölleri, ormanları, bozkırları ve buzulları aşarak saygıdeğer liderlerinin konuşmasını dinlemeye gitmişti. Ellerinde *Dans Eden Valeler*'in birer kopyasıyla bir araya toplanmış, yayın başlayınca dizleri üzerine çökmüşlerdi.

Ve işte şimdi ekrandaydı, kameraya bakıp sırıtıyor ve bütün kullarını selamlıyordu. Sözcüklerini içtiler.

"Buradaki komik rüyalarınızı böldüğüm için beni affedin," diye devam etti. Şimdi kulenin döner restoranının içindeydi ve saray mensupları da en güzel kıyafetleri ile restoranda yerlerini almıştı çünkü onlar da bu büyük duyuruyu bekliyordu.

"Hepinizle paylaşmam gereken çok mutlu bir haber var," diye devam etti. "Sizin aç ruhlarınızı sonsuza kadar doyuracak ve besleyecek bir şey. Ama, bu lezzetli ziyafeti başlatmadan önce, şuna bir bakın."

Görüntüye ağır sanayi bölgesinin üzerindeki mide bulandırıcı kahverengi duman geldi, uzun bacalar pis dumanlarını ve gazlarını etrafa saçıyordu.

Ismus, "Burada gördüğünüz şey," diyerek izleyicileri bilgilendirdi. "Tabletler ve akıllı telefonlar gibi cihazlar için parçalar üreten çok sayıda fabrikadan sadece bir tanesi. Sanırım bu harika yer Çin'de bir yerde ama buna benzeyen bir sürü yer var. Şuna bir bakın; sizin küçük aletleriniz için dokunmatik ekranlar yapıyorlar ve hiç durmaksızın çalışıyorlar. Gerçi havaya saçtıkları şey sıradan bir duman değil, Haxxentrot'u bile gururlandıracak kadar zehirli bir duman. Şimdi, sağlık ve güvenlik tedbirleri bu

yerlerde biraz mitolojik öğeler olarak kaldığı için, bu yerlerde her sene elliye yakın işçi ölüyor ve çok sayıda insan da hastalanıyor. Son dönemde vardiyaları da arttırdılar ama sorun yok, eskisinden daha fazla parça üretiyorlar. On altı saatlik mesailer artık lüks oldu. Bu harika işçiler artık dinlenmiyor ve sizin için çok daha fazla cihaz üretiyor. Artık stresten intihar edecek vakitleri bile yok. Yorgunluktan bayılana kadar çalışıyorlar, zehirlenmiş ruhları şad olsun. Ciğerleri kirleniyor ve kanlarında o kadar çok kurşun var ki ressam bu kanlarla bir resim bile çizebilir."

Fabrikalar kayboldu ve yerini başka bir görüntü aldı. Bu seferki devasa bir depodandı, bir uçak hangarı büyüklüğündeydi, yerden tavana kadar sandıklar ve kutularla doluydu. Aralarındaki koridorlarda forkliftler dolaşıyor ve yükleme kısmındaki kamyonları dolduruyordu. Forkliftlerden biri kameraya yaklaştı. Birden döndü ve direksiyonun başında Ismus vardı, kafasına bir baret takmıştı.

Ismus ağzına kadar dolu depoyu göstererek "Ve işte burada sizin cihazlarınızdan bazıları var," dedi. "Hepsi kutulandı ve dünyaya dağıtılmaya hazır. Normalde bunlarla oynar ve bunlara poz verirsiniz ama buradaki her bir cihazın ve yapımı devam eden diğer tüm cihazların artık çok daha önemli bir kaderi var. Bunlar dükkânlarda havalı çocuklar ve Starbucks'ta kahvesini içtikten üç saat sonra hâlâ oturmaya devam eden insanlar tarafından satın alınmayı beklemeyecek çünkü onları size veriyorum!"

Görüntüye 360 Restoran'ında şimdi koyu kırmızı kadifeden bir koltuğa yaslanmış Ismus geldi. Adam kollarını öne uzatıp bir kahkaha attı.

"Evet!" diye duyurdu. "Doğru duydunuz. Bu tabletleri size bedava veriyorum. Yüzlercesi değil, binlercesi değil, yüz binlercesi de değil ama milyonlarcası! En fakir olanlara, dünyanın en ücra

ve sefil yerlerine bile özel teslimatlar yapılacak. Bu fakir insanlar en yakındaki su kaynağına ulaşmak için altı saat yürümek zorunda kalıyor ve yüzlerinin sineklerden bir maskeye dönüşmesine alışkın, ama birkaç gün sonra, kendilerine ait bir Kindle veya Nexus veya Samsung'ları olacak. Bu sayede kendilerini eğlendirip, zihinlerini açlıktan veya hastalıktan veya arzuladıkları şey her ne ise onlardan uzaklaştıracaklar."

"Çok cömert miyim? Yoksa aptalca bir lüks mü? Evet, belki biraz, ama bu sıkıcı diyarda bile kullarımı düşünmeden duramıyorum. Temel sosyal haklardan mahrum kalmış kitleleri, kenar mahallelerde ve izbe yerlerde, çamurdan kulübelerde ve teneke barınaklarda yaşayanları internete bağlamak benim en büyük arzum. Şimdi büyük ekranlardan beni izlediklerini biliyorum ama bu kadarı yetmez ve planladığım şey için yetersiz kalır. Artık bütün haberleşme uyduları insanlara bedava internet erişimi sunacak. Bu gezegen üzerinde internete erişemeyen tek bir yer bile kalmayacak."

Dürüst bir poz takındıktan sonra işaret parmağını havada sallayıp açıkladı. "Benim bir rüyam var, bir gün bütün vadiler birbirine bağlanacak, bütün tepelerden ve dağlardan e-posta atılabilecek."

Sırıtarak kameraya tekrar sevecen bir bakış attı. "Ve bunu neden yapıyorum?" diye sordu. "Çünkü duyduğunuz söylentiler doğru: Sizin Kutsal Büyücü'nüz son zamanlarda meşguldü –hem de çok meşguldü."

Bir elini uzattı ve arkasında dikilen iki Soytarı Rahip'ten biri siyah ve zarif bir dizüstü bilgisayarı adama verdi. Ismus bilgisayarı büyük bir ciddiyetle aldı ve kameraya döndü.

"Bu, sıradan bir bilgisayar değil," dedi. "Artık bu dünyanın en değerli nesnesi."

Sözcüklerinin oturması için bir süre bekledi. Etrafındaki saray mensupları nefeslerini tuttu ve bütün gözler dizüstü bilgisayara odaklandı.

"Birkaç aydır," diye devam etti. "Size harika bir hediye vermek için hiç durmaksızın çalışıyorum. Ay Büyücüsü'ndeki gerçek hayatlarımız sadece bu renksiz rüyanın monoton işleriyle lekeleniyor. Burada yerine getirmemiz gereken sıkıcı görevler var. Ama artık bunlar olmayacak, dostlarım, benim gözbebeklerim. Buradaki gizli çalışmam buna bir son verecek. Verimli toprağı işledikten sonra birbirinizi selamlayıp sonrasında da buradaki amaçsız işlerinize geri dönmek zorunda kalıyordunuz, her şeyden şikâyet eden bir eş ve minnet nedir bilmeyen bir çocuk ile uğraşıyordunuz. Çocuklar, siz de ormanlarda ve tarlalarda veya değirmenin yanındaki gölde oyun oynadıktan sonra akşam evlerinizde yapacak bir şey bulamıyordunuz, bu rüya âleminde sınavlara girmeniz gerekiyordu, en son çıkan havalı şeyleri satın alamıyor veya diğer çocukların kurbanı oluyordunuz.

"Hayır, dostlarım, bu renksiz ve çetin geceler artık olmayacak. Ben son bir çözüm buldum; kusursuz bir kaçış. *Dans Eden Valeler*'in kutsal sözcükleri size gerçek hayatlarınızı gösterdi ama bu yeni kitap o hayatınızı yüz kat daha renklendirecek ve uyurken bu sıkıcı soyutluğu işgal etmek zorunda kalmayacaksınız. Bir düşünün; rüyalarınız da günün kendisi gibi neşeli olacak. Bu taze sözcükler size kılavuzluk edecek ve mutluluğunuz tamamlanacak. Çok uzun süredir beklediğiniz ve özlediğiniz şeye kavuşacaksınız. Benim sevgi dolu, sabırlı kullarım, size tek ve nadide, eşi benzeri olmayan eserimi sunuyorum –*Barışa Karşı*."

Restoranda saray mensupları alkışlamaya başladı ve ayrıcalıklı, davet edilmiş basın da aynısını yaptı. Toronto'dan alkış ve korna sesleri geldi. Dünyanın dört bir yanında aynı coşku vardı.

Ismus sessiz olunması için elini havaya kaldırdı ve gezegen emre itaat etti.

"Bana birkaç dakikanızı daha ayırın," dedi. "Şunu ifade etmeliyim. *Barışa Karşı*'nın basılı kopyası olmayacak, karton kapaklı veya sert kapaklı baskısı yapılmayacak, gazetelerde yayınlanmayacak ve sesli kitap haline getirilmeyecek. Sadece bir e-kitap olarak sunulacak, her yerden indirilebilecek. Bu yüzden size bu kadar çok sayıda e-okuyucu veriyorum. Dağıtım çoktan başladı ve bu ölçekte bir dağıtım... ehem, daha önce hayal bile edilemezdi. Gönüllülerden oluşan bir ordu yedi yirmi dört çalışıp her bir köye ve insanlığın en ücra köşelerine bunları dağıtıyor. Ve evet, Amazon artık Amazonlar'a da götürüyor. Bu süreç birkaç gün daha sürecek ama vaktinde bitirileceğine dair güvenim tam. Dosya Ay Büyücüsü sitesinde yayınlanınca sizden isteğim kitabı aynı anda okumaya başlamanız."

Yüzünde yaralı bir samimiyet vardı ve kaşlarını hafifçe havaya kaldırdı. "Bu görkemli planımı mahvedebilecek tek bir şey var..." Ismus'un görüntüsü kayboldu ve yerini bir animasyon ekibi tarafından hazırlanması üç ay süren bir video aldı.

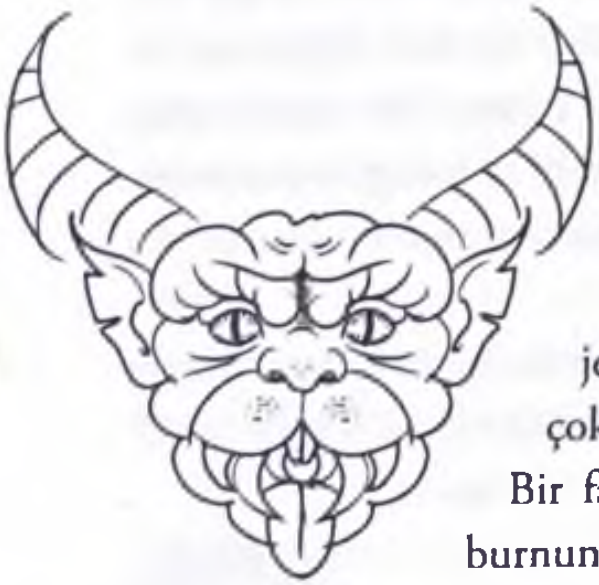


Edward Gorey'in gotik çizgi film tarzında modellenmiş bir Ismus ekrana geldi, abartılı uzun kolları ve büyük gözleri vardı. Eklemli bir iskeletin üzerine köpük giydirilmişti ve üzerinde şimdi Ismus'un giydiği kıyafetlerin minyatür, detaylı versiyonu vardı. Mekân Viktorya döneminden kalma bir malikânedeydi, panelli duvarları ve üzerine *gargoyle* benzeri yüzler çizilmiş taştan bir şömine vardı. Komik bir baykuş cam bir fanusun altındaydı



ve aşırı büyük gözlerini kırpıştırıyordu. Ganimet olarak duvara asılmış bir aslan kafası burnunu kırıştırıyordu. Gerçek hayattakinden çok daha çirkin bir Punchinello muhafızı içeriye girdi, üzerinde bir uşak kıyafeti vardı ve elindeki gümüş tepside bir mektup taşıyordu.

Sahnenin renk paleti kahverengiler ve kırmızılardan oluşuyordu, ocaktaki titreyen selofan alevler ise altın renginde bir parıltı saçıyordu.



Kukla Ismus oymalı ve yüksek arkalıklı bir sandalyede bacak bacak üzerine atmıştı, tepesinde ahmak yarasalara benzeyen iki ahşap süs duruyordu.

Punchinello, "Acil bir mesaj, Majesteleri!" dedi. Selam verirken yere öyle çok eğildi ki burnuyla çenesi yere değdi. Bir fare hızla odaya girdi ve uşağın büyük burnuna bir tekme attı. Punchinello yakalayamadan da hemen ortadan kayboldu.

Ismus karakteri odaklandığı e-okuyucudan kafasını kaldırdı ve mektubunu tepsiden aldı.

Şaşkınlıkla, "Gecenin bu saati mi?" diye sordu. Şömine rafının üzerinde duran yaldızlı pirinç saate baktı. "Bunun anlamı nedir, Swazzle?"



Mektuba şöyle bir göz gezdirdikten sonra şaşkınlıkla bir çığlık attı ve baykuş korkup kubbenin içinde tünediği yerden aşağı düştü. Uşağın gömleğinin kolalı yakası açılıp çenesine çarptı.

Ismus, "Musibet!" diye haykırdı. "Ne yapacağız?"

Uşak, "Lordum?" diye sordu. Gömleğiyle mücadele ederken bir yandan da farenin çıktığı deliğe öfkeli bakışlar atıyordu.

Ismus mektubu elinde salladı ve sonra sandalyede arkasına yaslanıp şarkı söylemeye başladı.

"Çin'deki fabrikalar bana,
Korkunç bir olasılıktan bahsediyor.
Bunun olacağını öngörmemiştim,
Şimdi ne yapacağım?"

Swazzle elindeki tepsiyi yelpaze olarak kullanıp efendisini serinletirken bir şarkı ile cevap verdi.

"Bu kadar korkunç olan ne olabilir?
Onlara dersini vermemi ister misiniz?
Bir sandığı dolduracak kadar kafa keseyim mi?
Yapabileceğim bir şey var mı?"

Ismus mektubu geri verdi ve soruları cevapladı.

"Gece gündüz çalışsalar da,
Beni korkutan bir haber verdiler.
Bunu duyunca tüylerim diken diken oldu.
Ah, ben ne yapacağım?"

Uşak mektubu okudu ve cevap verirken öfkeyle ateşe attı.

"Beklentilerinizi karşılayamadılar!
Çok sinir bozucu bir durum!
Üzüntünüzü anlıyorum.
Ben onlara hak ettikleri cezayı vereceğim."

Ismus sandalyeden kalktı ve e-okuyucuyu gösterip parmakları arasında çevirdi.

"Bundan herkeste olmasını istedim.
Fabrikalar işini baştan savma yapmış.
Sayıları çok az ve kaliteli değiller.
Ah, ben ne yapacağım?"

Etrafında, baykuş, aslan kafası, şöminenin üzerindeki taştan yüzler ve hatta yarasa süsler bile şarkıya katıldı. Fare başını delikten çıkardı ve diğerlerine eşlik etti.

"Ah, şimdi ne yapacak?
Planları bozuldu.
Kitabının görkemli çıkışı,
Şimdi sekteye uğradı."

Ismus ayaklarını sürüyerek büyük bir dünya küresinin yanına gitti ve küreyi üzgün bir biçimde çevirdi.

"Daha üzücü bir haber olabilir mi?
Dünyanın yarısı Barışa Karşı'yı okuyamayacak.
Yeterince tablet, PC veya Mac yok.
Kendimi çok kötü hissediyorum."

Ismus iç geçirdi ve başını önüne eğdi, etrafındaki yüzler de üzgün şarkılarına devam etti.

"Kendini çok kötü hissediyor.
Çok uzun kuyruklar olacak.

Bu, çözemeyeceği bir sorun.
Gerçekten başı belada."

Punchinello muhafızı iki elinde birer tablet ile öne çıkıp neşeyle şarkıya başladı.

"İşte sizin sorununuza bir çözüm.
Çünkü size çok büyük bir haksızlık yaptılar.
Bu yüzden benim eski iPad 3'ümü alabilirsiniz.
Benim yapabileceğim şey bu.
İki taneye ihtiyacım yok."

Kukla Ismus neşeyle çığlık attı, bu sesi duyan yaldızlı saat de canlandı. Ismus ellerini çırptı ve dans etmeye başladı.

"İşte bizim aradığımız harika çözüm.
Teşekkür ederim, eski dostum.
Şimdi dünya beni kınamayacak.
Çünkü onlar da senin yaptığını yapacak."

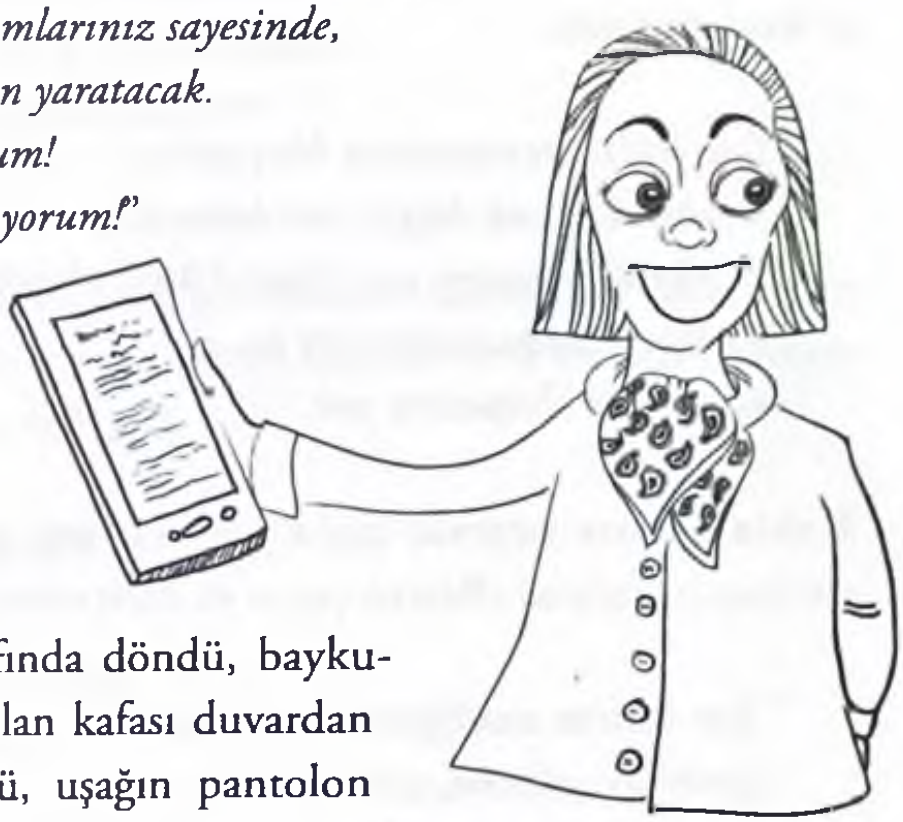
Yüzünü kameraya döndü ve dizleri üzerine çöküp ellerini ovuşturdu.

"Siz hepiniz beni çok seviyorsunuz.
Şimdi lütfen beni iyi dinleyin.
İhtiyacınız olmayan cihazlarınız varsa,
Siz de uşağım gibi cömert olabilirsiniz!

Elinizdeki yedekleri, eski e-okuyucuları,
Fakirlere ve ihtiyacı olanlara verin.

Şimdi hayırseverlik zamanı.
Yeni olup olmadıkları önemli değil.

Barışa Karşı sizin bağışlarınız,
Ve yoksullara yardımlarınız sayesinde,
Büyük bir sansasyon yaratacak.
Hepinizi kutsuyorum!
Hepinizi çok kutsuyorum!"



Son kısma her karakter eşlik etti. Müziğin son notasında şöminedeki alevler yükseldi, yarasalar eksenleri etrafında döndü, baykuşun fanusu kırıldı, aslan kafası duvardan farenin üzerine düştü, uşağın pantolon askıları koptu ve pantolonu yere düştü, saatin yüzü bir yay ile öne fırladı. Yüzü aydınlanan Ismus izleyicilere bir öpücük gönderdi.

Görüntü karardı ve şimdi ekranlarda dönen restorandaki gerçek Ismus vardı. Büyük pencerelerden birine yaslanıyordu.

"En iyi mesajlar tuhaf şekilde verilenlerdir," dedi. "İşte mesajı aldınız. Uzakdoğu'daki fabrikaların hummalı çalışmalarına rağmen yeterince cihaz vaktinde üretilemedi. O zaman sizden isteğim bu. Dışarıda elinde bu cihazlardan çok sayıda olanlarınız var. Ya modelleri geçti ve siz yenisini aldınız çünkü sizde en son model olmalıydı ya da eskisini tuvalete koydunuz. Belki de üretici cihazın fonksiyonlarını arttırdı. Sebebi ne olursa olsun, bir köşede tozlanmaktan başka hiçbir işe yaramayan bir sürü ci-

hazınız var. Ne büyük bir israf, ortalıkta muhtaç bu kadar çok insan varken. Büyük şehirlerde bağış merkezleri kurdum ve özel cihaz toplama minibüsleri ülkelerde dolaşacak. Bu berbat griliği hep birlikte terk edebilmemiz ve Şafak Prensi'nin Diyarı'nda hep birlikte keyif yapabilmemiz için cömert olun. İnsani yardımları unutun; o zavallı insanların şimdi tek ihtiyacı olan şey bir cihaz. O insanlar sizin eskilerinize muhtaç."

Doğan güneş arzuladığı gibi başının üzerinde bir hale oluşturdu. Parmaklarını dua ediyormuş gibi birleştirdi ama karanlık gözleri lense bakıp parlamaya devam etti.

"Bazılarınız hoş bir festivalin yaklaştığını biliyor," dedi. "Ay Büyücüsü'nden olanlar Derin Buz Festivali'ni kutluyor, buradaki bazı yerlerde buna Noel deniyor. *Barışa Karşı*'nın yayınlanmasını bugüne denk getirmeye karar verdim. Birlikte, dünyayı ele geçireceğiz ve herkese gerçek Noel'i göstereceğiz."

Ontario Gölü'nün panaromik görüntüsüne döndü.

"Bu parıldayan suların ardında," dedi. "Sonrasında gelen toprakların ve okyanusun ardında İngiltere diye bir ülke var. Beyaz Şato'nun replikası oraya inşa ediliyor; her bir taşına kadar kopyalanıyor. Orada, birkaç gün içerisinde, bu ayın yirmi dördünce, Greenwich saatiyle tam gece yarısında, *Barışa Karşı*'yı hepiniz için serbest bırakacağım. Harika bir gece olacak, bir sürü gösteri sergilenecek; oyunlar, festivaller, âlemler, Şafak Prensi'nin Diyarı'nda bile eşi benzeri görülmeyen şeyler. Trompetler son bir kez çalacak ve sesleri gökyüzündeki yıldızları titretecek. Ve sonunda partinin en yeni ve en güzel oyunu başlayacak: Yaratıktan Kaç."

Kamera adamın yüzüne biraz daha odaklandı. "Ve bu buradaki gri hayatlarınızın sonu olacak," dedi. "Bunun rüya âlemindeki en çılgın ve en unutulmaz geceniz olmasını sağlayacağım. O zaman neden benim misafirim olmuyorsunuz? Ben, Ay

Büyücüsü'nün Kutsal Büyücüsü, her birinizi her neredeyseniz, İngiltere'ye davet ediyorum. Kent'e, İngiltere'nin bahçesine gelin. Gösterileri televizyonlardan izlemeyin, bir uçağa atlayın ve Noel'de bize katılın. Kapılarımız herkese açık ve uçuşlar bedava olacak. Bu sene, *Barışa Karşı* size en mutlu Noel'inizi yaşatacak. Prens hepinizi kutsasın."

Ismus kıkırdayarak kenara çekildi ve şimdi ekranlarda kış güneşi vardı. Yayın sona erdi. Dünyanın dört bir yanında kanallar normal akışına geri döndü.

Ismus kameramana teşekkür etti ve gidip açık büfeden bir şeyler yiyebileceğini söyledi. Sonra saray mensupları ile gazetecilerin arasına aldı, hepsi adamın etrafına toplandı.

Kupa Kraliçesi, "Bir cümbüş gecesi, Lordum?" diye sordu. "Yeni bir elbiseyi nasıl diktireceğim? Bu sırrı biz bayanlardan sakladığınız için size kızmam gerekir ama söyleyin, dört asil evin en asil kana sahip olanları *Barışa Karşı*'yı önceden okuyamaz mı?"

Ismus, "Önceden okumak yok, kimseye ayrıcalık tanınmayacak," diye cevap verdi. "Herkes birlikte okuyacak."

"Ama Lordum..."

Ismus sert bir ses tonuyla, "Bu son kararım," dedi.

Kupa Kraliçesi selam verdi ve başını öne eğdi, Ismus ve kara suratlı korumaları geçip gidene kadar bekledi. Sonra dedikodu yapmak için Maça Kraliçesi'ni aradı ama kadını göremedi. Bunun yerine kızının gülme sesinin yakından bir yerden geldiğini duydu, her zamanki gibi biriyle flört ediyordu ve insanların arasından geçince kameramanla konuştuğunu gördü. Kupa Kraliçesi'nin tüyleri diken diken oldu. Adam gerçek dünyada sıradan bir Sinek Üçlüsü ve şato marangozuydu. Bu uygunsuz flörte hemen bir son vermeliydi.

Saray'ın her zamanki ağız dalaşları ve rekabeti devam ediyordu ama bugün *Barışa Karşı*'nın heyecanıyla herkesin hayatı renklenmişti. Bebeğini kucağına alan Leydi Labella pencereden dışarıya, aşağıda uzanan şehre baktı. Büyük yaratıklar güneşin doğuşu ile şehirden çekilmişti ve şimdi yeraltındaki parklarda veya metro tünellerinde gizleniyorlardı. Geride sadece yapış yapış izlerini bırakmışlardı ve bu izler şimdi güneş ışığıyla parıldıyordu. Leş yiyenler yaratıklardan arta kalanları parçalamakla meşguldü.

"Bu mutsuz diyarı bir daha ziyaret etmemek," diye mırıldandı. "Bu ne güzel olurdu. Bütün geceyi Beyaz Şato'da geçirmek. Ne kadar kusursuz bir huzur. Artık ülke ülke dolaşmak yok."

Yakındaki Maça Kızı Valesi devasa bir kazandan kendine biraz yahni koyan Sinek Valesi'ni bir köşeye sıkıştırmış, Ay Büyücüsü'nde uyandıklarında birlikte ava gitmeyi talep ediyordu.

Vale, "Bu teklifi reddetmek zorundayım, Leydim," dedi. "Sizin elleriniz bana göre fazla kanlı. Sizi memnun etmezse avı da şahini de öldürüyorsunuz ve atınızın yanında kırmızı kırbaç izleri gördüm. Sizin soğuk kalpli zalimliğinizi seyretmek gibi bir niyetim yok."

Kara saçlı kız dudaklarını büzdü. "Sen çok uzun süre kin tutuyorsun," dedi. Tabağına bal koyan çocuğa baktı. "Denemek istediğim yeni bir şahinim var, öncekinden daha iyi."

"O zaman Karo Valesi veya Kupa Kızı Valesi ile avlanın. Size onlar eşlik etsin çünkü ben etmeyeceğim."

Kız yüzünü ekşiterek "Sen nerede olacaksın?" diye sordu. "Yine gururlu atınla tepelere mi çıkacaksın? Yine mi? O yaratık hiçbir seyisi yanına yaklaştırmıyor ve kendisine bakan diğer atları bile ısırıyor. Sıradan halkın neler söylediğini biliyor musun?"

"Sanırım duymak üzereyim."

Hakareti umursamayan kız devam etti. "Senin düşüncelerinin ve kalbinin hep Demirkalp'te olduğunu, onun bir büyü ile ata dönüştürülmüş güzel bir kadın olduğunu söylüyorlar. Onunla çok fazla vakit geçiriyorsun, gerçekten çok güzel ve eğlendirici olmalı. Beyaz Şato'dan ne kadar uzaklaşırsa büyü bozuluyor ve saman yerine prens yemeye başlıyor? Yoksa hangi formda olursa olsun saman mı yiyor?"

Sinek Valesi buna bir cevap vermedi ve kaşığını yalayarak kızın yanından geçti. Kız arkasından öfkeli bakışlar attı.

Ana gruptan uzaklaşan Karo Valesi bir masanın ardına gizlendi ve kimseye görünmeden yerde sürünmeye başladı. Avuçları hiç bu kadar kaşınmamıştı. Dünyanın en değerli nesnesi ile aynı odada olmak, Ay Büyücüsü'nün hızlı parmakları olan hilekâr valesi için, es geçemeyeceği bir fırsattı. Yayın boyunca gözleri Ismus'un dizüstü bilgisayarının üzerindeydi. Sonra, Kutsal Büyücü'nün bilgisayarı kırmızı koltuğun üzerinde bıraktığını görünce hem çok şaşırmış hem de çok sevinmişti. İşte oradaydı, bir anlığına unutulmuştu, *Barışa Karşı*'nın tek kopyası karşısında duruyordu. Yaklaştıkça heyecandan kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Dizüstü bilgisayarı çalıp kitabı herkesten önce okuyabilirse, bu şimdiye kadarki en büyük hilesi olacaktı.

Masaları gizlenmek için kullanıp sessizce bilgisayara doğru ilerledi, ara sıra yemek yiyen insanlara ve aç basın mensuplarına baktı. Dizleri halının üzerindeydi. Neredeyse varmıştı, az kalmıştı. Kadife koltuk tam karşısındaydı. Açgözlü elini uzattı ve dizüstü bilgisayarın soğuk metaline dokundu.

Bir el aniden ortaya çıktı ve valenin eline vurdu. Karo Valesi hançerine uzanmak istedi ama başı saçlarından tutulup geriye çekildi. Kendisini Maça Kraliçesi'ne bakarken buldu.

Ast Kraliçe'nin gözleri en başından beri bu valenin üzerin-

deydi. Gözbebekleri büyümüştü ve boş bakıyordu, dudaklarının kenarı hafifçe büküldü.

"Kutsal Büyücü'yü bundan haberdar etmeliyim," diye tısladı. "Bakalım bu sefer hapiste ne kadar kalacaksın? Ayaklarına kelepçeler takarlarsa ve diz-kıranlar ile biraz vakit geçirirsen bu sinsice yerde sürünmeleri bırakabilirsin."

Çocuk, "Lütfen yapma!" diye yalvardı. "Kimseye zarar vermek istemedim; onurum üzerine yemin ederim."

Maça Kraliçesi burnundan soluyunca kulağındaki küpeler şıngırdadı. "Senin onurun var mı ki?" diye sordu. "Sen bir hırsızsın, çocuk. Babasının başından tacını ve annesinin parmaklarından yüzüklerini çalacak kadar pis ve sinsi bir yankesicisin. Bu sefer zindandaki aletler ile daha yakından haşır neşir olacaksın."

Tırnaklarını çocuğun bileklerine geçirirken çocuğun paniğini ve korkusunu izlemekten keyif alıyordu.

Çocuk, "Ben suçsuzum!" diye haykırdı. "Beni yakaladığında kulesinde bu laneti üzerime Haxxentrot'un saldığını biliyorsun –hem ben oraya senin kızının isteği üzerine gitmiştim."

Maça Kraliçesi çocuğa acıyormuş gibi göründü. "O zaman avuçlarındaki korkunç büyüyü iyileştirme zevkini bana bahşet," dedi.

Vale, "Bunun tedavisi yok!" dedi. "Malinda söyledi. Bu benim ömür boyu sürecek işkencem."

Ast Kraliçe kıkırdadı. "Ellerin kollarına bağlı olduğu sürece," dedi. "Bir bıçak ile indirilecek sert bir darbe cadının lanetini sonlandırabilir. Bunu yapmaya hevesli bir sürü şövalye tanıyorum. Mesela, geçen yaz zümrüt hançerlerini çaldığın Sör Karagümüş, bu konuda sana yardımcı olmaya gönüllü olur. Onu çağırmamı ister misin?"

Çocuk korkuyla ağzını açtı ve başını iki yana salladı.

"Merhamet!" diye dilendi.

"Bu büyüden kurtulmayı istemiyor musun?"

"Bedelini ellerimle ödeyerek değil."

"Kapı'nın Kükreyen Muhafız'ı Mauger için lezzetli birer parça olurlar. Yaratığın parmakları çok lezzetli bulacağına eminim."

Maça Kraliçesi korkunun çocuğun içine oturmasını bekledi, biraz daha dalga geçti, sonra çocuğun bileğini bıraktı ve yüzünü tiksinerek buruşturdu.

"Git buradan, pis solucan," diye emretti. "Bu konuyu burada kapatacağız."

Çocuğun bir tehdide daha ihtiyacı yoktu ve telaşla masaların arasında gözden kayboldu.

Kadının dudaklarında neşeli bir gülümseme dans etti ve dikkatini kadife koltuk ile başıboş bırakılmış dizüstü bilgisayara odakladı.

Birkaç saniye sonra restoran barının arkasında hiçbir şey yokmuş gibi yürüyor ama kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Kimsenin bakmadığından emin olunca yere çöktü ve dizüstü bilgisayarı saygıyla yere koydu. Titreyen parmaklarla kapağı açtı ve bilgisayarın düğmesine bastı.

Ismus'un ekran koruyucusu kadranı üzerinde garip sembolleri ve kadim bir dilin harflerini barındıran eski tarz Bakalit bir cihazı gösteriyordu. Bunun Maça Kraliçesi için bir anlamı yoktu; bilgisayarın şifre korumalı olmadığını fark edince çok sevinmişti. Kutsal Büyücü aşırı dikkatsiz davranıyordu.

Masa üstünde tek bir klasör vardı ve içinde tek bir dosya barındırıyordu: *Barışa Karşı.*

Heyecanla nefesini tutan Maça Kraliçesi dosyayı açtı ve okumaya başladı.

Doğan güneşin ışınları soldu ve restoranın ışıkları azalarak yok oldu, karanlık kraliçeyi kuşattı. Ensesinde soğuk bir nefes hissedince tüyleri diken diken oldu, ileri geri sallanmaya başladı...

14

Kupa Kızı Valesi başını geriye attı ve annesinin asık suratına bakıp kahkahayı bastı. Kraliçe adamı sert bir biçimde uyararak kızın yanından göndermişti ve şimdi de flört etmeyi seven kızını azarlamakla meşguldü. Kız da annesini dinlerken bir şişe takılmış kalın pastırma dilimlerinden ısırıklar alıyordu.

Ast Kraliçe, "Her gün doğumu ve gün batımında soğuk sularda yıkanmalısın," diye azarladı. "Senin damarlarında dolaşan kan çok sıcak ve sorunun da bu. Sen böyle alevler saçarken erkeklerin yanında güvende değilsin. Hepsine kur yapman şart mı? Çünkü eşleri ve nişanlıları üzmekten başka bir işe yaramıyor, bir de zavallı hizmetkârlar ile uşakları senin için rekabete zorlayıp birbirine düşürüyorsun."

Kız sırıtarak "Etrafıma üşüşenler sadece güveler olsaydı çok soluk bir alev olurdum," diye cevap verdi. "Başka yaratıklar da var, çok daha parlak kanatları olan."

"Bu kadar yeter! Senin iştahını köreltmek için fizik kitabıma bakmam ve gerekli bitkileri Narin Bahçe'den toplamam gerek, görgüsüz kızım."

Kupa Kızı Valesi annesini dinlemiyordu. Pazar yerinde harika mekanik nesneler satan bir tüccar olduğunu hatırladı. Bunlardan bir tanesi içinde harika gümüş bir kuş olan altın bir kafesti. Minik çarklar, tekerlekler ve incecik zincirlerden oluşan kuş bir

anahtar çevrilince şarkı söylüyor ve kanatlarını açıyor ve başını eğip kaldırıyordu. Kuşun söylediği tek bir şarkı vardı ve birçok kez duymuş olmasına rağmen bu şarkıdan hiç sıkılmamıştı. Annesinin monoton azarından sıkılmıştı ve Ast Kraliçe'nin de bir anahtarı olsaydı şimdi anahtarı çekip kadını susturduktan sonra anahtarı bir hendeğe fırlatırdı.

Uzun masaların üzerinden etrafa bakınca yakışıklı kameramanın kalabalığın içinde gözden kaybolduğunu gördü ve büyüleyici gülümsemesini üzerinde deneyebileceği yeni bir kurban aradı. Ama burada, dönen restoranda, diğer yüzlerin hiçbiri ilgisini çekmiyordu. Gözleri Sinek Valesi'ne odaklandı. Altın rengindeki saçları güneş ışığı ile parıldıyordu ve kadife tuniği geniş omuzlarında çok gergin duruyordu. Ökseotu Kralı'nın lanetini hatırlayınca kızın kalbi her zamanki tanıdık sancıya maruz kaldı.

Kupa Evi'nin kızıydı ve çocukların çiçek topladığı gibi erkekleri etrafında toplayabiliyordu ama tek bir istisna vardı, esas arzuladığı erkek tarafından her zaman reddedilecekti. Maça Kızı Valesi'nin de çocuğun ilgisini üzerine çekmekte başarısız olması büyük bir teselli değildi. Çocuğun soğuk kalpli prensesten ne kadar nefret ettiğini herkes çok iyi biliyordu. Keşke daha az ata binse, atı ve şahiniyle daha az vakit geçirseydi. Keşke avlanmaya gittiğinde kendisini yanına alsaydı. Çocuğa hayatının en güzel gününü yaşatır ve Beyaz Şato'ya ganimet olarak kendisini götürmesine izin verirdi.

Annesi, "Belki de seni bir kulede tutmak gerek," diye devam etti. "Kilitli kapıların ardında! Böylece tartışmalar son bulur ve yaraladığın ilişkiler iyileşir."

Kız, Sinek Valesi ile gözlerine ziyafet çekmeye devam etti. Şimdi Karo Evi'nden üç kız ile kibarca sohbet ediyordu, yakışıklı ve atletik görünümünün kızlar üzerindeki etkisinin farkında de-

ğildi. Kızlar bir süre yüzlerini elleriyle gizledi ve saray nezaketine uygun şekilde çocuğun gözlerine çok fazla bakmamaya çalıştı. Sonrasında, kızların ve Vale'nin dikkatlerini bir şeyin dağıttığını fark etti. Aynı şey restorandaki herkese oluyordu ve annesi ortalıkta yoktu, herkes susmuş aynı yöne bakıyordu.

Kupa Kızı Valesi bakışları takip etti.

Sessizliği bir anda acı bir ses bozdu. "O düşük çenesini hiçbir zaman tutamaz mı? Korkak bir kazdan daha fazla gürültü çıkarıyor ve hiç anlamlı şeyler söylemiyor. Sesini kısmanın tek yolu Kötü Çoban'ın örneğinin izinden mi gitmek? Cevap bu mu? Gerçekten mi?"

Saray mensupları kenara çekildi ve Maça Kraliçesi sendeleyerek barın arkasından çıktı. Kupa Kızı Valesi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Ast Kraliçe'yi hiç böyle perişan ve solgun bir halde görmemişti. Neler oluyordu? Tüm Karanlıklar Gecesi'nde mezarından çıkmış bir hayalete benziyordu.

Sonunda Kupa Kraliçesi de bir şeyler olduğunu fark etti ve hiçbir şeyi kaçırmamak için hemen arkasına döndü ama neye odaklanması gerektiğini bilemedi. Kalabalığın kıyısında, Ismus kollarını göğsünde birleştirmişti ve yüzünde her zamanki çarpık gülümsemesi vardı. Başıboş bırakılmış dizüstü bilgisayar yemini Oğru Vale'nin değil de bir başkasının yutmuş olmasına biraz şaşkındı.

Maça Kraliçesi tökezleyerek öne çıkarken, "Beni dinleyin!" diye haykırdı. "Ay Büyücüsü ineklerini nasıl kadifeler ve mücevherler ile süslediğimizi görün."

Kupa Kraliçesi şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Diğer kraliçe, "Süslü kirpiklerini nasıl titrettiğine dikkat edin!" dedi. "Sanki sarkan memelerindeki tereyağı zehirli ağzında erimeyecekmiş gibi. Evet, aslında, o kat kat yağ tabakasının al-

tında, özünde, bir yılan. Sonunda bu gerçek açığa çıktı, Madam. Şimdi kahpeliğini herkes öğrendi!"

Kupa Kraliçesi, "Sevgili Leydim!" dedi. "Nasıl bir hastalığa yakalandınız? Bir ilaç ister misiniz? Ben size bir şeyler..."

Maça Kraliçesi tiz bir çığlık attı ve çılgın bir köpek gibi Kupa Kraliçesi'nin üzerine yürüdü. Korkunç öfkeliydi. Diğer kadının kahverengi saçlarını sağ eline doladı ve sol elinin tırnaklarıyla kadının şaşkın yüzünde derin çizikler açtı.

Kupa Kraliçesi o kadar şaşkındı ki sadece çaresizce çığlık attı ve elindeki tabağı yere düşürdü. Eski dostu yüzüne karşı intikam yeminleri ediyordu ama bu konuyla ilgili ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ne itiraz edebildi ne de karşı koyabildi, saçlarının kökünden söküldüğünü hissetti ve kabaca masalara doğru çekildi.

Maça Kraliçesi tabakları ve bardakları masanın üzerinden yere saçtı. Bıçaklara uzandı ama çok etkili ve acısız olacaklarına kanaat getirdi. Vahşi ve parlak gözleri sonunda kusursuz cezayı buldu, çılgın parmaklarıyla ağır demir kepçenin sapını kavradı. Kupa Kraliçesi çaresizce kollarını havada sallayıp çığlık atarken Maça Kraliçesi de kepçeyi havaya kaldırdı.

Saray mensupları şaşkın gözlerle birbirlerine baktı ve ne yapacağını bilemedi. Ast Kraliçeler ne yapıyordu? Bu gösterinin sebebi aralarındaki bilinmeyen bir husumet miydi? Yüz ifadesini okumak için Ismus'a döndüler, adamın kendilerine liderlik etmesini beklediler ama adamın vahşi gösteriyi büyük bir keyifle izlediğini görünce rahatladılar. Cesaretlenen ve rahatlayan kalabalık vahşi eğlenceyi yüzlerinde nazik birer gülümseme ile izlemeye başladı. Fakat iki Kız Vale öfkeliydi. Asil anneleri Gümüş Metelik'teki ucuz kadınlar gibi birbirine girmişti. Bu utanç verici rüya son bulunca Ay Büyücüsü'nde bunu onlara hatırlatacaklardı.

Maça Kraliçesi elindeki kepçeyi diğerinin kafasına geçirirken, "Sendin!" diye haykırdı. "Sen yaptın! Sen yaptın!"

Böğürerek rakibinin kafasını saçlarından tutup kaldırdı ve kadının yüzünü buharı tüten yahni kazanına geçirdi. Sonra kafayı yahninin içine soktu ve tüm gücüyle bastırmaya başladı.

"Şimdi bedelini ödeme zamanı!" diye haykırdı. "Hem de kendi bastığın parayla. Sen iksir kazanına ölüm koydun, şimdi de bu kazandan ölümü tat. Adalet yerini buldu!"

Kupa Kraliçesi çok kısa süre mücadele edebildi ve gırtlağından gelen boğuk sesler kesildi.

Yahninin yüzeyine son bir baloncuk çıktı, şimdi restoranda sadece Maça Kraliçesi'nin nefes alıp verişi duyuluyordu. Geri adım atan kadın ayakta sallandı. Gözleri devrildi, şimdi sadece gözünün beyazı görünüyordu ve vücudu vahşice sarsıldı. Sonra gözleri kapandı ve kendinden geçti.

Bir Soytarı Rahip'in güçlü kolları kadını yere düşmeden yakaladı.

Restorandaki insanlar mırıldanmaya başladı. Kafalar hâlâ karışıktı. Maça Kraliçesi gözlerini araladı. Gözbebekleri küçülmüştü ve kısık gözlerle Soytarı Rahip'e baktı. Zihni ve görüşü hâlâ bulanıktı.

Kararsızca, "Miller?" diye fısıldadı. "Sen misin? Ben iyi değilim. Sende... biraz duman var mı?"

Soytarı Rahip bir şey söylemedi.

Titreyen elini gözlerinin üzerine koydu ve rahibin kollarından kurtuldu. Adamın yüzüne dövmelenen renkli elmaslara baktı.

"Sen nereye kayboldun ve ne yaptın? Dün akşam ne kadar içtik? Howie senin canına okudu. Aslında bunu yapmaması..."

Kraliçe sustu. Uzanıp adamın dövmeli yanağına dokundu ve kendi parmaklarındaki parlak kanı gördü.

Alarma geçerek "Miller?" diye sordu. "Bu nedir?"

Sonra birden etrafındakilerin farkına vardı. Kırk altı yaşındaki Queenie, öncesinde bütün tatillerini güneş ve kum ve deniz olan yerlerde geçirmiş yaşlı kadın, kendini CN Tower'ın tepesinde, üzerine garip giysiler giymiş yabancıların arasında buldu. Miller de çok garip görünüyordu ve kendi üzerindeki dantelli, eski tarz elbisenin farkına vardı. Siyah ipekten ve taftadan yapılmıştı, jikle taşlarıyla süslendiği için oldukça ağırdı.

Queenie'nin başı döndü. Tanıdık olmayan yüzlere baktı ve korktu. Bu insanların gözlerinde bir gariplik vardı; karanlık ve camsı gözler üzerine odaklanmıştı, hepsinde şüphe vardı.

Bir tanesi, "Bu, Maça Kraliçesi değil," dedi.

Bir diğeri, "Bu görgüsüz kadın da kim?" diye sordu. "Maça Kraliçesi nereye gitti? Bu nasıl bir büyü?"

Yüzler ciddileşti ve sesler saldırganlaştı.

Queenie, "Neler oluyor?" diye haykırdı. Kanlı ellerini uzattı. "Tanrı aşkına, söyle bana! Lütfen!"

Soytarı Rahip ağzını açtı ama cevap vermedi ve Queenie adamın ağzının içinde sallanan kesik dili görünce tiksinerek başını diğer tarafa çevirdi. Soytarı Rahip kaşlarını çattı ve hoşnutsuzluğunu belli etmek için kendi cübbesindeki siyah bir yamayı işaret etti.

Adamdan uzaklaşan Queenie tehditkâr kalabalığın arasına daldı ve kendine bir yol açmaya çalıştı. Bir an için tanıdık bir yüz gördü. Gördüğü Tommo muydu? O ve Miller birbirinden ayrılmazdı; her zaman birlikte vakit geçirirlerdi. Adamın da üzerinde aynı elmas desenli kostümün olduğunu görünce paniği ikiye katlandı ve diğer tarafa savruldu. Sonra kesinlikle tanıdığı bir yüzü gördü. Zayıf ve zeki bir yüzdü, omuzlarına kadar inen siyah saçlarla çevreleniyordu.

"Jezza!" dedi. "Jezza!"

Felixstove'daki eski çetenin lideri hafifçe kıkırdadı ve öne çıkıp kadını karşıladı.

Neşeli bir ses tonuyla, "Ben Ismus'um," dedi. "Unuttun mu?"

Queenie adama baktı ve kaşları biraz daha çatıldı. Bu tabii ki Jezza'ydı, buna hiç şüphe yoktu. Ama adamı hiç bu kadar bakımlı ve zarif görmemişti. Sırtından hiç çıkarmadığı aşınmış deri ceketi neredeydi?

"Saçmalamayı bırak," dedi. "Burası hoşuma gitmedi. Bana yardım et, Jezza."

"Burada Jezza yok."

Kadın daha fazla tartışamadan arkasında ağır ve ıslak bir şey yere düştü. Queenie'nin ruhunu korkunç bir korku ele geçirdi ve yavaş yavaş arkasına döndü.

Az önce öldürdüğü kadının cesedi masanın üzerinden yere düşmüştü. Kazan şimdi yanında duruyor, kanlı yahni kadının yukarı bakan yüzüne akıyordu.

Queenie üzerindeki gösterişli Ortaçağ kostümü ve darmadağınık saçlarına rağmen cesedi tanıdı. Tedirgin bir biçimde öne adım attı ve şaşkın gözlerle ölü kadına baktı. Yanında dizleri üzerine çöktü.

"M... Manda?" dedi. "Ah, Tanrım. Manda!"

Uzanıp eski dostunun elini tuttu ve dudaklarını avucuna değdirdi.

"Bunu kim yaptı?" diye ağladı. Ölü yüzdeki yahniyi elbisesinin etekleriyle nazikçe sildi. "Bunu Manda'ya hangi zalim yaptı? Polisi ara, Jezza. Bunu yapan hayvanı yakalasınlar. Acele et!"

Ismus neşeyle, "Ama bunu sen yaptın," dedi. "Önce kepçeyle dövdün, güzel iş çıkardın. Ardından onu yahnide boğdun ve bütün bunların her anından keyif aldın."

Titreyen Queenie şişman elini havaya kaldırdı. Kül rengi yü-

zünden gözyaşları akıyordu. Adamın sözleri kalbini çekiçledi. Anılar birden geri dönünce ve ne yaptığını hatırlayınca acı dolu bir çığlık attı.

Var gücüyle çığlık atan Queenie iki büklüm oldu. Doğruldu ve karnını tutarak saray mensuplarının arasına daldı, koşarak uzaklaşırken çaresiz çığlıkları hiç kesilmedi.

Ismus uzaklaşan kadının arkasından baktı ve çaresiz çığlıklarını güzel bir müzikmiş gibi dinledi. Sonra Queenie'nin *Dans Eden Valeler* tarafından ele geçirilmeden önce Miller olarak bildiği Soytarı Rahip'e döndü.

"Yedek listesine bir göz at," dedi. Halıdaki ölü kadına baktı. "Bize yeni bir Kupa Kraliçesi lazım. Bu konuyla hemen ilgilen. Noel'deki kutlamada dört Kraliyet Evi'nin eksiksiz bir arada olmasını istiyorum. Toplanan halk da daha azıyla yetinmez. İzleyicilere istediklerini vermeliyiz. Global indirme öncesinde her şey kusursuz olmalı."

Rahip selam verdi ve Ismus ile aynı fikirde olduğunu belli etmek için cübbesindeki yeşil bir yamaya dokundu.

Queenie kör kör koşmaya devam etti. Nerede olduğunu veya nereye gittiğini bilmiyordu. Bu kâbustan yapabilirse kaçmalıydı. Arkasındaki uğursuz kalabalığı: Jezza, Tommo, Miller ve Manda –aklından çıkaramıyordu. Bunlar gerçek olamazdı. Mümkün değildi. Ama kendi suçluluk hissi farklı şeyler söylüyordu. Görüşü üzüntü ve korku gözyaşları ile bulandı, duvarlara ve kapılara çarptı. Sonra halıya takıldı ve çenesini metal bir basamağa vurdu. Yukarıdan soğuk kış rüzgârı esiyordu ve yerden kalkıp basamakları tırmanmaya başladı.

Kısa süre sonra soğuk bir rüzgâr kabarık elbisesini çekiştirmeye ve kulaklarındaki aptal küpeleri şıngırdatmaya başladı. Queenie bir eliyle gözlerini siper etti ve sonsuz gökyüzüne baktı.

EdgeWalk'un çıkışı tam karşısındaydı. 360 Restoranı ve içindeki işkenceler tam altındaydı. Queenie'nin çığlıkları kesildi. Kendini tükenmiş hissediyordu. Tamamen boşalmış bir kap gibiydi, bir daha asla huzuru veya mutluluğu bulamayacağını biliyordu. Gördükleriyle ve kitap tarafından ele geçirildikten sonra yaptıklarıyla yaşayamazdı. Vicdanı bu kadarını kaldıramazdı.

Toronto'nun tepesinden panaromik manzaraya bakarken Aralık gökyüzünde cevaplar veya bir ümit aradı. Dudakları tedirgin bir biçimde hareket etti.

Çaresiz bir ses tonuyla, "Orada kimse var mı?" diye sordu. "Birisi? Bir şey? Herhangi biri? Yukarıda?"

Küçük bir kızken dua etmez veya böyle şeyleri düşünmezdi. Şimdi, en karanlık anında, kelimeler yetersiz kaldığında yardım dilendi, Tanrı'dan güç istedi.

Tek aldığı cevap kulenin etrafında esen rüzgârın uğultusu oldu.

Öne bir adım atıp "Beni affedecek kimse var mı?" diye sordu. "Yok mu?"

Kadın çıkıştan geçti ve kulenin tepesinde, yerden 365 metre yükseklikteki platformun üzerine adım attı. Burada koruyucu tırabzanlar yoktu, bariyer yoktu, sadece ürkütücü bir düşüş vardı. Şehre tepeden bakan beton iğnenin üzerinde minik ve unutulmuş bir noktaydı.

Taftalar etrafında siyah alevler gibi vahşice dalgalanırken kenara doğru bir adım daha attı.

Sonunu kabullenerek "Kimse yok," dedi. Sert rüzgârın uğultusu sesini tamamen bastırdı.

Altındaki restoranda Ismus dizüstü bilgisayarını barın arkasından aldı ve çok değerli dosyasını kapattı. Tam bu sırada Queenie de sessizce pencerelerin önünden geçti.

Ismus sırıtarak "Noel hediyelerini erken açan yaramaz kızlar," dedi. "Sürprizi bozar ve bunun için sadece kendilerini suçlayabilirler."

Yaşanan olaylara şahit olanlar tek bir kelime bile etmedi. *Dans Eden Valeler*'in günlük entrikaları ve dedikoduları kaldığı yerden devam etti. Maça Kızı Valesi'nin aklı başka yerlerdeydi ve Kupa Kızı Valesi de hâlâ özlemle Sinek Valesi'ne bakıyordu. Leydi Labella'nın kucağındaki bebek ağlamaya başladı.

Soytarı Rahip'e dönen Ismus, "Yedeklerden yeni bir Maça Kraliçesi de seçin," dedi. "Şimdi jetimi hazırlayın. İngiltere'ye geri dönmemiz gerek. Yapacak çok işimiz var, büyük gece için yapılacak hazırlıklar var. Bir saat içinde yola çıkmalıyım. Evde beni bekleyen ve Kore'den gelen bir paket var –onu hayal kırıklığına uğratmak istemem."

15

Spencer rahatsız bir uykuya dalıp çıkıyordu. Başını kovboy şapkasıyla örtmüş ve aracın camına dayamıştı. Sinirleri çok yıpranmıştı. Son birkaç gün zaten çok yorucuydu ve zayıf bir iplikle de olsa iplik tamamen kopmadan uykuya tutunmaya çalışıyordu.

Dağdaki mühimmat deposu patlayınca hayatlarını zar zor kurtarmışlardı. Kurtulmalarını sağlayan şey arkalarında tünelin tavanının çökmesi olmuştu ama tehlikeler henüz sona ermemişti.

Eun-mi cipi karanlığın içinde sürerken altlarındaki yeraltı yolunda çatlaklar belirmişti. Birkaç dakika boyunca gittikçe genişleyen yarığın yanından ilerlemek zorunda kalmışlardı ve sonunda yolun bir tarafı tamamen havaya kalkmıştı. Eun-mi direksiyonu kırmış, bir çığlığın ardından yolun yükseldiği taraftan metalin ciyaklama sesi gelmişti. Cip geniş yarığın üzerinden atlamış ve bir alt seviyeye düşmüş, titreyen tünele doğru ilerlemişti. Yol boyunca kafalarına taş ve toprak yağmış, dağdan kopan parçalar arkalarındaki yola düşmüştü. Bir duvar tam karşılarında yarılıp önlerine devasa bir kaya düşünce Eun-mi direksiyonu kırıp yanından dolaşmıştı. Bir başka dev kaya parçası cipin arkasına düşmüş ve cipin bir kölesi alüminyum folyo gibi bükülürken Spencer neredeyse aşağıya düşüyordu.

Bütün bunlardan nasıl sağ çıktıklarını bilmiyordu. Yolculuğun geri kalanı patlayan dağın altında bulanık bir dehşetti, kafa-

larına bir kaya düşüp ezilme ihtimali hep yanlarındaydı. Sonunda çalıların arasından Çin tarafındaki Beakdudaegan Dağları'na çıktıklarında, Spencer sağ elini koltuğa fazlasıyla geçirdiğini ve parmaklarının deriyi delip altındaki çelik yayları ezdiğini fark etmişti. Sol elinin tırnakları aracın yanını tırmaladığında hâki bir boyaya bulanmıştı.

Bir daha temiz havayı ciğerlerine çekeceğini hiç düşünmemişti ve çöken mezardan sağ çıktıkları için Kuzey Koreli kıza minnettardı. Eun-mi ise teşekkürleri cevapsız bıraktı. Tehlike sona ermemişti. Zemin hâlâ titriyor ve altlarında yer değiştiriyor, uzakta alevler yükseliyordu.

Spencer arkasına bakınca dağın alev püskürttüğünü görmüştü. Bütün çatlaklardan yağlı bir duman çıkıyordu. Gerald'a bakınca adamın bu kadar yaşlı ve kırılgan görünmesine çok şaşırdı. Ama durup iyi olup olmadığına bakacak zamanları yoktu, cip engebeli arazide ilerlemeye devam etti ve Spencer yine düşmemek için koltuğuna sıkı sıkı tutundu.

Yanan çalıların ve etrafa saçılan enkazın içinden geçip karanlıkta ilerlediler ve sonunda patlamalar uzakta kaldı. Soğuk Çin kışı yüzünden battaniyelerine sarınmak zorunda kaldılar. Yüzlerini uyuşturan sert rüzgâr hayatlarını kurtardı çünkü kimyasal silahlardan çıkan ölümcül klorin, sarin ve fosgen gazlarını Kuzey Kore'de tutuyordu.

Ve Dandong'a uzun yolculukları başladı.

Eun-mi aracı altı saat boyunca hiç mola vermeden sürdükten sonra başı öne düşmeye başladı ve Gerald durmasını söyledi. Kızın bir şeyler yediğinden emin olduktan sonra direksiyonu Gerald devraldı ve kız uyudu. Sonrasında, her dört saatte bir değiştiler. Spencer sadece arkada oturup tepedeki yıldızlara bakıyordu.

Dağ yolunu geride bıraktılar, şimdi etraflarını kuşatan kırsal kesim karanlık ve ıssızdı. Spencer bir ara uykuya daldı. Uyandığında dünya soğuk ve griydi. Tepelik arazi göz alabildiğine uzanıyordu. Taş tepeler ve küçük vadilerin arasında yer yer çıplak ağaçlar göze çarpıyordu. Yaşayan başka bir canlıya rastlamadılar. Bu boş ve ıssız tepeleri geride bırakmaları biraz zaman aldı. Öğleden sonra uzakta ilk binalar görünmeye başladı ve sabanla sürülmüş tarlaları gördüler. Sonunda engebeli arazi yerini düzgün bir yola bıraktı ve birkaç kilometre boyunca bir boru hattının yanından ilerlediler. Sonrasında elektrik direkleri göründü ve tellerin vızıltısı yolculuklarının yeni arka plan müziği oldu.

Spencer tekrar uykuya dalmış olmalıydı çünkü Gerald birden frene basınca yerinden fırladı.

Çocuk gözlerini kırpıştırdı ve ovuşturdu. Hâlâ hiçliğin ortasındaydılar ve yine bir tuvalet molası verdiklerini düşündü. Sonra Gerald ve Eun-mi'nin çalıların ardındaki bir elektrik direğine baktıklarını gördü. Kafesli kulenin tepesinde, güç hatlarının üçgen kolların içinden geçtiği yerde, koyu renkli yumurta kümeleri göze çarpıyordu. Her birinin çapı bir metre civarındaydı ve devasa siyah inciler gibi yusyuvarlaktılar. Altlarında ise yapışkan iplerle havada duran bir inek leşi duruyor, hayvanın bacakları havada sallanıyordu. Yumurtalardan her ne çıkacaksa ilk yemekleri bu olacaktı ve bu görüntü dünyanın artık doğal olmayan korkunç şeylerle dolu olduğunu hatırlattı.

Gerald aracı düşünceli bir biçimde sürmeye devam etti. Eun-mi yola daha ihtiyatlı gözlerle bakıyor ve tüfeği kucağında hazır bekliyordu. Spencer yumurtaları nasıl bir varlığın bıraktığını düşünmemeye çalıştı. Şimdi o yaratığın nerede olduğunu veya dışarıda ondan kaç tane olduğunu bilmek istemiyordu.

Gündüz yerini geceye bıraktı. Eun-mi yine direksiyonun ba-

şındayken tepeden ilk sesler geldi. Yukarıda, karanlığın içinde, büyük yaratıklar gaklıyor ve ciyaklıyordu. Spencer deri kanatlarını çırptıklarını duyabiliyordu ve koltuğuna sindi. Birden pis kokulu bir hava akımı hissettiler ve bir şey üzerlerine doğru inişe geçti. Gerald AK-47'yi kaldırıp karanlığın içine ateş etti.

Spencer silahın ateşlenmesiyle aydınlanan karanlığın içinde korkunç ve boynuzlu bir kafa gördü. Gözleri birer fener gibiydi ve otomatik silahın ateşiyle aydınlandı. Geniş ağzında sıra sıra keskin dişler vardı, bu dişler parçalamak ve çiğnemek için tasarlanmıştı. Yaratığın yarasa kanatlarının genişliği cipin iki katıydı.

Korkunç bir çığlık geldi ve koku uzaklaştı. Yaratığın manevra yaparak ciyakladığını fark ettiler. Sonra, karanlığın içinde, görünmeyen diğer yaratıklar ona saldırdı. Gökyüzünde vahşi bir katliam yaşanırken Eun-mi aracı daha da hızlandırdı.

Gece başka bir olay yaşanmadı ama dört bir yandan, uzaktan gelen sesleri duydular.

Bu korkunç sesler ancak gün doğmaya başlayınca kesildi.

Issız kırsal kesim arkalarında kalmıştı. Çiftliklerin ve köylerin sayısı arttı. Yalu Nehri sol taraflarında parıldıyordu. Köy evlerinin yerini beton binalar almaya başladı ve zengin Dandong şehri gün ortasında göründü.

Sokaklar sessizdi. Trafik yoktu ve sessiz gökdelenlerin arasından geçerken neler olduğunu merak ettiler. Valelenenler kitabın dünyasında olmadıkları zamanda normal hayatına devam ederdi. Yol tabelalarını takip ederek havaalanına doğru yöneldiler. Havaalanı şehrin diğer tarafındaydı ve bir süre sonra ne olduğunu anladılar. Yol araçlarla ve yürüyen insanlarla doluydu, hepsi yanlarına eşyalarını almıştı. Büyük bir kısmı *Dans Eden Valeler*'deki karakterler gibi giyinmişti, yürürken bile başlarını ileri geri sallıyor, şeytani kitabın sayfalarını okuyorlardı.

Bu bir göçtü ve sanki bütün nüfus bir yere gidiyordu ama bunlar geride kalanlardı. Diğerleri tren istasyonlarına veya otobüs terminaline gitmiş, Beijing'e doğru yola çıkmıştı çünkü buradaki havaalanından her gün sadece birkaç uçak kalkıyordu.

Cip ile daha fazla ilerlemelerine imkân yoktu, araçlar kıpırdamıyordu. Eun-mi yolun geri kalanını yürümelerini tavsiye etti ve Gerald onayladı. Kız adama ve Spencer'a birer tüfek verdi, içinde bombaların olduğu çuvalı ve rulo yapılmış bir battaniyeyi yanına aldı.

Gerald, "Saçmalama!" diye itiraz etti. "Havaalanında yaklaşabilsek bile bunlarla bizi içeri sokmazlar. Onları burada bırak."

Eun-mi dinlemedi, Gerald ve Spencer göz göze geldi. Kız aşırı inatçı ve kararlıydı, onun yüzünden ya yakalanacaklar ya da başlarına daha kötü bir şey gelecekti.

Spencer birbirini itip kakan kalabalığa baktı ve bunun amacını anlayamadı. Buradan geçmeleri imkânsızdı.

"Bence pes etmeliyiz," dedi. "Başka bir yolu var mı? Deneyebileceğimiz başka bir yer?"

Eun-mi, "Başka yol yok!" dedi. "Bu tek şansımız. Beni takip edin."

Gerald, "Unutma," diye uyardı. "Bizim bunun bir parçası olmamız gerekiyor. Bizi ele verecek bir şey yapma veya söyleme. Birisi kitabı överse sen de ona katıl ve inandırıcı ol."

Kız cevap vermedi ve kalabalığın arasına daldı. Öfkeli sesler yükseldi ama Çinliler kızın üniformasındaki kartı görünce öfkeleri yok oldu ve yerini heyecan aldı. Maça Kızı Valesi buradaydı, hemen arkasından da Sinek Valesi ile Karo Kralı geliyordu! Alkışladılar ve tezahürat yaptılar, sarayın asillerini saygıyla selamladılar.

Haber hemen bekleyen arabalar ve insanlar arasında yayıldı.

Eun-mi insanlar iki yana sıkışıp ortada kendilerine yol açınca daha da şaşırdı.

Dönüp Gerald ve Spencer'a baktı.

"Acele edin," dedi.

Spencer gözlerini kovboy şapkasıyla gizledi.

Bir saat sonra kendilerini havaalanının ana binasında buldular. İçerisi çok kalabalıktı ama güvenlik yoktu. Binlerce insanın uçakta bir yer bulmak için birbiri ile mücadele ederken çıkardığı gürültü dayanılmazdı. İçeride o kadar çok insan vardı ki, yeni gelen asillere saygı göstermeye çalışsalar da asillere bir yol açmakta zorlandılar.

Gerald uğultu yüzünden, "Tanrı aşkına, neler oluyor?" diye bağırdı.

Eun-mi kafasını kaldırdı ve cevap bütün dev ekranlardaydı.

Ekranlardaki neşeli bir yüz, "Evet, Noel arifesine ve *Barışa Karşı*'nın çıkmasına sadece iki gün kaldı!" dedi. Ekrana kar ve ışıklarla süslenmiş yapay ağaçlar geldi, arkada da neşeli bir Noel şarkısı çalıyordu.

"Hâlâ kararsızsanız, sizin neyiniz var? Siz anormal misiniz? Buraya gelip bu gri diyarın en büyük kutlamasına katılmak için son şansınız. Geride kalıp her şeyi TV'den seyretmeyin; İngiltere'ye gelin ve misafirimiz olun! Her şeyi deneyileyin. Beyaz Şato'nun replikasını görün! Kutsal Büyücü'nün Sarayı'nı görün. Pazar yerindeki ürünlere bakın. Ozanların müzikleriyle dans edin. Yeniden inşa edilmiş Gümüş Metelik'te yemek yiyin ve hayatınızın en görkemli gecesini yaşayın. Daha neyi bekliyorsunuz? Bir uçağa atlayın ve buraya gelin. Herkes davetli. Hayatınızın seyahatine çıkın. Bu, kaçırılmayacak bir fırsat. *Barışa Karşı* çıkmadan önce bütün şenlikleri gölgede bırakacak son bir şenliğe katılın."

Ekrana dünyanın dört bir yanındaki hava alanları geldi, insanlar uçaklara binmek için güvenlik bariyerlerini aşıyor, valiz bantlarında ilerliyor ve pistlerde koşuyordu. Grotesk ve çılgın bir görüntüydü.

"Dört bir yandaki hava alanları ağzına kadar doldu ve bütün uçaklarda sadece ayakta yer kaldı –çekil kenara, Büyükbaba! Koltukların üzerindeki dolaplara dikkat edin, bebekleri oraya koyuyorlar! Uzun kuyruklar moralinizi bozmasın, buraya bir şekilde gelin; gemiyle, trenle... Unutmayın, tüm ulaşım bedava ve bu Kutsal Büyücü Ismus'un size bir hediyesi. Neden hâlâ bekliyorsunuz? Bir şeyler yapın, yamaç paraşütü veya sıcak hava balonu bile olur, İngiltere'ye gelin. Bu da neyin nesi? Evet, kızlar pedal çevirmeye devam edin, Kent'te görüşürüz!"

Görüntüye en son Miami Plajı'nın açıklarında deniz bisikletinde pedal çeviren iki yaşlı teyze geldi, sırıtıyor ve el sallıyorlardı. Atlantik'e doğru ilerlerken buruşmuş ellerinde *Dans Eden Valeler*'in birer kopyası vardı.

Sonra ekranı parlak ve büyük harfler doldurdu, bir anons yapıldı. "Sadece iki gün kaldı, sadece iki, sonra..."

Harfler yeşil ve kırmızı ışıklarla parladı.

YARATIKTAN KAÇIN

Sonra video en baştan başladı.

Gerald, "Düşündüğümden daha az vaktimiz var," dedi. "Austerly Fellows her ne planlıyorsa bunu Noel Arifesi'nde yapacak."

Spencer, "Oraya gidecek vaktimiz var mı?" diye sordu. "Hatta oraya gidebilecek miyiz?"

Gerald etraflarını kuşatan sabırsız ve sinirli insanlara baktı. "En azından şansımızı denemeliyiz!" dedi.

Eun-mi, "Bu taraftan!" dedi. Çıkış kapılarından birine yöneldi. "Sen çok yaşlısın, çok yavaşsın!"

"Bu benim için yeni bir haber değil, tatlım. Söylediğin iki şeyin de farkındayım, hem de uzun süredir."

Bir sonraki uçağa binmelerini sağlayan şey Dandong'da kalan son asiller olmalarıydı. Gerald kimse açık açık taşıdıkları silahları sorgulamayınca çok şaşırdı. Güvenlik veya pasaport kontrolü yoktu. Dünya son deliliğe bir adım daha yakındı.

Uçağa binince videonun abartılı olmadığını anladılar, gerçekten de sadece ayakta yer vardı. İş çıkış saati Londra metrosuna binmek gibiydi. İnsanlar koridoru doldurup her köşeye sıkışırken ağırlık ve güvenlik talimatları hiçe sayılıyordu. Uçakta yüksek numaralı olanlar vardı, dokuzlar ve onlar, şövalyeler ve saray hizmetkârları bir aradaydı. İçlerinde asillerin olduğunu öğrenince hemen yer verdiler.

Gerald yüzüne asık suratlı bir kral ifadesi takındı ve verilen üç yeri kabul etti. Spencer kendisini camdan kanada bakarken buldu. Gittikçe ağırlaşan uçağa hayal kırıklığıyla göz gezdirdi ve kovboy şapkasını daha sıkı kavradı.

Spencer, "Çok fazla insan var," diye tısladı. "Bu uçak kalkamaz ya da kalksa bile gökyüzünde fazla kalamaz. Bu dağdan çıkıştan bile kötü. En azından orada anında ölecektik. Bu delilik. İnmek istiyorum! Çok ciddiyim, ben iniyorum!"

Yerinden kalkmak istedi ama Gerald çocuğu koltuğa oturttu.

Yaşlı adam, "Sessiz ve sakin ol," dedi. "Olay çıkarırsan işimiz biter."

Eun-mi tüfekleri, el bombalarını ve battaniyeyi yukarıya yerleştirirken, "Sen bir bebeksin," dedi.

Çocuk endişeyle, "Eee... sadece mantıklı biriyim," dedi. "Bu delilik. Hepimiz bu ölüm tuzağında hayatımızı kaybedeceğiz.

Gökyüzünden düşeceğiz, bu da ölmenin yolları içinde arzulamadıklarım listesinin başında bir yerde."

Gerald öfkeyle, "Spencer," dedi. "Başka alternatifimiz yok. Bu eve dönmek için son şansımız ve uçağa binmemiz bile bir mucize. Bu uçaktan inmeye çalışırsan herkes bir anormal olduğunu anlar ve seni parçalarlar. Bu, senin ölmenin yolları listende tam olarak nerede?"

"Hemen hemen aynı yerde! Bir şeye inanıyor olsaydım şimdi deli gibi dua ederdim."

Gerald çocuğu rahatlatmak için gülümsedi. "Tabii ki bir şey var," dedi. "Ve Tanrı'dan veya siyah cübbeli iki yüzlülerden bahsetmiyorum. Hayatım boyunca o insanlar benden nefret etti. Hayır, daha büyük bir şey var ama o kadar büyük ve harika bir şey ki bir kitabın içine sıkıştırılıp insanları birbirine düşürecek bir şey değil."

"Nasıl böyle düşünebiliyorsun? Demek istediğim, onca şeyden sonra?"

Yaşlı adam gülümsedi. "Bu yüzden daha eminim. Şimdi burnumuza kadar karanlığa battık, Spence, ama bir yerlerde büyük bir ışık yoksa karanlık da olmazdı. Evelyn hep böyle derd–" Cümlesini yarıda kesti ve gözlerini ovaladı. Neden kendisini rahat bırakmıyordu?

Eun-mi yüzünü ekşiterek "Yine peri masalları," dedi. "Çocuğa böyle yalanlar söylememelisin. Batı'nın bu hastalığa bulaşmasının ve ülkemi de bulaştırmasının sebebi bu. Neden hep sizin yüzünüzden acı çekmek zorundayız?"

Gerald kızı umursamadan, "Derin derin nefes al ve rahatla, düşünceleri zihninden uzaklaştır," dedi. "Kendini daha fazla strese sokma."

Spencer şapkasını göğsüne bastırdı ve pencereden dışarı baktı. Gördüğü şey daha da kötüydü. İnsanlar kanatlara tırmanıyor ve

kalkışı bekliyordu. Gerald'a döndü, adam kendi kendine neşeli bir şarkı mırıldanıyordu.

"Sen bunu?.."

Yaşlı adam başıyla onayladı ama yapabilecekleri bir şey yoktu. "Muhtemelen iniş takımlarına tutunanlar da vardır," dedi. "Ve kargo kısmına girenler veya kuyruğa tutunanlar."

Eun-mi soğuk bir pratiklikle, "Düştüklerinde uçak hafifler," dedi. "Bu iyi."

Gerald tartışmamak için dilini ısırdı ve Spencer pencereyi şapkasıyla kapattı.

Uçak piste çıkmaya başladı. Sonra hızlandı ve kalktı. Koridordaki insanlar birbirlerine ve koltuklarda oturanlara çarptı. Spencer uçak yükselirken dişlerini sıktı. İşte bu kadardı.

Havada yarım saat geçirdikten sonra, koltuklarında oturanlar kitabı okumaya dalınca, kafasını kaldırıp etrafına bakındı.

Kanat boştu, geride sadece yalnız bir figür vardı, sıfırın altındaki sıcaklıklara rağmen kanada tutunmaya devam ediyordu. Spencer adamın ellerindeki ve saçlarındaki buzları gördü. Adam ölmediyse de yakında ölecekti. Sonra adamın donmuş parmaklarından biri koptu ve adam kayarak bulutların içinde gözden kayboldu. Spencer hemen pencereyi şapkayla kapattı.

Gerald yumuşak bir ses tonuyla, "Biraz uyumaya çalış," dedi. "Eve döndüğümüzde gücüne ihtiyacın olacak. En kötüsü henüz yaşanmadı."

GMT öğleden sonra 5'te, yaklaşık on iki saat sonra, uçak Stansted'e indi. Karanlık Aralık gökyüzü dört bir yandan gelen uçaklarla doluydu. Biri iner inmez bir diğeri inişe geçiyordu. Havaalanını çevreleyen tarlaların yedisinde düşen uçakların enkazı yanıyordu. Spencer şimdiye kadar durumu iyi idare ettiklerini

düşündü. İngiltere'deki bütün hava alanlarında ve pistlerde felaketler yaşanmıştı. Heathrow'da iki pist alev alev yanan iki uçak enkazıyla kapanmıştı. Ve uçaklar hâlâ inmeye, siyah dumanın içine dalmaya devam ediyordu. Patlamalar ardı ardına geliyor ve gecenin aç yaratıkları düşen uçakların civarında toplanıp alevlerin sönmesini bekliyordu.

Spencer bunu başardıklarına inanamıyordu ve asfalta adım attığında neredeyse eğilip yeri öpecekti. Ama Eun-mi önden yürüyor, diğer yolcuları bir kenara itiyordu. Bir omzunda bomba dolu çuval ve diğerinde otomatik silahı vardı, kolunun altına da rulo battaniyeyi almıştı. Burada da güvenlik veya gümrük olmadığını fark ettiler. Bütün kapılar açıktı ve *Dans Eden Valeler*'in hacıları şehre akıyordu.

Eun-mi, "Yeni şato ne kadar uzakta?" diye sordu. "Bu Kent dedikleri yer nerede?"

Gerald, "Arabayla birkaç saat uzakta," dedi.

"Demek bir araca ihtiyacımız var."

Bu, düşündükleri kadar sorun olmadı. Ana girişten dışarı adım attıkları anda yolda bekleyen özel araçları gördüler. Yetmiş tanesi ardı ardına sıralanmıştı ve binlerce insan araçlara binmeye çalışıyordu. Hizmetkâr ve uşak kıyafeti giymiş İngilizler düzeni sağlamaya ve insanları kuyruğa sokmaya çalışıyordu ama yeni gelenlerin heyecanı yüzünden bunu yapmak biraz zordu.

Eun-mi en yakındaki kuyruğa girmeye hazırlanırken Gerald'ın geride kaldığını ve Spencer'ı uzaklaştırdığını gördü.

Sinirlenerek "Gidiyoruz!" diye bağırdı. "Otobüse binin."

Yaşlı adam başını iki yana salladı. "O tarafa gitmiyoruz," dedi. "Otobüsle değil."

Eun-mi, "Buraya gel!" diye emretti. Elini tehditkâr bir biçimde silahına attı.

Gerald, "Ah, yapma," dedi. "Bizi şimdi vuramazsın. Sen otobüse bin ve sana bol şanslar dilerim, gerçi bugünlerde şansın ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Ama gerçekten diliyorum."

Eun-mi kaşlarını çattı ama silahını kullanmadı.

Arkasına dönerken öfkeyle, "Sen yaşlı bir aptalsın," dedi. Kuyruğu takip etti.

Gerald, "Çok bayat haberler veriyor," dedi.

Spencer, "Gitmesine sevindim," dedi. "Hiç pes etmiyor."

Gerald, "O soğuk ve ağırbaşlı bir kız," diye şarkı söylemeye başladı.

"Sence kardeşini bulacak mı?"

"Sanmıyorum. Küçük Nabi şimdi bu kargaşanın tam ortasında. Eun-mi'nin Austerly Fellows ve maiyetinin yanına yaklaşmasına izin vermezler. Kararlı olabilir ama bu yetmez. O yerin birkaç kilometre yakınına bile girebileceğini sanmıyorum. Kent yollarındaki trafik her zamankinden kötüdür. Dünyanın yarısı buraya geliyor. Birkaç gün otobüste bekler, gerçi yarından sonra birkaç günün anlamı kalmayacak."

"Ama sence biz başarabilir miyiz?"

Gerald omzunu silkti. "Çok aptalca bir fikrim var, hepsi bu, ama bazen en aptal fikirler işe yarar."

"Umarım Maggie ve diğerleri iyidir."

"Şimdi sadece sen ve ben varız, Spence."

"Onlara yardım edemeyiz, değil mi? Demek istediğim, şimdi buradayız. Her şeyin sonunda. Sonrasında onlarla birlikte olacağız, değil mi?"

Gerald, "Eğer olabilirsek," dedi. "Olabilirsek. Şimdi yapmamız gereken başka bir şey var."

Kalabalık park yerinden çıkıp başka bir ulaşım yöntemi aradılar. Araba parkı yakındaydı ama o kadar uzağa gitmeleri ge-

rekmedi. Düzinelerce havaalanı taksisi terk edilmişti. Şoförleri günler önce otobüslere binmişti. Araçların hiçbiri kilitli değildi ve anahtarları üzerlerindeydi.

Spencer, Gerald'ın yüzündeki şaşkınlığı görünce, "Suç yok," diye açıkladı. "Hırsızlık yok, kapkaç yok, cinayet yok, uyuşturucu yok."

"İnsanlık yok."

Tüfeklerini arka koltuğa koyup bir araca bindiler ve Spencer radyoyu açtı.

Bütün istasyonlarda aynı mesaj veriliyor, aralarda neşeli Noel şarkıları çalıyordu. Yılın bu zamanı için ürkütücü bir yayındı.

"İnanabiliyor musun? Noel'den önceki geceye sadece bir gün kaldı ve muhteşem *Barışa Karşı* yayınlanacak! Düşündükçe heyecanlanıyoruz. Kent şimdi ağzına kadar dolu ama her zaman birkaç kişi için daha yer vardır. Burada değilseniz, neden? Kaçırmayın! Gelip gösteriye katılın. Eğlence yeni başlıyor ve yakında Yaratıktan Kaç oynayacağız. Neyi bekliyorsun?"

Sonra Boney M bir Mary'nin erkek çocuğu ile ilgili şarkı söylemeye başladı. Gerald yüzünü buruşturdu ve radyoyu kapattı. Dikiz aynasını düzelten Gerald parktan çıkmaya hazırlandı.

Spencer araç hareket etmeyince, "Sorun nedir?" diye sordu. Sonra Gerald'ın yüzündeki şaşkınlığı gördü.

Gerald arkasına döndü ve Spencer de arabanın yanından dolaşıp şoför kapısının önünde duran figürü gördü.

Tanıdık bir ses, "Ben sürüyorum!" dedi.

Ve işte Eun-mi, savaşmaya hazır ve öfkeli, çatık kaşlarıyla karşılarındaydı.

Yaşlı adam pencereyi açarken, "Bizi hemen özledin mi?" diye sordu.

Kız, "Çok kalabalık, yeterince otobüs yok," dedi. "Çok uzun sürer. Böyle daha iyi."

Gerald neredeyse bir kahkaha atacaktı. Hepsi koca bir yalandı. Yabancı bir ülkede yalnızdı ve tüm cesaret gösterisine rağmen genç bir kızdı. Ama korktuğunu asla belli etmezdi, Gerald bu yüzden konuyu uzatmadı.

"Evet, haklısın," dedi. "Bin ama ben sürüyorum. Nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrin yok."

Kız bu mantığı kabul etti ama arkaya geçmeyi reddetti. Spencer gözlerini devirdi ve homurdandı, sonra indi ve arkadaki her zamanki yerini aldı.

Gerald yola çıkarken Eun-mi, "Yeni şatoya," dedi.

Yaşlı adam bir şey söylemedi. Önce gitmeleri gereken başka bir yer vardı.

Ve Spencer uykuya daldı, başını cama dayadı ve sokak lambalarının kehribar renkli ışıkları yüzüne vurup geçti. Benzin almak için terk edilmiş bir garajda durduklarında bile uyanmadı ve Gerald eksilen erzakı tamamladı. Uzaktan gelen korkunç çığlıklar bile Spencer'ı uyandırmadı. Bu sesler artık sıradışı değildi. Farkında olduğu tek şey yaratıkların yakında olmadığıydı.

Bir saat sonra, uykuya tekrar dalmak istese de artık dalamayacağını biliyordu ve doğrulup kafasını kaşıdı.

Artık sokak lambaları yoktu. Ana yolları geride bırakıp kırsal kesimde bir yola girmişlerdi. Yolun iki yanında çalılar vardı. Burası zifiri karanlıktı ama Spencer nerede olduklarını merak etmedi. Eun-mi ile Gerald tartışıyordu.

Yol boyunca ters yönde ilerleyen bir sürü aracın yanından geçmişlerdi ama kendi şeritleri tamamen boştu. Başka hiçbir araç bu yöne gitmiyordu. Kuzey Koreli kızın şüpheleri arttı ve sonunda dayanamayıp Gerald ile yüzleşti.

"Bu yol değil!" dedi. "Nereye gidiyoruz? Beni şatoya götür!"

Artık rol yapmanın faydası yoktu ve Gerald homurdandı.

"Evet, bu yol Kent'e giden yol değil," diye itiraf etti. "Önce yapmamız gereken daha önemli bir iş var."

Kız duyduklarına inanamıyordu. Bundan daha önemli ne olabilirdi?

Öfkeyle, "Aracı durdur!" diye bağırdı. Yumruğunu torpidoya geçirdi. "Dön. Şatoya gitmeliyim! Dur!"

Gerald, "Oraya zaten gideceğiz," dedi. "Hâlâ vaktimiz var–"

Cümlesi yarıda kesildi. Eun-mi silah çekmiş ve namluyu başına dayamıştı. Çelik gibi sert bir ses tonuyla, "Yaşlı adam. Dediğimi yap yoksa ateş ederim," dedi.

Gerald gaza bastı ve araç karanlık yolda daha da hızlandı.

Gerald, "Bunu yaparsan, tatlım," dedi. "Araç bir takla atar ve kendimizi yolun kenarında buluruz, ölürüz veya ölmeyi bekleriz."

Eun-mi, "Ateş ederim!" diye söz verdi.

"Küçük Nabi'yi tekrar görmek istiyorsan o aptal silahı kaldır. Güven bana, bize yardımı olabilecek bir yere gidiyoruz."

"Aracı durdur!"

"Arzu ettiğim yere varana kadar olmaz."

"Dur! Yoksa ateş ederim!"

Spencer, "Aptal olma!" diye bağırdı.

Gerald, "Neredeyse geldik," dedi.

Eun-mi farların ışığı altında akıp giden yola baktı. Her geçen saniye arzuladığı yerden uzaklaşıyordu. Buna izin veremezdi.

Son bir kez, "Aracı durdur!" diye emretti.

Kızın yüzü taştan bir maske gibiydi. Adam neden dediğini yapmıyordu? Boş tehditler savurmazdı ve adam da bunu biliyordu. Bunu kendisi istemişti; adama yeterince şans vermişti. Hatta fazlasını vermişti.

Kazaya kendini hazırlayan Eun-mi tetiği çekti.

Spencer, "Hayır!" diye haykırdı.

Ama kulakları sağır eden patlama gelmedi, sadece bir tıkırtı duyuldu.

Gerald bir kaşını havaya kaldırdı. "Bunu gerçekten yapıp yapmayacağını merak ediyordum," dedi. Sesinde hayal kırıklığı vardı. "Bu safhayı geride bırakmış olmayı isterdim ama bırakmamışız. Sen uçakta uyuklayınca ben de silahının mermilerini boşalttım."

Spencer şaşkınlıkla, "Onu gerçekten vuracaktın!" diye bağırdı. "Onu öldürecektin! Sen kafayı yemişsin! Senin bütün ülken kafayı yemiş! Neden manyak liderinizi ve çılgın generallerinizi vurup kendine bir iyilik yapmıyorsun?"

Sözcükleri kızın üzüntüsünü ve suçluluk duygusunu körükledi, Eun-mi'nin aklına babası geldi. Şimdi her şey yüzeye çıkıyordu ve sonunda kontrolünü kaybetti. Bir çığlık atarak arkasına döndü ve Spencer'ı gömleğinden tutup kendine çekti. Sonra diğer kolunu geriye atıp çocuğun yüzüne bir yumruk attı.

Gerald frene bastı. Araç yolda savruldu ve Eun-mi dengesini kaybedip başını ön cama vurdu.

Gerald, "Sen iyi misin, Spence?" diye sordu.

Spencer arka koltuktan doğruldu. "Onu buraya at," dedi. Çok öfkeliydi. "Artık ona ihtiyacımız yok. Ondan kurtul, bize bir faydası yok, bizi öldürecek, artık çığırından çıktı."

Gerald kenara çekti ve ağaçlarla çalıların arasına girdi. Burada aydınlatılmamış bir patika farların erişemeyeceği karanlığa doğru uzanıyordu. Motoru durdurdu ve araçtan indi, tüfeklerden birini ve bomba çuvalını aldı.

Eun-mi nefes nefeseydi ve başarısız olduğu için çok kızgındı, ön cama vurduğu başının ne kadar acıdığını belli etmemeye kararlıydı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Aracın diğer tarafına dolaşan Gerald'dan bakışlarını ayırmadı.

Gururla, "Ben inmem," dedi. "Ben General Chung Kang-dae'nin kızıyım, yere çömelip vurulmayı beklemem. Cesaretim varsa beni olduğum yerde öldürürsün, yaşlı adam."

Gerald, "Keşke bunun kulağa ne kadar komik geldiğini bilseydin," dedi. "Şimdi melodramı bırak. Biz burada sizin gibi insan öldürmeyiz ama artık sana eskisi kadar güvenmediğim için Spence'i seninle yalnız bırakamam. Dışarı çıksan iyi edersin, böylece Spence kapıları kilitleyebilir."

Çocuk, "Eee... ne?" diye sordu. "Neler oluyor?"

Gerald, "Geldik, Spence," dedi. "Buraya kadar. Şimdi biraz yürümem gerekecek. Senin arabada güvende olmanı istiyorum. Bir saate kadar dönmezsem buradan hemen uzaklaş."

Spencer şaşkınlıkla başını iki yana salladı. Gerald kendisini durduramadan araçtan indi.

Öfkeyle, "Bunu kendi başına yapmana izin veremem!" dedi. "Birlikte çok fazla şey yaşadık. Seninle Butch ve Sundance gibiyiz."

Gerald neredeyse gülecekti. "Bana 'Butch' dediğin için teşekkür ederim ama anlamıyorsun. Bu yer çok tehlikeli."

"Ne? Neredeyse beynimin dışarı çıkarılmasından daha mı tehlikeli? Patlayan bir dağdan kaçmaktan daha mı tehlikeli? Tepemizde kanatlı yaratıklar uçarken araç sürmekten daha mı tehlikeli? Tıka basa dolu bir ölüm tuzağına binmekten daha mı tehlikeli? Jangler ve o pis muhafızların kontrolündeki esir kampında tutsak edilmekten daha mı tehlikeli? Nasıl bir şey bunlardan daha tehlikeli olabilir? Burası neresi? Tanrı aşkına, biz neredeyiz?"

Gerald, "Suffolk," dedi. "Felixstowe'un birkaç kilometre dışındayız. Bu yolun sonunda Austerly Fellows'un aile evi var, bütün bu şeytani ve korkunç planlar orada başladı."

16

Spencer söyleyecek söz bulamadı. Çıplak dallar ve çalılar kıpırdıyordu ama hiç rüzgâr yoktu.

Gerald, "Bu yüzden, evlat," dedi. "Arabaya dön, orada bekle."

Spencer tedirgin gözlerle etrafına bakındı.

"Mümkün değil," diye reddetti. "Seninle geliyorum. Arkadaşlar böyle yapar."

"İçeride neler olabileceğiyle ilgili hiçbir fikrin yok!"

"Senin var mı? Gördün mü? Bu tıpkı Butch ve Kid'in uçurumdan atlaması gibi. Çok uzun süredir bilinmeyenin içine atlıyoruz. Şimdi neden duralım? Ayrıca, burada otursam korkunç şeyler hayal ederek kendimi delirtebilirim. Öylesi yüz kat daha kötü."

Gerald itiraz etmeye hazırlanırken Eun-mi araçtan indi.

"Ismus burada mı yaşıyordu?" diye sordu. Etrafına bakındı ve az önce ikisini de öldürmeye çalışmamış gibi görünmeye çalıştı.

Gerald, "İleride bir ev var," diye tekrarladı. Patikayı işaret etti. "Artık burada yaşamıyor ama burada büyüdü."

"Buraya neden geldik?"

Gerald etrafına bakındı ve sesini iyice alçalttı. "Çünkü bu evin içinde işimize yarayacak bir ipucu veya bir sır olabilir. Ufak tefek bir şey bile olsa bir şeye ihtiyacımız var."

Spencer şüpheyle, "Neye yarayacak?" diye sordu.

Eun-mi, "Düşmanı yenmeye," diye cevap verdi.

Gerald, "Hemen havaya girme," diye uyardı. "Austerly Fellows artık yenilmez. En büyük ümidimiz dostlarımızı ve kardeşini bulmamızı sağlayacak bir şey olabilir. Burada işe yarar bir şey olmalı."

Eun-mi bunu bir süre düşündükten sonra başıyla onayladı. "Ben tüfeğimi alayım," dedi.

Spencer, "Olmaz!" diye bağırdı. "Sen eline bir daha dolu bir silah almayacaksın! Yaptıklarından sonra kelepçelenmen gerek!"

Kız sırıttı. "Yap!" diye meydan okudu. Ellerini kelepçelemesi için öne uzattı. "Bileğini büküp boynunu kırmam iki hamlemi alır. Sonra bir tüfeğim olur."

Spencer alarma geçerek geri çekildi. "Gördün mü?" diye haykırdı. "Bu kız kuduz! Onu arabaya kilitle! Bagaja tık veya ne yapıyorsan yap!"

Gerald sert bir ses tonuyla, "Bayan Chung!" dedi. "Size medeni davranılmasını istiyorsanız siz de öyle davranmak zorundasınız. Spencer'ı korkutmayı bırak. Sen eklenmeden de başımızda yeterince sorun var. Şimdi, muhtemelen çok aptalca bir şey yapıyorum ama... al."

Spencer adamın elindeki AK-47'lerden birini uzattığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Adam, "Sadece unutma," diye hatırlattı. "Senin bize, bizim sana ihtiyaç duyduğumuzdan daha fazla ihtiyacın var. Sana güvenip bunu veriyorum, daha fazla sorun çıkarma. Hep birlikte eve gireceksek, gerçi ben hâlâ bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum, sakin ve tetikte olmalıyız. Askeri eğitimin işimize yarayabilir."

Kız, "Kaç muhafız var?" diye sordu. "Bir strateji yapmalıyız."

Gerald omzunu silkti. "Varsa bile onların da herkes gibi güneye gittiğini ümit ediyorum," dedi. "Ama bizim endişelenmemiz gereken insan muhafızlar değil. Burada başka şeyler de olabilir."

Spencer, "Harika," dedi.

Gerald, "Keşke arabada kalsaydın," dedi.

"Mümkün değil. Butch ve Sundance, hatırladın mı?"

Eun-mi, "Gidiyoruz!" diye emretti. Öne çıktı. "Takip edin. Önden gideceğim!"

Gerald iç geçirdi. "Ve işte bu da Calamity Juche."

Spencer, "Veya Eun-mi Oakley," dedi.

Gerald zayıfça gülümsedi ve üzerinde otlar bitmiş patikada ihtiyatlı adımlarla ilerledi. Öndeki kız ürperince bunun sebebinin soğuk aralık havası olduğunu düşündü. Spencer bir parmağını boynunda gezdirdi. Sebebini bilmiyordu ama sanki yakası boynunu sıkıyordu.

Yaşlı adam, "Buraya bir daha geleceğimi hiç sanmıyordum," diye mırıldandı. Etraflarını kuşatan karanlık ağaçlara baktı. "Çocukken buradan çok korkardık. Yerel ürkütücü evden çok daha fazlasıydı. Bu korku gerçekti ve yaramazlık yapan çocukları aileleri burayla korkuturdu. Kafaya fırlatılan terlik veya Noel babanın hediyeleri söz konusu değildi: Bize bizi buraya bırakıp gideceklerini söylerlerdi. Zihinsel zalimlik böyle bir şey; ergenliğe kadar hepimizin yatağa işemesine şaşırmamak lazım."

"Neden? Burada ne oldu?"

"1920'ler ve 1930'larda Austerly Fellows burada her tür korkunç ayini yapıyordu. Okült topluluklar kuruyor ve kendine Açıların Piskoposu diyordu. Başka unvanları da vardı. Ahlaksız toplantılara dair söylentiler bütün ülkede dolaşıyordu ama çok sayıda güçlü adamı kontrolü altına aldığı için durdurulamadı. Yakındaki köylüler o malikânesindeyken kapılarını sürgüler ve sessizce dizleri üzerinde dua ederdi. Onun bir şeytan olduğunu söylerlerdi ve abartmıyorlardı ya da aşırı bağnaz değillerdi."

Duraksadı. Bir kızın alaycı kahkahasını mı duymuştu? Eun-

mi biraz ilerideydi ve arkasına dönmedi. Başı öne eğikti ve omuzları gergindi; tamamen görevine odaklanmış gibi duruyordu. Öyleyse neden gülmüştü? Bu kız çok garipti. Onu anlayabileceğini sanmıyordu. Kuzey Koreliler zaten garipti ama bu kız herhalde en gariplerinden gibiydi.

Sessizce, "Evet," diye devam etti. "Korkulan bir yerdi, insanların kaçındığı bir yerdi. Burada gizli hazineler olabileceği düşüncesi bile bizi cezbetmezdi. O zamanların doğaüstü Çernobil'i gibi bir şeydi."

Spencer, "Hazine?" diye sordu. Yeniden yakasını çekiştirdi. Neden bu kadar sıkıydı?

"Ah, evet. Burada verilen son partide Austerly Fellows ortadan kayboldu ve o partide ülkenin en zengin, en nüfuzlu insanları vardı. Paniğe kapılıp koşarak malikâneden kaçtıkları söylenirdi; ağaçların arasına dalmışlar ve koşarken değerli mücevherlerini düşürmüşler. Buraya hâlâ Işıltılı Orman diyenler bile var ya da vardı, *Dans Eden Valeler*'den önce."

Yaşlı adam derin bir nefes aldı ve gençken bu hikâyeden ne kadar etkilendiğini hatırladı. Ağaç dallarında süsler gibi asılı duran kolyeleri, küpeleri ve gerdanlıkları hayal ederdi. Çalıların arasına düşmüş bileklikleri düşünürdü. Buraya gelip bakmaya hiç cesaret edememişti; yoldan bu patikaya adım atmak bile büyük cesaret isterdi. Sadece en cesur çocuklar patikada birkaç adım atabilir ve arkadaşlarının saygısını kazanırdı.

Eun-mi beklenmedik bir biçimde, "Elmaslar ve safirler!" dedi.

Gerald, *ah, gerçekten de çok garip bir kız*, diye düşündü. *Batı Kapitalizminin parıltılı boncuklarının bu kızın hoşuna gideceğini kim tahmin edebilir? Belki de bize gülüyor.*

Spencer birden öksürdü ve tüfek elinden düştü. Geriye doğru sendeledi, görünmeyen bir güç tarafından çekildi. Şapka ka-

fasından düştü ve gırtlağını tırnakladı. Yakası nefesini kesiyordu. Bir çığlık atmak istedi ama sesi çıkmadı. Doktor Choe'nun ameliyat masasında yatmaktan bile kötüydü. Gömleğinin yakasını çekiştirdi. Boğazını sıktığını hissedebiliyordu. Sonra vahşice geriye doğru çekilince patikadan aşağıya kaymaya başladı ve duramadı.

Gerald yardıma koştu. Spencer çaresizce kollarını havada sallıyor ve yaşlı adamın ellerine uzanıyordu.

Gerald boşluğa doğru, "Onu bırak!" diye bağırdı. Çocuğun kafası üzerindeki boşluğa elini attı. "Onu..."

Tepedeki karanlığın içinde gri ve dumansı bir formu görünce cümlesi yarıda kesildi, dallardan ve çalılardan aşağıya uzanıyordu. Bulanık ve belli belirsiz bir şeydi ama genç bir kadına benzediğini görebiliyordu. Başı korkunç bir açıyla yana yatmış ve ölü gözleri pörtlemişti. Açık ağzından dışarı siyah ve şişmiş bir dil çıkıyordu. Boynunda bir ilmek oluşturan ip karanlığın içinde gözden kayboluyordu. Yakına girerken figür kollarını iki yana açtı.

Gerald, "Geri çekilin!" diye bağırdı. Sıcaklık birden düşünce nefesi ağzından buharlaşarak çıktı. "Tanrı adına, bizi rahat bırak!"

Sonra aynı kahkahayı duydu ve Eun-mi yanlarında bitti. Tüfeği yukarı doğrulttu ve etki şaşırtıcı oldu. Hayalet korkunç yüzünü kapattı ve hızla geri çekildi, rüzgârın dört bir yana savurduğu sis gibi ağaçların tepelerine kaçtı.

Spencer, Gerald'ın koluna tutunurken öğürdü ve nefes almaya çalıştı.

Çocuk tekrar konuşabildiğinde, "Teşekkürler," dedi.

Gerald, "Ben değildim," dedi. "Bayan Chung'du. Tek bir bakışı kötü ruhları kaçırmaya yetti."

"Bu kadar mı? Şimdi de hayaletler ile mi karşılaşacağız?"

"Austerly Fellows'un burada yaptığı şeylerden sonra, eski şarkıda dediği gibi: *Her Şey Olabilir.* Burada hayaletlerin yanı sıra aklına hayaline gelebilecek her şey ve daha fazlası olabilir."

Spencer'ın tüyleri diken diken oldu. Ama artık geri dönüş yoktu. Eun-mi'ye döndü ama kız çoktan yola koyulmuştu.

"Kıpırdayın, çocuklar!" diye seslendi. "Çok fazla vaktimiz yok."

Spencer, "Anlamıyorum," dedi. "Bunu nasıl yaptı? O şeyi nasıl kaçırdı?"

Gerald, "Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı. Çocuğu ayağa kaldırdı ve ağaçların tepelerine göz gezdirdikten sonra şüpheyle Eun-mi'ye baktı. "Ne zamandan beri bize *çocuklar* diyor? Ve *kıpırdayın* dedi."

Durup yerden Spencer'ın şapkasını aldığını gördüler. Şapkayı kafasına taktı ve arkasına döndü, tüfeğiyle resim çekilecekmiş gibi poz verdi.

Spencer, "Neler oluyor?" diye tısladı.

Gerald cevap veremeden kız tekrar kıkırdadı.

Kız, "Kusursuz bir şapka!" dedi. "Mükemmel bir ganimet!"

Spencer, Gerald'ın kolunu sıktı.

"Bu Eun-mi değil," diye tısladı.

Kız yavaşça döndü ve öne eğik şapkayı hafifçe kaldırarak göz kırptı. Yüz, kıyafetler General Chung Kang-dae'nin kızına aitti ama bu tanıdık hatları hareket ettiren kişilik bir başkasınındı.

Kız, "Tabii ki o değil, tatlılarım," dedi. Sırıtması her zamankinden fazla genişledi. "Ben daha eğlenceliyim. Sizi çok uzun süre karanlıkta bırakacaktım ama sır saklamak konusunda hiç iyi değilimdir. Bu kız ne kadar da sıkıcı biri. Arabayı kenara çektiğiniz anda sizi gördüm. Onun boyutunu denemek benim için karşı koyulmaz bir fırsattı. Biraz zor sığdım, siz ne diyordunuz?

Öncelikle, kolların benim arzu ettiğimden daha kısa olduğunu düşünmüştüm ama öyle değilmiş; bence tam oldular, siz ne dersiniz? Ve harika bacakları var!"

Kuzey Koreli üniformasının eteğini kaldırdı, parmak uçlarında yükselip bacaklarını inceledi.

"Gerçekten de harika bacaklar!" dedi. Eski tarzda bir dansa başladı. "Bunlarla saatlerce dans edebilirim."

Gerald sert bir ses tonuyla, "Sen kimsin?" diye sordu. "Sen nesin?"

Kız, "Bu kadar sıkıcı olma, tatlım," dedi. "Gardırobun yenilenmesi gerek, şimdi fakirlere yardım eden derneklerin dolaplarından farkı yok ve bu ayakkabılar... Önce kulüp ayakları olduğunu düşünmüştüm. Hiç öyle değiller!"

"Eun-mi nerede? Ona ne yaptın?"

Kız abartılı bir biçimde inleyerek "Çok aptal bir isim," dedi. "Anna May Wong veya Shanghai Lil'e ne dersiniz? Bunlar daha iyi. Mistik Uzakdoğu'dan egzotik bir çiçek."

"O Kuzey Kore'den geliyor ve adı Chung Eun-mi."

"Detaylar, tatlım, sıkıcı detaylar."

"Onu bırak."

"Bu kadar sıkıcı olmayın, sadece ödünç alıyorum, sonsuza kadar bende kalmayacak. Kız hâlâ burada. Ona zarar vermedim ama bu yüz birazdan çatlayabilir. Bu kız hiç gülümsemez mi? Buna nasıl katlanıyorsunuz? Kafasında bir şişlik var. Ona ne oldu? Siz yaramaz çocuklardan hangisi onu kafasına vurarak bayıltı? Ama sizi suçlayamam, güzel kızmış. Onu tanısaydım onu bir balkondan aşağı atardım. Tabii ki insan onun gibilerle çok fazla sosyalleşmez; çok sıkıcı olabiliyorlar."

Kıkırdadı ve kollarını açarak öne adım attı.

Hevesle, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi. "Estelle

Winyard, 1936'dan beri belirli bir ikamet adresi olmayan ve hiç evlenmemiş kız –ah, böyle söyleyince kulağa çok eski, fosil gibi geliyorum. Gerçi size karşı dürüst olduğumu söyleyemem. Beni duydunuz mu? Babam bir büyükbaş ya da en azından öyleydi. O Fellows denilen yaratık beni kızartıp hayatıma son verdiğinden beri çok fazla zaman geçti."

Spencer'ı sıcak bir biçimde kucakladı ve her iki yanağına birer öpücük kondurdu. Çocuk irkildi. Normalde duygusuz ve ifadesiz bir yüze sahip Eun-mi tarafından kucaklanmak rahatsız ediciydi. Bunu yapan aslında o olmasa bile kollar ve dudaklar ona aitti.

Kız bir parmağını şakağına koyarak "Şimdi isimlerinizi biliyorum," dedi. "Burada garip bir ozmoz var. Sen Spencer'sın, Vahşi Batı âşığısın, değil mi? Eskiden ben de Gary Cooper'ı çok severdim, gerçi partileri ve günahları filmlere tercih ederdim. Bir defasında çalışanlar ne tür dedikodular yapıyor diye merak edip sinemaya girmiştim ve garip bir adam karanlıkta dizime dokundu. Elimdeki şemsiyeyi kafasına geçirdim ve Donald Duck ekrandayken çığlıklar attı. Ve sinemadan dışarıya atılan ben oldum, inanabiliyor musunuz? Büyük küstahlık! Ah, bu şapkanın bir süre daha bende kalmasına izin verir misin? Şapkalar bana çok yakışır. En son yazımda Ascot'a giriş yasağı cezası aldım, Gold Cup için gittiğim Alcazar'da eşyalarımı kaybettim, sonrasında Jokey Kulübü'nde büyük bir rezalet çıkardım ve onlara hayatlarının şokunu yaşattım –ne kadar eğlenceliydi! Sen evcil bir hayvansın!"

Gerald'a dönüp adama sıkı sıkı sarılırken bir ayağını yerden kaldırdı. "Seninle ilgili çok karmaşık düşüncelere sahip," dedi. "Sence Shanghai Lil bir muamma mı? Sen onun için neşeli yaşlı adamsın. Önce senden nefret etmiş, sonra sana saygı duymuş. Kafası hâlâ karışık ve bir de kilitlenip sürgülenmiş bir kapı vardı, ardında hatırlamak istemediği anıları var ama dışarı çıkmaya

başladılar. Çok sevdiği büyükbabasını alıp bir çalışma kampına götürmüşler, bu onun için ürkütücü bir anı. Bazen seni onunla karıştırıyor. Dürüst olmak gerekirse kafasının içi berbat durumda ve o kapı baskı altında çatırdamaya başlamış. Sonunda açıldığında dışarıya neler saçacağını ve ona neler yapacağını ya da onun ne yapacağını önceden kestirmek zor. Ve tüm bunların yanı sıra, işini çok ciddiye alan babası var. Bir de küçük bir kızken iğrenç kırmızı bir piyano ile ilgili–"

Gerald, "Bilmek istemiyorum," diye araya girdi. "Bu düşünceler ona ait."

"Pater'e göre değil; bir gazeteciydi –aslında büyük bir iş adamıydı. Onun prensibi kişisel olanları gazeteye basmaktı."

"Çok sinir bozucu birine benziyor. Ben onlarla çok karşılaştım. Şimdi, yeterince eğlendin mi? Bize Eun-mi'yi geri ver."

Spencer, "Eee... onu geri almak zorunda mıyız?" diye sordu. "Bu kız çok daha iyi."

Estelle, "İşte!" diye kıkırdadı. "Demedim mi? O kasvetli kızı neden geri alasınız? İlk fırsatta size saldıracak, bunu biliyorsunuz. Bir sonraki ihanetinin nasıl olacağını bile planlamaya başlamış."

Spencer, "O bir çıngıraklı yılan," diye onayladı.

"Her neyse, siz bu evi kurcalamaya geldiniz, değil mi? Pekâlâ, o eski mozolenin ön kapısını benim yardımım olmadan açamazsınız. Ben sizin tur rehberiniz olabilirim!"

Çocuk, Gerald'a, "Mantıklı," dedi.

Gerald, "Bunların hiçbiri mantıklı değil," dedi. "Bu şey... bize neden yardım etsin?"

"Şey? Ne kadar kaba ve sıkıcısın. Dinle, tatlım, herhangi bir şekilde AF'nin canını acıtabilirsem bu benim için eğlenceli olur. Üzerinde fiyonklar olan bir hediye paketi değilim ama Shanghai Lil'in içine girdiğim için çok şanslı olduğunuzu

söyleyebilirim yoksa şimdiye kadar çok çirkin bir şey üzerinize atlamış ve sizinle ziyafet çekmişti –muhtemelen şeytanların midesine inmiştiniz."

Spencer, "Beni boğazımı sıkan şeyden kurtardı," diye hatırlattı.

Gerald, "Çok fazla seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı.

Estelle, "O zaman anlaştık!" dedi. "Şimdi yanımda kalın ve yoldan sakın ayrılmayın, eski ninem de böyle derdi, gerçi ben onu hiç dinlemezdim. Bu ormanda nelerin gezindiğine inanamazsınız ve son zamanlarda daha da kötüye gitti. Eskiden gölgelerin içinde seslerden ibaret olan şeyler forma büründü; tüylerimi diken diken ediyorlar."

Spencer ve Gerald'a yol gösterdi. Spencer yakındaki ağaçlara doğru korku dolu bakışlar attı. Parıldayan çok sayıda gözün kendilerini izlediğini ve yerde gri bir sisin uzantılarının kıvrandığını gördü. Çalıların arasından hışırtılar geliyor, görünmeyen yaratıklar ortalıkta dolaşıyordu. Ama hiçbir şey üzerlerine atlamadı veya şekli belirginleşecek kadar yaklaşmadı. Spencer bunun sebebinin Estelle olup olmadığını merak etti. Ama bu ürkütücü yaratıklar üzerinde nasıl böyle bir güce sahipti?

Sonra patika ormanın içinden çıktı ve Spencer ilk kez Fellows End'i gördü.

Austerly Fellows'un malikânesinin üçgen şeklindeki çatısı kış gökyüzüne yükseliyordu. Çirkin ve kasvetli bir binaydı, bir ucunda sekizgen bir kule vardı. Bu binada kasvetli bir gerginliğe ve düşmanlığa sahipti. Spencer'ın içinden arkasına dönüp kaçmak geldi. Gelişigüzel bir biçimde tahtalarla kapatılmış pencerelerdeki boşluklardan parlak gözler kendilerine bakıyordu. Spencer ürperdi.

Gerald tüfeğini sıkı sıkı kavradı, gerçi tüfeğin burada ne işe yarayacağını bilmiyordu.

Eun-mi yine kıkırdadı.

Estelle, "Mide bulandırıcı, değil mi?" diye sordu. "Siz ikiniz de bir cin toniğe ihtiyacınız varmış gibi duruyorsunuz. Aslında, düşündüm de çok kötü bir fikir değil. Şimdi bir Singapore Sling için cinayet bile işleyebilirim; tadına bakmayalı yıllar oldu! Yanınızda yoktur, değil mi? Hayır, gereksiz yere ümitleniyorum. Yanınızda sigara olduğunu da sanmıyorum. Ne sıkıcı insanlarsınız! Uzun süredir ilk kez ete kemiğe bürünüyorum ve bulabileceğim en sıkıcı insanları buldum."

Hayal kırıklığıyla dudak büken kız dikkatini yeniden binaya çevirdi. "Tuğlalardan yapılmış bu kadar uğursuz bir bina görmüş müydünüz?" diye sordu. "Ben ilk gördüğümde içimden kaçmak gelmişti. Keşke kaçsaymışım. İçeri girmek istediğinize emin misiniz?"

Gerald, "Hiç değiliz," diye cevap verdi. "Ama buna mecburuz."

"O zaman gelin, çocuklar. İçeri girelim ve ne pişirdiklerine bakalım."

"Bir saniye, ev boş mu?"

Kız kasvetli bir ses tonuyla, "Hiçbir zaman boş değildir," dedi. "AF buraya genç bir yaratık olarak gelmeden önce bile boş değildi. Belki de o şeyler AF'yi bekliyordu, belki de bu yüzden buraya geldi. Bilmiyorum. Bu tarz sorular sormayı bıraktım. Cevapları bilmek istemiyorum."

Araba yoluyla yakın zamanda ilgilenilmişti. Ortada büyüyen ağaçlar köklerinden sökülmüş ve açılan çukurlar doldurulmuştu. Yola yeni çakıl taşları döşenmişti ve lastik izleri yakın zamanda bir kamyonun geldiğini gösteriyordu.

İçine bir ruh girmiş Kuzey Koreli kız çakıl taşlarının üzerinden açık ön kapıya doğru yürüdü. Spencer kapının kendileri için açıldığını düşünüyor ve arabada kalmış olmayı arzuluyordu.

Basamakları çıkan Eun-mi dönüp gelmelerini işaret etti.

"Ayaklarınızı silmenize gerek yok," dedi. "Esas endişelenmeniz gereken şey giderken yerde sizden geriye neler kalacağı, tabii eğer gitmenize izin verirse."

Gerald, Spencer'a döndü. "Uçurumdan atlayacak mıyız?"

Çocuk önce tereddüt etti, sonra başıyla onayladı. "Atlayacağız," dedi. "Maggie ve Lee ve diğerleri için."

Birlikte basamakları çıktılar ve Fellows End'e adım attılar.

İçerisi Kuzey Kore'deki dağın içine oyulmuş üsten daha karanlıktı. Burunlarına rutubet ve çürüme kokusu doldu, elleriyle ağızlarını kapatmak zorunda kaldılar. Gerald ceketinin cebinden bir fener çıkardı ve açtı.

Karanlık sanki somut bir güçmüş gibi ani ışık tarafından geriye itildi ve neredeyse çatırtılar gelecekti. Yukarıda, zemin döşemeleri gıcırdadı ve kapılar ardı ardına çarpıldı. Ev öfkeliydi.

Eun-mi'nin yüzü fener ile aydınlandı ama bir anlığına da olsa burnu farklı göründü. Şimdi küstah ve kalkık bir görünümü vardı. Gözleri daha yuvarlaktı ve dudakları dolgundu, derisi soluktu. Gerald bu bir an içerisinde genç ve güzel ama şımarık bir Avrupalı kıza baktığına yemin edebilirdi.

Spencer başka bir yere bakıyordu. Çarpık parke zeminde gezinen bir şeyin sesini duyduğunu sanıyordu.

"Malikâneye hoş geldiniz." Estelle fenerin ışığından kaçarak tedirgin bir kahkaha attı. "AF yıllarca burada bekledi, o korkunç geceden sonra. Bu uğursuz mezar onu bir sünger gibi emdi, varlığı bütün odalara ve köşelere sindi. Bu yere bağlı kalanlar için bunun ne anlama geldiğini size anlatmam mümkün değil ama

bize işkence edip bizimle oyunlar oynadı. Burada güvenli bir yer yok, saklanacak, kaçacak bir yer yok. Sadece karanlık ve o vardı, karanlık ve o –her daim."

Eun-mi acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

Gerald, "Ama artık gitti," dedi. "Artık sana işkence edemez."

"Evet, gitti ama duvarlar, zemin, hatta boyalar ve cilalar bile onu hatırlıyor. Ve bir de biz varız, geride bırakılanlar; kaçamıyoruz ve burada kapana kısıldık, yeni gelenlerle birlikte."

Büyük ve duvarları panelli bir salona adım attı, yavaşça ekseni etrafında döndü.

"Tura nereden başlamak istersiniz?" diye sordu. Kasvetli havayı dağıttı. "Bulaşıkhane? AF'nin garip yatak odası? Kilere ne dersiniz? Yıllar boyunca o çirkin kitapları orada tuttu. Yıllar boyunca sandıkların içinde kilitliydiler, hevesli gözlerin kelimelerini içmesini bekliyorlardı."

Gerald feneri etrafa tuttu. Nereden başlayacağını bilmiyordu. Martin burayı bir kez ziyaret ettiğini, Ismus ve korumaları ile serada karşılaştığını söylemişti. Martin'in anlattıklarına göre giriş katında keşfedilecek bir şey yoktu.

"Ayinleri yaptıkları kilere ne dersin?" diye sordu.

Kız, "Ben sadece bir tane ayine katıldım, tatlım," dedi. "Ama hayır, ayinleri aşağıda yapmıyorlardı. Yukarıda, özel bir yeri vardı. Oraya gitmek istemiyorum."

"Bir baksak iyi olur."

Kız bunu duymamış gibi yaptı ve Spencer'ın eline uzandı.

"Balo salonunu görmelisin!" dedi. Çocuğu kapılardan birine doğru sürükledi. "İstersen dans edebiliriz. Ama ayağına basarsam bana kızma; dans etmeyeli çok uzun zaman oldu."

Spencer elini geri çekti.

"Ben dans etmem!" dedi. "Şimdi başlamaya da niyetim yok."

Estelle, Eun-mi'nin kollarını çocuğun boynuna doladı ve yalvarırcasına gözlerine baktı. "Beni üzme," dedi. "Gevşersen harika bir iş çıkaracağına eminim."

Spencer kızı durduramadan kız uzanıp gözlüklerini aldı.

"Vay canına, Spencer!" dedi. Takdir edercesine çocuğun yüzünü inceledi. "Çok güzel kaşların var. Birkaç yıl sonra tüm kızların kalbini kıran çapkın olacaksın."

"Sivilceler dışında demek istiyorsun."

Kız, "Cici şey!" dedi. "Onlar geçecek ve sonrasında ne kadar sert görüneceğini bir düşünsene. Senin ayaklarına kapanacaklar."

Gerald, "Çocuğu rahat bırak," diye uyardı.

Çocuk gözlüklerini geri aldı. "Birkaç yıl sonra hiçbirimiz burada olmayacağız," dedi.

Estelle çocuğun yüzünü elleri arasına alıp "Ah, zavallı şey," dedi. "Ve şimdiye kadar seni kimse öpmedi, değil mi? Ne kadar hayal kırıklığına uğramış olmalısın. Şurada küçük bir oda var; birlikte oraya girmeye ne dersin? Çok güzel vakit geçirebiliriz. Sana kovboy filmlerinden çok daha eğlenceli şeyler gösterebilirim. Shanghai Lil de kimseyi öpmemiş; ne uyuz bir kızmış. Ah, yapma, çok harika olacak. Ben bu konuda uzmanımdır. İkinize de harika vakit geçirtebilirim! Ben vakti zamanında bu işi en iyi yapanlardandım. Paslandığımı sanmıyorum ve bu kız da çok çirkin bir kız değil, değil mi?"

Gerald öfkeyle, "Bu kadar yeter!" diye bağırdı.

Yüzü kızaran Spencer, "Evet," dedi. "Bırak beni!"

Estelle geri çekildi, bunu komik bulmuş gibiydi. "Sadece şakalaşıyordum," dedi. Gerald'a döndü. "Senden küçük odaya gelmeni isteyemem. İşi bitmiş bir adamı görünce tanırım."

Yaşlı adam, "Bunu sakın yapma," diye kükredi. "Yıllar boyunca uzmanlar tarafından aşağılandım ve benimle dalga geçtiler;

sen onların yanında hiç kalırsın, şekerim."

"Sadece şakalaşıyordum. Bu gibi şeyler beni rahatsız etmez. Fitzrovia'daki partilerde neler gördüğüme inanamazsın. Şimdi neden herkes bu kadar huysuz ve aksi?"

Gerald, "O kitaplar kilerden çıktığı için olabilir mi?" dedi.

Spencer basamaklara baktı. "O zaman, yukarı mı çıkıyoruz?"

Yaşlı adam başıyla onayladı.

Estelle hemen, "Yerinizde olsam bunu yapmazdım," dedi. "Orası evin en tehlikeli yeridir. Hiç koruma yoktur. Sizi ele geçirir."

Gerald, "Burada hiçbir yerde güvende değiliz, değil mi?" diye sordu. "Bizi ele geçireceklerse nerede olduğumuz ne fark eder?"

Gerald bir elini tırabzana koyup feneri yukarı tuttu ve yüzlerce soluk gözün kendisine baktığını görünce afalladı. Hemen kaçıştılar, gölgelerin içinde gözden kayboldular veya duvarlara çıktılar.

Spencer, "Yukarısı biraz kalabalık gibi," dedi.

Estelle yüzünü buruşturarak "O örümceğe benzeyen büyük şeylerle dolu," dedi. "Korkunç şeyler, bir köpek kadar büyükler ve çöp gibi bacakları var. Son birkaç ayda onlardan buraya çok sayıda geldi. Büyük bir kısmı ormana dağıldı ama bir kısmı burada kalıp sahanlığın sonundaki yatak odalarından birine yerleşti. Birbirlerine kükrediklerini duyabilirsiniz."

Spencer, "Uzun-Köpek-Bacaklılar," dedi. "Onları daha önce gördüm."

"Onlara böyle mi diyorsunuz? Ne güzel! Kornişlere tutunuyor ve altlarından ne geçerse üzerine atlıyorlar."

Spencer geri çekildi. Gerald'a, "Bunlar ölümcül derecede vahşidir," dedi. "Demek istediğim... gerçekten çok kötüler."

Estelle, "Oraya giderseniz bir süre sonra birini şapka olarak

kafana takarsın," dedi. "Ve o da lezzetli bir kavunmuş gibi kafanı kemirmeye başlar."

Gerald feneri Spencer'a verdi. "Şunu yukarı tut, Spence," dedi. "Nereye kadar çıkabileceğime bakacağım."

Estelle merdivenleri çıkan yaşlı adama bakıp "Çok inatçı bir adamsın, değil mi?" diye sordu.

Spencer, "Bu konuda efsanedir," dedi.

Bakışlarını yukarı çeviren Gerald merdivenin döndüğü ilk sahanlığa kadar çıktı. Paneller kırılmıştı ve içlerinde sümüksü izler vardı. Delikler bir elden daha büyüktü ve titreyen ışıkta parıldıyordu. Tahta ve sıva üzerinde kaçışan ayakların tıkırtılarını duyabiliyordu ama ana sahanlığa bakınca hiç yaratık görmedi.

"Şimdiye kadar temiz," dedi.

Spencer, "O şeyler utangaç değildir," dedi. "Sadece..."

Cümle yarıda kesildi. Fener ışığının aydınlatmadığı tavanın karanlık bir yerinde şekiller belirdi. Sonra bir damla tükürük ışığın aydınlattığı bölgeden geçti. Feneri biraz daha yukarı tutan Spencer merdivenin tepesindeki tavanın şimdi tüylü vücutlar ile kaplandığını gördü. Gözler aşağı bakıyordu. Uzun-Köpek-Bacaklılar hep birlikte aşağıya atladı.

Spencer, "Dikkat et!" diye bağırdı. Estelle bir çığlık attı.

Gerald tüfeğini yukarı çevirdi ve patlamalar ardı ardına geldi. Tavandaki sıva delindi ve Gerald'ın üzerine atlamaya çalışan Uzun-Köpek-Bacaklılar'ın parçaları etrafa saçıldı. Geriye kalanlar merdivenlere düştü. Dişlerini gösterip adamın üzerine atlamaya hazırlandılar. Ama mermiler vücutlarını delerken titrediler ve ciyakladılar. Merdivenlere karanlık kan, boş kovanlar, tahta parçaları, kemikler ve sıva parçaları doldu. Otomatik silahın uğultusunun yerini kaçmaya çalışan yaratıkların ciyaklamaları aldı.

Kaçan Uzun-Köpek-Bacaklılardan bazıları aşağı indi ve Spencer'ın ayakları üzerinden geçti ama Estelle'in yakınına hiç gitmedi: Koridoru geçip ana kapıya ulaştılar. Mermiler yaratıkları takip edince parkeler de parçalandı. Gerald yaratıkları dışarı sürmeye kararlıydı ve parmağını tetikten çekmedi, bir süre sonra yaratıkların sonuncusu da gecenin karanlığında gözden kayboldu. Gerald iş bitince tüfeği yavaşça indirdi ve omuzları çöktü.

Merdivende katliam yaşanmıştı. Tüylü gövdelerin sopa gibi bacakları yukarı bakıyordu ve diş dolu ağızlar açıktı. Pörtlemiş siyah gözler cansızdı, öfkeleri kaybolmuş ve yerini donuk bir parıltı almıştı.

Gerald titreyerek "Of!" dedi. "Yerde sürünen ürkütücü şeyleri hiç sevmem."

Spencer, "Harikaydın!" dedi. "Uzun süre geri dönmezler."

"Öyle mi? Bilmiyorum. Umarım dönmezler. Ama ben bir aptalım; son mermilerimi de harcadım. Arabadan yedek şarjör almam gerekirdi."

Spencer, "Bizim tüfeklerimizde hâlâ mermi var," dedi. "Başaracağız."

Estelle hafifçe öksürdü. "O örümcek şeyler en küçük sorunlardan biriydi," dedi.

Gerald, "Bana tüfeğini ver, Spence," dedi. "Yalnız gideceğim. Sen aşağıda kal."

Çocuk AK-47'sini uzattı ama başını iki yana salladı.

"Bunu tekrar yapma," dedi. "Uçurumdan zaten atladık. Ben de seninle geliyorum."

"O zaman bastığın yere dikkat et."

Çocuk Uzun-Köpek-Bacaklıların arasından yukarı çıkmaya başladı. Zemin yapış yapış ve ıslaktı, kayıp düşmemek için tırabzanlara tutundu.

Estelle, "Siz gerçekten de kaba adamlarsınız!" dedi. Kollarını göğsünde birleştirdi. "Savunmasız zavallı bir kızı burada yalnız bırakıyorsunuz. Aşağılık farelersiniz!"

Gerald arkasına dönmeden, "Sebebini bilmiyorum, tatlım," dedi. "Ama senin söylediğin gibi savunmasız olduğunu sanmıyorum. Sonuçta, ölüsün."

Estelle, "Kendimden bahsetmiyordum," dedi. "Ben istediğim zaman kaçabilirim. Bu Shanghai Lil'den bahsediyordum. Aşağıda onun başına her şey gelebilir. Sadece bir insan."

Spencer, "Bu, tartışılır," dedi.

Gerald, "O zaman onu buraya getir," dedi.

"Size söyledim, oraya çıkmak istemiyorum."

Gerald durdu ve kıza baktı. "O zaman neden Eun-mi'nin vücudundan çıkmıyorsun? Biz de sensiz yolumuza devam ederiz."

Estelle, Kuzey Koreli kızın dudaklarını hafifçe büktü ve sonra başını meydan okurcasına geriye attı.

Öfkeyle, "Geliyorum," dedi. "Ama bunu bana yaptırdığınız için sizden nefret ediyorum."

Gerald kendi kendine, "Hiç şaşırmadım," diye mırıldandı.

Merdivenleri cıvık sesler çıkararak çıkan üçlü ilk kata ulaştı ve durup fener ile uzun sahanlığa göz gezdirdi. Bütün kapılar kapalıydı ve her iki tarafın sonunda da merdivenler gölgelerin içine sinmiş bir sonraki kata çıkıyordu.

Uzun-Köpek-Bacaklıların tavandan sarkan ve duvarları kaplayan pis ve yırtık ağları titriyordu. Ağlardan yoksun yerlerde Fellows ailesinin portreleri asılıydı ama portelerin üzerinde ve zeminde de eski sümüksü izler göze çarpıyordu.

Spencer kısık sesle, "Büyük sümüklüböcekler mi?" diye sordu.

Estelle başını iki yana salladı. "O kadar etkileyici şeyler değil," dedi.

Gerald, "Şimdi tüfeğini bana ver, Spence," dedi. Çocuk emri hemen yerine getirdi.

Estelle, "Bu sefer işe yaramazlar," dedi. "Bir top getirmeniz gerekirdi."

Spencer, "Bu izleri ne bıraktı?" diye sordu.

"Adının ne olduğunu bilmemi bekleme. Büyükannem ile hayvanat bahçesine gittiğimde bunlara benzeyen şeyler görmedim. Sadece çok büyük olduğunu biliyorum. Yukarıda gezindiğini ve zeminde süründüğünü duyardım. Geldiğinden beri aşağıya hiç inmedi ve sebebini bilmiyorum."

"Eee... şimdi nerede?"

Estelle, "Neyse ki burada değil," diye cevap verdi. "O örümcek şeyler ondan uzak durmayı öğrendi, bu yüzden ya ikinci katta ya da tavan arasındadır. Ne kadar şanslıyız! Tabii ki, burada başka şeyler de olabilir..."

Spencer'ın derisi karıncalandı ve sırtındaki tüyler diken diken oldu. Gerald da aynısını hissetti. Havada sanki statik elektrik vardı ve ağızlarında hoş olmayan metalik bir tat belirginleşti.

Estelle ciddiyetle ikiliyi süzdü. Artık alt kattaki neşesinden eser yoktu.

"AF'nin makineleri hiçbir zaman kapanmadı," dedi. "1936'dan beri aynı sinyale ayarlılar. Sinyal burada çok daha güçlü."

Gerald, "Hangi makineler?" diye sordu.

Estelle ciddi bir ses tonuyla, "Onlara *süperheterodin yapıtım* diyordu," dedi. "Seremonilerde kullanırdı. Dinleyin, duymuyor musunuz?"

Spencer ve Gerald kısık elektronik vızıltının farkına vardı, aslında içeriye girdiklerinden beri etraflarını kuşatıyordu. Arka planda o kadar yumuşak bir sesti ki farkına bile varmamışlardı.

"Seremonilerde kullanılan makineler? Bu nasıl çalışıyor?"

Estelle, "Büyük bir verimlilikle," diye cevap verdi. "Bazen müzik de geliyor, suyun altında kaydedilmiş dans şarkıları gibi. Bence bunu AF'nin kız kardeşi yaptı."

Gerald, "Augusta," dedi. "Ve gerçekten kız kardeşi değildi."

"Bu aile hakkında oldukça bilgi sahibisin. Sanırım artık dışarıdaki dünyada çok popüler."

"Büyükannem burada hizmetkârdı. Bunları ondan öğrendim."

"Büyükannen sana AF'nin gerçek kız kardeşi olmayan kadının ne kadar hasta ruhlu biri olduğundan bahsetti mi? Ne dediklerini bilirsin, parıldayan bir şilin olmadığı kesin. Sürprizlerle dolu bir kadındı, sanırım AF ile birlikte büyümüş. Bir tür bilim kadını, Marconi ile ilgili olabilecek tüm konularda bilgi sahibi diyebiliriz. Bana AF'ye işlerinde yardım ettiğini söylemişti. Ben Esas Çember'in toplantılarında ev sahipliği yapıp ve gramofonda şarkı değiştirmekten çok daha fazlası olduğuna inanıyorum. O korkunç odadaki büyük kablosuz cihazların yapımında bir parmağı olabileceğini düşünüyorum. Birçok kez bu evin içinde duyduğum Al Bowlly şarkılarını da ancak bu şekilde açıklayabiliyorum. Ona takıntısı vardı, kusursuz bir monomaniydi. Etten ve kemikten bir insanken bile o adamın sesine zor katlanırdım ama yıllar boyunca burada onun sesine maruz kalıp işkence gördükten sonra boğanın dikkatini çekmek için önünde sallanan kırmızı bir beze benzediğini söyleyebilirim."

Spencer, "Ben hiç duymadım," dedi.

Estelle kısık sesle, "Augusta bunu duymasın," dedi. "Seni eğitmeye çalışır. Gerçi onu buralarda hiç görmedim ve varlığını hiç hissetmedim. O gece ona ne olduğunu biliyor musunuz? Evde veya evin yakınında sesini bile duyan olmadı. Bu benim için tam bir gizemdi. Belki de o makineler onu içine çekti; eğer böyleyse bu her şeyi açıklar."

Gerald, "Augusta burada olamaz," dedi. "Otuz altıdaki o korkunç geceden sağ çıktı. Aklını kaçırmıştı ve hayatının geri kalanını bir tımarhanede geçirdi. Orada öldü; buradan çok uzakta."

Estelle kıskanarak "Şanslı kaltak," dedi. "Benim katlanmak zorunda olduğumdan çok daha iyiymiş."

Spencer bir elini havaya kaldırdı. "Şşşt," dedi. Başını yana çevirdi ve dinledi. "İşte..."

Sürekli elektrik vızıltısına şimdi yeni bir ses katılıyordu; ıslak bir şapırtı sesi.

Estelle geri çekilerek "Geliyor," dedi. "Kısa süre sonra buraya inebilir. Burada kalıp onu bekleyemem."

Kız gitmeden Gerald uzanıp kızı kolundan yakaladı ve kendine çekti.

Telaşla, "Bize şu özel odayı göster," dedi.

Kız kurtulmaya çalışarak "Vakit yok," dedi. "O şey aşağıya inerse..."

"O zaman acele et!"

Estelle sahanlığın diğer ucuna baktı. İğrenç şapırtılar şimdi daha yakından geliyordu.

"Yapamam!" diye isyan etti.

"Boşa harcayacak zamanımız yok!"

"Bunu yapamam!"

"O zaman sen geldiğin yere veya hangi formda yaşıyorsan o forma geri döner ve Eun-mi'yi serbest bırakırsın. Çünkü Bayan Chung yanında biz olmadan hiçbir yere gitmiyor ve biz o odaya bir bakacağız!"

"Tamam, tamam! Size göstereceğim. Ama acele edin! Bu taraftan."

Gerald, kızı öne sürdü ve Estelle evin batı kanadına koştu, ana bina burada kuleyle birleşiyordu. Gerald ve Spencer kızın

peşinden koştu. Kız diğer bütün kapılara benzemeyen bir kapının önünde durdu. Bu kapı evin geri kalanında göze çarpan ağır Viktorya dönemi panellere hiç benzemiyordu. Pürüzsüz ve parlak bir yüzeyi vardı, kapının uzun kolu kromdandı.

Estelle kola dokunmadan önce duraksadı. Koldan parlak mavi bir enerji akımı büyük bir patlamayla havaya atlayınca Spencer havaya sıçradı.

Şimdi vızıltıyı çok daha net duyabiliyorlardı. Kulak zarlarını titreştiriyordu, göğüslerinde vızıldıyor ve dişlerini takırdatıyordu.

Kız son bir kez, "Bundan emin misiniz?" diye sordu. "Burada cevap bulamazsınız."

Gerald kararlılıkla, "Aç," dedi.

Kız kolu tuttu ve Spencer yüksek sesle, "Vay canına!" diye bağırdı.

Eun-mi'nin eli X-ışınlarına maruz kalmış gibi gidip geliyordu. Spencer kızın etinin içindeki kemikleri görebiliyordu. Bir anlığına, karşılarında Kuzey Kore'nin Halkın Ordusu'nun üniformasını giymiş, bir omzuna Kalaşnikof asmış ve kafasına bir kovboy şapkası takmış bir iskelet karşılarında duruyor, sonra saçları havaya dikilmiş etten ve kemikten bir kız geri dönüyordu.

Estelle, "Bunu ben yapmıyorum," diye temin etti. "Odadaki şeyin etkisi. Hâlâ içeri girmek istiyor musunuz?"

Yüzlerinden kararlı olduğunu gördü.

Gerald hemen, "Bir saniye," dedi. İçinde bombalar olan çuvalı yere koydu. "Sonra pişman olmaktansa önlemimizi almayı yeğlerim. İçeride ne tür güçler varsa bunları patlatmalarını istemeyiz."

Estelle bir şey söylemedi ve kapıyı açtı. Spencer alt dudağını ısırdı ve Gerald'ın peşinden içeri girdi.

Ağızlardaki metalik tat katlanılamayacak boyuttaydı ve Spen-

cer ağzında zayıf bir aside dönüşen tükürüğünü yere tükürdü. Sonra üçünün de X-ışınlarına maruz kalıp geri döndüğünü gördü. Ardından yoğun ultraviyole ışınlar geldi, yaşlı adamın kar gibi beyaz saçları bir floresan gibi patladı ve Eun-mi'nin beyaz gömleği yınlamaya başladı.

Spencer, "Bu harika," dedi. Elini yüzünün önünde tuttu, parmaklarını açıp kapatırken içindeki sinir ağına ve kaslar ile tendonların içinden geçen damarlara baktı. Gülümsemesi genişlerken dişetleri kayboldu ve altındaki sırıtan kafatası açığa çıktı.

Spencer'ın kafatası, "Bence burada çok uzun süre kalmamalıyız," dedi. Sonra geri kalanı yeniden normale döndü. "Bunun sağlıklı olduğunu sanmıyorum."

Estelle, "O akşamki kadar vahşi veya toksik değil," dedi. "Bu sadece ondan geriye kalanlar; gösterişli bir parti numarasına benziyor. Burası gerçekten canlanırsa o zaman kaçacak yer aramamız gerekir."

Gerald, "Zararlı olsa bile," dedi. "Sadece yirmi dört saatimiz kaldı. Sonra Austerly Fellows her ne planlıyorsa gerçekleşecek ve her şey sona erecek. Bakalım Maggie ve diğerlerine ulaşmamıza yardımcı olacak bir şey bulabilecek miyiz? Bir dosya veya notlar olabilir –herhangi bir şey."

Spencer'ın bu hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. Dikkatini odaya çevirdi ve şaşkın gözlerle inceledi. Bu köhne evde böyle bir yer bulmayı hiç beklemiyordu. Oda sekizgendi ve bina içinde aydınlatılan tek yerdi. 1936'daki yıkıcı geceden sonra eski görkemini geri kazanacak şekilde restore edilmişti. Lalik camdan apliklerin içinde elektrik ışıkları parlıyor ve sönüyor, eski kablolardaki akım gibi dalgalanıyordu. Duvarlar kapı gibi pürüzsüz bir kaplamaya sahipti ve kubbeli tavana ışınlı bir yıldız motifi işlenmişti. Tavandaki motif odanın zeminindeki bakır motifin aynısıydı. Yerdeki desenin etrafında on iki büyük bakalit konsol geniş bir çember

oluşturuyordu. Gerald parlak kadranları inceledi. Her şeyin bakımı kusursuz bir biçimde yapılıyor olmalıydı.

Spencer, "Martin burayı görse ağzı açık kalırdı," dedi. "Tam ona göre bir yer, değil mi? Eski tarz bir bilim kurgu gibi."

Gerald yüzünde yarım bir gülümseme ile, "Flash Gordon, Ovaltine ile karşılaşır," dedi. "Burada olsaydı bir Freddie Mercury şarkısı mırıldanmaya başlardı. Maggie de yanında olsa hemen ona eşlik ederdi."

"Onunla *Dans Eden Valeler* dışında herhangi bir şeyle ilgili sadece bir kez sohbet ettim ve bilim kurguyu ne kadar çok sevdiğinden bahsetti. Bizimki o akşam tam bir inek sohbetiydi. Bir gün her şey normale dönecek olursa bana Kahraman Şerif'in uzayda geçen versiyonu olan bir Sean Connery filmi seyrettireceğine dair söz verdi. Eee... umarım izleriz."

Gerald, "Burası bir film setine benziyor," dedi.

Estelle, "AF gösteri yapmayı seven bir adamdı," dedi. "Tiyatral yetenekleriyle övünürdü, kılık kıyafetine dikkat eder ve her zaman görkemli, tehditkâr bir görüntü vermeye çalışırdı –sanki buna ihtiyacı varmış gibi."

Spencer işlerine yarayacak bir şey göremiyordu. Burası işe yaramazdı.

"Sence hâlâ hayattalar mı?" diye sordu.

Gerald kararlılıkla, "Yaşıyorlar, biz aksini hissedene kadar," dedi.

Spencer bir elini konsollardan birinin üzerine koydu.

"Bunlar delilik, radyo mezar taşlarına benziyorlar."

Estelle birden, "Bir tanesi kayıp!" dedi. Şaşkındı. "Burada on üç tane olmalı. AF'nin iğrenç cadı meclisinin her bir üyesi için bir tane ve bir de onun her tür numarayı yapabilen konsolu. Ama o burada değil. Onu götürmüşler."

Gerald ana konsolun durduğu yere eğilip zemini inceledi. Yerde çizikler ve yanık izleri göze çarpıyordu, büyük cihazın nerede durduğu belliydi ama yüz yıl boyunca yerinde neyin durduğunu tahmin etmek imkânsızdı.

Gerald, "Neye benziyordu?" diye sordu.

Kız, "Durup resmini çizecek vaktim olmadı," dedi. "Çok meşguldüm... üzerinde diğerlerinden çok daha fazla çan ve düdük vardı."

Spencer, "Bunlar tam olarak ne?" diye sordu. "Sadece eski tarz radyolar değiller, değil mi? Daha fazlası olmalı."

Yaşlı adam, "Bunlar bir tür alıcı," dedi. "Ama neyi alıyorlar? Bu kadranların her biri farklı."

"Kampta da buna benzer şeyler vardı, onlar daha küçüktü ama bunlara çok benziyordu. Jangler onlara köprüler diyordu."

"Köprüler?"

"Evet, sanırım... sanırım Punchinello'lar bu şekilde geldi, diğer şeyler gibi: Uzun-Köpek-Bacaklılar ve Marcus'u götüren o kâbus yaratık gibi. Bence bu radyolar yolu açıyor."

Gerald, "Şeytan ruhları buraya sığlıklardan geliyor," diye mırıldandı. Bir başka Gilbert ve Sullivan operası olan Büyücü'den alıntı yaptı. "Belir, belir, belir."

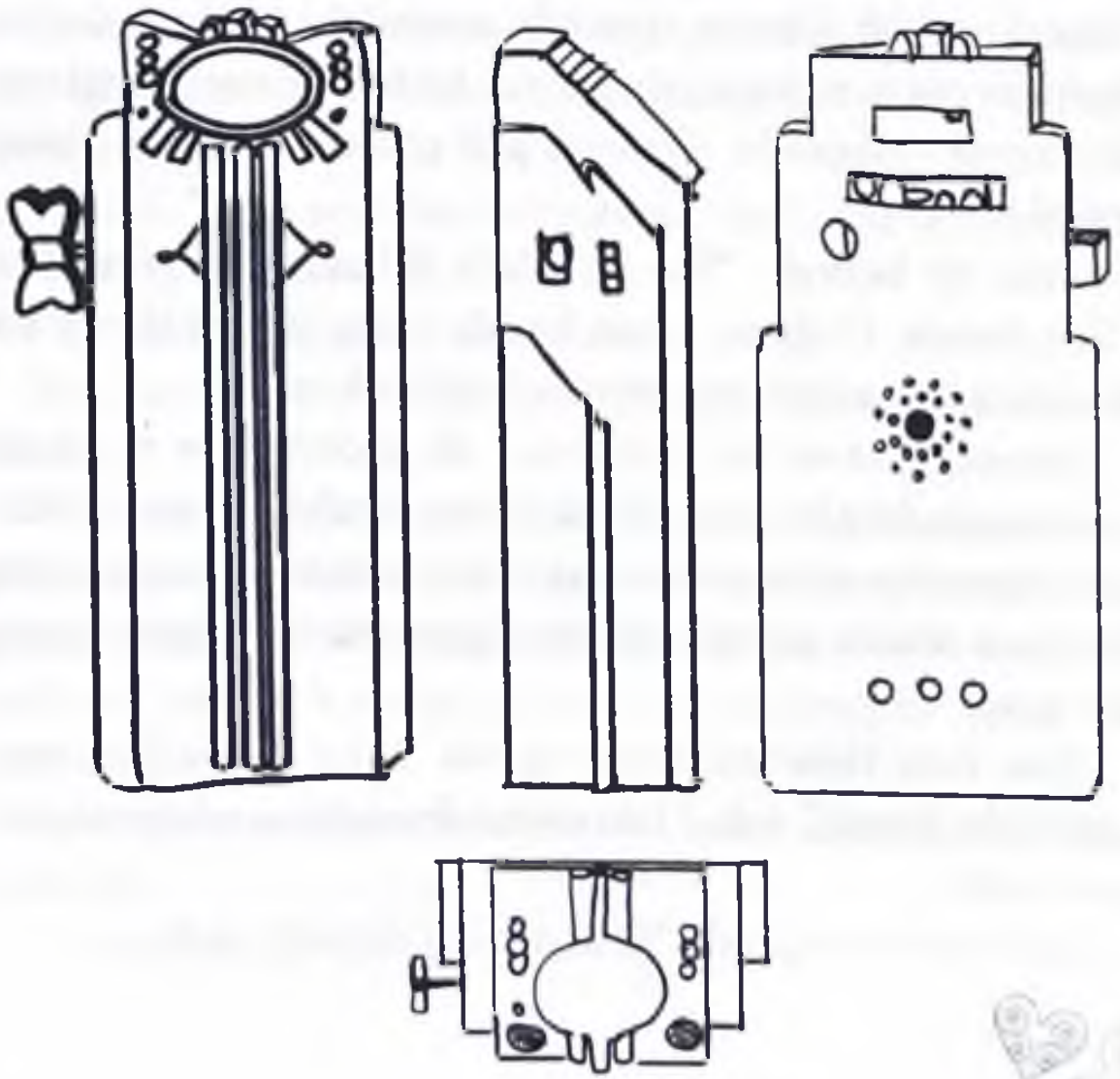
En yakındaki konsolun yanına giden Spencer parlak kadrana baktı, iğne sayıların ve gizemli sembollerin üzerinde titriyordu. Anahtarlardan birine dokunmayı düşündü ama sonra bundan vazgeçti ve konsolu rahat bıraktı. Kadranın metal halkasından bir kıvılcım Spencer'ın avucuna atladı. Korkuyla geri çekildi ve iğne biraz sola kaydı. Bir diğer sembol aydınlandı.

Elini ovalayan Spencer, "Sence... bunlar neye ayarlı?" diye sordu. "Ve sinyal nereden geliyor?"

Estelle burnundan soludu. "Sence nereye? Lüksemburg olmadığı belli. Onun bu iğrenç oyuncakları çok daha yüksek bir dalga boyunda çalışıyor. AF bence Cehennem'in en derin katlarına doğrudan hat çekti."

Spencer kıza döndü. Cihazlar vınlayıp göstergeler yanıp sönerken kızın yüzü de ardı ardına farklı renklerde aydınlandı.

Kız, "O gece," dedi. O gün odanın ortasında duran aşırı büyük demir sandalyede nasıl kapana kısıldığını hatırlayınca sesi cılız çıktı. Açılar Piskoposu'nun zalim gözlerinin kendisini baştan aşağıya süzdüğünü anımsadı. "AF bana söyledi, benimle dalga geçti... bu cihazların çok belirgin bir frekansa ayarlandığını söyledi. Ne kadar korkarsam bu cihazların sesi o kadar yüksek çıkarmış; bunlar korkuyla beslendikçe sinyal güçleniyormuş."



Gerald, "Bir saniye," dedi. "Sen bunların gücünü korkudan alıp korkuyla mı beslendiklerini söylüyorsun?"

"Korku, çaresizlik, acı... evet. Onun gibi bir şeytandan başka ne beklenir ki?"

Gerald on iki konsoldan birinin yanına gitti. Orijinal kulaklığı hâlâ takılıydı ve kablosunun ucundaydı. Kulaklığı eline alıp kulağına götürdü.

Önce sadece çatırtılardan bir uğultu duydu, tiz bir vınlama ve ıslık sesi gibiydi. Sonra, bunun altında, çok daha pes bir sesin yankılandığını fark etti. Kaba bir dilde garip sözcükleri mırıldanıyordu. Gerald hemen geri çekildi. Kulaklığın kablosunu çıkardı ve kulaklığı odanın diğer tarafına fırlattı.

Tiksinerek "Yüce Tanrım!" diye bağırdı.

Spencer adamın bu tepkisine çok şaşırdı. Estelle sanki bunun farkında değildi. Odanın ortasında, zemindeki açıklığın üzerini kaplayan pirinç ızgaraya ve ızgaranın üzerine atlamaya başlayan kıvılcımlara bakıyordu. Gerilerek geri çekildi ve sırtını duvara yasladı.

Yalın bir biçimde, "Ben bu odada öldüm," diye itiraf etti. "Tam burada. O iğrenç şeytan burada duran devasa demir bir sandalyenin üzerinde otururken bana elektrik verdi."

Spencer, Eun-mi'nin vücudunun ele geçirildiğine ve şimdi uzun zaman önce bu odada ölmüş biri tarafından kontrol edildiğine inanmakta zorlanıyordu. Her ikisi için de nasıl bir deneyim olduğunu tahmin edemiyordu. Ama kızın sözcüklerini duyunca alnı kırıştı.

Dans Eden Valeler'den alıntı yaparak "Fakat Beyaz Şato'nun içinde tahtı boştur," dedi. "Taht devasa demir bir sandalye olarak tasvir edilir."

Estelle sert bir biçimde, "O akşam boş değildi!" dedi.

"Kitapta boş çünkü Şafak Prensi'nin geri dönmesini bekliyor."

"O aptal kitap umurumda bile değil! Ben burada gerçek bir şeyden, bu odada olan bir şeyden bahsediyorum."

Gerald, "Ben o sandalyeyi gördüm," dedi. Felixstowe'u terk ettiği günü hatırladı. Çılgına dönmüş Martin'i kasabadan çıkarmaya çalışıyor ve dünyayı *Dans Eden Valeler* konusunda uyarmayı düşünüyordu. "Eski bir savaş koruganındaydı, golf sahalarının hemen yanında. Üzerinde temsili bir kukla yakıyorlardı."

Estelle duygudan yoksun bir sesle, "Ah, çok etkili bir mangal olduğunu garanti edebilirim," dedi.

Gerald konsollardan birinin yanına gitti. "Demek bunu yapıyormuş," diye mırıldandı. Söylediklerine kendisi bile inanamadı. "Her şey bununla ilgiliymiş, kitabın gerçek amacı buymuş. Austerly Fellows en başından beri bunu planladı."

Spencer, "Neyi?" diye sordu. Yaşlı adamdan korkmaya başladı. İğne biraz daha yana kayarken kadranda başka bir sembol aydınlandı.

Gerald, "Taht artık boş kalmayacak," dedi. "Bu akşam, Noel Arifesi'nde, global yayın..."

"Yaratıktan kaç şeyini mi diyorsun?"

Yaşlı adam başıyla onayladı ve çocuğun bilmeceyi çözmesini bekledi.

"Tüm dünyada *Barışa Karşı*'nın aynı anda yayınlanması. Austerly Fellows'un aklında tam olarak ne var bilmiyorum ama bu sayede devasa bir köprüleme için gerekli güç, yeterli miktarda korku ve çaresizlik ortaya çıkacak. Son ve devasa bir dehşet bu dünyaya geçecek."

Spencer sonunda neler olduğunu anladı ama inanmak istemiyordu.

"Hayır," dedi.

Yaşlı adam, "Kitapta ne diyordu?" diye sordu. "Bir şey yaklaşıyor diyordu. Bütün bunlar onun içindi."

Spencer şaşkınlık ve korku dolu bir ses tonuyla *Dans Eden Valeler*'in sözcüklerini tekrarladı, bunlar Doktor Choe'nun da ağzından çıkan sözcüklerdi.

"Yükselen Şafağın Lordu'nun zamanı geliyor. Kendisine ait olan topraklara geri dönüyor. Işığı tepelerin üzerini kızıl alevlerle taçlandıracak ve hepimiz eşi benzeri olmayan majestelerinin önünde diz çökeceğiz."

Korku dolu gözlerle birbirlerine baktılar ve Estelle ortadaki ızgaranın üzerinde dans eden elektrik akımlarına baktı. Bütün kadranlardaki iğneler yana kaydı ve başka bir şeytani sembol aydınlandı. Ve sonra, bir tıslama ve statik elektrik sesinin ardından, odaya ağır bir melodi doldu ve kederli bir ses şarkısına başladı.

"Gölgelerde, bırak sana geleyim ve sana şarkılar söyleyeyim."

Estelle bir çığlık attı ve arkasındaki duvarı kederle tekmeledi.

"Bowlly!" diye haykırdı.

Şarkı devam etti. Sanki odadaki makineler içerideki insanlarla dalga geçiyordu.

"Bırak seni getirebilecek bir şarkı hayal edeyim.
Beni kollarına al ve sana sarılmama izin ver."

Kız, "Bunu durdurun!" diye bağırdı. "Kapatın!"

"Bırak biraz daha kalayım; bırak şarkımı yaşayayım."

Öne atılan Estelle vahşice düğmeleri çevirdi ve anahtarları açıp kapattı. Göstergeler parladı, on iki konsolun da kadranları parıldadı ve müziğin sesi arttı.

Gerald, "Yapma!" diye bağırdı. "Onlara dokunma. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz!"

"*Gölgelerde, sana gelip şarkı söylediğimde,*
Gölgelerde,
Sana gelip şarkı söylediğimde."

Gerald ve Spencer kızı geriye çekti. Kız direndi ve bir süre mücadele etti, sonra kendini bıraktı ve Gerald'ın omzunda ağlamaya başladı

Şarkının sesi arttı, sesi arttıkça ses kalitesi de düşüyordu.

Estelle doğal olmayan rüzgâr Eun-mi'nin saçlarını dalgalandırırken, "Buna dayanamıyorum," dedi. "Bunun nasıl bir işkence olduğunu bilemezsiniz. Yıllar, yıllar boyunca... O her zaman buradaydı."

Spencer, kızın Austerly Fellows'tan mı yoksa Al Bowlly'nin şarkısından mı bahsettiğini anlamadı. X-ışınları yine devreye girdi ve Gerald'ın iskeleti kızdan uzaklaştı. Burada keşfedilecek başka bir şey yoktu ve öğrendiği şey midesini bulandırıyordu.

Sonra ızgaranın üzerinde, elektrik kıvılcımlarının gittikçe vahşileştiği yerde, dumanın içinde bir form açığa çıkmaya başladı. Önce fırıl fırıl dönen buhar ve gölgelerden ibaret belli belirsiz bir şekildi, alttan gelen alevler ile besleniyordu. Fakat her geçen saniye formu belirginleşiyordu. Bir şey diğer boyuttan buraya geliyordu.

Şaşkın gözlerle havadaki figürün somut bir form alışını seyrettiler. Önce bir çift uzun bacak açığa çıktı, ardından kaslı kollar

geldi ve dumanların içinden çıktı. Kambur bir sırtın deforme olmuş şekline büyük ve korkunç bir kafa eklendi. Sarı duman şimdi kavisli bir çenenin ve kancaya benzeyen bir burnun etrafında dönüyordu.

Spencer, "Bir Punchinello!" diye bağırdı.

Gerald, "Gitme zamanı!" diye bağırdı.

Sahanlığa koşan Spencer dönüp kapıyı kapatmak istedi ama Gerald onu durdurdu.

"Henüz değil," dedi. "Siz ikiniz alt kata inip buradan çıkın."

"Sen ne yapacaksın? O şey seni görür görmez öldürür. Neye benzediklerini bilmiyorsun!"

Gaklamaya benzer bir ses Punchinello'nun formunu tamamlamak üzere olduğunu haber verdi. Şimdi bu dünyanın atmosferinde nefes alıyordu.

Spencer, "Vur onu!" diye bağırdı.

Gerald, "Daha iyisini yapacağım," dedi. Eğilip içinde bombalar olan çuvalı aldı. "Endişelenme, hemen arkanızda olacağım."

Spencer, "Seni bir dakikalığına bile yalnız bırakmam!" diye yemin etti. "Buradan ya hep birlikte çıkarız ya da çıkmayız."

Gerald bu sefer çocuğu dinlemedi. Tüfeği doldurdu ve çocuğun ellerine verdi, ardından gitmesini emretti.

Estelle, Spencer'ı kolundan çekip "Haydi!" dedi. "Acele et!"

Spencer, "Sakın aptalca bir şey yapıp kahraman olmaya çalışma," diye uyardı. "Hemen peşimizden geleceksin, tamam mı?"

Gerald, "Geçitte size yetişeceğim!" diye söz verdi. "Şimdi hemen buradan git, Sundance!"

Spencer zayıfça gülümsedi. Sonra Estelle ile birlikte koşarak aşağıya indi.

Gerald Benning sekizgen odaya, konsolların parladığı ve vızıltının kulakları sağır edecek elektronik bir ciyaklamaya dönüş-

tüğü yere baktı. Her bir birimin termiyonik valfları vahşice parıldıyor ve şarkı artık tanınmayacak bir halde de olsa yüksek sesle çalıyordu. Kulakları sağır eden bir gürültüydü ve Lalik aplikler yuvalarında tıngırdıyordu.

Hırlayan ve kirli dişlerini gösteren grotesk ve çıplak Punchinello dumanın içinden çıktı. Kırmızı kenarlı gözleri yuvalarında döndü ve yaşlı adamın kapının eşiğinde dikildiği yere öfkeyle odaklandı. Yaralı dudaklarını yaladı ve salınarak konsolların arasından geçti.

Derin bir nefes alan Gerald'ın titreyen parmakları bombalardan birini tutuyordu. Kuzey Korelilerin silahlarının büyük bir kısmı gibi bu bombalar da kaybedilmiş veya vazgeçilmiş bir savaştan arta kalan çok eski artıklardı. Bunlar orijinalde Amerikan M26 patlayıcılarıydı, şekillerinden dolayı 'limon' adını almışlardı. Gerald hâlâ işe yarıyor olmasını ümit etti. Pimi çekti ve yaklaşan Punchinello'ya seslendi.

"Hey, koca burunlu! Yakala!" Ve bombayı içeri fırlattı.

Punchinello bombayı yakaladı ve şüpheyle kokladı.

Gerald içeriye bir tane daha fırlattı. "Ve senin için bir tane daha!" diye bağırıp arkasına döndü ve koşmaya başladı.

Sahanlıkta, Spencer ve Estelle birden durdu. Merdivenlere ulaşamıyorlardı.

Çocuğun yüzü düştü ve hayal kırıklığıyla burnundan nefes verdi. Yol kapalıydı. Duvarlara ve zemine sümüklerini süren yaratık üst kattan inmişti ve şimdi parıldayan gövdesi sahanlıktaydı.

Spencer bunun ne olduğunu bilmiyor ve vücudunun ne kadar uzun olduğunu göremiyordu. Tek yapabileceği şey kendinden geçmek veya vahşice kusmaktı. Daha önce hiç deneyim etmediği kadar yoğun bir çürümüşlük kokusu alıyordu.

Devasa gri bir sülüğe benziyordu, soluk ve titreyen derisi kendi kokuşmuş parıltısına sahipti. Kafası veya gözleri yoktu, sadece parlak ve yapış yapış derinin bittiği yerde mağaraya benzeyen bir ağız vardı. Ağzın derinliklerine doğru uzanan sıra sıra sivri dişleri vardı. Keskin bıçaklardan bir tünele bakmak gibiydi.

Mide bulandırıcı sesler çıkaran ağız havayı test etti. İç içe çemberler halinde sıralanan meme başları zehirli sıvılar akıttı ve Spencer varlıklarını hissedebildiğini anladı. Korkunç şekil titreyerek dalgalandı ve iğrenç bir fokurtu çıkardı. Şaha kalktı ve büzüştü, öne atılıp saldırmaya hazırlandı.

Spencer tüfeği kaldırdı ve hiç vakit kaybetmeden mermileri jelatine benzeyen derisine sıktı.

Estelle, "Bu şeyi böyle öldüremezsin!" diye haykırdı. "İşe yaramaz!"

Çocuk kızı umursamadı ama hayal mi görüyordu yoksa kızın sesi bu korkunç şeyin irkilmesine mi sebep olmuştu? Ağız biraz daha büzüştü ve kıvranarak sahanlıkta geri çekilmeye başladı.

Sonra ilk el bombası patladı. Bakalit konsollar yarıldı, kadranlar kırıldı ve valflar çatladı, bütün binaya yayılan vahşi bir kinetik güç darbesi hissedildi. Bir saniye sonra ikinci el bombası patladı ve odaya dolan doğal olmayan kırmızı alevler kapıdan dışarı da saçıldı. Kulakları sağır eden müzik kesildi ve Bakalit cihazlar erirken son göstergenin ışığı da söndü. Şok dalgası binanın içine yayıldı ve kapıları çarptı. Pencereler etrafa ışıltılı şarapneller saçarak kırıldı ve kiremitler çatıdan yukarı fırladı. Spencer neredeyse kendini yerde buluyordu. Arkalarında, alev alev yanan sekizgen oda yıkılarak bir alt kata düştü.

Titreyen binada bir silah sesine benzeyen bir ses yankılandı, kulenin geniş bir kısmı yırtılarak yerinden söküldü.

Spencer sahanlığın titrediğini hissetti ve bütün tırabzanlar

aşağıya inmek üzereydi. Havada statik elektrik vardı ve yağlı, siyah bir duman koridora doluyordu. Önünde, elektrik arkları devasa, pis kokulu, sülüğe benzeyen yaratığı kuşattı. Büyük ağız büküldü ve gözleri kör eden bir enerji yaratığın vücudunda kasılmalara sebep oldu. Devasa ve sivri dişli ağızdan korkunç ve köpükler saçan bir böğürtü çıktı, ardından yaratık ortadan kayboldu. Sahanlık şimdi boştu. Yaratıktan geriye sadece sümüğe benzeyen akıntıları kalmıştı.

Çocuk, "N-ne?" diye kekeledi.

Gerald, "Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı. Koşarak dumanın içinden çıktı ve diğerlerini de yanına aldı. "Durmayın! Buradan çıkın!"

Dışarıda, kule kan kırmızı alevler kusuyor ve devrilecekmiş gibi sallanıyordu. Konik tepesi yana yattı ve kırıldı, havada bir takla atıp açığa çıkmış tavan arasının üzerinde yuvarlandı, sonra büyük seraya düşerek etrafa Viktorya döneminden kalma camlar ve demir kirişler saçtı. Sonra, etrafa tuğlalar ve enkaz yağarken, kırmızı alevler patladı ve kule devrildi. Bacalar yıkıldı, kirişler ve destekler birer kibrit çöpü gibi kırıldı. Çatı ufalandı ve çöktü. Bina duvarının beşik çatı ile birleştiği yerdeki üçgen bölüm araç yolunun üzerine düştü. Boğucu bir toz ve duman bulutu binayı çevreleyen ormana yayıldı. Kırık kule etrafa vahşi ve vişne renginde kor parçaları saçtı, bunu yaparken de karanlık gökyüzünü aydınlattı. Fellows End artık bir harabeydi.

Spencer çakıl taşları üzerinde sendeledi ve gözleri kör eden dumanın içinde ilerledi. Peşlerinden gelen enkazdan son anda kaçmışlardı ve üstleri başları toza bulanmıştı.

Paniğe kapılarak arabaya doğru giden patikayı bulmaya çalıştılar. Sonra Gerald dizleri üzerine çöktü ve uzun bir süre öksürüp ciğerlerini havayla doldurmaya çalıştı.

Spencer adamın yanına çömeldi ve bir elini omzuna koydu. "Başardık," dedi. Ağzı kuru olduğu için sesi çok boğuk çıktı. "Bu çirkin yerden canlı çıkmayı başardık. Bir başka uçurumdan daha başarıyla atladık. İnanılmaz!"

Estelle yakında bir yerde kaskatıydı, dağılan toz bulutunun içinden binanın alev alev yanan yıkıntılarına bakıyordu.

"Nihayet," diye fısıldadı. Alevlerin parıltısı gözlerinden yansıdı.

Gerald, "Hepsi yok oldu," dedi. "Aldığım bütün övgülerden, bütün ödüllerden daha mutluluk vericiydi. Hayatımın en büyük başarısıydı. Sayısız kâbusun yaşandığı yer... ve ben onu indirdim. Sıradan bir adam için hiç de fena değil."

Spencer afallayarak "Ama nasıl?" diye sordu. "Bombalar bu kadar hasara sebep olamazdı, değil mi?"

"Sadece bombalar, evet işe yaramazdı. Sanırım çok daha yıkıcı bir şeyi tetiklediler. Her neyse, artık bitti."

Üzerindeki tozun bir kısmını silkelerken gözlerinde bir parıltı vardı. "Biliyorsun," dedi. "İçine girdiğimiz her yeri yok etmeye başlarsak bir daha kimse bizi evine davet etmez."

Spencer'ın içinde biriken korku ve endişe sonunda serbest kaldı, birkaç saniye sonra yüksek sesle kahkaha atmaya başladı.

"Biz çok kötü misafirleriz!" dedi. Gülmekten gözlerinden yaşlar akıyordu. "Çok kötü bir şöhretimiz var."

Gerald da çocuğa katıldı ve gülmeye başladı, ikisi de bir süre konuşmadı. Zaten konuşmaya çalışsalar da her deneme yeni bir kahkahayı tetikliyordu. Kaçınılmaz sondan bir kez daha kurtulmayı başarmışlardı ve kendilerini yere atıp çocuk gibi kıkırdadılar.

Gerald sonunda derin bir nefes alıp iç geçirdi.

"Bu gibi şeyler için fazla yaşlıyım," dedi. Başını iki yana sallayınca etrafa tozlar saçıldı. "Bu kadarı bana yetti."

Spencer hararetle, "Ah!" dedi. "En iyi kısmını duymadın. Sen odayı ve içindeki eski radyo şeyleri patlattığında sahanlıktaki yaratık fos çıktı ve ortadan kayboldu."

"Yaratık?"

"Sen görmedin. Devasa ve mide bulandırıcıydı, bir tren vagonu büyüklüğünde bir sülüğe benziyordu. Üst katı sümüklere bulayan oydu. Sonumuzun geldiğini düşünmeye başlamıştım!"

Estelle'e döndü. Gerald ve Spencer gülerken kız olduğu yerde dikilip derin düşüncelere dalmıştı. Birden kendine gelerek başıyla onayladı.

"Oradaydı," dedi. "Sonra birden yok oldu."

Spencer heyecanla, "Ben bir şey daha hatırladım," dedi. "Kampta, Marcus dev solucan tarafından alındığında, Jangler oradaki radyolardan birini yok etmişti ve yaratık aynı şekilde yok olmuştu."

Gerald'ın gözleri iyice açıldı. "Spence," diye mırıldandı. "Emin misin?"

"Kesinlikle! Şimdi buranın birkaç kilometre yakınında Uzun-Köpek-Bacaklı veya başka bir şey olmadığına eminim. Geldikleri yere geri gittiler."

Gerald başını geriye attı. "Bu inanılmaz!"

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun!"

"Hepsini yok edebilirsek? Bu cihazların hepsini mi? O zaman cehennemden gelen yaratıklardan tamamen kurtuluruz. Ama Spence, bu delilik, bunu yapmamız mümkün değil. Bu alıcılardan her ülkede olabilir, her anormal kampında ve bilmediğimiz gizli yerlerde. Bunu nasıl yapacağız? Ya şimdiye kadar buraya bırakılan yumurtalar? Onlar da geri gider mi?"

Çocuk hevesle, "Bu önemli değil ve hepsini kırmamıza gerek yok," dedi. "En azından hemen. Ana konsol neden şimdi burada

değildi? Çünkü Ismus onu Kent'e götürdü, yayın için. Onu yok edebilirsek... onun Punchinello Muhafızları yok olur, o şeytan, Mauger..."

Gerald çocuğa baktı. "Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"O zaman Ismus'un büyük planına çomak sokmuş oluruz. Ya Şafak Prensi'nin buraya gelmesine engel olursak? Uğrunda mücadele ettiği her şey, *Dans Eden Valeler*, berbat olur."

Gerald, "Spencer...," dedi. Duyduklarına inanamıyordu. "Buradan sağ çıkan olursa, senin için şarkılar yazıp senin için filmler çevirecekler. Sen inanılmazsın."

"Beni oynayan her kimse Muhteşem Yedili teması eşliğinde gün batımına doğru atını sürdüğü sürece benim için sorun olmaz. Ama ciddiyim, sence bunu başarabilir miyiz? Bir şansımız var mı?"

"Bana sorma. Titipu'dan canlı çıkabileceğimize de inanmıyordum ama şimdi buradayız."

"Ama replika şatoya, Kent'e ulaşmak, bunu nasıl yapacağız? Yollar tıkalıdır. Bunu kendin söyledin."

Gerald gizemli bir bakış attı. "Sana ayrıca bu konuda aptalca bir fikrim olduğunu da söylemiştim," dedi. "Çok aptalca ama bizi şehre kadar sokabilir."

"Trafiğin içinden mi? Nasıl?"

Yaşlı adam doğrulmak istedi ama başaramadı. Bir elini uzattı ve Spencer'ın yardımıyla ayağa kalktı.

"Kuzey Kore'deki büyük adamlarla sabahları kahve içerken öğrendiğim şeylerden biri de buradaki Ay Büyücüsü'nün dünya tarihinin en büyük inşaat projesi olduğuydu. Ve böyle büyük projelerin neyi vardır?"

"Eee... baret?"

"Servis yolları, Spence. Uydu resimlerinde onları görmesem de var olmaları gerekiyor. Çıkarılan taşlar ve tonlarca toprak ken-

di kendine bir yere gitmez. Bununla başa çıkmak için yeni yolları kullanmak zorundalar. Oraya kaç tane vinç götürdüklerini görmen gerek. Bu yollar açıktır -oradan normal araçların geçmesine izin verilmez- ve projenin kalbine kadar uzanır."

"Harika! Ama korunmazlar mı? Bizim o yollardan ilerlememize izin vermezler. Bu sefer Ay Büyücüsü asilleri gibi davranmak işe yaramaz. Burada şimdiden milyonlarca Vale, Ast Kral ve Ast Kraliçe olmalı."

Gerald gülümsedi. "Bu da benim komik fikrim," dedi. "Bizim ihtiyacımız olan şey hiçbir Valelenen insanın sorgulamayacağı bir şey. Hiç kimsenin onun gibi giyinmediği biri. Aslardan birine ihtiyacımız var."

"Kim gibi? Joker? Soytarı Rahipler? Bunlar olur mu?"

"Bir dakika, Spence. Yola çıkmadan önce halletmemiz gereken bir şey var."

Patikadan taksinin olduğu yere yürüyorlardı. Gerald durdu ve arkasına dönüp peşlerinden gelen Estelle'e baktı.

"Bence artık zamanı geldi, sence?" diye sordu.

Kız mutsuzca başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi.

"Orada sonsuza kadar kalamazsın. Pes etmek zorundasın. Eun-mi'yi bırak."

"Ben sadece on dokuz yaşındaydım," dedi. "Bu hiç adil değil. Öldürülmeyi ben istemedim. Sadece tekrar yaşamak istiyorum. Geriye kalan bir günüm olsa bile."

"Sence bu Eun-mi için adil bir çözüm mü?"

"Onu geri istemiyorsunuz! Spencer istemiyor. Onun bir çıngıraklı yılan olduğunu söyledi ve gerçekten de öyle!"

"Konu bu değil. Bu onun vücudu, onun hayatı. Üzerinde hak iddia edemezsin."

"Sizinle geleyim!" dedi. "Yardım edebilirim."

"Artık bitti. Eun-mi bırak ve huzur bul, tabii eğer bu mümkünse."

Kız gözlerini kıstı. "AF'yi nasıl yeneceğinizi biliyorum," dedi. "Onu öldürmekten bahsediyorum, sonsuza kadar."

Spencer, "Ismus'u öldürmek mi?" dedi. "Bu mümkün değil."

Kız acı bir kahkaha attı. "Bir yolu var, biliyorum."

Gerald, "Nasıl bir yol?" diye sordu.

Kız, "Pekâlâ," dedi. Bir parmağını havada salladı. "Size söylerim ama bu vücudu bana bırakırsanız; bedeli bu. Çok fazla şey istemiyorum, değil mi? Sonuçta, söz konusu olan şey her şeyin yok olması değil mi?"

Gerald, "Blöf yapıyorsun," dedi. "Austerly Fellows dokunulmazdır."

Estelle güldü. "Ah, öyle mi? Onlarca yılı o korkunç mozolede hiçbir şey öğrenmeden sadece ondan kaçarak veya onun işkencelerine maruz kalarak geçirmedim, değil mi? AF'nin bir zayıflığı var ve bunu kullanırsanız onu sonsuza kadar yok edebilirsiniz."

"Ne zayıflığı?"

"Sırrımı size hemen söyleyecek değilim," dedi. "Siz sözünüzü tutacağınıza yemin edene ve buradan kilometrelerce uzağa gidene kadar olmaz."

"Anlaşma yok."

Spencer, "Bekle!" dedi. "Onu öldürmenin yolunu gerçekten biliyorsa... bu bizim için en iyi sonuç olmaz mı? Fantastik bir çözüm olur! Bunu neden tartışıyoruz ki? Ondan tamamen kurtulmanın küçük de olsa bir ihtimali varsa..."

Estelle, "Gördün mü?" diye sordu. "Spencer neyin önemli olduğunu biliyor. Bu ne kadar zor bir seçim olabilir?"

Gerald, "Sana inansam bile," dedi. "Cevabım yine de aynı olur."

Spencer, "Ama Gerald!" diye itiraz etti.

"Hayır, Spence. İstediği şey yanlış. O kadar siyah ve beyaz değil. Biz aslında tam olarak da bunun için savaşıyoruz, insanlara özgürlüklerini geri vermek için. Her şey bunun için. Eun-mi'yi sonsuza kadar almasına izin verirsen sonrasında bununla yaşayabilir misin?"

"Şansımı denerim!"

Estelle başını geriye attı. "Zaten kimse yarın akşamdan sonrasını göremeyecek!" dedi. "Bir günlük suçluluk nedir ki? İnanın bana, Shanghai Lil büyük bir kayıp olmaz. Babası bile ona güçlükle tahammül ediyormuş, kendi kardeşi onu hiç düşünmeden AF'ye satar, gidecek yeri yok. Neden umurunuzda ki?"

Gerald, "Bu kadar yeter!" diye bağırdı. "Parti sona erdi, şimdi çık içinden."

Kız, Spencer'a döndü. "Ona söyle mantıklı olanı yapsın," dedi. "Korkunç Asyalıyı geri istemiyorsun, değil mi?"

Spencer ne diyeceğini bilemedi. Gerald'ın kararlarına güveniyordu ama adam nasıl olur da bunun mucizevi bir şans olduğunu görmezdi?

Estelle, "Sizden çok önemli bir şey gizliyor, biliyorsun," dedi. "Hayati bir şey, gerçekten bilmeniz gereken bir şey. Ona güvenemezsiniz, hem de hiç."

Ve Spencer sahanlıkta yaratık ortadan kaybolmadan hemen önce olan bir şeyi hatırladı. Kızın sesini duyunca korkmuştu. Hayal görmemişti. Başka şeyler de yerli yerine oturdu.

"Kime güvenebiliriz?" diye sordu. "Sana olmadığı kesin."

Kız incinmiş gibi, "Tatlım!" dedi. "Sen ne demek istiyorsun?"

"O şeyler -daha önce karşılaştığımız yaratıklar- senden korkuyordu."

"Ne? Ah, bu çok saçma!"

"Eee... hayır, değil. Hepsi senden korkuyor ve sana yaklaşmıyordu. Neden?"

"Gerçekten saçmalıyorsun, çocuk."

"Şimdi şapkamı geri alabilirim. Eun-mi kafasında durmasını istemezdi."

Uzanıp şapkayı aldı, sonra Estelle geri çekildi ve tüfeğini gösterdi.

"Bunu acısız bir şekilde yapmayı neden denedim bilmiyorum," diye hırladı. Şimdi sesinde tiksinme ve öfke vardı. Kızın yüzü büzüldü; alnında derin kırışıklıklar vardı ve burnundan aşağıya iniyordu, boynunda damarlar belirginleşti. Dudaklar geriye çekildi ve gözleri vahşi bir yaratığın gözleri gibi parıldadı. Dönüşüm ani ve korkunçtu.

"En başından size ihanet edip sizi vurmam gerekirdi. Bunu yapmamanın komik olacağını düşünmüştüm ama artık oyun oynamaya değmez. Siz ikiniz gerçekten çok komiksiniz, biliyor musunuz? Solmuş yaşlı bir adam ve sivilceli bir oğlan. Ben sadece bu bok çukurundan çıkmak, sınırın ötesine geçmek istiyordum. Burada seksen sene boyunca kapana kısıldım ve evet, o bana işkence yapmıyorken, ben her şeye işkence yaptım ve verdiğim acıların hepsinden çok keyif aldım. Aptal insanlar buraya gelirse onları delirten bendim, çığlıklar atmaktan ses telleri kopardı, içeri adım atacak kadar cesur olan aptal çocukların kulaklarına karanlığı fısıldayan da bendim. Austerly Fellows buradan çıkıp gitti ve bu ekşi suratlı kız benim kaçış biletim. Siz ikiniz de beni durduracak kadar yetenekli değilsiniz."

Kahkahası zalim ve soğuktu. Tüfeği Gerald'a doğrultup sırıttı ve çirkin gülümsemesini göstererek devam etti. "O zaman seninle başlayalım mı? İnatçı olan önce gider."

Tetiği çekti. Sonra hiçbir şey olmayınca boş gözlerle tüfeğe bak-

tı. Gerald, "Eun-mi'ye bu tüfeğin güvenlik kilidinin nerede olduğunu sormalıydın," dedi. Öne atılıp kalaşnikofu kızın elinden aldı.

Spencer öne atıldı ve kızın ellerini tutup sırtına doğru büktü.

Estelle, "Beni bırakın!" diye bağırdı.

"Sen Eun-mi'yi bırak!"

"Onu öldürürüm. Kalbini durdurabilirim veya beynini kanatabilirim. Ne yapacaksınız? Ona zarar vermeden beni incitemezsiniz."

Gerald tiksinerek kıza baktı. Haklıydı, ne yapacaklardı? Çaresiz bir durumdaydılar.

Spencer birden kızın kulağına bağırmaya başladı. "Eun-mi! Uyan! Liderin seni istiyor. Sonsuz Başkan Kim Il-Sung seni çağırıyor. Uyan! Uyan!"

Estelle alaycı bir kahkaha attı. Bu çocuk gerçekten de aptaldı. Sonra yüzü büküldü ve kontrolsüz bir biçimde titremeye başladı.

"Seni yok ederim!" diye tehdit etti. Ama Spencer veya Gerald ile konuşmuyordu.

Spencer, "Uyan!" diye devam etti. "Kim Jong-un seni çağırıyor! Babası, Kim Jong-il emretti. Halkın Ordusu seni çağırıyor."

Estelle kıvrandı ve mücadele etti. Çığlık attı ve hepsini katledeceğini söyledi ama esas savaşı kendi içinde veriyordu. Eun-mi kontrolü ele geçirmek için mücadele ediyordu.

Gerald çocuğu cesaretlendirmek için başıyla onayladı ve küçük Nabi'den öğrendiği Kuzey Kore dilindeki kelimeleri hatırlamaya çalıştı.

"Chung Eun-mi!" diye haykırdı. Babasının sesini taklit etti. "General'ini selamla. Ona itaat et. Babanı selamla!"

Estelle çığlık attı. Kızın sırtı bir yay çizdi ve vücudu kasıldı. Gözleri geriye devrildi ve yüzü dondu. Ağzı inanılmaz genişti. Spencer neredeyse ellerini bırakacakken kızın uzun siyah saçla-

rına bir beyazlığın yayıldığını gördü. İçteki savaşın korkunç bir bedeli vardı.

"Asla!" Estelle'in vahşi sesi Eun-mi'nin açık ağzından çıktı. "Beni çıkarırsanız onun ruhunu da yanıma alırım. İşkence etmek için benim olur –tıpkı benim AF'nin eline düştüğüm gibi."

Gerald, "Chung Eun-mi!" diye bağırdı.

Estelle, "Hayır!" diye haykırdı.

Gözleri birden kapandı ve o kadar vahşice titremeye başladı ki Spencer ellerini tutmakta güçlük çekiyordu. Saçlarındaki son siyahlar da yok oldu. Şimdi saçları tamamen beyazdı ve dudakları ölümcül bir griydi.

Gerald endişeyle kıza baktı. Daha fazla yapabilecekleri bir şey yoktu. Kızı kaybediyorlardı.

Tam bu sırada Spencer da dallarda hareket eden bir şey gördü. İlk geldiklerinde kendilerine saldıran asılmış kadın hayaletiydi. Dumansı şekil ağaçlardan yere indi ve uzun, gölgeli kollarını kıza doğru uzattı.

Spencer kızın ellerini bıraktı ve yeni gelen yaratığın önünden çekildi, bir elini de korumak için boğazına attı.

Gerald, "Hayır, bekle!" dedi. "Senin peşinde değil, Spence. Bak!"

Çocuk başını yana çevirince hayaletin Eun-mi'nin vücudunun tepesine çıktığını gördü. Tiz bir kadın sesi şarkı söylemeye başladı ama ses sanki çok uzaktan geliyordu.

"Tanrının yüce övgüleri dudaklarında olsun ve ellerinde iki ucu keskin kılıçlar taşısınlar..."

Hayaletin boynundaki ip çözülmeye başladı ve elleri Eun-mi'nin ağzının içine girdi.

Bir çığlığın ardından kız eskisinden de vahşice sarsılmaya başladı, şimdi bir köpeğin ağzındaki oyuncak bebek gibiydi.

Yankılanan ses devam etti.

"*Kâfirlerden intikam almak ve halkı cezalandırmak için...*"

Sonra Estelle Winyard'ın uğursuz ruhu dışarıya çekildi. Titreyen karanlıktan bir kitleydi ve ip şimdi etrafına dolanıyordu.

"*Krallarını zincirlemek ve asillerine demir kelepçeler vurmak için...*"

Hâlâ çığlıklar atan kızın ruhu havaya kaldırıldı ve ormanın içine doğru çekildi. Kadın ise şarkısına devam etti:

"*Yazılan hükmü yerine getirmek için: Bütün azizlerin ruhu şad olsun. Tanrı'ya şükürler olsun.*"

Ve sonra sessizlik çöktü. Acı dolu çığlıklar ve haklı kınama sona erdi. Spencer yerinden kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Sonra birden tanıdık bir ses duydu ve arkasına döndü.

Eun-mi çaresizce, "BABA!" diye haykırdı. Sonra kendinden geçti.

Gerald ve Spencer yanına koştu. Kızın nabzı çok zayıftı.

"Şu anda çok zayıf düşmüş durumda. Karşı koymak bütün gücünü tüketmiş. Dinlenmesi gerek."

"Hiçbir hastane onu almaz! Onun bir anormal olduğunu anlarlar."

"Onun güvende olacağı bir yer biliyorum. Onu kaldırmama yardım et. Arabaya kadar taşıyalım."

Spencer duraksadı. Kıza bakarken ne kadar güzel olduğunu düşünüyordu. Doğal olmayan bir beyazlığa sahip saçları yüzünü çevreliyor ve toprağın üzerine akıyordu. Bu haliyle bir meleğe benziyordu.

"Bir melek gibi görünüyor," diye fısıldadı.

Gerald gülümseyerek "Bunu duyarsa seni yumruklar," dedi.

Spencer, "Ama az önce ne oldu?" diye sordu. Kızı birlikte taksiye taşımaya başladılar. "O neydi?"

Gerald, "Kutsal kitaptan alıntılar yaptığına göre," dedi. "Bence bu burada intihar eden mürebbiye, Grace Staplethorpe'tu. Austerly ona işkenceler ettiği için kendini astı. Austerly o zaman sadece altı yaşındaydı."

"Altı? O kadar küçük müydü?"

"Normal bir çocuk değildi. Dürüst olmak gerekirse ben insan olduğunu bile sanmıyorum."

"Öyleyse, daha önce bana neden saldırdı?"

"Biliyorsun, belki de yanıldık. Belki de sana saldırmıyordu."

"Beni boğuyordu."

"Gerçekten mi? Yoksa senin eve gitmene engel olmaya mı çalışıyordu? Ya da seni Estelle'den uzak tutmak için yapabileceği tek şeyi mi yapıyordu? Seni bayıltmak bunun tek yoluydu."

"O zaman ona neden saldırmadı?"

Gerald omzunu silkti. "Sadece tahmin yürütüyorum ama Estelle'i duydun; buradaki her şeye işkence etmiş. Ruhu çok güçlüydü, çok öfkeliydi. Eun-mi ile mücadele ederken zayıflamış olmalı ki Grace akıntıyı tersine çevirdi. Ama bu konunun uzmanı değilim."

Arabanın arka kapısını nazikçe kapattıktan sonra uzaktaki Fellows End'in yıkıntılarından yükselen alevlere baktı.

Spencer arabaya yaslandı.

"Sence söylediği doğru muydu?" diye sordu. "Austerly Fellows'u öldürmenin bir yolu var mıdır?"

"Hiç sanmıyorum ama asla bilemeyeceğiz. Şimdi arabaya bin. Kent'e doğru son yolculuğumuza çıkmadan önce biraz şarj etmemiz gerek. Çok uzun süredir uçurumlardan atlıyoruz. Ben kendimi Butch Cassidy'den çok perişan bir evsiz gibi hissediyorum. Yaşımı gerçekten hissetmeye başladım. Ben tükendim, Spence. Eun-mi'nin de uzun ve iyileştirici bir uykuya ihtiyacı var ve benim sert bir siyah kahve ile kendime gelmem gerek. Neyse ki gideceğimiz yerde bunların hepsini bulabiliriz ve orası bütün Felixstowe'da gerçek bir *espresso* içebileceğin tek yerdir."

Arabaya bindiler ve Gerald aracı yola çıkardı.

"Ayrıca," dedi. Dikiz aynasından son bir kez parıldayan korlara baktı, şimdi ağaçların tepesinde uçan ateşli arılar gibiydiler. "Buraya gelmemin tek sebebi o evi ziyaret etmek değildi."

Spencer diğer sebebi söylemesini bekledi ama Gerald sessiz kalınca diğer sebebin ne olduğunu sormak zorunda kaldı.

Gerald biraz isteksizce, "Çünkü," dedi. "Martin ve ben bir yıl önce burayı telaşla terk etmek zorunda kaldığımızda... birini geride bıraktım."



17

Kupa Kraliçesi, "Haydi çabuk ol!" diye emretti. "Şimdi şaşırmanın zamanı değil. Bu genç adam yaralanmış. Huzura ve dinlenmeye ihtiyacı var."

Saray Fizikçisi, "Tabii ki tabii ki," diye onayladı. Ahşap sandıkları ve deri keseleri ile kadının peşinden gitti.

Yatağın başına toplanan hizmetkârlar ve hanımefendiler isteksizce geri çekildi. Kutsal Büyücü'nün getirdiği gizemli yabancı şatoda konuşulan tek şeydi ve hakkında bir şeyler öğrenmek için can atıyorlardı. Köydekiler bile meraktaydı çünkü demirci gece yarısı çocuğun kelepçelerini çözmek için şatoya çağrılmıştı.

Meraklı bakışlar yataktaki çocuğun üzerindeydi ve kimse gitmek istemiyordu.

İçlerinden biri, "Tanrım!" dedi. "Hangi şeytan insanların derisini bu kadar karartabilecek zehirler tükürür? Haxxentrot'un şeytani hizmetkârlarından biri mi? Hâlâ buralarda mı? O yaratık bizi de ısıracak mı?"

Kupa Kraliçesi, "Saçmasapan konuşmayı bırakın," dedi. "Bu çocuk olması gerektiği gibi. Derisinin rengi bir hastalıktan dolayı değil. Farklı bir diyardan geliyor, hepsi bu. O Şato Hayaleti; onu duymuş olmalısınız. Şimdi gidin ve Fizikçi işini yapsın."

Kızlardan biri dışarı çıkarılırken gözlerini kırpıştırarak "Tüm siyahlığına rağmen," dedi. "Çok yakışıklı bir çocuk."

Kupa Kraliçesi kıza bakıp kaşlarını çattı ve kızı kovalayarak dışarı çıkardı.

"Prens bizi bu şehvetli hizmetkârlardan korusun," dedi. "Zaten bu yüzden gözümü kızımın üzerinden ayıramıyorum. Ay Büyücüsü'nün yeni doğmuş bebeklerle dolu olmaması bir mucize."

Fizikçi başıyla onaylayıp bir şeyler mırıldandı ve hastanın bacağını sarmaya başladı.

"Ve son zamanlarda herkesin herkesle bir sorunu var," dedi. "Bu yaz tartışmalar ve kavgalarla geçti."

Kupa Kraliçesi onayladı. Son günlerde her saat başı tartışmalar ve kavgalar yaşanıyordu. Dün kocası ufak tefek bir şey için Karo Kralı'yla tartışmıştı. Karo Kralı sırf bu yüzden bugün turnuvada kocasının yanında oturmamak için ava çıkmıştı.

"Ve avlanmaktan nefret eder," diye kendi kendine mırıldandı. "Erkeklerin hepsi çocuk gibi."

Dikkatini yeniden Şato Hayaleti'ne odakladı.

Acıyarak başını iki yana sallayıp "Zavallı prens," dedi. "Bugün bahçemden yeni otlar kopartacağım ve sana iyileştirici gücü olan merhemlerle yağlar vereceğim."

Fizikçi, "Teşekkürler, Majesteleri," dedi. Saygıyla selam verdikten sonra sandıklarından birinden cam bir kavanoz çıkardı. "Bunun ona iyi geleceğine eminim. Ama önce bu ısırıktan içine giren kötülüğü çıkaralım. Üzerine sülükler koyup vücudunu dengelemem gerekli. Sülükler olmadan tedavi olmaz. Onlar bir hastanın en sadık dostudur ve bizim bütün hastalıklara karşı birinci savunmamızdır. Sonrasında turnuvaya gidip ardı arkası kesilmeyecek morluklar ve kırıklarla ilgilenmem lazım."

Boynuna asılı uzun bir zincirin ucundaki gümüş maşayı kullanarak kavanozun içinden parlak bir sülüğü çıkardı.

Bir el bileğini birden sıkıca kavradı.

Lee, "O kan emici şeyi bir yerime koymayı düşünüyorsan," diye kükredi. "Bu şeyi hiç hava almayan bir yerine sokarım."

Fizikçi çocuğun diğer elinde bir şamdan olduğunu gördü. Yüzünü buruşturdu ve rahatsız olarak kıvrandı.

Fizikçi, "Böyle uyanık ve öfkeli olduğunuzu görmek ne güzel," dedi. Sülüğü titreyen parmaklarla kavanoza geri koydu.

Reverans yaparak selam veren Kupa Kraliçesi, "Ve size de iyi günler dileriz, Şato Hayaleti," dedi.

Lee demir şamdanı yatağın yanındaki masanın üzerine geri koydu ve etrafına bakındı.

Büyük ve konforlu bir odaydı, duvarlarında ahşap paneller vardı ve üzerlerine Kraliyet Kupa Evi'nin sembolü işlenmişti. Aynı sembol şöminenin üzerindeki taştan bir kalkanın üzerinde de vardı. Ocakta neşeli alevler çatırdıyordu. Büyük bir pencereden içeriye güneş ışığı giriyor ve pencerenin kenarında bir çift ardıç kuşu cıvıldıyordu. Yatağın perdeleri vardı ve üzeri lüks kürklerle örtülüydü. Kadife yastıkların altın püsküllleri göze çarpıyordu.

Lee gözlerini devirdi. Burada olmak hep çok yorucuydu. Sonra üzerinde ne olduğunu fark etti. Kuzey Kore'deki kıyafetlerinin yerini yünden bol bir erkek entarisi almıştı, geniş kolları ve yakasında dantelleri vardı.

Tiksinerek "Bir şey söyleyebilir miyim?" dedi. "Ah, Tanrım, bu hiç havalı değil. Pantolonumu kim çıkardı?"

Siyah bir cübbe ve siyah bir şapka giyen asık suratlı adama, sonra da koyu kırmızı taftalar içerisindeki boynunu yakutlardan bir kolye süsleyen kadına baktı. Burada bütün ana karakterlerin böyle göründüğünü biliyordu ama daha önce hiç bir kraliçenin yüzüne bakmamıştı.

Kadın, "Kocamın özel hizmetkârı buraya getirildikten sonra seninle ilgilendi," dedi. "Uygunsuz bir durum değildi."

Lee, "Sen kimsin?" diye sordu.

Fizikçi, "Majesteleri, Kupa Kraliçesi," dedi. "Çok narin bir kalbi olan bir bayandır, fizik ve bitkisel tedaviler konusunda uzmandır."

Lee kadını inceledi. "Sen Botoks mu yaptırdın yoksa derilerini mi kaldırttın?" diye sordu. "Çünkü önceki kafanın aynısına sahip olman mümkün değil. Sanırım evdeyken sana bir şeyler olmuş. Bu gerçekten de çok ilginç."

Ast Kraliçe bir şey anlamadı. "Boş mideyle dile getirilen bilmecelerin sana bir faydası olmaz," dedi. Odadan çıkarken, "Lord Ismus'a sonunda uyandığını ileteyim."

"Kahvaltı bence de harika olur. Midem gurulduyor. Sakın bana çorba, yahni veya yulaf lapası getirmeyin. Suratınıza geri fırlatırım. Sıcak lapalardan bıktım. Ve kıyafetlerimi getirin!"

Fizikçi, "Hizmetçi kahvaltınızı getirecek," dedi. "Ve kıyafetlerinizle de ilgilenelim. Ne yazık ki pantolonunuzu kesmek zorunda kaldım ve diğer kıyafetleriniz yıkamaya gönderildi. Yakın zamanda getirileceklerine eminim. Şimdi tedaviye devam edebilir miyim?"

Lee, "Sen gerçek bir doktor bile değilsin," dedi. Elini havada sallayarak adamı kovdu. "Senin gibilere hiç güvenmem. Bu yerde gerçek ilaçlar yok mu? Sadece iğneler, sülükler, büyülü yara bantları ve kusturma teknikleri mi var?"

Fizikçi, "Sizi temin ederim," diye başladı. Çok alınmıştı. "Ben yıllardır bu konuda eğitim alıyor ve pratik yapıyorum..."

Lee, "Saçmalık!" diye araya girdi. "Sen sadece deli saçmalarını biliyorsun, sen bir kitap için uydurulmuş bir karaktersin, seni yakınıma bile sokmam. Yaşlı büyükannem senden daha doktordu.

En azından ecza dolabı senin ortaçağ ellerinin asla erişemeyeceği ilaçlarla doluydu."

Fizikçi sülük kavanozunun kapağını sert bir biçimde kapattı ve ayağa kalktı.

Meydan okurcasına, "Daha önce kimse bu şekilde yeteneklerimi sorgulamadı," dedi.

Çocuk, "Belki de bunu yapacak kadar uzun yaşamamışlardır," dedi.

"Size iyi günler dinlerim, Şato Hayaleti. Herhalde sizin geldiğiniz yerde nezaket kuralları yoktu. Yine de, cömert davranıp bunu sizin yaralarınıza ve çok uzun süredir uyumanıza veriyorum. Şimdi gidip rahatsız edilmeyeceğim bir yerde ilmimle ilgileneceğim. Çok fazla işim var."

"Bekle!" Lee, adamın arkasından seslendi. "Çok uzun süredir derken ne demek istedin? Ne kadar zamandır uyuyorum?"

Fizikçi, "Buraya iki gece önce getirildiniz," dedi. "Ve ben yaralarınızla ilgilenip her gün sargılarınızı yeniledim. En çok ihtiyacınız olan şey yatakta kalmak ve mümkün olduğunca az hareket etmelisiniz. Kollarınızdaki sıyrıklar iyileşmek üzere ama tabii ki benim bunda bir katkım yok –bahar esintisi ve kuşların şarkıları yüzünden olmalı."

Son alaycı yorumunun ardından eşyalarını da alıp odayı terk etti.

Lee dişlerini emdi ve bacağındaki sargıları inceledi. En azından temizlerdi ve bacağı zonklamıyordu. Belki de bu adam birkaç şey biliyordu. Kuzey Kore'deki Doktor Choe'nun bu ortaçağ ilaçları hakkında ne düşüneceğini merak etti.

"Benden yüz tane sülüğün emeceğinden daha fazla kan aldı," diye mırıldandı. Bacağını aşağı attı ve ağırlığını vermeden önce yatağın direklerine tutundu.

"Çok kötü değil," dedi. "Şimdilik tahta bir bacak yapmalarına gerek yok."

Ağır adımlarla pencerenin yanına gitti. Ardıç kuşları hoplayıp zıpladı ve Lee'yi şarkılarla karşıladı.

Lee pencereye yaslandı ve Beyaz Şato'nun surlarından dışarı baktı. Ay Büyücüsü'nde görkemli bir gündü. Sabah güneşi hendekten yükselen sisi dağıtmaya başlamıştı. Seyisler tarafından ahırlardan çıkarılan atlar kaldırım taşları üzerinde yürüyor, köpekler kahvaltı getirmesi için Bertolf'a havlıyordu. Bir hizmetçi işlerini yaparken şarkılar söylüyordu. Ağır botların sesi Punchinello Muhafızları'nın yakında olduğunu haber veriyor ve dört bir yandan dertsiz tasasız kahkaha sesleri geliyordu.

Duvarların ardında, köylüler birkaç saattir uyanıktı ve işlerine koyulmuştu. Lee, Batı Kulesi'ndeki pencereden, sazdan çatıları olan Mooncot evlerinin arasında kıvrılan ana yolu görebiliyordu. Sonrasında değirmene doğru kıvrılıyor, yeşilliklerin içinden geçip tepeleri kaplayan korulara ve ormanlara doğru uzanıyordu.

Kendi kendine, "Bunun gerçek olduğuna kim inanmak istemez ki?" diye mırıldandı. "Her gün kusursuz bir gün."

Bakışları diyarı incelemeye devam etti. Şatonun dışındaki at üzerinde mızrakla karşılaşma alanına bayraklar ve flamalar asılmıştı. Bugün çayırda mücadeleler olacak gibiydi, hayvanlar ağıllara götürülüyor ve tezgâhlara ürünler yerleştiriliyordu.

"Büyük bir gün olmalı," dedi.

Bir ses arkasından, "Bu hasat şenliğidir!" dedi.

Lee arkasına döndü. Kızın içeriye girdiğini fark etmemişti. Kız ateşin yakınındaki sehpaya, çok lezzetli görünen yiyeceklerle dolu bir tepsi koydu. Lee'nin midesi bir dolaba kilitlenmiş bir deniz canavarı gibi sesler çıkardı. Açlıktan ölüyordu ve

kampın ilk günlerinden beri doğru düzgün bir şey yememişti. Tepside pastırma, jambon, soğuk tavuk, yumurta, mantar, taze ekmek ve sulandırılmış şarap vardı. Sosis olmadığını görünce rahatladı.

Sonra kızın kim olduğunu fark etti; Kupa Kızı Valesi'ydi. Merdivenlerde hizmetkâra rastlamış ve tepsiyi kendisinin götüreceğini söyleyerek kızın elinden almıştı. Hizmetçi de isteksizce uzaklaşmak zorunda kalmıştı.

Kestane rengindeki saçlarını omuzlarının üzerinden geriye atan kız yüzüne en hoş gülümsemesini takındı.

"Bugün sıradan halk mevsimlerin dönüşümünü kutluyor ve dışarıda bir kutlama düzenliyor. Bizim burada Büyük Salon'da yaptığımız kutlamalar ayarında bir şey değil ama onları mutlu ediyor ve kutlamalar sabahın ilk ışıklarına kadar devam ediyor. Eşleşmeler genelde tarlalarda yapılır, bir sonraki yılın hasatının bol olması için."

Lee topallayarak masanın yanına dönerken, "Fakir halk için ne güzel, değil mi?" diye sordu.

Kız, "Dur, sana yardım edeyim," dedi. Lee'nin koluna girmeye hazırlandı.

Lee, "Halledebilirim," diyerek teklifi reddetti. Koluna dokunurken kızın yanından geçip gitti. "Senin gidip bir yerde prenseslik yapman gerekmiyor mu?"

"Vaktimi istediğim gibi geçirmekte özgürüm," diye cevap verdi. Saçlarının parıldaması için güneş ışığına adım attı. "Ve ben de seninle vakit geçirmeyi seçtim."

Lee sürahiden şarabın tadına baktı, sonra kupaya doldurup ekmekten biraz ısırdı.

Kız takdir edercesine, "Çok iştahlısın, Hayalet," dedi. "Gücünü yeniden kazanmalısın."

Çocuk kahvaltısıyla meşgul olduğu için cevap vermedi. Kupa Kızı Valesi bir süre daha güneş ışığında bekledi ama çocuk dönüp bir kez bile kendisine bakmayınca kayıtsızca şöminenin yanına yürüdü ve parmaklarını taşların üzerinde gezdirdi. Lee kafasını yemekten kaldırdığında kızın profilden ne kadar güzel göründüğünü fark etti. Yüzünü masum bir güzel gibi havaya kaldıran kız fark edilmeyi bekledi.

Ve bekledi.

Lee kızın boynunun ağrımaya başladığını düşünerek "Hey," dedi. Kız arkasına döndü, gözleri güzel şeylerin vaadiyle parıldıyordu.

"Çamaşırhaneye gidip kıyafetlerimi bulur musun?" diye sordu. "Çünkü bu süslü püslü şeyi çıkarmam gerek. Gerald olsa bu şeyi severdi ama hiç bana göre değil."

Kız afalladı. "Bir hizmetkâr çağırayım," dedi.

"Neden? Benim yanımda vakit geçirmekten daha iyi bir işin olmadığını söylemiştin. Sanırım bu yerde hizmetkârlar sürekli bir şeylerle meşguldür, senin gibiler için bir yerlere koşturuyordur. Şimdi tembel asil kıçını kaldır da bir işe yara."

Kız söyleyecek bir şey bulamadı. Kapıya doğru yürümeye başladı ama sonra durup son bir deneme için yatağın kenarına tünedi.

Parmaklarını saçları arasında gezdirirken en büyüleyici gülümsemesini takınıp "Başka işlere de yarayabilirim," dedi.

Lee ikinci kupayı kafasına dikti ve ağzını koluna sildi.

"Bak," dedi. "Bu numaralar çok ucuz ve çok çirkin. Baxter sizin kim olduğunuzu bana söyledi; hepiniz öğrencileriymişsiniz. Senin adın Sandra Dixon. Senin zeki ve sessiz bir kız olduğunu söyledi. Kulağa biraz sıkıcı geliyor ama tatlı. Artık o günler hiç aklına gelmiyor mu?"

Kız çocuğun söylediklerini anlamayarak "Ben Kupa Kızı Valesi'yim!" dedi. "Benim tepeden tırnağa bir prenses olduğumu ispatlamamı ister misin?"

Parmaklarını baştan çıkarıcı bir biçimde kalçasının üzerinde gezdirdi ve Lee önündeki masayı hafifçe tekmeledi.

"Sen böyle olmak istiyorsan," dedi. "Beni ilgilendirmez. Ama benim üzerimde deneme çünkü ben seni satın almayı bırak indirimde olup olmadığına bakmak için bile vitrininin önünden geçmem. Senin böyle yaratıldığını biliyorum ve çok yazık çünkü ben karşımda basit ve çaresiz bir kız görüyorum. Biraz kendine saygın olsun ve ağırbaşlı ol. Kitabın seni yaptığından daha iyisi olmaya çalış."

Kupa Kızı Valesi'nin yüzü öfkeyle yanıyordu ve yataktan sanki alev almış gibi hemen aşağıya atladı. Daha önce kimse kendisiyle böyle konuşmamıştı. Bir Ast Kral'ın kızına böyle hakaret etmeye nasıl cesaret ederdi? O kadar öfkeliydi ki verecek ters bir cevap bile bulamadı. Öfkeyle Lee'nin üzerine yürüdü ve bir tokat atmak için elini havaya kaldırdı.

Lee, "Bunu yaparsan dişlerini kaybedeceğini garanti ederim," dedi.

Kız, "Bir prensese dokunmaya cesaret edemezsin!" dedi.

Lee bir kahkaha attı. "Az önce bunun için uğraşmıyor muydun sen?"

"Küstah hırsız! Sen?.."

Lee vahşice bağırsa bu kadar tehditkâr olmayacak sakinlikte bir ses tonuyla, "Bir kez daha söyleyeceğim," dedi. "Ve diğerlerine de anlat. Sen ve buradaki diğer asiller benim için hiçbir şeysiniz. Yoluma çıkarsanız, bana ters bir şey söylerseniz, sizi fena benzetirim. Sizin saçmalıklarınıza ayıracak zamanım yok. Sizin hepinizden çok daha iyi bir soy ağacı olan çok iyi birine çok kötü bir şey yapmaya

hazırlanıyorum. Bu yüzden bana bulaşmayın, anladınız mı? Şimdi ucuz numaralarını da yanına al ve beni rahat bırak."

Kız tokat yemiş gibi sarsıldı. Sendeleyerek geri çekildi, sonra koşarak dışarı çıktı. Korkmuştu, aşağılanmıştı ve çok öfkeliydi.

Lee, kızın peşinden, "Ve lanet olasıca kıyafetlerimi gönderin!" diye bağırdı.

Bir uşak Lee'nin gömleği ve botlarıyla geldiğinde vakit öğleden sonraydı. Pantolonu ve bir çorabı kayıptı. Lee sessizce küfretti. Gömleğini iliklerken üzerine Maggie'nin işlediği Nike sembolünü görünce gayri ihtiyari gülümsedi. Ama şimdi onu ve diğerlerini düşünmemeliydi. Hepsi ölmüştü. Kolay değildi.

"Önemli olana odaklan," diye kendi kendine söylendi. "Sadece yapman gerekene odaklan."

Uşak giymesi için farklı pantolonlar da getirmişti ama Lee hepsini adamın suratına fırlattı. Sonunda, bir şey giymek zorunda olduğu için, kahverengi deriden bir av pantolonu seçti ve odada ne kadar budala göründüğünü gösterecek bir boy aynası olmamasına sevindi.

Harika kahvaltı ve her zamanki kâbuslardan arınmış tazeleyici bir uykunun ardından ayağa kalkmak ve harekete geçmek için sabırsızlanıyordu. Fizikçinin talimatlarının aksine odasını terk etti ve Batı Kulesi'nden aşağıya indi. Ismus henüz gelmemişti, bu yüzden onu aramaya gitti. Kötü Çoban'ın nerede olduğunu ne kadar çabuk öğrenirse bu işi o kadar çabuk bitirebilirdi.

Dışarıdan müsabakaların sesleri ve tezahüratları geliyordu. Şatoda yaşayanların büyük bir kısmı orada keyfine bakıyordu. Lee'nin aklına Charm ile buraya geldikleri gün geldi. O gün de turnuvalar vardı, gerçi hiçbirini izleyememişlerdi. Bu sefer farklıydı, artık saklanmaya gerek yoktu. Karşılaştığı birkaç insan

kendisini saygıyla selamladı ya da ağızları açık bakakaldı. Artık herkes onun kim olduğunu biliyordu.

Lee huzursuzca, "Galiba ünlü oldum," diye mırıldandı.

Boş avlularda ve koridorlarda topalladı, birbiri içine inşa edilmiş üç duvarın kemerleri altından geçti. Sonunda ana kapı karşısında duruyordu. Korkunç Muhafız Mauger ortalıkta yoktu ve muhtemelen bir yerde kilitliydi. Lee gündüz nöbet tutan iki muhafızın yanından geçip açılır kapanır köprüye adım attı. Askerler birbirini dirsekledi ve kendi aralarında fısıldaştı.

Hendek güneşin altında parıldıyordu ve havada yusufçukların safir ve zümrüt renklerde parıltıları göze çarpıyordu. Tembel bir kurbağa bir zambağın üzerinde dinleniyor, arada bir dilini dışarı çıkarıyor ve sonra bir şeyler çiğniyordu.

Lee yoluna devam etti, üzerinde turnuvanın yapıldığı uzun çayırın yeni kesilmiş çimenleri üzerinde yürüdü. Renkli, çizgili çadırlar kurulmuştu ve asillerin sporu izleyebilmesi için bir tribün inşa edilmişti.

Büyük bir alkış koptu ve Lee bir anlığına bunun kendisi için olduğunu düşündü. Sonra insanların müsabakalardaki bir zaferi kutladığını anladı. Sinek Valesi yine bir müsabaka kazanmıştı ve içinde yaralı bir şövalye olan bir sedye sıradan izleyicilerin arasından geçti. Adamı Fizikçi'nin yaralılarla ilgilendiği kırmızı ve beyaz çadıra götürüyorlardı.

Lee sedye taşıyanları görünce şaşırdı. Bunlar Punchinello'ydu. Biri koşarken iğrenç yüzünü yana çevirdi ve pörtlemiş gözlerinde tanıdık bir bakışla Lee'ye baktı. Çocuk muhafızı hemen tanıdı. Bu Yikker'di, kamptaki sadist korumalardan biriydi ve orada bir Katolik rahibi gibi giyinirdi. Lee ellerini yumruk yaptı ve dişlerini sıktı. Punchinello tiz bir sesle gakladı ve Fizikçi'nin çadırına doğru yoluna devam etti.

Lee, "Kalaşnikoflardan birini yanıma almalıydım," diye mırıldandı. "Büyük karşılaşmadan önce eski hesaplardan bazılarını kapatabilirdim."

Kalabalığın kıyısında kalıp asiller ile Kraliyet Evleri üyelerinin oturduğu tribüne doğru ilerledi. Ismus ve Leydi Labella siyah ve altın renklerde bir tentenin altında oturuyordu. Aralarında içinde bir bebeğin uyuduğu bir beşik duruyordu.

Köylüler Şato Hayaleti'nin varlığını çoktan fark etmiş ve tüm başlar Lee'ye doğru çevrilmişti. Çayıra bir sessizlik çöktü ve sonra bir araya toplanmış Ast Krallar ve Kraliçeler yerlerinde huzursuzca kıpırdanıp Diyar'a yeni gelene baktı. Maça Kızı Valesi ve Karo Valesi'nin bakışlarında soğuk bir düşmanlık vardı. Kupa Kızı Valesi tehdidini diğerlerine iletmişti ve şimdi bunun için kendisine kızgındılar.

Kupa Kızı Valesi oturduğu yerde Lee'yi hiç fark etmemiş gibi rol yapıyordu. Onun için artık Hayalet diye biri yoktu. Çocukla ilgilenmemesi onun için en büyük cezaydı. Hâlâ Demirkalp'in üzerinde olan sinek Valesi'ne el salladı. Sinek Valesi'nin vizörünü kaldırıp şaşkın gözlerle Şato Hayaleti'ne baktığını fark edince öfkelendi.

Ismus kollarını havaya kaldırarak Hayalet'i karşıladı ve tentenin gölgesinden çıkıp Lee'yi karşıladı.

Sessizlikte yankılanan bir ses ile, "Hoş geldin!" dedi. "Aramıza hoş geldin. Bu, Ay Büyücüsü için büyük bir gün. Şato Hayaleti misafirimiz olduğu için çok şanslıyız. Bazılarınız onu ve yapabildiği harikulade şeyleri zaten biliyorsunuz."

Köyden gelen küçük bir çocuk daha fazla dayanamadı. Tully, "Geçen sene Tüm Karanlıklar Gecesi'nde hayatımı kurtardı," dedi. "Kötü Çoban beynimi dağıtacaktı ama Hayalet onunla dövüştü."

Arkadaşı Clover Ditchy kalabalığın içinden, "Bu doğru!" diye bağırdı. "Gizli ve görünmezdi ama o korkunç şeyi durdurdu."

Tully'nin diğer arkadaşları da hemen destek verdi. "O bir kahraman, evet öyle!" diye bağırdılar. "Şampiyon bir kahraman!"

Sör Karagümüş'ün çadırı önünde dikilen Tully'nin ağabeyi Rufus sessiz kaldı. Baharda, şövalye hizmetkârı olmuştu. Bu, büyük bir onurdu, annesi ve büyükbabasını gururlandırmıştı. Rufus'un bugün çok işi vardı. Sör Karagümüş'ün zırhını ve silahlarını temizleyip ayna gibi parlatmıştı. Atı Alevayak ile ilgilenmiş, üstüne Sinek sembolleri işlenmiş samur ve gümüş eyer örtüsünü yerleştirmişti. Zor ve ağır bir işti ama yakın zamana kadar yaptığı tüm işleri çok seviyordu. Bugün ise midesi bulanıyordu ve çok sinirliydi.

Sör Karagümüş çadırın içinden gelip zırhın tokalarını kapatmasını istedi ve Rufus hemen emri yerine getirmeye koştu.

Dışarıda, köyün geri kalanı neşeli tezahüratlar yapıyor ve Şato Hayaleti'ni övüyordu. Ismus araya girip insanları sakinleştirmese öne atılıp Lee'yi sırtlarına alacak ve çayırda dolaştıracaklardı.

Ismus, "Hayalet hasta yatağından yeni kalktı ve iyileşiyor," diye açıkladı. "Kutlamalar için daha sonra vaktimiz olacak. Şimdilik Diyar'da özgürce dolaşıp keyfini çıkarmasına izin verin ve onu çok fazla yormayın."

Köylüler emre itaat etti ve özür dilercesine utangaç yüzlerle geri çekildi.

Ismus, "Yatakta kalman gerekiyordu," diye mırıldandı. Lee'yi tribünün arkasına, diğerlerinin duyamayacağı bir yere götürdü. "O bacak sen izin vermezsen iyileşmez."

Lee, "Yılın büyük bir kısmını küçük odalarda yatarak geçirdim," diye cevap verdi. "Artık bana bir şey olmaz. Şimdi sadece kötü çobanın nerede olduğunu öğrenmem gerekli."

"Ajanlarım yer yerde onu arıyor. Bir kedi gölgesi gibi Diyar'ımda sinsice dolaşıyor. Genelde korkunç bir suça bulaştığında varlığından haberdar oluruz ve sonrasında hemen gizlenir. Baharın ilk günlerinden beri onu gören olmadı. Yerini öğrenir öğrenmez sana haber vereceğim. Belki de Karo Kralı avdan taze haberlerle geri döner. Benim tavsiyem zamanını İyileştirici Yakut'u bularak geçirmen olacaktır."

Lee kaşlarını havaya kaldırdı. "Ne yapmamı tavsiye ediyorsun, ne demiştin?"

Ismus, "İyileştirici Yakut," dedi. "Kötü Çoban'ın işini bitirdiğinde ve iki dünyayı onun anılarıyla etkisinden tamamen kurtardığında İyileştirici Yakut'u kızın ellerine koyman gerekli. Onu sadece o uyandırır."

Lee şaşkınlıkla başını iki yana salladı ve adamı omuzlarından yakaladı.

"Bu saçmalık da neyin nesi?" diye sordu. "Daha önce bundan hiç bahsetmemiştin. Bana masal okuma."

Üç Kara Suratlı Dam yanlarındaydı ve Lee'nin ellerini çekmek için hemen öne atıldı.

Lee, "Geri çekilin!" diye bağırdı. "Hepinizi bu hikâyede hiç var olmamış gibi silerim, bu yüzden bana bulaşmayın."

Dinlemediler ve çocuğu Lordlarından uzaklaştırdılar.

Lee, "Korumalarını üzerimden çek!" diye uyardı. "Yoksa anlaşma geçersizdir ve onun yerine seni avlarım."

Ismus gülmeye başladı. "Ne boş tehditler," dedi. "Beni öldüremezsin. Burada yapamazsın. Artık bu dünyada bu mümkün değil. Aklına gelmiş olsaydı diğerinde başarabilirdin ama burada olmaz. Ve anlaşmaya sadık kalacaksın. Artık sadece burada var olabilirsin; gidebileceğin başka bir yer yok. Dediğim gibi, kapana kısıldın. Ayrıca, güzel Charm'ın gözlerini açıp sana tek-

rar bakmasını istemiyor musun? Yoksa buradaki asil güzellikler ve Ay Büyücüsü'nün cazibeli kadınları onu sana çoktan unutturdu mu?"

Lee, adamın sırıtan başını gövdesinden kopartabilirdi. Öne atılmak istedi ama üç koruma buna izin vermedi. Sonunda mücadele etmeyi bıraktı.

Ismus, "Dediğim gibi," dedi. "İyileştirici Yakut'u Bayan Benedict'in ellerine vermelisin. Ancak o zaman uyanır; Kötü Çoban'ın işi bittikten sonra. Bana beni öldürecekmiş gibi bakma. Bu, diyarın üzerine kurulduğu temel kuralların ve büyülü kültürün bir parçası. Bu bana bağlı değil, kutsal olmayan her şey üzerine yemin ederim."

Lee başını önüne eğdi. "Bu lanet olasıca yakut nerede?"

Ismus, "Oğru Vale'ye sorman gerek," dedi. "Onu uyurken Kupa Kralı'nın yastığının altından çaldı. O çocuk tam bir hırsız."

"Bana nerede olduğunu söyle."

"Gerçekten bilmiyorum. Vale onu kraliyet odasında keşfetti ama sonra yakut hiçbir yerde bulunamadı. Üzerinde yoktu, yastığının altında değildi, odasında da yoktu. Her yerde aradık ama bulamadık. İyileştirici Yakut tamamen ortadan kayboldu, bunun için darağacına gitmekle tehdit edilse de Vale mücevheri nereye gizlediğini hiçbir zaman söylemedi."

Lee abartılı bir biçimde iç geçirdi. "Bana bu saçmalıklarla gelme," dedi. "Ben o salak Valelenenlerden biri değilim. Bu senin kitabın; kimin ne zaman ne yapacağını ve neden yapacağını, hatta bunu yaparken ne giyeceğini bile biliyorsun. Bu yüzden bana lanet olasıca şeyin yerini söyle."

"İki gece önce Savaş Ormanı'nda bizzat deneyim ettiğin üzere bu diyarın bazı unsurları ben kutsal metni yazmadan önce de buradaydı. Buraya hükmeden kanunlar ve ilkeler var, bunlara ben

ve hatta Kötü Çoban bile uymak zorunda. İyileştirici Yakut'un gizemi de bunlardan bir tanesi."

"Umarım benimle oyun oynamıyorsundur. Benim için başka ne sürprizlerin var?"

"Hiçbir şey, yemin ederim. Geçen akşam bunu dinleyecek durumda değildin."

Ismus, Kara Suratlı Damlara çocuğu serbest bırakmalarını işaret etti. Lee kollarını indirdi ve tiksinerek burnundan soludu.

"Bahsettiğin hırsız şimdi nerede?" diye sordu.

"Diğerleriyle birlikte müsabakalarda."

Lee, "Artık değil," diyerek yürümeye başladı.

Ismus ciddi bir ses tonuyla, "Sana bir uyarı, Hayalet," dedi. "Unutma, burası *Dans Eden Valeler* dünyası değil, onun bir sonraki safhası. *Barışa Karşı*'nın çok daha karanlık ve tehlikeli bir yer olduğunu öğreneceksin."

"Ben çabuk öğrenirim."

"Ama ben de çok ciddiyim. Güneş parıldasa da gözlerini kör etmesine izin verme. Şimdi ihanetler ve tehlikeler her köşe başında insanları bekliyor. Kendine dikkat et. Burada çoban dışında başka tehlikeler de var."

Maça Kızı Valesi ve Karo Valesi tribünü terk etmiş Sinek Valesi'nin çadırına doğru yürüyordu. Lee onlara yetiştiğinde hararetle bir şey konuşuyorlardı.

Lee, "Bekle," dedi. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Vale şaşkınlıkla Lee'ye baktı.

Aşağılarcasına, "Size söyleyeceğim hiçbir şey yok, bayım!" dedi. "Kupa Kızı Valesi'ne yaptığınız iğrençlikleri herkes duydu. Sizin gibi aşağılık biriyle konuşacak bir şeyim yok."

"Sen de benim en iyi arkadaş seçimim değilsin ama görünüşe

göre bilmek istediğimi bilen tek kişisin."

Vale, "Kenara çekil," dedi. "Bırak da senden daha iyiler yoluna gitsin."

"Ah, bir tokat yemeye çok yaklaştın, oğlum. Tek bilmek istediğim şey o yakutu nereye sakladığın."

Vale'nin meydan okur yüz ifadesinin yerini neşeli bir ifade aldı ve konuyu geçiştirircesine bir kahkaha attı. "Bu adam deli mi? Sırrımı sana neden vereyim? Aradığın her neyse, Hayalet, onu sana vermeyeceğim için çok mutluyum."

Lee, "Sana burada seçim şansı sunmuyorum," diye hırladı. Çocuğu en yakındaki çadıra doğru götürdü ve sırtını çadıra dayadı. "Söyle bana yoksa yirmi birinci yüz yıl kıçını tekmelerim."

Vale'yi gırtlağından tutup sarsmak üzereyken ensesinde çeliğin soğukluğunu hissetti.

Maça Kızı Valesi hançerinin ucuyla bir damla kan akıttı. "Ancak bir aptal Kraliyet Ailesi çocuklarını tehdit eder," dedi. "Ve çok kısa süre yaşayacak bir aptal. Biraz daha itersem Hayalet son bulur. Hangisi olacak?"

Lee, Vale'yi bıraktı. Hemen harekete geçip Maça Kızı Valesi'ni unuttuğu için kendine kızdı.

"Ben sadece..."

"Ve ben de sana hangisi diye sordum. Ismus'un dostu ol veya olma, Karo Valesi'ni bırakmazsan kanını etrafa saçarım. Ve şunu bil, sabır benim erdemlerimden biri değildir –bu yüzden çabuk karar ver."

Lee dişlerini sıktı. Hikâye karakterlerinin entrikaları ve manipülasyonlarına karışmak en son istediği şeydi. Fakat kızın sesinden ölümcül niyeti belliydi. Hançeri saplar ve sonunu düşünmezdi.

Lee, Vale'yi bırakırken, "Bu iş bitmedi," dedi. "Bana o mü-

cevherin nerede olduğunu söyleyeceksin yoksa aile yadigârlarını kaybedersin –dediğimi duydun mu?"

Bıçaktan uzaklaştı ve kızın soğuk gözlerine baktı. Bu kız buradaki şövalyelerden daha tehlikeliydi. Vale kılıcını çekti ve kızın yanında yerini aldı. Keskin çelik ile tartışmaya gerek yoktu.

Lee istemeyerek de olsa, "Bu sefer beni hakladınız," diye itiraf etti. "Ama ikincisi olmayacak. Kendinizi odalarınıza kilitleseniz iyi olur çünkü bir dahakine nereden geldiğimi göremeyeceksiniz ve tepenize bineceğim. İsterseniz kafalarınızı duvarlara vurabilirsiniz. Ben bilmem gerekeni öğreneceğim. Buradaki mahzenlerde kullandığınız işkence oyuncakları benim gibi Peckham'dan gelen biriyle mukayese bile edilmez. İçinize korku salacağım."

Kraliyet çocukları güldü.

Maça Kızı Valesi alaycı bir ses tonuyla, "Git buradan," dedi. "Tehditlerin de Bekleyen Taht kadar boş."

Lee'nin öfkesi kontrolden çıkmak üzereydi. İçinden bu asil yüzlerdeki kendini beğenmiş ifadeyi yok etmek geliyordu ama güneş ışığı çeliği parıldatıyordu ve aptal değildi. Silahsız geldiği için kendini kınadı. Gelen uşaktan kemerine takmak için bir bıçak istemeliydi. Bu hatasını telafi edecekti.

Dudak bükerek "Daha sonra," dedi. "Senin için geleceğim, evlat."

Oğru Vale, "Bekliyorum," dedi.

Lee yere tükürdü ve ayrıldı.

Karo Valesi, "Ona meydan okuyup buna bir son vermeliydim," dedi. "Hepimiz için tehlike. Kalbe veya göze saplanacak bir hançer işini bitirir ve herkes memnun olur."

Maça Kraliçesi'nin kızı aynı fikirde değildi ve hançerini kınına geri koydu. "En azından iki yaz eksiğin var," dedi. "Sen on üç bile değilsin, Vale."

"Ben korkak değilim. Benden daha büyük şövalyeleri yendim ve bu kara derili çocuktan daha kötüleriyle karşılaştım."

"Bence daha kurnazca bir plan yapmalıyız, ona daha çok uyacak bir plan."

Kızın dudaklarında şeytani bir gülümseme vardı.

"Onunla başa çıkmanın çok daha güzel yolları var," dedi. "Onun işini kesinlikle bitirecek yollar."

"Neymiş o?"

"İyileştirici Yakut'u istiyor, bence ona yerini söylemelisin."

"Söylemem."

Kız, "Yapma," dedi. "Sırrını, seni Ay Büyücüsü'nün en yetenekli hırsızı Oğru Vale olarak ünlendiren sırrını, uzun zaman önce tahmin ettim. Muhafızlar seni yakalamadan önce o yatak odasında yaşanan gizemlerin tek bir anlamı olabilir."

Çocuk kıza baktı. "Bunu biliyor olamazsın," dedi.

"Bence Kupa Kraliçesi'nin yüzü gibi ortada," dedi. "Ve, Hayalet'e söylersen, onun peşinden gidip kendi sonunu hazırlayacak."

Vale kızın dediklerini düşündü. Fikir cezbediciydi. Ama diğerleri yakutu yatak odasından nasıl çıkardığını öğrenirse şöhreti tehlikeye düşerdi.

Maça Kızı Valesi, "Tek kapısı olan bir oda," dedi. "Gizli geçit yok, saklanabilecek her yer dört kez arandı... halbuki bilmecenin cevabı cam gibi berraktı ama odanın penceresinde cam yoktu. Ama pencere çok büyüktü."

Vale, "Pencerenin altındaki çimenleri de etraflıca aradılar!" diye hatırlattı.

"Ah, ama sen yakutu öylesine atmadın," dedi. "Birisi senden aldı. Dışarıdan geçen biri veya seninle o odada olan biri."

"Geçen?" diye sordu. "O yükseklikten mi? Hangi cambaz ayaklığı o kadar uzundur ki?"

"Cambaz ayaklığı değil de dirgene ne dersin?"

Vale, "Yeter!" diye haykırdı. "Sen benim Haxxentrot ile aynı saftа olduğumu mu ima ediyorsun? Onurum üzerine yemin ederim ki İyileştirici Yakut'u o cadının buruşmuş ellerine bırakmadım."

Maça Kızı Valesi, çocuğu ilgiyle inceledi. Gerçeği öğrenmeye çok yaklaştığını biliyordu ve biraz daha üzerine gitmeye hazırlanırken Sinek Valesi bir müsabaka daha kazandı. Bu sefer Ay Büyücüsü'nün en görkemli şövalyelerinden biri olan Sör Karagümüş'e karşıydı ve bu adamı daha önce yenen olmamıştı. Gerçi daha önce hiç Sinek Valesi ile karşılaşmamıştı.

Maça Kızı Valesi neler olduğunu görmek istiyordu, bu yüzden selam verdi ve Vale'ye iyi günler diledi. Bir yılan gibi kalabalığın içinden geçti ve şövalyenin Fizikçi'nin çadırına taşındığını gördü.

Öfkeli düşüncelere dalan Karo Valesi uzaklaştı.

Birkaç saniye sonra, iki Kraliyet mensubunun yüksek sesle önünde konuştuğu çadırın içinden Joker çıktı.

"Ha ha ha," diye güldü. Oğru Vale'nin peşinden gitti. Çocuğa alçakça bir teklif yapacak, yeteneklerini test edecekti. Sırrını bildiği için bu teklifi nasıl reddedecekti?

Rufus, Sör Karagümüş'ün genç hizmetkârı, müsabaka alanından efendisinin kalkanını ve kırık mızrağını aldı. Binicisiz kalan Ateşayak'ı ahıra götürdü. Kalabalığın içinden çıkan Maça Kızı Valesi'ni görünce yüzü karardı ve endişesi daha da arttı.

Sinek Valesi günün şampiyonu olarak omuzlara alınırken Maça Kızı Valesi çadıra girdi ve yaralı şövalye için endişeleniyormuş rolü yaptı.

Sör Karagümüş'e, "Lütfen kalkma," dedi. Fizikçi adamın omzunu dikiyordu. "Sülükefendisi yaralarınla ilgilensin. Sanırım yaraların çok ciddi değil. Sinek Valesi bu turnuvanın yenilmezi. En iyiyi bile devirdi."

Şövalye kalın kaşlarını çatıp öfkeli bir bakış attı. Bu endişenin ardında ne olduğunu merak etti. Maça Kraliçesi'nin kızına göre bir şey değildi.

"Prens yetenekli bir rakip, Majesteleri," dedi. "Her sene kendini daha da geliştiriyor ve bu diyarın en iyi atına biniyor. Demirkalp'in eşi benzeri yoktur."

Maça Kızı Valesi iğne adamın etine girip çıkarken yüzünü buruşturuyormuş gibi yaptı ama kendisi birçok kez hayvanların içini açtığı için bu gibi kanlı işlere alışkındı.

Takdir edercesine, "Yenilgiyi böyle kabullendiği için çok yüreklisin," dedi. "Keşke saraydaki bütün şövalyeler senin gibi olsa. Senin gibi görkemli, savaş görmüş bir savaşçı bile bir çocuk tarafından yenilebiliyor, hem de seninle aynı evden bir çocuk tarafından... Diğer zayıf rakiplerin bile söyleyecek birkaç acı sözü olurdu."

Fizikçi, "İşte bu kadar," dedi. Omzu bitirdi ve ipi dişleriyle koparttı. "Sör Govain ve Sör Eluard da bugün bana geldi ve onlar Sinek Valesi hakkında sizin kadar iyi şeyler söylemedi."

Sör Karagümüş küçümseyerek "Köyden gelen çocuklar bile o ikisini eyerlerinden düşürebilir," dedi. "O ikisi zırh giymiş dedikoducu kadınlara benziyor."

Maça Kızı Valesi, "Çok haklısın, buna şüphe yok," dedi. "Ve Vale'nin atı gerçekten de harikulade bir hayvan. Yine de... bana garip gelen şey, Ay Büyücüsü'nün atları gittikçe iyileşirken mızraklarının gittikçe kırılganlaşması."

Sör Karagümüş yerinden kalkarken birkaç dikişi attırdı ve Fizikçi buna öfkelendi.

Şövalye, "Ne demek istiyorsunuz, Majesteleri?" diye sordu.

Maça Kızı Valesi alarma geçmiş gibiydi ve ağzına geleni söylediği için pişman görünüyordu.

"Benim aptalca ve telaşla söylenmiş sözlerimi dikkate almayın," dedi. "Ben bu erkeksi oyunlardan anlamam; sadece bir kızın görüşüydü. Yaşlı savaşçımızla ilgilen, sülükefendisi."

Şüphe tohumunu ektikten sonra da çadırı terk etti.

Kız gidene kadar Sör Karagümüş'ün düşünceli bakışları kızı takip etti. Fizikçi iğneyi bir kez daha sapladı ve iriyarı şövalye doktoru bir tokatla yere serdi.

Fizikçi, "Bu ne küstahlık!" diye itiraz etti. Yerde yatıyor ve dudağı kanıyordu. "Git buradan, Sör Şövalye. Seninle bir daha ilgilenmeyeceğim, kolların kopsa da kafanın içine irin dolsa da parmağımı bile kıpırdatmayacağım!"

Sör Karagümüş sedyeden kalktı, şarap ve cevaplar aramaya gitti.

Fizikçi arkasından, "Ve sülüklerimden de mahrum kalacaksın," diye bağırdı.

Sıcak öğleden sonra en iyi biralar içildi ve müsabakalar sona erdikten sonra köylülerin mallarını getirip değerlendirme vakti geldi. Ismus her zamanki gibi hakemdi ve bir tezgâhtan diğerine giderek ürünleri inceledi ve kararları verdi.

Sonra, büyük sınır taşının önünde dikilerek çayırın kıyısında sonuçları açıkladı.

Bazıları nefeslerini tuttu, bazıları öfkeyle homurdandı ve şaşkınlık kalabalığa yayıldı. İlk kez, değirmencinin karısı Gristabel Smallrynd en iyi ekmek yapma ödülünü kazanamamıştı. Yıllardır bu konudaki tek yarışmacıydı. Komşuluk vazifesini yapmak isteyen ve kadını düşünen köylüler onun uzmanlık alanına girmek istemiyor ve onunla yarışmıyordu. Değirmencinin evinde köyün en büyük fırını vardı. Ama geçen hafta taş ustasının zayıf karısı Rhoswen ile tartışmıştı ve Rhoswen de Kutsal Büyücü'nün tattığı en lezzetli ekmekleri yaparak intikamını almıştı. Grista-

bel öfkeliydi ve aşağılanmıştı. Çayırdan hızlı adımlarla uzaklaştı, yaptığı ekmeği parçalara bölerek etrafa saçtı. Köpekler ve ördekler hevesle peşinden koştu.

Başka şoklar da yaşandı. Çiftçi Aiken Woodside'ın büyük ve güzel lahanaları için bir ödül kazanması bekleniyordu ama genç Clover Ditchy son anda gizlice yetiştirdiği kafası büyüklüğünde bir soğanla yarışmaya dahil olmuştu. Bu soğanla hiçbir şey yarışamazdı. Köyün geri kalanı homurdandı. Aiken Woodside yerel kemancıydı. Morali bozuksa müziği de kötü oluyordu –tabii, eğer keman çalmaya ikna edilebilirse. Geceki eğlenceler berbat olmuştu. Aiken'in oğlu Çamurlu Ayaklar, Clover Ditchy'nin arkadaşıydı ve arkadaşının burnuna bir yumruk atıp onunla bir daha konuşmayacağına yemin etti. Clover de bir yumrukla karşılık verdi ve çocuğun gözünü morarttı. İkisini ayırmak için dört yetişkin araya girmek zorunda kaldı ve birbirlerine küfürler eden çocuklar çayırdan uzaklaştırıldı.

Hayvanlar daha büyük hayal kırıklıklarına sebep oldu. Yaşlı Edwin'in devasa domuzu ağılından dışarı çıkmayı başardı ve Sahibe Sarah'ın kazlarından iki tanesini ezerek öldürdü. Sonra, diğerlerinin çıkardığı seslerden korkarak paniğe kapıldı ve çayırdan koşarak kaçtı.

Çocuklardan birkaçı, Benwick, Lynnet, Neddy ve Tully, domuzu kovalamanın eğlenceli olacağını düşündü. Benwick sırtına atladı ve domuzu sürdü. Yaşlı Edwin oflayıp puflayarak peşlerinden giderken yumruklarını havada sallıyordu. Adamın arkasından da yumruklarını havada sallayan Sahibe Sarah geliyordu.

Hepsi yaşlı domuz için çok fazlaydı. Ciyaklayarak kendini bıraktı ve son nefesini verdi.

Tartışmalar ve suçlamalar salgın bir hastalık gibi yayıldı. Herkes birbirini suçluyordu. Çocuklar, aileleri, zayıf çitleri yapan

ngoz ve kısa çivileri yapan demirci bile eleştirilerden nasi-
ldı. Kısa süre içinde eski husumetler canlandı ve gömülen
baltaları çıkarıldı. Ancak Ismus sakin olmalarını söyleyince
lar ve birbirlerine ters bakışlar atarak uzaklaştılar.
smer karanlık çökerken genç çiftler anızlı tarlalar aradı ve
demetlerinin arasında gözden kayboldu. Çardaklardan yu-
k sesler ve neşeli kahkahalar geldi, yazın son gecelerinden
in koyu mavi gökyüzü yıldızlar ile donatıldı. Fakat huzur-
k ve anlaşmazlık devam ediyordu. Hancının kızı Dulcie şa-
n yakışıklı bir çocuğa göz koyup onunla tarlalardan birine
ek Mooncot'ta flört ettiği Kit'i çok kızdırdı.
Mırıldanmaların ve kıkırtıların yerini ciyaklayamalar, bağırış-
e tokatlar aldı. Bir kadın sert bir biçimde çimdiklendi, biri-
açı çekildi, bir diğerinin kafasından aşağıya bira döküldü ve
sırılınca ciyakladı.
şıkları işin bu hale nasıl geldiğini bilemediklerini söyleye-
nemen af diledi. Tek istedikleri nazik sözcükler ve tutkulu
eceydi, bir suçları varsa veya bilmeden can yaktıysalar af
diler.
) kadar yalvardılar ki kadınlar sevgililerinin yanına tekrar
ve mırıldanmalar şimdi daha yumuşaktı.
Kimse dört mısır demetinin çoraplı ayaklar üzerinde doğru-
bir tarladan diğerine gittiğini görmedi. Küçük, soluk eller ot-
arasından uzanıp insanları rahatsız etti ve kızdırdı, çiftlerin
nı açmak için uğraştı.
Haxxentrot'un Öcü Çocukları bu akşam yine cadı sahibeleri-
isteklerini yerine getiriyordu.
Yine tartışmalar çıktı ve çiftler birbirlerini azarladı, Öcü Ço-
ar gülmemek için dillerini ısırdı.
Sonra tarlalar gül renginde bir ışıkla aydınlandı. İnsanlar önce

bunun bir bataklık yakamozu olduğunu sandı ve korkuyla nefeslerini tuttu. Ama sonra ışığın ince bir sopanın ucundaki kalp şeklindeki bir fenerden geldiğini anladı.

Başlıklı mor bir cübbe giyen Kupa Kızı Valesi çalıların arasına daldı ve tarlalarda güzel vakit geçirmeye çalışan çiftlerin arasından geçti.

Bütün çapkın erkekler doğrulup kıza göz kırptı, asil dudakları öpme hayaline kapıldı. Ama kız yüzünde soğuk bir gülümseme ile yoluna devam etti, öfkeli sevgilileri tarafından azarlanan erkekleri geride bıraktı. Kadınlardan bazıları kalkıp köyüne veya Beyaz Şato'daki hizmetçiler kısmına geri döndü.

Kupa Kızı Valesi yola doğru yürüdü. Bu oyun bir zamanlar kendisini çok neşelendirirdi ama artık bundan sıkılmıştı. Sinek Valesi'nin eşi benzeri yoktu. İstediği erkek dışında diğer bütün erkekleri elde edebiliyordu.

Fenerini söndürüp köye girdi. Her pencereden öfkeli sesler geliyordu. Sinirler henüz yatışmamıştı ve eski yaralar kabukları tırnaklandığı için tekrar kanıyordu. Gümüş Metelik'te hakaretler ve kupalar havada uçuşuyordu, ardından tartışmalar devam ederken bir masa devrildi. Kupa Kızı Valesi geçerken genç bir çocuk dışarı fırlatıldı. Hancıya ve inançsız kızına küfreden genç sendeleyerek uzaklaştı.

Bunların hiçbirinin Kupa Kızı Valesi için bir anlamı yoktu. Düşünceleri bu gece yapmayı düşündüğü şeye odaklanmıştı.

Değirmenin yanından geçerken Gristabel'in tavaları ve çömlekleri duvarlara fırlattığını duydu. Kadının öfkesi henüz geçmemişti. Kupa Kızı Valesi kıvrılan yoldan ay ışığıyla aydınlanan kırsal kesime doğru yürüdü.

Kimsenin kendisini takip etmediğinden emin olunca, küçük bir koru köyden veya şatodan görünmesine engel olurken, ce-

binden altın bir bilezik çıkardı. Ay ışığının altında büyülü bir parıltıya sahip bilezik Malinda'dan bir hediyeydi.

Kız daha önce tek başına bir aşk iksiri istemek için ormandaki kulübesine gitmiş ama bilge Peri Büyükannesi bu teklifi reddetmişti. Prenses diyarın en güzeliydi. İsterse bir bahçedeki papatyalar kadar talibi olabilirdi, bu yüzden büyüye ihtiyacı yoktu. Ayrıca, Malinda'nın asası çalınmıştı ve artık eski gücü yoktu.

Ve hayal kırıklığına uğrayan kız Ökseotu Kralı tarafından üzerine yapılan laneti anlatmıştı. Tek istediği erkek, gölgesini bile öpebileceği delikanlı, sadece atı ve şahiniyle ilgileniyordu. Barınaklardaki köpekler bile kızdan daha çok ilgisini çekiyordu. Ne yapacaktı?

Malinda, kızın gözyaşlarını sildikten sonra Sinek Valesi'nin kalbinin herhangi bir iksirle kazanılamayacağını söylemişti. Kalbi ve ruhu Vahşi Orman'la birdi. Onun ilgisini çekmek ve beğenisini kazanmak için kendisine yeni bir gözle bakmasını sağlamak zorundaydı. Kız harikulade ve kadim gizemlerle dolu, derin ormanın bir tanrıçası gibi görünmeliydi.

Küçük bir sepeti açan Malinda içinden altın bir bilezik çıkarmış ve kızın eline vermişti.

Peri Büyükannesi, "Bu bilezikte," demişti. "Benim asamın hükmedebileceğinden çok daha eski bir güç var. Bunu takarsan şeklin değişecek ve Şafak Prensi'nin Diyarı'nda şimdiye kadar görülmüş en harika dişi geyiğe dönüşeceksin. Ama şunu unutma; bunu sadece Vale tek başına olduğunda kullan, çünkü seni gören her avcı için çok büyük bir ödülsün. Sinek Valesi senin büyüne kapılacaktır. Seni görünce çalıların arasından seni izleyecektir. Onu istediğin yere götür ve uygun gördüğün yerde bileziği çıkar. Sonrasında sonsuza kadar senin büyünün etkisinde kalacak."

Kız teşekkür edip dışarı çıkarken Peri Büyükannesi uyarılarını tekrarlamıştı.

Kız şimdi bileziğe bakıyor ve heyecanını kontrol etmeye çalışıyordu. Vale genelde Demirkalp ile gün doğarken dışarı çıkardı. Bu öğleden sonra da banyo yapmak için Doğu Ormanı'ndaki şelaleye gideceğini duymuştu. Orası onunla karşılaşmak için harika bir yerdi. Romantik bir efsanenin parçası olabilirlerdi.

Kız çabucak kıyafetlerini çıkardı ve gizledi, fenerini de kıyafetlerinin yanına koydu. Sonra, ay ışığını ortasından görebileceği şekilde bileziği havaya kaldırdı ve bileğine taktı.

Korunun dallarındaki yapraklar hoş kokulu bir rüzgârla dalgalandı. Çalılar titredi ve çimenler sallandı. Gün batınca kapanan çiçekler tekrar açtı ve yüzlerini döndü. Kız havada belli belirsiz sesler duyduğunu düşündü.

Ve sonra çok güzel kırmızı bir dişi geyik zarif başını sallayıp menekşe rengindeki gözlerinin uzun kirpiklerini kırpıştırdı. Alnında kalp şeklinde bir beyazlık vardı ve hayvanın bileğinde altın bilezik parıldıyordu.

Geyik bir an için tereddüt etti ve dört ayağına baktı, her birini denercesine havaya kaldırdı. Sonra bir balerin gibi havaya sıçradı ve korudan çıkıp Doğu Ormanı'na doğru koşmaya başladı. Prens oralarda bir yerde olmalıydı.

Mooncot'ta, Tully uyumakta güçlük çekiyordu. Yatağa yemek yemeden gönderilmişti, Yaşlı Edwin'in domuzunun ölümündeki payından dolayı cezalıydı. Yatağında yatarken arka kapının çalındığını duydu.

Kapıyı açmaya koşarken, "Rufus!" dedi. "Burada ne işin var? Senin şatoda ahırlarda olman gerekmiyor mu? Mauger'in yanından nasıl geçtin?"

Kardeşi ellerini kenetledi ve gözlerini sildi. "Bu akşam onu

kafesinden çıkarmıyorlar," dedi. "Tarlalarda çok sayıda hizmetkâr kız ve oğlan var."

Tully kardeşini içeriye aldı ve pencerenin yanına oturttu. Ay ışığı ile yüzü aydınlanınca kardeşinin tedirgin ve düşünceli olduğunu gördü.

"Senin neyin var?" diye sordu.

Rufus utanarak "Birine söylemem gerek," dedi. "Ama kimseye, Büyükbabama bile bir şey söylemeyeceğine yemin etmen gerek."

"Yemin ediyorum."

"Tükür. *Birine söylersem taş olayım*, de."

Tully eline tükürdü ve en ciddi yeminini etti. Rufus kendisini korkutuyordu.

Kardeşi gömleğinin içinden küçük deri bir kese çıkardı ve içindekileri masaya boşalttı. Parlak altınlar masanın üzerine saçıldı. Tully hayatı boyunca hiç bu kadar parayı bir arada görmemişti.

Rufus utanarak paralara baktı. "Ben çok korkunç, çok kötü bir şey yaptım."

18

BÜYÜK SALON seslerle yankılanıyordu. Lee yüksek masaya, Ismus ve Leydi Labella'nın yanına oturdu. Şövalyelerin, lordların ve Ast Kralların sarhoş oluşunu seyretti.

Lee'nin belinde şimdi uzun bir bıçak vardı. Kılıç işine yaramazdı ama bıçak işini görürdü.

İşe yaramaz Saray Büyücüsü Yaşlı Ramptana'nın oldukça kötü performansını izledikten ve sonsuza kadar yetecek kadar gazel dinledikten sonra, sonunda aradığı şeyi gördü.

Sırtında bir çuval taşıyan Oğru Vale mutfağa giden yolu gizleyen ahşap paravanın arkasından çıktı. Sağa sola tedirgin bakışlar attıktan sonra Büyük Salon'da sessizce ilerledi ve dışarı çıktı.

Lee yerinden kalktı ve peşinden gitti.

Karo Valesi şatonun avlusunda koştu. Çimenlerin üzerinden geçti, yeşil bir kapıyı geride bıraktı ve Psişik Bahçe'ye girdi. Orada süslü bir havuzun kenarına oturdu ve bekledi.

Sonunda bir sesle havaya sıçradı ve arkasına döndü.

Etrafını kuşatan gölgelere, "Sen misin?" diye sordu. "Sana arzuladığını getirdim."

Elinde bıçakla ay ışığına adım atan Lee, "Nedir?" diye sordu.

Vale kılıcını çekmek istedi ama Lee daha hızlıydı. Çocuğu yere serdi ve havuzun yanına götürüp başını suya soktu.

Vale sudan çıktığında tükürdü ve nefes almaya çalıştı. Lee ka-

fasını bir kez daha suya soktu. Vale üçüncü kez nefes almak için sudan çıktığında Lee, "Bunu bir kez daha yaparsam seni sudan çıkarmam," dedi. "Benimle oyun oynama, çocuk. Bana şu yakutun nerede olduğunu söyle."

Oğru Vale öksürdü ve nefeslenmeye çalıştı.

Lee kaşlarını çattı. "Çok uzun sürüyor," dedi. "Burada oyun oynamıyoruz. İstediğimi söylemezsen burada balıklarla birlikte yüzersin. Üç saniyen var, sonra seninle ve hayatınla işim bitiyor. Anlaşıldı mı?"

Vale, "Bilmiyorum!" diye itiraz etti.

Lee, "Bir," dedi.

Vale, Lee'nin kollarını tuttu. "Hayatım üzerine yemin ederim, bilmiyorum!"

"İki."

"Yakutun nerede olduğunu bilmiyorum!"

"Üç. Senin için çok kötü oldu."

Lee çocuğun başını bir kez daha suya soktu ve suda tuttu. Yüzeye baloncuklar çıkıyor ve Vale çırpınıyordu.

Yeni bir ses sıradan bir edayla, "Balıkları korkutacaksın," dedi.

Lee kafasını kaldırdı. Joker üzerinde karamel renginde deriler ile açıklığa adım attı. Vale de çırpınmaya devam etti.

"Sıkıcı olup muhafızları çağırmamı ister misin?" diye sordu. "Prensi bırak. Bence niyetini gayet güzel belli ettin."

Lee çocuğu sudan çıkardı ve çimenlerin üzerine fırlattı. Vale öğürdü ve yuttuğu suyu kusmaya başladı.

Joker, "İyileştirici Yakut'un nerede olduğunu öğrenmek istiyorsun," dedi. "Güvenli, senin ulaşamayacağın bir yerde."

"Nerede?"

Joker yerde hâlâ öksüren Vale'ye baktı. "Haxxentrot'ta," dedi. "Yasak Kule'de."

Lee sessizce küfretti. "Bir döşemenin altında veya eski bir ayakkabının içinde olamaz mıydı?" diye mırıldandı. "Hep en kötü yerde olmak zorunda mı? Bu çılgın diyardan nefret ediyorum."

Vale'yi ayağıyla dürtüp "Bu doğru mu? Yakutu yaşlı cadı mı aldı?" diye sordu.

Çocuk hâlâ nefes almakta güçlük çekiyordu ve konuşamadı. Joker ile aynı fikirde olduğu için çok mutluydu ve başıyla onayladı.

Sonunda, "Bu doğru," dedi. "Bir Öcü Çocuk benden aldı. Yakut şimdi cadıda."

Lee geldiği yöne geri dönüp, "O zaman burada durmanın anlamı yok," dedi.

Joker, "Yasak Kule'ye girmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu. "Orası çok tehlikeli."

Lee adama baktı. "Buna değer," dedi. "Yaşlı cadı yüksek bir kulede yaşıyor. Bir ziyareti hak ediyor. Şimdiye kadar iki kişiye çok saygı duydum; birincisi büyükannem, ikincisi ise Gerald adında yaşlı bir adam. Bir süpürgeye binen cadı bunların arasında yok. Bu Vale peri masallarından sıkılmaya başladım. Ne cadılar ne de başka biri karşımda duramaz. Bana istediğimi vermezse, onunla işim bittiğinde, tepesine bir evin düşmüş olmasını tercih eder, filmdeki diğer cadıdan bahsediyorum."

Ve ardından bahçeyi terk etti.

Joker, "Hayalet erken bir ölüm yolunda," dedi.

Vale, "Bu çok iyi haber," dedi. Doğruldu ve ıslak başını salladı. "Umarım çirkin bir şey pişirip acısını uzatır."

Joker, "Ve benim için ne haberlerin var?" diye sordu. "Ben de memnun olacak mıyım?"

Çocuk getirdiği çuvala uzandı.

"Burada," dedi. Elini çuvalın içine sokup uyuyan bir mutfak hizmetkârından çaldığı garip bir tefi çıkardı.

Joker, "Onu çuvaldan çıkarma!" diye haykırdı. Ellerini kulaklarına götürdü. "Ona dayanamıyorum."

Vale tefi tekrar sardı. "Bir hayalet gibi sessizdim," dedi. "Ben bunu üzerinden alırken hiç kıpırdanmadı."

Joker takdir edercesine gülümsedi ve çuvalı çocuktan aldı.

"Çok iyi iş çıkardın, evlat," dedi. "Ve namını garanti altına aldın."

Vale, "Onunla ne yapacaksın?" diye sordu. "Çok ilgi çekici bir nesne."

Joker, "Ha ha ha," diye güldü. "Önce ona yeni bir ev bulacağım; hendeğin en derin yerinde. Sonra mutfaktaki yağlı suratlı Columbine'yi çağırıp ona Joker'in oyunu her zaman kazandığını öğreteceğim. Saray'da herkese biner, öyle veya böyle. Onun vakti geldi. Ha ha ha!"

Nahoş kahkahası bahçede yankılanırken birlikte bahçeyi terk ettiler. Ses kesildikten sonra bir biberiye çalısının arkasından yuvarlak, küçük bir yüz çıktı.

Komiser'in kızı Nosy Posy yanaklarını emdi ve bunu kime söyleyebileceğini merak etti.

Maça Kızı Valesi odasının kapısının kilitli olduğundan emin olduktan sonra bir dolabın yanına gitti ve rulo yapılmış siyah bir bezi dışarı çıkardı. İçinde incecik yeşil bir mum vardı. Mumu bir şamdana taktı, sonra pencerenin yanına gidip mumu yaktı.

Fitilden etrafa kıvılcımlar saçıldı ve zümrüt renginde alevler odayı aydınlattı. Maça Evi'nin Kuzey Kulesi etrafında esen sıcak gece rüzgârı bile mumun alevlerini titretemedi.

Mumu pencerenin önünde bırakan kız yüksek arkalıklı bir sandalyeye oturdu ve bekledi.

Dışarıdan merak uyandırıcı bir ses yaklaşıyordu. Sürekli bir vızıltıydı. Ayağa kalkıp pencerenin yanına gitti ve dışarı baktı.



Kale duvarlarının üzerinde bir şey uçuyordu. Dört oval yüz gördü, süt gibi beyazdılar. Bunlar Öcü Çocuklar'dı. Haxxentrot'un iğrenç yaratıklarından olan karga sineklerine biniyorlardı. Bunlar bir kuzgundan daha büyüktü ve uzun siyah gagaları vardı ama gözleri bir böceğin gözleriydi. Tüyler yerine kıllarla kaplı vücutlarının altında altı kuş pençesi sallanıyordu. Kanatları bir kurtsineğinin kanatlarına benziyordu ve vızıltı kanatlarından geliyordu.

Haxxentrot bu hayvanları Öcü Çocuklar'ın uçan binek hayvanları olarak yaratmıştı ama bunları kaleye gönderip sağda solda gezenlerin burunlarını kopartmalarından da hoşlanıyordu.

Öcü Çocuklar Kuzey Kulesi'ne ilk varan olmak için yarışıyordu. Kanatlı bineklerinin tepesinde hoplayıp zıplıyor, topuklarını bineklerinin yanına geçirip elleriyle hayvanların kıllı kafalarına vuruyorlardı.

Maça Kızı Valesi son anda kenara çekilmeyi başardı. Birlikte pencereden içeri girdiler ve odada dönmeye başladılar, mobilyaları devirdiler, dolapların kapaklarını açtılar, ayaklarını lavabonun içine soktular ve bir kavanozu yere düşürdüler. Bir meyve kâsesinin üzerinden geçerken elmaları aldılar ve bir diğer altın tabaktan aldıkları fındıkları birbirlerine fırlatmaya başladılar. Yatak direklerinin arasından geçip perdeleri çekiştirdiler. Cadının küçük ve yaramaz hizmetkârları odada da birbirini kovalamaya

devam etti. Bir tanesi yatak örtüsünün üzerine serilen keten geceliği yakaladı ve odada kafasız bir hayalet gibi daireler çizerken geceliği önünde tuttu.

Her yer karıştı ve ortalık dağıldı. Maça Kızı Valesi odanın altını üstüne getiren yaratıklara bakarken ekseni etrafında döndü. Bir tablo kancasından çıktı, bir aynaya çarpıldı ve gümüş destekli cam çerçevesinde çatladı. Sonra demir bir şamdanı aldılar ve havada bir atlı karınca gibi çevirip etrafa sıcak balmumu saçtılar.

Maça Kızı Valesi, "Durun! Durun!" diye bağırdı. Çocukları yakalamak istedi.

Öcü Çocuklar kıza sivri uçlu pembe dillerini çıkardı. Bineklerinin kıllarını çekiştirerek biraz daha yükseldiler. Kız şimdi bir sandalyenin üzerine çıkıp zıplamak zorunda kaldı. Asil bir kıza göre değildi bu.

Sonra teker teker çirkin bineklerini aşağıya indirdiler ve odada zikzaklar çizdiler. Haylaz Öcü Çocuklar aşağıya atladı ve yatağın üzerine kondu. Binekleri kubbeli tavana yükselip boyalı sıvaların üzerinde yürümeye ve gagalarını taşlara sürterek bileylemeye başladı.

Jub, Crik, Hak ve Rott birer akrobat gibi yatağın üzerinde taklalar ve parendeler attı. Sonra birlikte yataktan üzerinde yuvarlandılar ve havalı bir biçimde yatağın kenarında bacak bacak üzerine attılar. Neşeli yüzlerini öfkeli kıza döndüler.

Sandalyeden inen kız yüzüne düşen saçları geriye attı, böylesine aptal göründüğü için öfkeliydi.

"Ben sizi çağırmadım!" dedi. Nefes nefeseydi. "Haxxentrot nerede? Sahibeniz nerede?"

Öcü Çocuklar'ın gülümsemesi daha da genişledi, bebek dişleri açığa çıktı. Masum bir biçimde gözlerini kırpıştırdılar.

Maça Kızı Valesi, "Cevap verin!" dedi. "Yoksa beyaz kafalarınızı mızraklara takar ve geriye kalanınızı Mauger'e yediririm –tabii, eğer sizden tiksinmezse."

Öcü Çocuklar sahte bir korkuyla başlarını iki yana salladı ve gözlerini devirdi, sonra yüzleri normale döndü ve kahkahayı bastılar.

Kız üzerlerine yürürken kollarının içine uzandı. Sonra arkasından boğuk ve çatlak bir ses geldi. "Hançerlerini çekme, benim karanlık küçük kızım."

Kız arkasına döndü. Pencerenin önünde, buruşuk ellerinde bir dirgen tutan, cadı Haxxentrot dikiliyordu.

"Benim iyi, koca kafalı çocuklarım genelde casus ve hizmetkâr olarak işe yarar," dedi. Sinyal mumunun yeşil alevini parmakları arasında söndürdü. "Bu akşam şehvetli köylülerin arasını açmakla meşguldüler ve daha yapacak çok işleri var, öyle değil mi, benim koca burunlu ürkütücü çocuklarım?"

Öcü Çocuklar başlarıyla onayladı ve ellerini taşıdıkları küçük deri keselere soktular, içlerindekileri gösterdiler: Küçük şişeler, çömlekler, kavanozlar ve sahte mektuplar.

Cadı memnuniyetle, "Güvensizlik, mutsuzluk ve keder," dedi. "Sinek Kraliçesi'ne yazılmış bir aşk mektubu, Kupa Kralı'nın el yazısıyla yazıldı ve yarın sabah kocası tarafından bulunacak. Ve işte, Büyük Salon'daki su sürahilerine eklemek için sihirli karışımlar. Bir yudum alanın yüzünde siğiller çıkacak. Kupa Kraliçesi'nin kendi merhemleri ve güzellik ürünleri için kullandığı çömleklerin aynısı kullanılarak hazırlanmış bir karışım. Şişman yüzündeki kırışıklıkları gideriyor olması gerek ama o bunu sürünce derisi daha da buruşacak ve benimkinden de kötü olacak."

Kıkırdayarak dirgenine yaslandı ve dört hizmetkârına işe koyulmalarını söyledi.

Öcü Çocuklar parmaklarını ağızlarına götürdü ve bineklerine ıslık çaldı. Bir kez daha bineklerine bindiler ve uçarak pencereden dışarı çıktılar. Kalenin etrafında bir tur atıp Kraliyet Evleri'nin kulelerini aradılar.

Haxxentrot, "Bunlara binmeyi ne kadar seviyorlar," diye kıkırdadı. "Gün doğumunda kavgalar çıkacak ve insanlar birbirlerini suçlayacak. Evet, Beyaz Şato'yu içten içe kemiren şeyler yetmiyormuş gibi. Garez ve husumet burada kol geziyor. Sen hissedemiyor musun, benim muzır prensesim? Kazanın kapağı tıkırdıyor; yakında zehir dışarı akacak ve ne yazık ki bunların hiçbirini ben yapmadım."

Maça Kızı Valesi, "Seni buraya saçmalıklarını dinlemek için çağırmadım!" dedi.

Cadı, "Çağırmak mı?" diye hırladı. "Haxxentrot ıslık çalıp yanına çağırabileceğin bir karga sineği veya sana boyun eğecek bir köpek değildir. Diline dikkat et, çocuğum, yoksa Yasak Kule'nin cadısı seninle özel olarak ilgilenebilir. Unutma, senin eski oyun arkadaşların bana emanet. Senin sirke tadındaki hayatının bağlı olduğu oyuncaklar. Onlara kendilerini ateşe atmalarını emretmem çok kolay ve onlarla birlikte sen de yanarsın."

Kız telaşla, "Özür dilerim!" dedi. "Sözlerim çok kabaydı ve düşünmeden konuştum."

"Sen hep böylesin, Maça Kraliçesi'nin kızı. Geçen sene seninle ne anlaşma yapmıştık? Sen kaledeki diğer kadınları zehirleyecek ve bana Malinda'nın asasını getirecektin. Ne büyük bir döneklik ve inançsızlık."

Kız, "Hepsinin sorumlusu Joker," dedi. "Hatalı olan ben değilim; ben asayı çalmaya gidiyordum ama Şato Hayaleti onu aldı."

Yaşlı cadı dişlerini emdi ve bakışlarını kızın üzerine odakladı.

"Nasıl olduğunu biliyorum," dedi. "Yoksa Öcü Çocuklar'ım yanlarında senin için de bir şey taşıyor olurdu."

Çirkin gülümsemesini gösterdi. "Malinda'nın çok değerli asasını kaybetmiş olması yeterli. Şimdi eskisinden de güçsüz. Önce kanatları, sonra asası. Şimdi karanlık ormanda yaşayan üzgün ve yaşlı bir kadın, büyülerinin gücü de soluyor."

Cadı kahkaha atarken kız, "Ben Hayalet ile ilgili konuşmak istiyorum," diye araya girdi. "İyileştirici Yakut'u arıyor."

Haxxentrot sessizleşti ve kıza öfkeli bir bakış attı.

"Ve bunun benimle ilgisi nedir?" diye sordu.

"İnkârını başkasına sakla. Oğru Vale'ye o akşam bir başkası yardım etti. Dürüst cevap ver; onu pencereden sen almadın mı? Bu bilmecenin tek cevabı bu olabilir."

Cadı göz kırparak "Ben değildim," dedi. "Ama Jub o akşam o kraliyet yatak odasında Kral'ın uykusuna kâbuslar salıyor olabilir. Vale'den mücevheri alıp bir karga sineğiyle kaçan Jub'du."

"O zaman sende! Yakut sende!"

Haxxentrot başını iki yana salladı. "Jub geri döndüğünde kesesi boştu. Mücevheri yolda kaybetmiş –üzerinde uçtuğu her yere baktı ve onu aradı. Casuslarım da o günden beri mücevherin peşinde. Uzun-Köpek-Bacaklı hizmetkârlarım Mooncot'ta ve bataklıklarda onu aradı, yılanlarım çukurlara ve hendeklere baktı, ama bir şey çıkmadı. İyileştirici Yakut şimdi gölgelerin içinde gizlenen bir gizem. Nerede olduğunu bilmiyorum."

Kız, "Birisi onu bulmuş olmalı," dedi. "Belki de tarlalarda bir köylüdür ya da şatonun çimenlerini budayan biridir. Alıp gizlemişlerdir."

Cadı, "Onu bulamazsın," dedi. "Eğer bu bilgiyle Hayalet'e işkence etmek niyetindeysen sınırını aşıyorsun, kızım. O senin için çok güçlü bir düşman, benim dehşet verici prensesim."

Kız öfkeyle, "Ben o kara suratlı hayduttan korkmuyorum!" dedi. "Ben Maça Kızı Valesi'yim. İstediğim zaman bu Hayalet'in hayatına son verebilirim."

Haxxentrot dirgeni kıza doğru salladı ve diğer elinin işaret parmağı da aynı şekilde havada sallanıyordu. Bütün mumların alevi titredi ve zehirli bir yeşile döndü.

"Ona elini kaldırmaya cesaret bile etme," diye uyardı. Canlı gölgeler buruşuk yüzünü kapladı ve yatak odasına şimdi mide bulandırıcı bir loşluk hâkimdi.

"Onu güdüleyen felakete müdahale edilmeyecek. Sen asil olabilirsin ama senin yeteneklerin onunla mukayese edilemez. Hayalet'in kaderi ve Ay Büyücüsü ile ötesindekilerin kaderi çok sayıda dünyayı ilgilendiren kadim kartlara bağlı. Kimse buraya yapmaya geldiği şeye engel olamaz."

Kız boğazını tuttu ve sendeleyerek geri çekildi. Odada soğuk bir rüzgâr esmeye başladı. Rüzgâr saçlarını çekiştirdi ve elbisesini yırttı. Yatağın perdeleri yerinden sökülene kadar dalgalandı ve uçarak pencereden dışarı çıktı. Ağır meşe mobilyalar sallandı ve sarsıldı, zemini çizerek yer değiştirdi. Büyük dolap devrildi ve ahşap sandıklar duvarlara çarptı. Büyük yatak bile titredi ve yerden kalktı.

Maça Kızı Valesi nefes alamıyordu. Gözlerini kırpıştırırken cadının boyunun uzadığını gördü, konik şapkasının tepesi şimdi kubbeli tavana değiyordu.

"Beni duy ve dediklerime kulak ver, Maça Evi'nin hain kızı!" dedi. Sesi odadaki doğal olmayan fırtınayı bile bastırdı. "Eğer Şato Hayaleti'ni durdurmaya veya engellemeye çalışırsan senin ve çok sayıda insanın hayatı riske girer. Onun yolundan uzak dur ve planların varsa vazgeç; yoksa sonuçlarına katlanırsın. Bu, Haxxentrot'un sana ciddi bir uyarısı! Sözlerimi dikkate almazsan riskleri göze alırsın."

Cadı parmağını indirdi ve rüzgâr birden kesildi. Yatak perdelerinden arta kalanlar yere düştü ve mumlar şimdi yeniden sarı ışık veriyordu.

Maça Kızı Valesi nefes almaya ve etrafına bakmaya çalıştı. Yeniden pencereye döndüğünde cadı yoktu.

Kız pencerenin yanına gitti ve dışarıya baktı. Cadı dirgeninin tepesinde surların üzerinden geçiyordu.

"Öyle olsun," diye mırıldandı. "Hayalet yapması gerekeni yapsın. Benim şöhretini lekelemem gereken biri daha var. Günün şampiyonu zaferinin keyfini çok uzun süre süremeyecek."

Ahşap sandıklardan birini açıp küçük gümüş bir çömlek çıkardı. Üzerinde Kupa sembolü vardı. Parmakları hızlı olan tek asil çocuk Oğru Vale değildi. Kız bunu Ast Kraliçe'nin odasından birkaç gün önce çalmıştı ve nasıl kullanacağını gayet iyi biliyordu.

Bir başka sandığın yanına gitti ve içindeki şişelerin kırılmadığını görünce sevindi. Burada kendi özel zehirli karışımları vardı, bir orduyu öldürebilecek veya en güçlü savaşçıyı bile zayıf düşürebilecek zehirlerdi. Ve işte aradığı buradaydı...

İçinde kahverengi bir toz olan cam kavanozu aldı, tozun yarısını gümüş çömleğin içine döktü ve bunu yaparken başını yanda tutmaya özen gösterdi, havaya uçuşan toz taneciklerine maruz kalmak istemiyordu. Bu şeyin birkaç tutamı bile bir Punchinello'yu haftalarca veya bir atı bir gün uyuturdu; belki de çok özel bir atı birkaç saat uyutabilirdi.

Yerden en kırmızı elmayı seçti ve yanından küçük bir parça oyup çıkardı, sonra karışımı özenle elmanın içine döktü. Sonra çıkardığı parçayı dikkatlice yerine geri koydu.

Omzuna koyu kırmızı bir pelerin atan Maça Kızı Valesi elmayı bir cebine gümüş çömleği ise diğerine koydu. Kapının kilidini açtı ve dışarı çıktı.

Köyden dönen Rufus yolda Şato Hayaleti ile karşılaştı. Lee misafirler için ayrılan yedek atlardan birine biniyordu. Rufus tarlalarda ilerleyen çocuğa baktı ve kafasını kaşıdı. Hayalet ata binecek biri değildi. Daha önce eyerin tepesinde bu kadar kötü duran birini görmemişti.

Fakat kendi derdi başından aşkın olduğu için buna çok fazla odaklanmadı. Açılır kapanır köprüye doğru ayaklarını sürüdü, ahırlara yöneldi. Sör Karagümüş orada kendisini bekliyordu.

Şövalye öfkeden çılgına dönmüş ve şarap içip sarhoş olmuştu. Mızrağının kırık parçalarını dikkatle incelemiş ve turnuvadan önce bir kısmını testere ile kesildiğini fark etmişti. Ahırlarda kaldığı yere gidip Rufus'u aramış ve saman dolu yatağının altında küçük bir el testeresi bulmuştu. Dişlerinde hâlâ talaş vardı ve boya parçaları mızrağının rengiyle uyumluydu.

İhanetin kanıtlarıyla karşılaşan Rufus kekeledi ve açıklamaya çalıştı ama Sör Karagümüş çocuğu boğazından tutup avluya fırlattı. Mızrağın kırık parçalarından en büyüğünü alıp çocuğu dövmeye başladı, bunun arkasında kimin olduğunu sordu. Kimin uşağıydı, kim için efendisinin turnuvada madara olmasına izin vermişti? Çocuk cevap vermeye cesaret edemedi. Soru tekrar tekrar soruldu ve Rufus her defasında sessiz kaldı, mızrak parçası bir kez daha sırtına indi ve bir süre kendinden geçti.

Bu sırada, bütün seyisler ve hizmetkârlar yataklarından çıkmıştı, surlardaki askerler meşaleler ile aydınlanan avluya bakıyordu. Ast Krallar ve asiller, uyumadan önce gezintiye çıkanlar, kargaşaya neyin sebep olduğunu anlamak için bir araya toplandı ve neler olduğunu görünce afalladı. Ama şövalyeyi durdurmaya Komiser bile cesaret edemedi. Sör Karagümüş iriyarı bir adamdı ve en iyi halinde bile uyuyan bir ejderha kadar öfkeliydi. Fakat kimse onu daha önce böyle görmemişti.

Alaycı gülüşmeleri umursamayan şövalye, baygın çocuğun yanına çömeldi ve üzerini aradı. Kesesini bulması uzun sürmedi. Derinin üzerinde Sinek sembolü ve bir prensin tacı vardı.

Sör Karagümüş kalktı ve öfkeli yüzünü Demirkalp için özel olarak inşa edilen ahıra çevirdi. Sinek Valesi çoğunlukla orada uyurdu.

Çocuğa seslenme zahmetine girmesine gerek kalmadı çünkü Vale elinde kılıcıyla avluda yürüyordu.

Vale, "Olduğun yerde kal!" diye emretti. "Sen nasıl bir korkaksın da hizmetkârını böyle zalimce dövebiliyorsun? Böyle sarhoş zorbalıklarına bu krallıkta yer yoktur."

Sör Karagümüş, "Korkak, öyle mi?" diye kükredi. Kırık mızrağını çocuğa doğru fırlattı. "Rakibinin mızrağını zayıflatmak erdem mi? İstediğin ismi seç! Korkak! Yalancı! Hileci!"

İzleyen kalabalık şaşkınlıkla mırıldanmaya başladı.

Şövalye, "Evet!" dedi. "Günün şampiyonu hizmetkârıma rüşvet verip işini şansa bırakmamış. Belki de turnuvada yendiği bütün şövalyeler kırılan mızraklarını incelese iyi olur; bakalım, onlarınkinde ne çıkacak."

Keseyi Vale'nin ayakları dibine fırlattı ve kılıcını çekti.

Ölümcül bir kararlılıkla, "Onurumu koruyacağım," dedi. "Sen evimin prensi de olsan sana boyun eğmeyeceğim ve senin gibilere hizmet etmeyeceğim."

Keseyi tanıyan Vale, "Bu şeyi uzun zaman önce kaybettim," dedi. "Ben senin hizmetkârına para vermedim, yemin ederim."

"Bundan kazanç sağlayacak başka biri var mı? Senden başka biri yok. Yalanlarını kendine sakla. Bu konuyu çözmenin tek bir yolu var. Sen kılıcımla kesildiğinde ben de bu durumdan tatmin olacağım."

Öfkeli bir savaş narası atıp saldırıya geçti ve kılıcını Vale'nin

başına doğru savurdu. İki kılıç birleşince çeliğin sesi avluda yankılandı ve korkunç mücadele başladı.

Kalabalığın içinden fark edilmeden geçen Maça Kızı Valesi Demirkalp'in ahırına girdi.

Ehlileştirilemeyen atların sonuncusu ahırında huzursuzdu. Kulaklarını havaya dikmiş burnundan soluyordu. Vale'nin tehlikede olduğunu biliyor ve toynaklarını saman kaplı zemine sürtüyordu.

Kız karanlık bir fenerin örtüsünü kaldırırken rahatlatıcı bir ses tonuyla, "Sakin ol," dedi. "Yüzümü tanıyorsun. Ben Maça Kızı Valesi'yim. Ben senin dostunun dostuyum."

Dışarıdan gelen çeliğin çelik ile buluşma sesleri şiddetlendi, insanlar da bağırıyor ve tezahürat yapıyordu.

Demirkalp başını iki yana salladı ve ayaklarını yere vurdu.

Maça Kızı Valesi, "Üzülme, görkemli savaş atı," diye mırıldandı. "Vale birazdan gelip seninle ilgilenecek, söz veriyorum. Dışarıda antrenman yapıyorlar. Erkekler böyledir. Önemli bir şey değil, zarar görmeyecek veya başına bir şey gelmeyecek."

At kendisine yaklaşan kızdan uzaklaşarak şaha kalktı.

"Sen gerçekten türünün kralısın; asil ve güzel bir hayvansın. Siz ikiniz birbirinize ne kadar bağlısınız, at ve binicisinden çok kardeş gibisiniz."

Ahıra göz gezdirince Vale'nin yatağını ahıra taşıdığını gördü.

"Ne büyük bir bağlılık," dedi. "Merak ediyorum, birbirinizin rüyalarına da giriyor musunuz? Böyle şeylerin mümkün olduğunu duymuştum."

Demirkalp huzursuzca kıpırdandı.

Kız, "Sakin ol," diye fısıldadı. "Bak sana ne getirdim. Vale'den bir hediye."

Kız cebinden elmayı çıkardı ve yüzeyini elbisesinin koluna silerek parlattı.

"Gördün mü, ne kadar kırmızı ve parlak," dedi. "Vale bunu sana vermemi istedi. Al bakalım, güzel at. Lezzetli ve tatlı."

At şüpheyle elmaya baktı. Kız ata bakıp gülümsedi. Atın büyük siyah gözlerinde yansımasını gördü ve Vale'nin atının başına gelenleri öğrenince ne yapacağını merak etti. Sadece bunun için bile dışarıdaki mücadeleden galip çıkmasını istiyordu. Aklına atın toynaklarını kesip beklenmedik yerlere bırakarak Vale'ye işkence etmek geldi. Ama onları kesmek çok uzun sürerdi. Gözleri çıkarabilirdi ve belki de kulakları kesebilirdi.

Öne uzattığı elmanın yansıması gözlerde gitgide büyüdü. Demirkalp'in yakışıklı yüzü kıza biraz daha yaklaştı ve dudakları elmayı almak için uzandı.

Burun delikleri titredi. Bir terslik olduğunu sezmişti. Bu baştan çıkarıcı tatlılık başka bir şeyi gizliyordu. Kişneyerek kızdan uzaklaştı ve birden arkasına döndü. Kalçası kıza çarptı ve Maça Kızı Valesi dengesini kaybetti. Pelerininin ucuna bastı, kaydı ve geriye düştü. Başını duvara çarptı ve yerden kalkmadı. Fener kızın hemen yanına devrildi ve samanlar alev aldı.

Avluda, Vale dövüşü kazanıyordu. Sör Karagümüş'ün kılıcı ahşap bir direğe saplanmıştı ve şövalye kılıcını kurtarmaya çalışıyordu. Çocuk pes etmesini söylerken Demirkalp'in korku dolu kişnemesini duydu.

Vale arkasına döndü ve kalabalığın içinden 'Yangın!' sesleri yükseldi.

Her şeyi unutan Vale ahıra koştu. Girişi bir alev perdesi kapatıyor ve saçaklardan yoğun bir duman yükseliyordu. Vale eşikten atlamaya hazırlandı ama mantıklı eller çocuğu kavrayıp geriye çekti.

"Demirkalp!" diye bağırdı. Alevlerin içinde şaha kalkan atını gördü. "Onu kurtarmalıyım!"

Endişeli asiller, "Oraya giremezsiniz, Majesteleri!" diyerek uyardı.

Havada sesler vardı. Avlunun dört bir yanındaki ahırlardaki atlar kişniyor ve köpekler sürekli havlıyordu. Kafesindeki Mauger kükremeye başladı.

Ahırın yanı birden patladı. Ay Büyücüsü'nün en güçlü toynakları duvarı parçaladı. Sonra Demirkalp dışarı çıktı. Tüylerinden dumanlar yükseliyordu ve yelesi yanmıştı. Gözlerinin beyazı görünüyordu. Korku ve panik içinde başını sağa sola salladı ve sonra şaşkın bakışların arasında dört nala uzaklaştı.

Vale çok mutluydu ve atına seslendi ama at durmadı. Şimşek gibi koşup kapıdan geçti, açılır kapanır köprüyü geride bırakıp karanlık tarlalara doğru koştu.

Çocuk, "Geri dön!" diye haykırdı. "Geri dön!"

Demirkalp gecenin karanlığında gözden kayboldu ve Vale onu bir daha asla göremeyeceğini biliyordu. Kalbinden bıçaklanmış gibiydi.

Birisi, "İçeride biri var!" diye bağırdı. "Ahırda. Bakın!"

Kırık duvarın içine bakınca dumanların içinde ve alevlerin ortasında yatan figürü gördüler.

Vale bu sefer tereddüt etmedi. Bir başkasının pelerinini alıp yağmur suyuyla dolu varillerden birine soktu ve sonra pelerini üzerine atıp alevlerin içine daldı. Birkaç saniye sonra, Maça Kızı Valesi'ni dışarı çıkardı. Kızın kıyafetleri yanmıştı ve Vale alevleri üzerinden buhar çıkan peleriniyle söndürdü. Kızı son anda kurtarmıştı. Arkasında ahır çöktü.

Şimdi herkes Maça Kızı Valesi'ne bakıyordu. Kız kötü yanmıştı. Annesi, Ast Kraliçe, olan biteni kayıtsız bir yüz ifadesiyle seyrederken kızının alevlerin içinden çıkarıldığını görünce damarlarındaki buzlar eridi.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu. Yanmış yüze korku ve şaşkınlıkla baktı. "Prensesim neden burada?"

Eğilip kızın yeşil pelerininden arta kalanları kenara çekmek ve kızını rahatlatmak istedi. Küçük gümüş bir çömlek dışarı yuvarlandı.

Genç bir uşak çömleği geri getirmek isterken kapağını yanlışlıkla çarpıp açtı ve kahverengi bir toz etrafa saçıldı. Uşak sendeledi ve bir taş gibi yere düştü. Maça Kraliçesi önce uşağa, sonra da çömleğe baktı, üzerinde Kupa Evi'nin sembolü vardı.

Ama yangın yayıldı. Şimdi çatılara atlamıştı ve ahırların hepsi yanıyordu. Seyisler atları kurtarmaya koştu. Her yerde kuru tahtalar vardı ve uçuşan korlar şatoda yeni alevler yaktı.

İnsanlar bütün kovaları bir araya getirerek kuyudan alevlere kadar uzanan bir kuyruk oluşturdu ama beyhude bir çabaydı. Sadece yağmur veya büyü işlerine yarayabilirdi. Hep birlikte Ismus'a seslendiler.

Siyah cübbesi dalgalanan Kutsal Büyücü, Kale'nin tepesinde elinde gümüş asasıyla belirdi. Kollarını havaya kaldırdı ve cenneti sarstı. Toplanan bulutlar yıldızları kapattı ve Kutsal Büyücü bulutları etrafında döndürmeye başladı.

Yağmur damlaları gökyüzünden kalenin üzerine yağdı ve alevler söndü. İnsanlar alkışladı, sonra birbirine girdi ve tartışmalar başladı.

Kale'nin tepesindeki Ismus diyarına göz gezdirdi. Kalenin etrafındaki tarlalar da yanıyordu. Reddedilen âşık şatodan yükselen alevleri görmüş ve aklına Dulcie'yi korkutup ona dersini verecek bir fikir gelmişti. Kıskançlıktan çılgına dönen âşık tarlalarda koşup geçtiği yerleri ateşe vermişti. Ama alevler tarlalara beklediğinden daha çabuk yayıldı ve her yer tutuştu. Şimdi bütün tarla yanıyordu ve Öcü Çocuklar'ın sebep olduğu tartışmaların ardından tarladaki herkesle birlikte kıskanç âşık da kapana kısılmıştı.

Ismus tepeden tarlalara bakarken uzaktan gelen çığlıkları duy-

du ve güçlerini kullanarak hızla tarlalara uçtu. Bu sefer çağırdığı yağmur herkesi kurtaramazdı.

Açılır kapanır köprünün üzerinden uzun ve sıkıcı bir avın ardından eve geri dönen Karo Kralı geçiyordu. Surlardan yükselen dumanları görünce atını mahmuzladı ve su birikintilerinin içinden geçerek avluya ulaştı. Yanmış ahırlardan arta kalanların ortasında birbiri ile tartışan kendini evinin şövalyelerini ve asillerini gördü.

Ast Kral, "Bu nedir?" diye sordu. "Bir gün yoktum ve eve geri dönünce neyle karşılaşıyorum."

Öfkeli sesler sebeplerini haykırdı ama adam sakin olunması için elini havaya kaldırdı.

"Bahane istemiyorum!" dedi. "Neyse ki bugün neşem yerinde. Gün kötüydü ve karşıma çıkan bütün hayvanlar benden kaçmayı başardı ama geri dönüş yolunda Ay Büyücüsü'nün en harikulade yaratığı ile karşılaştık. Size ne getirdiğime bir bakın, yanında sadece tek bir ok var. Siz hayatınız boyunca hiç bu kadar harika bir hayvan gördünüz mü? Derisini saklayacak ve başını odamın duvarına astıracağım."

Hizmetkârları avı taşıyan atı avluya soktu ve üzerindeki battaniyeyi kaldırdı.

İnsanlar ciyakladı ve kadınlar çığlık attı.

Karo Kralı şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve insanların neden böyle bir tepki verdiğini anlamak için arkasına döndü. Sonra Ast Kral da korku dolu bir çığlık attı.

Atın üzerinde çıplak bir kız vardı, güzel saçları aşağı sarkıyordu ve ölü gözleri açıktı. Bu kız Kupa Kızı Valesi'ydi.

Kısa süre sonra Beyaz Şato'dan birbiriyle dövüşenlerin kılıç sesleri gelmeye başladı. Dört Kraliyet Evi ölümüne birbirine girdi.

*

Lee karanlığın içinde yoluna devam etti. Yasak Kule'nin hangi ormanın içinde olduğunu biliyordu. Atı tarlaların içinde mutsuzca ilerliyordu. Lee beceriksiz ve kaba bir biniciydi ama at zeki ve uyumlu bir hayvandı, emirlere itaat ederken çocuğu sırtında tutmak için çaba gösterdi.

Gölgeli orman yaklaşmaya başlayınca at hız kesti ve Lee ileri baktı. Uzakta belli belirsiz yeşil bir parıltı vardı ve ağaçların üzerinde bir yerdeydi. Yasak Kule olmalıydı.

Lee'nin içine ilk kez korku düştü. Bütün Krallık'ın en ölümcül yerine bakıyordu ve tek savunması büyük bir bıçak ile zeki ama düşük çenesiydi. Ama şüphelere boyun eğemezdi. Şüpheleri bir kenara bırakıp odaklanmak zorundaydı. Bunu bir şekilde başardı.

Bir ses, "Yerinde olsam daha ileri gitmezdim," dedi.

Lee şaşkınlıkla havaya sıçradı ve etrafına bakındı. Kimseyi görmedi.

"Kim konuşuyor?" diye sordu.

Bir ses, "Sadece dostça bir uyarı," dedi. "Bu orman her tür çirkin yaratıkla doludur. Haxxentrot son zamanlarda çok meşguldü. Eskiden olsa ormanın içinden geçerek kuleye yaklaşabilirdin ama bu artık mümkün değil. Kimse bir yılan etine dişlerini geçirir diye bu ormana girmeye bile cesaret edemiyor."

Lee medeni ve tatlı sesin geldiği tarafa baktı. Baktığı yerde sadece kayaların gölgesi vardı ve kayalar birini ardına gizleyecek kadar büyük değildi.

"Sen bir *goblin* veya onun gibi bir şey misin?" diye sordu.

Kadife bir kahkaha duyuldu.

"Hayır, bir *goblin* değilim."

"O zaman nesin? Burada artık kayalar da mı konuşuyor?"

Bir şey huzursuz olarak iç geçirdi ve iki altın renginde göz açıldı. Sonra uzun bacaklı, zayıf, köpeğe benzeyen bir şekil gölgelerin

içinden çıktı. En yüksek kayanın üzerine tırmanıp kuyruğunu etrafında salladı.

Lee, "Konuşan tilki," dedi. Hayvan buna gücendi. Bu insanlar kendisiyle ilk kez karşılaşınca hep aynı şeyi söylüyordu.

Çocuk, "Seninle karşılaşıp karşılaşmayacağımı merak ediyordum," diye ekledi.

"Ve ben de asık suratını görünce karşımda duranın Şato Hayaleti olduğunu anlamayacak kadar aptal değilim. Şunu söylemeliyim ki bir ata eşlik eden en kötü kişisin. Bu kadar kötü at binmek için çok pratik yapmış olmalısın."

"Evet, sen de benim için sürpriz değilsin. Geldiğim yerde senin aptal akrabalarının çöpleri yağmaladığını çok gördüm."

Tilki sırıtarak "Ne kadar vahşilermiş," dedi. "Kimse uzak ve ortak kuzenlerinin hoyrat tavırlarından sorumlu tutulmamalı. Seni temin ederim ki ben çöpleri yağmalamıyorum; bazen açık bir pencereden bir kilere veya bir kümese girmişliğim olabilir."

"Öyleyse bu kötü mahallede bu saatte ne yapıyorsun?"

"İşlerim yüzünden bu Diyarı ve ardındakileri gezerim. Benim merak ettiğim şey ise üç bacaklı ve kör bir eşek gibi ilerleyerek bu şeytani yere neden geldiğin."

"Oradaki cadıyla bir işim var."

"Ve sen benim kuzenlerime aptal mı diyordun? Ne büyük bir ironi."

"Senin gibilerden tavsiye almama gerek yok, kuduz nefesli."

Tilkinin kulakları titredi ve kuyruğu arkasında dans etti.

"O zaman neye ihtiyacın olduğunu merak etmeye başladım. Belki de aradığın değerli şeyin yerini biliyorumdur."

Lee sırtını dikleştirdi. "Kötü Çoban'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Böyle bir bilginin değeri nedir?"

Lee, "Dostum," dedi. "Bana nerede olduğunu söylersen sana içi lezzetli tavuk kanatlarıyla dolu kovaların nerede olduğunu sana söylerim."

Tilki kulak kabarttı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kulağa güzel geliyor."

"Öyleyse nerede?"

"Ya Haxxentrot ziyaretin?"

"Yaşlı cadı bekleyebilir. Zaten bir yere gitmiyor. Benim esas görmek istediğim çoban olan."

Tilki kayadan aşağı atlayıp sağ taraftaki ağaçlara doğru koştu.

Lee, "Hey, bekle!" dedi. "O nerede?"

Altın rengindeki gözler gölgelerin içinden parıldadı.

Tilki, "Beni takip et, Hayalet," dedi. "Bu gece senin rehberin olacağım."

"Nereye gidiyoruz?"

"Tarçın Ayı'nın mağarasına; acele edersek gün doğmadan orada oluruz. Yeterince konuştuk, beni takip et!"

Lee atını tilkinin kuyruğunun beyaz ucunun göründüğü yöne çevirdi ve tilki gözden kayboldu. İşte bu kadardı. Yapmaya geldiği şeyi yapacaktı. *Dans Eden Valeler*'in Kötü Çoban'ıyla son kez karşılaşacaktı. Lee elini beklentiyle belindeki bıçağa attı ve yüz ifadesi sertleşti. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

19

Hoparlörlerden yeni bir Noel şarkısı çalmaya başladığında Maggie hayal kırıklığıyla çığlık attı.

Şarkının sözlerini duyan Maggie, "Yılın en mutlu zamanı, öyle mi?" diye haykırdı. "Bu şarkıyı bir yerinize sokun! Hepsi yalan!"

Esther, "Otur," diye inledi. "Herkesin sinirlerini bozuyorsun."

Maggie, "Sinirlerini mi bozuyorum?" diye sordu. "Onların mı? Gerçekten mi? Duvardan parmaklıklara kadar yürümem sinirlerini mi bozuyor? İki gündür burada olmamız ve bir köşede duran kovanın içine tuvaletimizi yapmamız sinirleri bozmuyor mu? Sadece yarın sabaha kadar vaktimiz olması ve sonrasında işimizin bitmesi? Sen önceliklerini doğru belirle, aptal inek."

Esther, "Sen de sızlanmayı kes!" diye tersledi. "Herkesin işini zorlaştırıyorsun. Neden koca ağzını kapatmıyorsun?"

Maggie öfkeli bir bakış attı ama başını iki yana salladı. Nefesini harcamaya değmezdi.

Uzaklaşıp yerdeki samanları tekmelerken, "Artık eskisi kadar şişman değilim," diye mırıldandı.

Esther, "Kafanın içinde yağlardan kurtulamamışsın!" diye seslendi. "Orada hâlâ birkaç ton yağ var."

Maggie parmaklıklara doğru öfkeli adımlarla yürüdü ve alnını parmaklıklara dayadı. Buna daha ne kadar katlanabileceği-

ni bilmiyordu. Sorun Esther değildi, o sadece sinir bozucu küçük bir köpek yavrusuydu. Hayır, Maggie'nin sonsuz iyimserliği çok ağır bir darbe almıştı. Gerald'ın öldüğüne inanıyordu. Spencer da muhtemelen ölmüştü. Lee'nin nerede olduğuyla ilgili hiçbir fikri yoktu ve o da ölmüş olabilirdi. Sırada kendisi vardı. Kendisini korkutan yaklaşan ölümlerdi. Ismus'un neler planladığını önceden tahmin edemezdi ama kanlı ve korkunç olacağına emindi.

Dağ üssündeki mülteciler iki gruba ayrılmış ve yan yana hücrelere kilitlenmişti. Martin yandakindeydi ve ona seslendi ama cevap gelmedi. Kendisi bunalımdaysa Martin'in aklından geçenleri ancak Tanrı bilebilirdi. Geldiğinden beri tek kelime etmemişti. Çocuğu hiç böyle görmemişti. Tamamen pes etmişti. Gerald ile ilgili korkunç haberi bile algıladığından emin değildi. Hiçbir şeyi duymuyor gibiydi.

"Martin?" diye seslendi. "Orada mısın?"

Esther, "Tabii ki orada!" diye cevap verdi. "Başka nerede olabilir, gerizekâlı?"

Martin'in hücresinden bir ses, "Evet, burada," diye cevap verdi. Maggie sesin Drew'e ait olduğunu fark etti. "Geldiğinden beri hiç kıpırdamadı ve hiçbir şey söylemedi."

Maggie zorlama bir neşeyle, "Yapma, Martin!" diye seslendi. "Kendini böyle kapatamazsın. Noel'e kadar alışveriş yapmak için bir günümüz daha var."

Esther sinirlenerek "Çocuğu rahat bırak," dedi. "Kendini kaybetti ve tamamen kapattı. Bunu her aptal görebilir. Bunun olacağını çok önceden gördüm."

Charm'ın kızlarından biri, "Yalancı," dedi.

Maggie gözlerini kapattı. Keşke Martin'in bilincinin kendini kapattığı yerde ona katılabilseydi. Ama zihninin köşesinde Ge-

rald'ın sözcükleri yankılanıyordu, sisli bir sabah dağ üssünün terasında söyledikleri aklından çıkmıyordu.

"Bay Çaresizlik'in evine gitmeyeceğiz," diye kendi kendine tekrarladı. Buna inanmaya çalıştı.

Dağ üssünden buraya gelişleri olaysız geçmişti. Askeri bir helikoptere bindirilip Güney Kore'de bir uçak pistine götürülmüşlerdi. Orada kendilerini bekleyen jete binerek de İngiltere'ye gelmişlerdi. Karanlıkta iniş yapmış ve bir hayvan sürüsü gibi bir kamyonun arkasına bindirilmişlerdi. Seyahatin geri kalanı bir saatten az sürmüş ama nereye götürüldüklerini görememişlerdi.

Kamyonun kapıları açıldığında kendilerini etrafı yüksek duvarlarla çevrili bir avluda bulmuşlardı. Kendilerini tanıdık korkunç yüzler karşılayınca da afallamışlardı.

Anormal kampından tanıdıkları Yüzbaşı Swazzle ve diğer Punchinello'lar eski tutsakları yüzlerinde acımasız bir gülümsemeyle yarı-otomatik silahlarını gökyüzüne ateşleyerek karşılamıştı. Üzerlerinde önceki kostümleri vardı. Yikker hâlâ bir Katolik rahibiydi, Bezuel çete üyesi bir rapçiydi ve Yüzbaşı da Al Capone'un bodur bir kopyasıydı. Ama kıyafetlerini üzerlerine giydikleri ilk günden beri temizlememişlerdi ve şimdi üzerleri yağ, kurumuş kusmuk ve kendi pislikleriyle kaplıydı.

Maggie ve diğerleri yine garip kostümler giyen Punchinello'lar ile sayılarının arttığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Romalı bir asker gördüler. Madalyaları, pelerini ve sivri uçlu miğferi olan bir Keiser Wilhelm de vardı. Meksikalı bir haydut, içi müstehcen çizimlerle dolu Küçük Kırmızı Kitap taşıyan bir Mao Zedong, hâki bir şort giyen ve bir miğfer takan bir koloni avcısı, bir korsan, bir Kazak, bir Cengiz Han hepsi bir aradaydı. En ilginci ise İngiltere futbol takımlarından birinin yıldız oyuncusu gibi giyinmiş olandı. Hepsi puro içiyor ve viski kokuyordu.

Swazzle ve adamları yeni gelenleri kemerli kapının altından geçirirken küfürler etmiş ve üzerlerine tükürmüştü. Maggie'yi silahların namlusuyla dürtmüş ve Martin'i tekmelemişlerdi. Bazıları kamçı yemiş, Nicholas ise Esther'i Bezuel'in meraklı ellerinden korumak istersen yüzüne bir dipçik inmişti.

Dönerek aşağıya inen merdivenlerden kubbeli ve meşalelerle aydınlanan büyük bir salona girmişlerdi. Buranın tam teçhizatlı bir ortaçağ zindanı olduğunu anlayanlar bir çığlık atmış, Punchinello'lar da çok sayıdaki işkence aletlerini göstererek sırıtmıştı. Ama Joker de çocuklarla birlikte aşağı inmişti ve kambur sırtlı muhafızları azarlamış, eğlence için beklemeleri gerektiğini söylemişti.

Ve mülteciler zindandan hücrelerine götürülmüştü ve o günden beri de hücrelerindeydi. Sadece bayat ekmek ve su veriliyordu; ayrıca bir sepet dolusu *minçet* denilen o iğrenç meyveden.

Dans Eden Valeler'in Beyaz Şato'sunun replikasında sadece bu kadarını görebilmişlerdi ama kitaba sadık kalınarak inşa edilmiş bir yer olduğu belliydi. Detaylara gösterilen özen ve aslına uygun kalmak için gösterilen çaba şaşırtıcıydı. Burası Disneyland'da bir eğlence parkı değildi. Burası sağlam ve gerçekti. Duvarlar taş bloklardandı ve parmaklıklar demirdi. Sadece taşların düzgün yüzeyleri yeni inşa edildiğini belli ediyordu –bir de belirli aralıklarla yerleştirilen hoparlörler ve kameralar vardı.

Diğer hücrede, Martin gölgeli bir köşeye sinmiş ve çenesini dizlerine dayamıştı. Maggie'nin kendisine seslendiğini duyuyordu ama cevap vermenin anlamı neydi? Artık hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı. Ne yaparsa yapsın başarısız olmuştu ve geçmişe bakınca bir şey başarıp başarmadığından emin değildi. Ülke ülke kaçmak ve insanları uyarmaya çalışmak yerine çok uzun zaman önce teslim olmalıydı. Zaten kendisini dinleyenlerin sayısı çok azdı ve bunlar da çok geç kalmıştı. Ve bir de ihanetler vardı. Uruguay'da organize

ettiği direniş en başlarda bir yerlere varacak gibiydi, hemen harekete geçip kitapçıları yakmış ve *Dans Eden Valeler*'in hızla yayılmasına engel olmuşlardı. Sonra içlerinden biri arkadaşlarını satmış ve Montevideo'daki üslerine Arjantin'den Valelenenler saldırmıştı. Martin ve Gerald hayatlarını zor kurtarmış, yeni edindikleri dostların büyük bir kısmı kaçmalarına yardım ederken can vermişti.

Bunca mücadele ve ölüm ne içindi? Martin ruhunun derinliklerinde bir cevap arıyor ve duyduğu tek cevap içini titretiyordu. Lee'nin kendisine yaptığı suçlamalar doğru muydu? Ismus'un baş düşmanı olarak şöhretin bağımlısı mı olmuştu? Kendisi ünlü olsun diye mi insanlarla birlikte isyan etmişti? Egosu gerçekten bu kadar kontrolden mi çıkmıştı? Onca insan sadece kafasının içinde var olan anlamsız bir unvana sahip çıksın diye mi ölmüştü? Joker önemli veya nadide biri olduğuna inanmasına çok gülmüştü. Aslında kitabın etkisine girenler kadar kontrolden çıkmıştı, tek fark kendi yarattığı deliliğin esiri olmasıydı. Bu farkındalık içine kapanmasına sebep oluyordu. Keşke bir sene önce Fellows End'te Mauger kendisini parçalasaydı.

"Bay Martin..." Utangaç bir ses düşüncelerini dağıttı. "Üzülmeyin."

Martin yavaşça kafasını kaldırdı. Genç çocuklardan birisi karşısında dikiliyordu. Adı Ingrid'di, Charm'ın kızlarından biriydi. On bir yaşındaydı ve elinde Maggie'nin bir Kuzey Koreli üniformasından yaptığı oyuncak tavşanı tutuyordu.

"Ben üzülünce ona sarılıyorum," dedi. Tavşanını gösterdi. "İstersen sen de sarılabilirsin."

Martin bir süre kıza baktı. Bu ve diğer kızlar eskiden yumuşak oyuncaklarını çok severdi ama *Dans Eden Valeler* bunu değiştirmişti. Dağ üssünde, el yapımı oyuncaklar önemli güvenlik nesnelerine dönüşmüştü, tıpkı Spencer'ın kovboy şapkası gibi.

Kız rahatsız edici sessizliği bozarak "İstersen onunla konuşabilirsin de," diye devam etti. "Ben konuşuyorum. Bazen onu annem yerine koyuyorum, eski annemden bahsediyorum ve ona onu ne kadar özlediğimi söylüyorum. Bazen babam veya kız kardeşim veya dadım oluyor. Ama çoğunlukla Charm."

Martin'in kaşları titredi.

Merakla, "Siz hepiniz neden onu bu kadar seviyorsunuz?" diye sordu.

Ingrid gülümsedi. Çok mutluydu; sadece adamı konuşturmakla kalmamıştı, adam en sevdiği arkadaşı ile ilgili bir soru da sormuştu.

Kız dürüst bir basitlikle, "Bizim için hayatı daha iyi bir hale getirdi," dedi. "Sadece nazik veya sevecen değildi, o... özeldi. Burada olsa burayı da değiştirirdi. Artık onu düşününce üzülmüyorum. Kalbi buradaki herkesi içine alacak kadar büyüktü, onu sevmeyenleri bile."

Martin bakışlarını tekrar önüne indirdi. Utanıyordu. Burada bir çocuk tarafından rahatlatılıyordu ve bu çocuk içinde bulunduğu durumu kendisinden çok daha büyük bir olgunluk ve zarafetle karşılıyordu. Gizemli Charm ile ilgili o iğrenç sözleri Gerald'a söylediğine pişman oldu. Dünya ve gururu tarafından lekelenmişti, bu harika çocukların arasında olmayı hak etmiyordu. Her biri çok acı çekmiş ve çok fazla şey yaşamıştı, yolun sonunda olduğunu biliyor ama kendine acıyarak kendini kapatmıyordu.

Kız tavşanı Martin'in ellerine verdi.

Martin, "Sence... sence bu kimmiş gibi davranmalıyım?" diye sordu.

Kız omzunu silkerek "En çok kimi seviyorsan," diye cevap verdi. "Kulakları var ve iyi bir dinleyicidir."

Martin başıyla onayladı.

"Teşekkürler, Ingrid," diye mırıldandı.

Kız başını iki yana salladı. "Ben Karahindiba ve Dulavraotu'yum; şuradaki Çikolatalı Mus ve Limonlu *Cheesecake*. Bunu konuştuk ve böyle gitmek istediğimize karar verdik."

"Gitmek?"

"Ölmek. Valelenenler bizi öldürmeye geldiğinde onun bize verdiği isimlerle öleceğiz."

Bunu basit bir gerçekmiş gibi dile getirdi.

Kız arkadaşlarına döndü. Martin kıkırdadıklarını duydu, kızı bir şey söylemesi için cesaretlendiriyorlardı.

Kız, "Senin de bir tadın var," dedi. "Bunu biz bulduk."

Martin sırtını soğuk taş duvara yasladı.

"Devam et," dedi. "Hasta Kedi? Fare Boku? Öksürük İlacı?"

Kız, "Güveç!" dedi. Sonra diğerlerinin yanına dönüp dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi gülmeye başladı –bir çocuk gibi.

Martin Baxter'in yüzü uzun zamandır ilk kez bir gülümseme ile aydınlandı ve ardından gelen kıkırdamalar ruhunun üzerindeki ezici ağırlığı biraz olsun kaldırdı. Derin bir nefes aldı ve dikkatini elindeki oyuncak tavşana verip kulaklarını okşadı. Neredeyse deneyecekti. Neden olmasın? Bir süre düğmeden gözlere baktıktan sonra, *Ah, lanet olsun?*

"Carol," diye mırıldandı. Biraz utanıp sıkıldı. "Eee... nasılsın? Ben sadece... ben... Bak, sadece merhaba demek istedim..."

Durdu ve tavşanı yere koydu, kendi kendine kızdı. Bu aptalcaydı. Kendini gerizekâlı gibi hissetti. Gerçekten Carol ile son bir kez konuşma fırsatını bulsa ona neler diyeceğini biliyordu. Böyle beceriksizce söyleyecek bir şey aramazdı. O zaman onları şimdi neden söyleyemiyordu?

Oyuncağı tekrar eline aldı ve öfkeli bir bakış attı.

"Pekâlâ, ben tam bir baş belasıydım," diye başladı. "Çocukça

davranıyordum diyecektim ama uzun süredir bu çocukların yanında olduğum için artık bunun bir yalan olduğunu ve onlara bir hakaret olacağını biliyorum. Bu çocuklardan sonra eskiden ders verdiğim çocuklar hakkındaki düşüncelerimden utandım."

Durdu ve gözlerini sıkı sıkı kapattı. "Kendimde en çok nefret ettiğim şey ise," dedi. "Senin hakkında düşündüklerim ve içimdeki çirkin duygular. Çok iğrenç şeyler: Küskünlük, kıskançlık ve bütün o karanlık renkler. Bu hep kendimle ilgiliydi, yaşadıklarımla, uğraşmak zorunda olduklarımla. Ne kadar bencil ve küstah bir adammışım. Sen Paul için yapman gerekeni yaptın. Bunu biliyorum çünkü ben de yaptım! Ama öncelik yaralı gururumdaydı, işte insan böyle hatalar yapabiliyor."

Tavşana biraz daha sarıldı, gövdesini yanağına yasladı ve kulağına fısıldadı.

"Bunu sana şahsen söyleyebileceğimi sanmıyorum çünkü sen Leydi Labella'sın ve söylesem de beni dinlemezsin. Ama bu sözlerim gerçek sen için, Felixstowe'da tanıdığım kararlı hemşire için, modası geçmiş takıntılarımla delirttiğim ama bana hep tahammül eden kadın için. Seni çok sevdim ve çok seviyorum, Carol Thornbury. Hayatımda hiçbir günüm seni düşünmeden geçmedi. Bu son bir senedir, seni ne kadar çok özlediğimi–"

Gırtlağından yükselen hıçkırıklar cümlesini yarıda kesti ve bir süre sadece tavşana sarılmakla yetindi. Eski nişanlısına bir daha asla sarılamayacakmış gibi tavşana sarıldı.

Sonunda tekrar konuşmayı başardı. "Belki de bu yüzden meşhur Martin Baxter olmak istiyordum, beni haberlerde görmeni veya Ismus'un benden bahsettiğini duymanı istiyordum. Hâlâ oralarda bir yerde olduğumu bilmeni istiyordum. Bunun çok adice olduğunu biliyorum ama bunların hepsini senin için yaptım."

Tavşana sarılırken başını önüne eğdi.

Bir başka Noel şarkısı çalmaya başladı. Geçidin ardındaki zindandan boğuk kahkahalar geldi, Punchinello'lar içiyor ve müstehcen fıkralar anlatıyordu.

Birkaç saat daha geçti. Hoparlörlerden gelen festival şarkılarına radyo kanallarının ertesi günkü inanılmaz gösterilerle ilgili hevesli konuşmaları eklendi. *Barışa Karşı* muhteşem bir eserdi ama bunun öncesinde bu gri dünya Yaratıktan Kaç ile en büyük eğlencesini yaşayacaktı.

Herkes açtı ve şafağın neler getireceğini merak ediyordu. Mülteciler gecenin geçmesini bekliyordu. Esther hücresindeki tek döşeği sahiplenmişti ve Nicholas yanında yere çömelmiş yaralı başını sıvazlıyordu. Diğerleri de el yapımı oyuncaklarına sarılıp uyumaya çalıştı.

Maggie parmaklıkların yanında kaldı, muhafızların vahşi ve çirkin seslerini dinledi. Neredeyse yeniden kampta olduğunu hayal edecekti. Gözlerini dinlendirirken Manchester'dan bahseden Marcus'un sesini duyabiliyordu. Maggie böyle uyudu.

Bir ara bir gürültüyle uyandı. Punchinello'lar hırlayıp bağırmaya başladı ve ağır botları taşların üzerinde gümbürdedi. Ama farklı, yeni sesler korkuyla ağlıyordu.

Maggie doğruldu ve parmaklıkların arasından baktı. Arkasında, diğerleri de neler olduğunu merak etti.

Bir kız şaşkınlıkla, "Kim onlar?" diye sordu.

Maggie'nin ağzı açık kaldı. Punchinello'lar karşılarındaki üç hücreye en az yirmi çocuk daha getiriyordu. Acınacak haldeydiler, bir deri bir kemik çocukların üstleri başları perişandı. Bazıları çok küçüktü, belki de yedi veya sekiz yaşındaydılar. En büyükleri ise on beş olmalıydı. Çıplak ve nasırlı ayaklarını sürüyerek hücrelere girdiler, yorgunluktan kendilerini yere bıraktılar.

Maggie, "Aman Tanrım," dedi. "Bunlar bizim gibi anormal."

"Nereden geliyorlar?"

"Başka bir kamptan."

Esther yatağından kalktı ve gelip parmaklıkların arasından baktı. Yeni gelenlere tiksinerek bakıyordu.

Burnunu çekerek "Yarı ölü görünüyorlar," dedi.

Çocuklar şaşkın gözlerle bakarken Yikker içinde yemek artıkları olan plastik bir kova getirdi. Avucuna aldığı artıkları hücrelere fırlattı ve yeni gelen aç çocuklar vahşi köpekler gibi yiyeceklerin üzerine atladı.

Maggie, "Zavallı çocuklar," diye fısıldadı. "Kaçmamış olsaydık biz de böyle olacaktık."

Yüzbaşı Swazzle üç hücreyi büyük demir anahtarlarla kilitledi, sonra dönüp karşı taraftaki hücrelerin yanına gitti.

"Sen!" diye bağırdı. Kirli parmağıyla Maggie'nin yanındaki hücreyi işaret etti. "Baxter! Kalk yerinden! Sen, ben, gidiyoruz."

Anahtarlarını tekrar şıngırdatıp hücrenin kapısını açtı ve Bezuel'i içeri gönderdi. Meksikalı bir haydut gibi giyinmiş Punchinello adamı dışarı çıkardı.

Martin dışarı çıkarılırken direnince midesine bir yumruk attılar ve haydut kollarını ısırdı. Sonra ellerini arkasına atıp kelepçelediler.

Maggie adamı zindana doğru götürürlerken, "Neler oluyor?" diye sordu. "Onu nereye götürüyorsunuz? Ona ne yapacaksınız?"

Cevap vermediler ama Yikker gelip büyük bir kancaya benzeyen burnunu parmaklıkların arasına sokup sırıttı.

"Pis Kokulu Çocuk'un şişko arkadaşı," dedi. Boncuğa benzeyen gözleriyle kızı soydu. "Artık domuz gibi şişman değilsin," dedi. Dudaklarını yaladı, şehvetli bir göz kırpmanın ardından diğerlerinin peşinden gitti.

Maggie ürperdi. Yikker, Marcus'tan nefret eden ve sıktığı de-

odorantlarla kullandığı tıraş losyonu yüzünden ona 'Pis Kokulu Çocuk' diyen muhafızdı. Kampta Marcus'un hayatını cehenneme çevirmişti ve Maggie en çok ondan nefret ediyordu. Ellerini ceplerine sokan Maggie sessizce küfretti ve dişlerini sıktı.

Bir ses, "Hey!" diye seslendi.

Maggie, Martin'e işkence edilip edilmediğini anlayabilmek için zindandan gelen seslere odaklanmıştı.

Ses, "Hey!" diye tekrarladı.

Maggie karşısındaki hücreye baktı. Kara saçlı bir iskelete benzeyen ve Spencer ile aynı yaşlardaki bir çocuk kendisine bakıyordu. Kararmış bir patatesi kemiriyordu. Yiyecek artıkları birkaç dakika içinde silinip süpürülmüştü.

Charm'ın kızlarından biri, "Merhaba," dedi. "Benim adım Yabanmersinli Kek, seninki nedir?"

Çocuk, "Lukas," dedi. "Komik bir adın varmış."

"Çok lezzetli bir isim. Nereden geldin?"

"Biz Almanya'dan geldik. Tutsak kampından. Biz, İngilizcede nasıl diyorsunuz bilmiyorum, Abtrünnlinge'yiz. Kitabı okumayız veya peri masalına inanmayız."

"*Anormal*, bize burada böyle diyorlar."

"Sen de mi? Gerçekten mi? Kampınız bizimki kadar zalim değilmiş. İyi görünüyorsun. Biz her gün yemek yemezdik."

Maggie bu yorumu duyunca kafasını kaldırdı. "Biz kampımızdan kaçtık," dedi. "Ve inan bana, kolay günler geçirmedik. Bazılarımız orada öldü."

Lukas dönüp Alman arkadaşlarına baktı.

"Başlangıçta," dedi. "Kampta yüz yetmiş çocuktuk. Bunlar geriye kalanlar. Dün yirmi dokuz tane daha geldi ama İngiltere'ye gidemeyecek kadar hastaydılar. Biz ayrılmadan önce şeytani muhafızlar onları öldürdü. Biz de öleceğimizi düşünmeye başlamıştık."

Maggie'nin parmakları gevşedi. Diğerleriyle birlikte ne kadar şanslı olduğunu fark etmemişti.

"Üzgünüm," diyebildi. Fakat sözcükleri yetersizdi.

Lukas elini havada salladı. Şimdi diğer zayıf yüzler de demirlerin arasından İngiliz çocuklara bakıyordu. Maggie bu yüzlere bakmaya tahammül edemiyordu. Yine de, meraklıydılar ve bir süre sonra gülümsemeye başladılar. Charm'ın kızları gülümsedi ve el salladı, yemedikleri ekmekleri çocuklara fırlattı.

Lukas, "Söyler misiniz?" diye devam etti. "Az önce götürdükleri adam. Gerçek... Martin Baxter miydi?"

Maggie, "Onu duydunuz mu?" diye sordu.

Çocuk şaşkın gözlerle baktı ve kızın dediklerini İngilizce bilmeyenlere tercüme etti. Diğerleri şaşkınlıkla nefeslerini tuttu.

Lukas, "Martin Baxter bir efsanedir!" dedi. "O bir dünya kahramanı. Ismus ile savaşmaya cesaret etti. Onun hakkındaki hikâyeleri duyduk, blogunda yazdıklarını okuduk, bazılarımız yakalanmadan önce ona ulaşmaya çalıştı. Kampta, yakalanıp öldürülmeden önce Alman direnişinden haber alırdık. Baxter'in dışarıda bir yerde olduğu düşüncesi bizi canlı tutardı. Hepimize ümit verirdi."

Şimdi nefesini tutma sırası Maggie'deydi. Martin'in dünyanın diğer anormalleri tarafından nasıl görüldüğünü hiç düşünmemişlerdi. Gerçekten de önemli biriydi. Esther'in ukala yorumunu bile duymadı veya Yabanmersinli Kek tarafından çimdiklenince ciyaklamadı.

Maggie, "Evet," dedi. İçine beklenmedik bir gurur doldu. "O, Martin Baxter; tek Martin Baxter."

Alman çocuklar saygılarını belli eden sesler çıkardı. Bir tanesi alkışladı.

Lukas, "Bizce harika bir adam," dedi. "Söylesenize, şeytan muhafızlar onu nereye götürdü?"

"Bilmiyoruz."

"O zaman sağ salim geri dönmesi için dua edeceğiz."

İngiliz çocuklar Almanların diz çöküp dua etmeye başladığını görünce şaşırdı.

Lucas hâlâ ayakta olduklarını görünce, "Bize katılmak istemez misiniz?" diye sordu.

Maggie, "Biz O'na inanmayacak kadar çok şey yaşadık," dedi.

Lukas anlamadı.

"İnanmıyor musunuz?" diye sordu. "Ama dünyadaki şeytanları görmüyor musunuz? Şeytan gözünüzün önündeyken O'na nasıl inanmazsınız? Bu... boğulurken suyun gerçek olup olmadığını sorgulamak gibi bir şey."

Başını iki yana sallayarak şaşkın Alman çocuk duaya liderlik etti, Tanrı'dan Martin Baxter'e göz kulak olmasını ve onu korumasını istedi.

Maggie ve diğerleri o kadar afallamıştı ki Esther bile ukala bir cümle kuramadı. Charm'ın kızları birbirini dürttü ve hep birlikte dizleri üzerine çöktüler.

Maggie, "Martin'i ve geriye kalanları kurtarmak için dualardan fazlası gerek," diye mırıldandı. "Çok daha fazlası. Yukarıda bir yerlerde Tanrı varsa bile çok uzun süredir kulaklık takıyor."

Hoparlörlerden beyaz bir Noel hayali kuran Bing Crosby'nin sesi gelmeye başladı.

Yüzbaşı Swazzle'ın büyük eli Martin'in kolunu bir mengene gibi kavradı. Adamı zindan boyunca sürükledi, sonra dönen basamakları çıkarmaya başladı. Adam tökezleyince arkasındaki Bezuel adamı itti.

Merdivenlerin tepesinde Joker bekliyordu.

"Nazik olun, nazik olun, benim tıknaz koruyucularım!" dedi.

"Onu yaralamak istemeyiz, henüz değil. Ha ha ha."

Martin, "Seninle her şeyi konuştuğumuzu sanıyordum," dedi.

Joker, "Ha ha!" dedi. "Seninle konuşmak isteyen ben değilim. Ama önce..."

Elini karamel rengindeki ceketinin koluna soktu ve havalı bir biçimde ipek bir mendili dışarı çıkardı.

"Ne?" Martin gözleri bağlanırken bağırdı.

Joker, "Bana verilen emir açıktı," dedi. "Oraya varana kadar hiçbir şey görmeyeceksin."

"Nereye?"

"Ha ha ha."

"Bu çok saçma. Çıkar şu şeyi!"

Martin sırtına inen bir Punchinello yumruğunu hissetti ve sendeledi.

Joker, adamın önünde dans ederken, "Bu taraftan," dedi. "Bu taraftan, Martin Baxter. Sesimi takip et. Sana kılavuzluk edeyim, sana yol göstereyim, taşı atla ve boşluğa dikkat et, kuleleri dön ve kucağına otur. Ha ha ha."

Martin sesin geldiği yöne doğru adım attı. Hiçbir şey göremiyordu. Yol boyunca deneyim ettiği tek şey diğer duyularından gelenlerdi. Soğuk havayı yüzünde hissedince kamyonla geldikleri avluya çıktığını anladı. Bu, kısa süre sonra geride kaldı. Halkın Ordusu'nun botlarının taşların üzerinde yankılanma seslerinden sonra bir kemerin veya bir sütun dizisinin altından geçti. Sonra çok daha açık bir alandaydılar, burada hiçbir ses yankılanmıyordu. Taze kesilmiş çimenlerin kokusunu alabiliyordu, sonra ayakları altında çimenleri hissetti. Akan suyun sesini duydu ve havuzlu bir bahçede olduğunu tahmin etti. Durup dinleyecek ve daha fazla ipucu bulacak vakit yoktu; Joker önünde konuşup duruyordu.

"Bu taraftan! Çabuk ol, yürü, haydi."

Martin sonunda bu kör seyahatin ne kadar uzun sürdüğünü tahmin etmeyi bıraktı. Saatlerce sürüyor gibiydi ama bunun sebebinin adımlarını belirsiz ve dikkatli atması olduğunun farkındaydı. Sonunda Joker'in elini omuzlarında hissetti ve bir dizi basamağı çıkmaya başladı, metalik ses çıkaran bir rampayı çıktılar ve sonra küçük bir bölmeye benzer bir yere sokuldu. Joker'in kendi kendine söylendiğini duydu ve Martin makinelerin seslerini duyunca şaşırdı. Altındaki zemin değişti ve dizleri büküldü. Yukarı çıkan bir asansördeydi, ama kış rüzgârını yüzünde hissediyordu ve bindiği şey açık olmalıydı.

Birkaç dakika sonra yolculuk sona erdi. Asansör titreyerek durdu ve Joker de Martin'i dışarı çıkardı. Ayakları altında tahtalar olduğunu hissetti, sonra birden doksan derece döndürüldü ve şimdi taşlara basıyordu.

Rüzgâr saçlarını dalgalandırdı. Joker uzandı ve mendili çözdü.

Martin gözlerini kırpıştırdı ve etrafına bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra önünde dikilen adamı tanıdı.

Ismus, "Ay Büyücüsü'ne hoş geldin, Martin Baxter," dedi. "Cebindeki bir tavşan mı yoksa burası bana yaptığı gibi seni de mi heyecanlandırıyor? Sınırsız bir bütçen olunca neler yapabildiğin harika değil mi? Sana sadık binlerce işçi gece gündüz çalışıyor ve o sağlık veya güvenlik talimatları önünü kesemiyor."

Zayıf ve zeki yüz bir gülümseme ile aydınlandı. Öne adım attı ve Martin'in cebindeki oyuncak tavşanı çıkardı.

Ismus, "Bununla ne yapıyorsun?" diye haykırdı. "Oyuncaklarınızı ne çok seviyorsunuz. Ben de yakın zamanda Hayalet'e diğer oyuncakların nasıl olduğunu anlatıyordum. Siz insanlar çok umutsuzsunuz, ilginizi bu dikilmiş şeylere veriyorsunuz çünkü birbiriniz ile iletişim kurmaktan acizsiniz. Bir oyuncağın ne

kadar güçlü olabileceğini hiç fark etmemiştim. Bu haftaki küçük animasyonum inanılmaz başarılıydı. Onun sayesinde bir sürü e-okuyucu bağışlandı. Küçük animasyon karakterim bu akşam bir kez daha görünecek; herkes çok memnun olacak."

Tavşanın gırtlağını sıktı, sonra bir kenara fırlattı.

"Ah, ama bu kadar konuştuğum için beni affet," dedi. "Geldiğinden beri seninle görüşmek istiyordum ama yapacak yüzlerce başka iş çıktı, tahmin edersin ve hâlâ hazır değiliz. Son dakika detayları hep çok yorucu oluyor ama sanırım bu akşam her şey yolunda gidecek."

Martin'in cevap vermesini bekledi, sonra adamın bir şey söyleyecek durumda olmadığını görünce gülümsedi.

Martin gördüklerine inanamıyordu. Bu kadarı çok fazlaydı, sanki altında eziliyordu. Öncelikle, şafak nefes kesiciydi. Gökyüzü yumuşak bir griydi ve karanlık diyardan çekiliyordu. Ah, ne görkemli bir manzaraydı! Gözlerine inanamayarak korku dolu bir nefes aldı sonra bakışlarını gökyüzünden etrafını kuşatan Beyaz Şato'nun kusursuz kopyasına çevirdi.

Göz kamaştırıcı bir başarıydı ve devasa bir bölgeyi kaplıyordu. Kitapta anlatılanların ve yazılan çizilenlerin aynısıydı; iç içe inşa edilmiş üç görkemli ve geniş duvarın tepesinde surlar göze çarpıyor, duvarlar içteki avluyu ve Şato'yu kuşatıyordu. Aralarında geniş ve kadife çimenler, süslü bahçeler ve mızraklı müsabaka alanları vardı. Her köşede ahırlar, hanlar ve kale burçları göze çarpıyordu, flamalar dalgalanıyordu. Her şey soluk Portland taşından yapılmıştı ve gri şafağın ilk ışıklarında bütün yüzeyler parıldıyor, buzlu çiy damlaları ışıldıyordu.

Ama bitmemişti. Her yerde yapı iskeleleri vardı, kuleler tamamlanmamıştı ve tepeleri yarımdı. Taş bloklar yerlerine koyulmayı bekliyordu ve üst üste istiflenmişti. Endüstriyel vinçler du-

varları kuşatıyordu. Vinçler dikey olarak yükselen çelik kulelere benzerken yatayda kolları gökyüzüne sarılıyordu. Yürüyüş duvarlarının aralarındaki boşluklara kalaslar koyulmuştu, köşelerde diyagonal olarak kesilen kalaslar yarısı bitmiş bir kuleyi es geçmişti. Ve Martin nereye baksa ışıklandırma düzenekleri, kameralar ve canlı yayın için sahneleri kaplayan muşambalar görüyordu. Kaotik ve çirkin bir kitleydi.

Ismus, "Tabii ki," dedi. "Henüz bitmedi ve yakın zamanda da bitmeyecek, bu yüzden yer yer hayal gücünü kullanmak zorundasın. Ama amaç hiçbir zaman bitirmek değildi. Esas önemli olan süreci başlatmaktı. Umursamaz kitlelere büyük ve parlak bir proje verirsen dikkatleri dağılır, bir yün yumağı gören kediler gibi. Böylece güç perdelerinin ardında neler olup bittiğine dair spekülasyon yapamazlar. Bütün krallar, imparatorlar, diktatörler, papalar, Führer, başkan veya başkan yardımcıları bunu bilir. Ekmek ve sirkler, insanları memnun eden bando arabaları, cihad, yıkım roketleri, gerçek amaç bir ülkenin zenginliğini çalmak iken insan hakları ihlallerini bahane etmek veya bir diktatörü bir kuklayla değiştirmek."

"El çabukluğu ve sis numaraları, insanları farkında olmadan kontrol altında tutan bunlardır. Onlara arkalarında durabilecekleri bir amaç veya bir iş ver, ne kadar saçma veya sıkıcı da olsa, farkında olmadan mutlu olurlar ve sinir bozucu sorular sormazlar. Bu da çok farklı değil. Çıkardığımız iş büyüleyici, ortaya çıkan kuşatıcı deneyimi aynalar veya duman numaraları olmadan sonsuza kadar koruyamayız. Buradaki inşaatla ilgili yapılan canlı yayınlar dünyanın dört bir yanında reyting rekorları kırdı. Görüntülerin arka plan müziği çok akılda kalıcıydı. Aslında haftalardır telefonumun zil sesi."

Martin bir şey demedi. Ismus'un tanıdık böbürlenmelerini umursamıyordu ve bakışlarını aşağıya indirdi. Kale'nin büyük ve

düz bir çatısının üzerindeydiler, yerden en az seksen metre yüksekteydiler. Tamamen bitirilen tek bina gibi duruyordu ama bunun bile inşaat iskeleleri vardı ve buraya da binaya dıştan bağlanan bir asansör ile çıkarılmıştı.

Bir zamanlar, bilim kurgu ve fantezi sevgisi yüzünden böyle bir manzaranın âşığı olabilir ve bu güzelliği takdir edebilirdi, ama artık o adamdan geriye çok fazla şey kalmamıştı.

Ismus, Joker'e dönerek "Bizi yalnız bırak," dedi. "Martin ve ben bir süre yalnız kalıp konuşmak istiyoruz. Sen gidip asansörde



derilerini gıcırdat ve bizi rahat bırak. İçin rahat olsun, korumalarım benimle ve bu kelepçeler niyetini bozsa bile Martin'in hareketlerini yeterince kısıtlıyor."

Joker masum bir bakış attıktan sonra asansöre geri döndü. Martin biraz uzakta dikilen üç Kara Suratlı Adam'ı yeni fark ediyordu. Sonra dikkatini düz çatının tepesine yerleştirilmiş demirden sandalyeye odakladı.

Ismus tepkisini görünce, "Evet," dedi. "Ta kendisi. Onu eski evimden getirttim, işe yarayan birkaç parçayla birlikte, yakında onları da görürsün. Burada çok daha iyi duruyor. Sanırım dışarıdaki herkes bu görkemli şeyi görebilecek."

Eliyle manzarayı gösterdi ve Martin bakışlarını tekrar kaçırmaya çalıştığı manzaraya odakladı.

Ismus, "Harika, değil mi?" dedi. "Herkes şatafatlı partime geleceği için çok mutluyum."

Martin kendisini surların ve duvarların, nöbetçi kulübelerinin ve hendeklerin ötesine odaklamaya çalıştı. Mooncot köyünün kopyasının sazdan çatıları Kent'in kırsal kesimindeki sokaklara komşuydu.

Ağzı birden kurudu. Gördüğü şey inanılmazdı.

Ufka kadar ve hatta daha ötesine kadar uzanan bir insan denizi vardı. Şatonun etrafı kuşatılmıştı. Sadece her gün işçileri, taş ustalarını, mühendisleri, mimarları, sanatçıları, malzemeleri ve teçhizatları inşaat alanına taşıyan servis yolları boştu. Bu yollar kesilmemiş olsaydı şimdi onlar da insanlarla dolu olacaktı. Bu yollar şimdi insan panaromasının içinde derin yaralar gibi uzanıyordu. Elektrik direkleri aletleri ve makineleri çalıştıracak gücü şatoya taşıyor, kalenin dört bir yanındaki binlerce güç noktasına enerji sağlıyordu. Işık adaları e-okuyucuların şarj edilebilecekleri yerlerdi ve oralarda *minçet*'ler hazır bekliyordu.

Ismus, "Tam rakamı bilmiyorum," dedi. "Ama sanırım yüz elli milyon civarında ve sayı hâlâ artıyor. Bunlar sadece görebildiklerimiz. Ama matematik ustası olan sensin ve rakamlarda benden daha iyisin. Ufkun ötesinde de kitleler var. En başından burayı çevreleyen köyleri ve kasabaları yıkmakla akıllılık etmişim. Bir kısmının çadırları var veya arabalarını ya da uyku tulumlarını kullanıyorlar, ama hazırlıksız gelip de soğuktan ölenlerin sayısını tahmin etmek istemiyorum. Gerçi buradaki kitlenin açığa çıkardığı sıcaklık uyduların termal kameralarından bile görünüyor. Bir düşünsene! Yanlarında erzak getirenler olduysa da şimdi bitmek üzeredir, getirmeyenlerse aç kalıyor. Orası çok kötü kokuyor olmalı, yaz olmadığı için sevinmeliyiz. Bu büyüklükte bir kitle için tuvaletler tahsis etmek mümkün değil ve dünyada buraya yetecek kadar portatif tuvalet yok; kontrol ettik ve hiç uğraşmadık."

Platin kapaklı bir cep telefonu çıkarıp kendisinin bir resmini çekti. "Bunu seveceksin, bak. Bir özçekim atıyorum."

Birkaç saniye sonra havaya milyonlarca cep telefonuna gelen bildirim sesleri doldu. Bir leşin başına üşüşen sineklerin çıkardığı boğucu uğultu gibiydi. Sonra kitlesel bildirim sesini alkışlar takip etti, böylesine bir sevginin eşi benzeri görülmemişti. Tezahüratlar ses dalgaları halinde kale duvarlarına çarptı. Martin'in nefesi kesildi ve gözlerinden birer damla yaş aktı. Birkaç istisna dışında bütün insanlık bu akılsız kitleye dönüşmüştü, Ismus'un ağzından çıkacak sıkıcı veya şeytani her kelimeyi dört gözle bekliyorlardı.

Ismus göz kırparak "Yedi milyar takipçi," dedi. "Hepsini kutsuyorum, uyuyamayacak kadar heyecanlılar. Her ırktan, renkten ve milletten insan. Suç yok, nefret yok, milliyetçilik yok, tartışma yok. Huzur ve uyum hüküm sürüyor. Bütün iyi kalpli insanların

sonunda gerçek oldu. Huzursuzluk olan yerlere huzur
. Hata olan yerlere gerçek getirdim. Şüphe olan yerlere
rdim. Çaresizlik olan yerlere ise yeni ve daha iyi bir hayat
. Evet, beklediğime değdi. Böylesine bir etki olacağını
le edemezdim ama dünya artık 1936'daki gibi değil. O
zihinler bu kadar plastik değildi ve dikkatleri dağıtacak
ç değillerdi. O zamanlar bu ülke belirgin bir sınıfları ol-
için komplekse giren zengin ülkelerin eğlence parkı gibi
değildi. Hoşnutsuzluk ne büyük bir silah."

tin kırıktı, boştu ve içi oyuktu. Adama bakarken söyleye-
şey aradı ama geriye bir şey kalmamıştı. Bitmişti. Yenil-
Bu platformun üzerinde birbirine bakan iki kişiden biri
n ezilmiş öteki ise zaferle çıkmıştı.

tin ölü bir ses tonuyla, "Sen kazandın," dedi. "Bütün
ana tapıyor. Hiçbir yerde özgür irade kalmadı; bunu ba-
Şimdi ne olacak? Beni aşağıya at ya da parçalamaları için
ver. Umurumda bile değil. Sadece şu oyuna bir son ver."

us cık cıklayarak "Dışarıdaki sürüler, benim hevesli oku-
ım, seni hak etmiyor," dedi. "Ve böylesine kötü bir şeyi
ğımı nereden çıkardın? Hayır, henüz ölmeyeceksin. Hâlâ
ak bir canlı yayın var ve sen bunun bir parçası olacaksın,
xter. Büyük bir yıldız olma zamanın geldi."

nin için çemberlerin içinden atlamayacağım. İşimi şimdi

et, evet, her neyse. Proteston bitti mi? Güzel, çünkü ne
mi, ne zaman istediğimi ikimiz de çok iyi biliyoruz ve
kartlar benim elimde, özellikle de senin için çok değerli iki
ma bana öyle kederle bakma. Bunu benim için daha eğ-
hale getirmek için seni onlarla tehdit etmeyeceğim, sana
teklif yapacağım ki üzerine atlayacaksın."

"Bu dünyada hiçbir şey..."

"Ah, ama var. Leydi Labella ve Oğru Vale... Onları aforoz etme gücüne sahip olduğumu söylemiş miydim? Aslında, arkadaşlıktan çıkarmak diyelim. Onları *Dans Eden Valeler*'in dünyasından kolaylıkla çıkarabilirim ve kimse kim olduklarını veya senin onlar için ne olduğunu hatırlamaz. Ailenin mutlu bir biçimde yeniden bir araya gelmesini istemez misin? Birkaç gözyaşı dökülür. Televizyonlarda harika görünür. İzleyiciler salya sümük ağlayanları sever."

Martin gözlerini kıstı. Şüpheyle, "Bunu neden yapasın?" diye sordu. "Carol ve Paul senin ana karakterlerinden iki tanesi. Onlardan bu kadar kolay vazgeçmezsin."

"Her zaman yerlerini alacak birileri var, tıpkı Carol'un Shiela'nın yerini alması gibi. Onu hatırladın mı, eski öğrencin ve benim... eski ateşim."

"Tabii ki hatırladım. Ona ne yaptın? Burada mı?"

Ismus sırıttı ve ellerini kızın korkunç ölümünü düşünürken demir tahtın üzerinde gezdirdi. "Korkarım gitti," dedi. "Jezza denilen adam her zaman sigaranın onun sonu olacağını söylerdi."

Martin başını önüne eğdi.

"Ya Lee?" diye sordu. "Onu gördüğünü, Şato Hayaleti'ni gördüğünü söyledin. O diğer diyarda mı? Ondan ne istediğini biliyorum. Görevi yerine getirdi mi?"

"Henüz değil, Kötü Çoban yakalaması kolay bir karakter değil. Ama Hayalet'in bugün onun izini süreceğine ve işini bitireceğine inanıyorum. Yanında büyük ve keskin bir bıçağı var, hazır bekliyor."

"Sen hasta ruhlu bir manyaksın."

"Bu kadar kaba olma. Hayalet bu küçük görevi büyük bir mutlulukla yerine getiriyor. O da görevini tamamladıktan sonra güzel kız arkadaşıyla yeniden bir araya gelecek. Sana da benzer

bir teklif yapıyorum. Biraz minnet duy. Benim için bir şey yap ve nükleer aileni geri kazan."

"Senin için bir şey yapmak? Ne?"

"Hepsi... zamanında açıklanacak. Bu akşam öğreneceksin. İnanılmaz ve kaçırılmaması gereken bir şov olacak –ardından da *Barışa Karşı* yayınlanacak. Sen ve seninkilerin buna tanıklık etmesini çok isterim. Çok uzun süredir kıvranıp benimle mücadele ettin ve buraya kadar geldin, artık finalde burada olmayı hak ediyorsun."

"Ve sonrasında Carol ve Paul'ün kendileri olmasına izin mi vereceksin? Tabii eğer sonrası varsa."

"Bu, senin ne kadar iyi bir performans sergilediğine bağlı. Kendinden her şeyi vererek onların özgürlüğünü kazanmalısın. Ne derler bilirsin, biraz ödün vereceksin. Göze göz dişe diş, Martin. Bize ne olduğunu göster ve inandırıcı ol."

Kara Suratlı Damlara dönüp, "Asansöre kadar ona eşlik edin. Joker onu zindana götürsün," dedi.

Koruma Martin'in koluna girdi.

Martin, "Bekle," dedi. "O tavşan olmadan geri dönemem. Küçük bir kıza ait. Lütfen onu geri ver."

Ismus tiksindiğini gizlemeye gerek görmeden adama baktı. Sonra oyuncağı yerden aldı ve kulakları Martin'in ağzına soktu.

"İşte uysal bir köpek," dedi. Adamın başına hafifçe vurdu. "Şimdi yola koyul ve bu akşam giyeceğin kostümle ilgili şikâyet ettiğini duymak istemiyorum. Ah, evet, kostümler var. Bu gösteri için hiçbir masraftan kaçınılmadı. Bu pejmürde halinle gösteriyi berbat etmene izin veremem. Herhangi biri kostümleri giymeyi reddederse Yüzbaşı Swazzle size istediğini yapabilir. Bir kılıcın vücudunuza kaç kez saplanabileceğini çok merak ediyordur. İşi uzatmayı sever. Bu bilgiyi lütfen diğerlerine de aktar."

Tavşan ağzında sallanan ve kelepçeleri olduğu için tavşanı ağzından alamayan Martin zindana kadar bu şekilde gitmek zorunda kaldı. Joker yol boyunca dalga geçti ve alay etti.

Martin'in umurunda değildi. Zihni Ismus'un teklifiyle yanıyordu. Gerçekten bu akşam Carol ve Paul'ü görmesine izin verecek miydi? Şeytani adamın verdiği söze inanabilir miydi? Gerçekten *Dans Eden Valeler*'in etkisinden kurtulacaklar mıydı? Ve özgürlüklerini kazanmak için tam olarak ne yapması gerekiyordu? Korkunç ve çirkin ve aşağılayıcı bir şey olacağından emindi. Martin her ne istenirse yerine getirmeye kararlıydı. Ismus'un yalan söylememe ihtimali varsa... Carol ve Paul artık önemli olan tek şeydi. Geri çekilemezdi; artık hiçbir şeyden kaçamazdı. Ismus ne isterse üzerine atlayacak ve eğitimli bir fok gibi gösterisini sergileyecekti. Kendi hayatını kaybedecek olsa bile buna değerdi. Bütün çabaları boşa çıkmıştı; belki de bu son gösteride sayısız hatasının bedelini öderdi. Belki de Ismus kendisi için ne hazırladıysa bunu bile hak etmiş olabilirdi.

Kale'nin çatısındaki Ay Büyücüsü'nün Kutsal Büyücüsü etrafındaki inşaat sahasına göz gezdirdi. Martin'i iç kapılardan ve çimenlerin üzerinden geçiren Joker'in arkasından baktı. Avludan zindana doğru gidiyorlardı. Her zamanki gibi yüzünde çarpık bir gülümseme vardı ve büyük demir tahta doğru yürüdü.

Saygıyla, "Bu akşam, Lordum," dedi. "Bu akşam aramızdaki hak ettiğiniz yerinizi alacaksınız. Krallığınız hazır ve yol açılacak."

Sonra dikkatini etrafını kuşatan manzaraya odakladı ve karanlık gözleri parıldadı, gülümsemesi genişledi. "Hiçbir şeyi şansa bırakmadık ve parçalar olgunlaşıp yerini aldı."

Görkemli manzaraya bakarken ve kalbi yaklaşan zaferin heyecanıyla çarparken zihnine bir şüphe kırıntısı düştü. Çok küçük de olsa bir ihtimal vardı, özenle hazırlanan gösterinin canlı

yayınında sorunlar yaşanabilirdi. O kadar küçük ve önemsiz bir ihtimaldi ki bunu düşünmeyi reddetti. Fakat kendine aşırı güven bir sürü insanın sonu olmuştu.

Kararlılıkla, "Austerly Fellows hiçbir işi şansa bırakmaz," dedi. "Ne kadar ufak olursa olsun. Bu akşamki program müthiş bir başarı olacak ve Şafak Prensi aramıza geri dönecek."

Büyük tahta yaslanırken başını geriye attı.

"Ama kesin emin olmak için..."

Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Yüzünün derisinde kara benekler açığa çıktı ve siyahlık hemen yayıldı, sonunda derisi yok oldu ve şimdi kıvranan siyah bir küf kitlesinin ardında gizliydi. Ağzını korkunç bir büyüklükte açtı ve nefes verdi.

Boğazından çıkan spor bulutu bir diken pamuğunun etrafa saçılan parçaları gibi sağa sola uçuştu. Güçlü rüzgâr sporları aldı ve surların ötesine, yeni doğan güne taşıdı.

Küfler yüzünden geri çekilince, "Size bol şans dilerim, karanlık tohumlarım," dedi. "Bereketli topraklar bulasınız."

Sırtını dikleştirip üç korumasına dönünce bunca zaman sonra bu tarz gösterilere hâlâ çok şaşırmalarına sinir oldu.

"Gelin," dedi. "Hazır olmalıyız. *Barışa Karşı* yayınlanmadan önce yapacak çok işimiz var. Son teknik detayların üzerinden geçmeliyiz. Bana yönetmeni getirin –bütün yaylı tuzakların hazır olduğundan emin olmak istiyorum, uçan kamera en son baktığımda düzgün çekim yapamıyordu ve o dansçıların tabanları patlayana kadar prova yapmasını istiyorum. Kraliyet ailesinin yedek üyeleri emir verdiğim anda yerlerini almak için hazır beklemeli, ukalalık istemiyorum. Bu yayın, tüm haklı sebeplerden dolayı çok şeytani olacak."

20

GÜNAYDIN, *Dans Eden Valeler*! Evet, sonunda burada, Aralık'ın yirmi dördünde, Noel arifesindeyiz. Bu akşam dünyanın dört bir yanındaki e-okuyucular *Barışa Karşı*'yı indirebilecek. Heyecan had safhada. Bu gri rüyadaki vaktimiz son bulacak ve bir daha asla bu sıkıcı yeri düşünmek zorunda kalmayacağız. Gösteri akşam tam dokuzda başlayacak. Herkes burada, herkes hazır. En harika Noel'i kucaklayacağız! Prens hepinizi kutsasın.

Ve şimdiii şarkılar...

Martin hücresine geri dönüp Alman çocukların kendisine ne kadar saygı duyduğunu öğrenince hem çok şaşırdı hem de rahatsız oldu. Yokluğunda bir grup çocuk daha getirildiği için hoşnutsuzluğu da ikiye katlandı. Amerikalı otuz dört genç getirilmişti ve onlar için de bir tür süper kahramandı. Parmaklıklar arasından uzanıp kendisinden yardım istediler.

"Lütfen!" dediler. "Bizi kurtar."

Yüzbaşı Swazzle, Martin'i hücresine itti ve kelepçeleri çıkardı. Ağrıyan bileklerini ovalayan Martin oyuncak tavşanı Karahindiba ve Dulavraotu'na geri verdi. Kız çaresizce tavşanına sarıldı. Sonrasında yeni gelenlere bakan Martin kendi çaresizliğinin altında ezildi.

"Martin Baxter!" diye seslendiler.

Punchinello'lar kükredi ve çocuklara sessiz olmalarını emretti. Hücrelerin önünden geçip uzanan bütün elleri ve parmaklıkların arasına sokulmuş yüzleri kamçıladılar.

Martin özür dilercesine, "Size yardım edemem," dedi. "Ben sadece bir insanım, efsane değilim. Yapabileceğim bir şey yok. Hiçbir şey."

Swazzle, "O işe yaramaz," dedi. "Ona seslenmeyin. Sesinizi sonrasına saklayın. Sesinize ihtiyacınız olacak –ah, evet."

Aç ve korkmuş genç anormaller hücrelerine döndü. Kimse muhafızlar iyice uzaklaşana kadar konuşmaya cesaret edemedi. Sonra, yavaş yavaş, farklı gruplar arasında fısıldaşmalar başladı. Amerikalılar ülkedeki üç farklı kamptan bir araya getirilmişti ve onlara da Almanlar gibi çok kötü davranılmıştı. Herkesin anlatacak korkunç hikâyeleri vardı ama kimse bunlardan bahsederek bugünü daha çok karartmak istemiyordu. Bu yüzden *Dans Eden Valeler*'in öncesindeki hayatlarından bahsettiler. Martin kendisine sorulan soruları elinden geldiğince cevapladı. Onun sözcüklerini hevesle dinlediler ve vaktin dolmasını beklediler.

Öncekilere hiç benzemeyen bir Noel arifesiydi. Nüfusun büyük bir kısmı Kent'e gelmişti ya da hâlâ gelmeye çalışıyordu. Otoyollardaki kuyrukların daha önce eşi benzeri görülmemişti ama araçlardaki insanların hiçbiri öfkeli değildi. Sadece bekliyorlardı; trafiğin akmasını veya *Barışa Karşı*'nın yayınlanmasını, hangisi daha önce olursa.

Hastaneler, bakım evleri, çiftlikler, hapishaneler ve hayvanat bahçeleri çalışanlar tarafından terk edilmişti. Hastalar ve hayvanlar yataklarında veya kafeslerinde ölüme terk edilmişti ya da çitleri atlayıp sessizce içeriye giren yaratıklar tarafından yenmeyi bekliyorlardı. Şehirlerin ve kasabaların büyük bir kısmında yan-

gınlar kontrolden çıkmıştı. Hava alanlarına hâlâ uçaklar inmeye çalıştığı için dört bir yandan patlamalar geliyordu.

Felixstowe'da deniz ve gökyüzü öfkeli bir kırmızıydı. Limanın ardındaki Harwich yanıyor ve siyah dumanlar körfeze günün doğmasına izin vermiyordu.

Duntinkling misafir evinin ön bahçesinde dikilen Spencer uzaktaki parıltıyı ve kötü kokuları hüzünlü bir sessizlikle seyretti. Dünyanın sonu gelmek üzereydi. Kovboy şapkasının kenarını düzeltip misafir evine baktı. En son ne zaman bu kadar derin bir uyku çektiğini hatırlamıyor, yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Gerçek bir yatakta uyumanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Ve sonra, bu sabah, Gerald yoldaki Stansted'den çaldığı malzemelerle hayatı boyunca yediği en lezzetli kahvaltıyı hazırlamıştı. Ama zamanları azalıyor ve Kent'e geri dönmeyi dört gözle bekliyorlardı.

İçeride, piyanodan tatlı ve hoş bir melodi geliyordu.

Chung Eun-mi iki saat önce misafir odalarından birinde uyanmış ve attığı çığlık evin her odasından duyulmuştu. Gece yaşadığı korkunç şeylerden sonra hemen bir köşeye sinmişti ve kızı bacaklarını karnına çekmiş bir pozisyonda bulmuşlardı. Yavaş yavaş, nazik sözler ve tatlı dille kandırıldıktan sonra, Gerald kızı odadan çıkarıp aşağı kata indirmişti. Eun-mi'yi biraz tost yemesi ve bir fincan yeşil çay içmesi için cesaretlendirmişlerdi. Eun-mi de zayıf bir ses tonuyla kendisine yardım ettikleri için teşekkür etmişti.

Ama yaşananlarla ilgili tek söylediği şey buydu ve Estelle'in adı geçtiği anda ürperip çay fincanını düşürdü. Sonra bir duş aldı ve darmadağınık saçlarını bir havluya sardı, ardından büyük piyanonun başına oturdu.

Annesi evlenmeden önce Eyalet Senfoni Orkestrası'nda çalan güzel ve yetenekli bir piyanistti. Eun-mi'nin en güzel anıları Ge-

neral evde olmadığında annesinin evde piyano çaldığı anlara aitti. Çocukken çoğunlukla annesinin yanına oturup onu seyreder ve zarif parmaklarının tuşların üzerindeki dansını büyülenmiş gibi seyrederdi.

Eun-mi'nin şimdi çalmaya çalıştığı melodi annesinin öğrettiği tek şarkıya aitti. Adı *Arirang* olan bu şarkı her Korelinin kalbinde atan ruhani müziği temsil ediyordu ve bütün yarımadanın resmi olmayan ulusal marşıydı. Eski bir folk şarkısıydı ve bir sürü versiyonu vardı, bu şarkının notaları insanların damarlarında dolaşırdı. Kimliklerinin sembolüydü ve Eun-mi'nin bu şarkıyı duymaya her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Annesinin bazen bu şarkıyı çalarken neden ağladığını ve gözyaşlarının fildişi tuşları neden ıslattığını hiçbir zaman anlamamıştı. Şarkı ayrı düşen iki âşığın birbirine duyduğu özlemi anlatıyordu ve bölünmüş ülke için bir metafor haline gelmişti.

Annesi yumuşak bir ses tonuyla, "Bir erkeğin kalbi bir tepeden aşağıya akan su gibidir," diye şarkıyı söylerdi. "Kadının kalbi ise bir kuyudaki sudur –derinde ve sakindir."

Ve Eun-mi birden kendini geçmişte buldu. Zihninin bir köşesine kilitlediği ve kilidini açmaya asla cesaret edemediği bir kapının ardındaki anıları canlandı.

Bir gün okuldan döndüğünde annesini piyanoya yaslanmış bir halde bulmuştu. Tuşlar kanla yıkanmıştı ve kan yere de damlıyordu. Annesi bileklerini kesip son bir kez piyanonun başına oturmuştu. Eun-mi annesini uyandırmaya çalışmış, ona seslenmiş ve onu dürtmüş, annesine sarılmış ve soğuk tenini öpmüştü. Sonunda geri çekilmek zorunda kalmıştı. Nabi yan odada ağladığı için onu rahatlatmaya gitmişti. Eline bulaşan kan kucağına alınca kardeşinin kıyafetlerini de lekelemiş, Nabi'ye onu koruyacağına, güçlü olacağına, asla zayıflık göstermeyeceğine ve onu

asla terk etmeyeceğine dair söz vermişti. Babaları birkaç saat sonra geri döndüğünde karşılaştığı manzara bu olmuştu.

Eun-mi'nin gözyaşları şimdi Gerald'ın piyanosunun tuşlarına düşüyordu. Hüznün yeni dalgalarıyla dövülürken perişan bir halde piyanonun başında oturdu.

Dışarıda, Spencer yeri tekmeliyordu. Gerald ne yapıyordu? Yaşlı adam uzun zaman önce çatı katına çıkmış ve Noel süslerini barındıran kutuları karıştırmaya başlamıştı. Sonra da bir süre bahçedeki kulübeye girmişti ve şimdi de üst katta üzerini değiştiriyordu.

Spencer arabayı bir kez daha kontrol etti. Her şey yerli yerindeydi; tüfekler, mermiler, bombalar. Dikiz aynasında kendisini görünce ten renginin değiştiğini fark edip çok şaşırdı. Fellows End'de vücuduna nasıl garip ışınlar işlediyse renginin değişmesine sebep olmuştu.

"Bunun için biraz geç," diye mırıldandı.

Endişeliydi, saat dokuzdan önce Beyaz Şato'da olabilecekler miydi? Oraya varabilecekler miydi ya da varsalar bile ana konsolu bulabilecekler miydi? Gerald'ın aklında ne vardı? Aptalca bir fikri olduğunu söylemişti ve Spencer şimdiye kadar geride birini bıraktığını söyleyerek ne demek istediğini anlamamıştı. Evde kimse yoktu. Felixstowe tamamen terk edilmişti ve misafir evine bir senedir kimsenin girmediği her halinden belliydi.

Fakat soruları kısa süre sonra cevap bulacak ve Gerald aşağıya inince Eun-mi bile birden silkinerek kendine gelecekti.

Gün geçiyordu. Beyaz Şato kopyasının zindanında öğleden sonra beşte muhafızlar birden yanlarına gelince anormaller çok şaşırdı. Ortadaki odaya beş sehpa taşıdılar. Diğerleri gitti ve geride kalan Meksikalı haydut üstü çobanpüskülü ve kalanço ile süslenmiş iki

uzun masa örtüsünü açıp sehpaların üzerini örttü. Sonra diğerleri büyük ahşap kâseler ile geri döndü. Bazılarının buharı tütüyor ve etrafa harika kokular yayılıyordu, bütün aç çocukların karnı guruldamaya başladı.

Anormaller kafalarını parmaklıklara dayadı, zayıf yüzler önlerindeki masalara hazırlanan ziyafete odaklandı. Domates soslu makarnadan beş kâse vardı, üç sepet fırından yeni çıkmış ekmeklerle doluydu ve bir diğerinin içinde çörekler vardı, fıstık ezmesi kavanozları ekmeklerin yanında hazır bekliyordu.

Punchinello'lar bir saat boyunca gidip geldi, temiz tabaklar ve su sürahileri ve sıcak kahve dolu şişeler getirdi.

Fırınlanmış patatesler, meyve, fındık ve yemişler ile dolu derin kâseler, balık ve yumurtalı pilav dolu kâseler, yoğurt koyulmuş seramik kaplar ve içi pişmiş tavuk göğsü ile dolu büyük oval bir tabak masalarda yerlerini aldı.

Masalar daha fazlasını alamayacağı zaman Punchinello'lar geri çekilip ağızları sulandıran ziyafete baktı ve birbirleri ile göz göze geldi.

Maggie, "Sadistler," diye mırıldandı. "Önümüzde karınlarını tıka basa dolduracaklar."

Ama yanılıyordu. Yüzbaşı Swazzle hücrelerin kapılarını açtı ve çocukları dışarı çıkardı.

"Yemek zamanı," diye duyurdu. "Yiyin. Yemekler iyidir. Herkese yetecek kadar var. Çok lezzetli."

Çocuklar sanki masaların üzeri bombayla doluymuş gibi tedirgin adımlarla masalara yaklaştı. Anormaller şüphe dolu gözlerle karşı koyulmaz ziyafete baktı. Bir senedir hiçbiri bu kadar çok yiyeceği bir arada görmemişti. Açtılar, bazıları ağlıyor ama yemeklere dokunmaya cesaret edemiyordu. Bir hile olmalıydı. Yiyecekler zehirli miydi?

Martin, "Bu da neyin nesi?" diye sordu. "Nasıl zalim bir oyun oynuyorsunuz?"

Swazzle, "Oyun yok!" diye cevap verdi. Üzerine alınmış gibiydi. "Bunlar güzel yemekler. Yiyin."

Maggie, "Kampta bize en son ne yedirdiğinizi unuttunuz mu?" diye sordu. "Çünkü biz unutmadık."

Yüzbaşı selam verdi ve Charm'ın kızları Bezuel'in yüzünde açığa çıkan pis gülümsemeyi gördü.

Swazzle, "Ismus'tan bir hediye," dedi. "Yiyin veya yemeyin. Seçim sizin."

Sonra muhafızlar zindana geri çekildi ve önlerindeki ziyafete çaresiz bakışlar atan anormalleri yalnız bıraktı. Herkes bakışlarını yemeklerden Martin'e çevirdi ve bir tavsiye bekledi.

Martin, "Bence sorun yok," dedi. "Bizi bu şekilde öldürmeleri mantıksız olur. Evet, bunun neyle ilgili olduğunu biliyorum. Korkarım bu lanetlilerin son yemeği."

Amerikalılardan biri, "Öyleyse bunlar gerçek yiyecek mi?" diye sordu. "Bu işte bir hile yok mu?"

"Ben gerçekten–"

Herkes öne atılınca çıkan gürültü Martin'in cümlesini yarıda kesti. Muhafızlardan bazıları izlemek için geri dönüp iğrenç sesler çıkarırken bile kimsenin umurunda değildi.

Maggie bir süre sonra masalardan uzaklaşıp hücresinde yere oturan Martin'in yanına gitti.

Neşeyle, "Hayranlarından mı kaçıyorsun?" diye sordu.

Martin, "Ben bu kadarını beklemiyordum," dedi. "Son günümüzde ne büyük bir delilik."

"Bence harika bir şey. Bizim durup düşünecek vaktimiz olmadı ama sen bir yıldızsın."

"İnan bana, değilim. Ben hiç kimseyim."

sesini. Dışarıdaki çocuklara ve çok daha fazlasına ümit
hiç tanımadığımız ve hayatlarını kaybeden çocuklara.
radakiler, onların hayatını kurtardın, Martin. Bu senin
harika olmalı."
ları ne için kurtardım? Bunun için mi? Bu akşam başları-
lecekse onun için mi? Ölselerdi daha iyi olmaz..."
yır! Böyle konuşma. Gerald burada olsa böyle konuştu-
kafanı kopartırdı. Devam et, mücadeleye devam et, sana
rdi."
t, onu çok özledim."
ıdığım en bilge ve en komik insandı."
ke şimdi burada olsaydı; bunca zamandır beni ayakta tu-
u. Bu çocukların kahramanı o olmalı, ben değil."
âlâ, ama o burada değil ve sevsen de sevmesen de kahra-
sin. Bu yüzden sızlanmayı bırak çünkü sinirimi bozuyor-
yle devam edersen senin canına okurum."
in gülmemek için kendini zor tuttu.
gie, "Çok fazla yemedin," dedi.
in, "Yeterince yedim," diye cevap verdi.
gie, "Bir zamanlar bu sehpaların hepsini silip süpürebi-
dedi. "Ama o başka bir hayattaydı. Ayrıca, sağlıklı bir
n bahsederken doğruyu söylemedin, değil mi?"
in kıza baktı. "Ne demek istiyorsun?"
ıklı yemekler Ay Büyücüsü tarzında olurdu; kızartılmış
şalgamlı puding veya süslü püslü bir şeyler, böyle ma-
ya keskinlikle kahve olmazdı. Bunlar Noel'e bile uygun
asa örtüleri dışında."
ye varmaya çalışıyorsun?"
si bunları getirmeye başladığında bir gariplik olduğunu
m ama arkadaki piknik sepetinin içinde ne olduğunu

görene kadar sorunun ne olduğunu anlayamadım. Sen sepetin içinde ne olduğuna bakmadın, değil mi? Al."

Cebinden modern bir tahıl çubuğu çıkardı, hâlâ ambalajındaydı.

"Bize verdikleri şeyler, Martin," dedi. Ziyafeti ve tahıl çubuğunu gösterdi. "Enerji dolu; karbonhidrat, tahıl ve kafein. Maraton koşmadan önce atletler de böyle yemekler yer. Galiba bu akşam çok uzun mesafeler koşmamız bekleniyor."

Martin, "Ah, Tanrım!" diye mırıldandı. "Tabii ki. *Yaratıktan Kaç*... demek bu anlama geliyor."

"Kaçanlara bir ödül verileceğini sanmıyorum ama nasıl bir yaratıktan bahsediyoruz?"

Martin yerinden kalkıp "Çocuklara söyleyelim karınlarını tıka basa doldurmasınlar," dedi. "Bunu yaparlarsa koşmayı bırak yerlerinden bile kıpırdayamazlar."

Çocukların dikkatlerini vermesini sağlayan tek şey Martin'in kahraman statüsüydü. Bıraksalar masaları silip süpüreceklerdi ama Martin'i dinledikten sonra ziyafete bir son verdiler. Esther biraz daha kalıp meyve ve fındık yedi. Masaların etrafında salına salına dolaştı, bir çörek veya patates alıp kokluyor ve sonra yerine bırakıyor, yoğurda bir kaşık batırıyor ve kaşığı yalıyordu.

Martin diğerlerini baştan çıkarmaması için bağırınca bir kahkaha attı ve adamı umursamadı. Yabancı çocuklar Martin'in bir süper kahraman olduğunu düşünebilirdi ama Esther için sıradan bir öğretmendi ve daha fazlası değildi. Sırtını Martin'e dönüp kabak çekirdeklerini avuçladı ve kendisine öfkeli bakışlar atan diğer çocuklara bakarken kaşlarını havaya kaldırdı.

Maggie çılgına döndü ve hızla kızın yanına gitti, kızı saçlarından tutup hücresine kadar sürükledi. Esther bağırdı ve bağırdı, Maggie'nin yüzüne bir tokat atmayı bile başardı ve ikili arasında aylardır artan gerginlik sonunda bir kavgaya dönüştü.

Perry Como, "Gerçekten de Noel'e benzemeye başladı," dedi. ızların bağırışlarına rağmen bir Noel şarkısı söylemeye başladı. i kız birbirini yumruklayıp tokatladı, hakaretler yağdırdı. Ama il bir mücadele değildi. Maggie rakibinden iki yaş büyüktü ve lo vermiş olsa da çok daha yapılıydı. Esther kısa süre sonra ken- ni yerde buldu ve Maggie tepesine çıkmak üzereyken Martin afından geri çekildi.

"Yeter!" diye bağırdı. "İkiniz de! Bu akşam enerjinizin son mlasına bile ihtiyacınız olacak."

Esther, "Bu kız delirmiş!" dedi. Saç köklerini ovaladı. "Daha ra sen ölürken ben kahkahalar atacağım. Şişko inek!"

Martin, Esther'i uzaklaştırmaya çalışan Nicholas'ı, "Pis çene- kapalı tutsun," diye uyardı.

Çocuk Esther'i ayağa kaldırmak istedi ama Esther kendisine nan eli tokatladı ve yatağına oturup kollarını göğsünde birleş- iğinde hâlâ burnundan soluyordu.

Martin, Maggie'ye, "Sizin neyiniz var?" diye sordu. "Sürekli irinize saldırmak zorunda mısınız, bugün bile? Tam bir baş sı olduğunu biliyorum ama sen bundan daha iyisin."

Maggie iç geçirdi ve başını iki yana salladı. "Bilmiyorum," "Hangi düğmelere basacağını çok iyi biliyor. Kampta, en rda, normaldi. Mutfakta birlikte çalışırdık ve iyi anlaşıyor- en başlarda."

onra ne oldu?"

Biliyorsam ne olayım. Ama benimle ilgili iğrenç dedikodula- ak verdi ve o Nicholas benim bir file benzeyen karikatürü- zdi. Esther birden değişti ve hiç hoş olmayan bir ruh haline dü, o günden beri de hiper kaltaklığı hiç bırakmadı."

elki de buradaki rejimle baş etme şeklidir. Hepimizin yaşa- la mücadele etmek için farklı yolları var ve akıl sağlığımızı

bu şekilde koruyoruz. Ben benimkinden hoşnut değilim. Bazen sinirlenmek ve hoş olmayan şeyler yapmak değer verdiğin birini kaybetme riskini göze almaktan daha kolaydır."

Maggie yüzünü ekşitti. "Ona bulaşmamaya çalışırım," diye söz verdi. "Ama birden çok iyi dost olacağımızı sanıyorsan yanılıyorsun."

Martin, "Keşke hayat da matematik kadar basit olsaydı," diye mırıldandı.

Punchinello'lar sonunda gelip yiyecekleri götürünce herkes memnun oldu. Yiyeceklerin önlerinde durması büyük bir işkenceydi. Son bir senedir yemedikleri kadar yemişlerdi ama midelerinde hâlâ yer vardı ve yiyecek bir şey bulabildiklerinde hepsini mideye indirmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi çünkü bir sonraki yemeğin ne zaman verileceğini asla bilemezlerdi.

Hoparlörlerden, "Yaratıktan Kaç'a sadece üç saat kaldı," diye duyuru yapıldı. "Ve bütün e-okuyucular şimdi hazır. Eskilerini bağışlayan herkese teşekkür ederiz. Bu gri diyarda insanların ümitlerini yeşerttiniz ve yakında hep birlikte burayı terk edeceğiz. Şimdi aletlerinizin şarjının tam olduğundan emin olun ve bir TV ekranının veya internete bağlı başka bir cihazın başına geçin. Bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemezsiniz."

Ziyafet sona erdikten sonra çocukların zindan odalarında serbestçe dolaşmasına izin verildi. Yikker gelip Maggie'nin kulağına isterse zindanda görüşebileceklerini fısıldadı.

Maggie, "Rüyanda görürsün, soytarı," diye cevap verdi. Elini cebine soktu. "Ve bana dokunmaya çalışırsan seni öldürürüm. Söz veriyorum."

Yikker dudaklarını yalayarak uzaklaştı.

Bir süre sonra muhafızları tekrar gördüklerinde üzerlerindeki garip ve kirli kostümleri çıkarmışlardı. Şimdi üzerlerinde Ay Büyücüsü üniformalarının kırmızı ve sarı yeni versiyonları vardı.

Joker ile birlikte sekiz elbise arabası getirdiler. Askılarda tuhaf kıyafetler sallanıyordu. Maggie bir sürü beyaz kürk ve gösteri atlarına çok benzeyen yumuşak ayaklı ve tüylü birkaç kostüm gördü.

Joker ellerini çırparak "Toplanın, toplanın!" dedi. Çocukları yanına çağırdı. "İşte bu akşamki kıyafetleriniz. Ayrıca, her bir askının sonuna bantlanmış bir isim listesi bulacaksınız ve her bir ismin yanında ona karşılık gelen kıyafetin numarası yazıyor. Kutsal Büyücü'nün bu konuda kesin talimatları var, bu yüzden sözünden dışarı çıkmayın. Bu hiç akıllıca olmaz, öyle değil mi, Bay Matematik Öğretmeni?"

Martin başıyla onayladı. "Dediklerini yapın. Muhafızlara kılıçlarını kullanmak için bir bahane vermeyin."

Bezuel hayal kırıklığıyla, "Ah!" diye homurdandı.

Joker, "Çabuk olun, çabuk olun!" dedi. "Hiç düşünmeden kıyafetlerinizi giyin. Sonra korumalar sizi kaledeki yerlerinize götürecek ve canlı yayın için hazır bekleyeceksiniz. Dünya sizi bekliyor. Çok harika bir spor olacak! Ha ha ha!"

Anormaller boş gözlerle adama baktı ve sonra askılardaki garip kıyafetleri inceledi. Canlı yayın saati yaklaşıyordu; vakit geldiğinde Yaratıktan Kaç oynamaları gerekiyordu. Ama sergileyecekleri tek performans bu muydu yoksa daha fazlası da mı vardı?

Maggie listeleri inceleyerek "İşte başlıyoruz," dedi. "Bakalım benim için ne seçmişler. Umarım müstehcen bir şey değildir, öyleyse bile bari destekli sutyeni olsa. Bir atın arka tarafıysam bu hiç hoşuma gitmeyecek."

Esther kurnaz bir biçimde, "Bu senin için sürekli aynı rolü oynamak olur," dedi.

Maggie, "Git başımdan," diye mırıldandı. Ama Martin'in sözlerini hatırladı ve dönüp Esther'e gülümsedi. Kız bunu çok rahatsız edici buldu ve Nicholas'a biraz daha yanaştı.

Maggie'nin önderliğinden sonra diğerleri de askılara yaklaştı ve kendileri için seçilen kostümü aradı.

Martin'in yanına giden Joker bir parmağını havada salladı. "Senin kostümün burada değil," dedi. "Senin bu akşamki eğlencelere katkın çok daha farklı olacak. Benimle gel. Seni yeni gardırobunla tanıştırayım. Bu taraftan."

Martin'i zindandan uzaklaştırırken genç anormaller arkasından baktı.

Maggie kararsızca, "Geri gelecek mi?" diye sordu.

Martin, Joker'e baktı ve adamın başını iki yana salladığını gördü.

"Ne yazık ki hayır. Vedalaşmanız kısa ve çabuk olsun."

Martin çocuklara döndü ve ellerini havaya kaldırdı. Sadece el sallayıp gitmeyi planlamıştı ama bu çocuklar daha fazlasını hak ediyordu.

"Herkes," dedi. "Bunun neye benzediğini biliyor. Sizi tekrar göremeyeceğim ama size şunu söylemek istiyorum... hayır, size harika olduğunuzu söylemek istiyorum. Her zaman çok güçlü ve cesurdunuz. Kendinizle gurur duymalısınız. Siz fantastik çocuklarsınız. Bu akşam ne olursa olsun, neyle yüzleşmek zorunda kalırsanız kalın, bunu unutmayın. Ne kadar harika olduğunuzu unutmayın. Yetişkinlerin bile baş edemeyeceği şeylere maruz kaldınız, bu dünyanın en korkunç gerçekleriyle yüzleştiniz ve tüm bunlara rağmen hâlâ buradasınız. Hiç pes etmediniz; insan olmanın ne demek olduğunu hiç unutmadınız. Dünyanız yok oldu ama siz kırılmadınız. Şimdi yaşı daha büyük olanlara küçüklere göz kulak olmasını söylememe gerek yok, siz bunu zaten yapıyordunuz ama bu akşam en kötüsü olacak, bu yüzden her zamankinden daha güçlü ve sert olmalısınız. Mücadeleye devam edin, birbirinize göz kulak olun ve hepsinden önemlisi... ko-

diğiniz kadar hızlı koşun. Peşinizden ne gelirse gelsin, yo-
an çekilin ve güvende olmaya, hayatta kalmaya çalışın. Siz
teşemsiniz ve hepinizle gurur duyuyorum. Keşke sizleri daha
ıdan tanıyabilseydim ama insanlık bunu bir şekilde atlatırsa
ekteki nesiller isimlerinizi hatırlayacak. Bundan yüzde yüz
im –siz kahramansınız, her biriniz."
özlerden yaşlar akıyordu. Maggie burnunu çekti ve
m'ın kızlarından birine sarıldı.
lartin sıcak bir ses tonuyla, "Bol şanslar," dedi. Ekleyecek
bir şeyi yoktu ve Joker'i takip etti. Zindanın basamak-
çıkarken kendisini bekleyen aşağılanmayla yüzleşmeye
landı.
ıkas, "Tanrı seni kutsasın, Martin Baxter!" diye bağırdı.
aggie üzgün bir ses tonuyla, "Martin!" diye bağırdı. "Ken-
likkat et, seni lanet olasıca adam. Her şey için teşekkürler."
erkes alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başladı. Martin av-
ıktığında bile alkış seslerini duyabiliyordu.
ker şaşkınlıkla duraksadı.
le büyük bir alkış," dedi. "Aslında, bunu nasıl hak ettiğini
amıyorum."
artin gülümsedi. "Hak etmedim," dedi. "Ama senin Is-
nun benden alamadığı bir şey var. İnsanlar bunu hiçbir
içlerinden gelerek ve karşılık beklemeksizin yapmayacak."
er kaşlarını çattı ve Martin'i itekledi.
ıdanda, Punchinello'lar kılıçlarını çekti ve mızraklarını
ırarak çocukları susturdu.
başı Swazzle, "Kıyafetlerinizi giyin!" diye emretti. "Ya da
giydiririz."
ker, "Bu çok hoşumuza gider," diye kıkırdadı. Bezuel de
kirdeydi.

Çocuklar tezahüratı kesti ve telaşla elbise askılarının yanına geri döndü.

Kostümler gerçekten de sıradışıydı. En çok kürkler vardı ve askıdan indirildiklerinde koyun kostümü oldukları anlaşıldı. Koyun kafası şeklinde ustaca yapılmış şapkaları bile vardı. Bunlar en küçükler içindi ve Charm'ın kızlarından bir kısmı bu gruba dahildi. Kostümleri giymeye başlayan kızlar her şeye rağmen birbirlerine bakıp kıkırdadı. İki düzineye yakın kırmızı ve beyaz cübbe vardı. Bunlar erkekler içindi. Maggie kendisi için hâki renkte ve sabahlığa benzeyen bir kıyafet ayrıldığını görünce tepki vermedi. Bir başlığı, sandaletleri ve çoban sopası da vardı. Daha büyük olan altı çocuğun kıyafetinin aynısıydı.

Esther sırıttı. "Ah, tatlım," dedi. "Kötü şans. Sen Kötü Çoban olacaksın. Senin için çok özel bir son hazırlamış olmalılar."

Maggie içinden kıza bağırmak gelse de kendine hâkim oldu. Yine de, Esther'in haklı olduğunu düşünmüyordu. O karakter için birden fazla kostüme ne gerek vardı? Etrafına bakınınca Lukas ve Drew'ün gösteri atı dediği kostümün içine girmeye çalıştığını gördü. Fakat bu bir at değildi.

Yabanmersinli Kek, "Bu bir deve!" diyerek kıkırdadı. "Harika görünüyor, vay canına."

Üç deve kostümü vardı. Maggie etrafındaki çocuklara baktı ve anlamaya başladı. Şimdi *Dans Eden Valeler*'deki karakterler gibi giyinmiyorlardı. Çoban cübbesini giyerken bir cebi olduğunu görünce rahatladı ve Kuzey Kore'den getirdiği makası gizlice yeni cebine aktardı.

Esther, Nicholas'a, "Sen nesin?" diye sordu.

Çocuk omzunu silkti. "Sanırım başka bir çobanım," diye cevap verdi. "Ama sopamı bulamıyorum. Ya sen?"

Esther mutlu bir ses tonuyla, "Benim bir kadın elbisem var,"

. Askıdaki kıyafetini inceledi. Krem rengindeki keten elbise-
uzun kolları vardı ve koyu mavi bir peçe gördü. "Bir saniye,
ım bir rahibeyim! Kitapta rahibe yoktu, değil mi?"
onra Velcro kayışları olan destekli bir yastık buldu ve havaya
rıp şaşkın gözlerle inceledi.
Bu da neyin nesi?"
Maggie, "Onu göbeğinin üzerine koyacaksın," dedi. "Hamile
görünmeni sağlayacak."
sther burnundan soludu. "Rahibeler hamile kalmaz ki, bu
ptalca."
Maggie, "Sen bir rahibe değilsin," dedi. "Henüz anlamadın
Gözlerini aç. Burada tek eksiğimiz üç bilge adam."
sther'in bunun ne anlama geldiğini anlaması biraz zaman
Sonunda eğlencenin temasının ne olacağının farkına vardı.
vazzle, "Çok komik!" diye güldü. Diğer Punchinello'lar da
ordu.
oparlörlerden Aziz Paul Katedrali Korosu'nun bir şarkısı
aya başladı.

21

21:00, Aralık 24

EKRAN SİYAHTI. Hiç ses yoktu. Dünyanın dört bir yanına beklenti dolu bir sessizlik çökmüştü. Gezegendeki herkes bir uydu veya canlı yayın bağlantısı kullanarak bilgisayarlarının, tabletlerinin veya telefonlarının başındaydı.

Sonra, belli belirsiz bir biçimde, kemanlar sürekli olarak aynı dört notayı çalmaya başladı. Müzik diğer telli çalgıların eklenmesi ile sesini yükseltti, ardından koronun sesleri ve büyük ziller geldi. Ukrayna'nın *Çanlar İlahisi* şimdi çok daha istekli, sert ve coşkun bir biçimde çalınıyor, bütün bunlara geleneksel Noel Arifesi'nin baskısı ve paniği ekleniyordu. Dükkânlardan kapanma telaşı ve büyük gün için yapılacak hazırlıkların başlangıcı gibiydi.

"Bakın çanlar nasıl çalıyor,
Gümüş tatlı çanlar,
Hepsi sizi çağırıyor,
Dertlerinizi bir kenara bırakın,
Noel geldi..."

Beyaz Şato'nun kopyası karanlıktaydı. Ark lambaları birden takıldı ve Kale ansızın ortaya çıktı.

Vahşi bir gök gürültüsüne benzeyen bir ses orkestrayla koroyu bastırdı. Bu sesin kaynağı kaleyi kuşatan milyonlarca Valelenen insandı. Hepsi heyecanla kükredi ve büyük bir mutlulukla ayaklarını yere vurmaya başladı.

"Ah, nasıl da vuruyorlar,
Yükselen sesler,
Tepeleri ve vadileri aşıp
Hikâyelerini anlatıyor..."

Sonra aralıksız çalmaya devam eden şarkıya iç duvarların ışığı eklendi, ardından ikinci duvar ve en dıştaki de karanlığın içinden çıktı. Portland taşlarının üzerinde gösterişli ışıklar dolaştı ve çelik vinçlerden orman ışıkların ortasında dans edip örümcek ağlarına benzeyen gölgelerini duvarların ve zeminin üzerine düşürdü. Kale'nin yanında, surlara bile tepeden bakan kırk metrelik bir Norveç çamı binlerce peri ışığı ile aydınlandı ve ışıldadı. Projektörler gökyüzüne döndü ve ışıldaklar hendeğin üzerinde parıldadı.

Uzaktan çekim yapan kameralar kaleyi çok farklı açılardan ve farklı yerlerden çekti. İnşaat sahasının dört bir yanına yedi yüze yakın uzaktan kontrol edilen kamera yerleştirilmişti, kameralar araba parkındaki mobil stüdyodan idare ediliyordu. En dinamik görüntüleri motorize bir el arabasına benzeyen ve Kale'nin üzerinden geçen iki kabloya bağlı cihazdaki kameralar çekiyordu. Şatonun sağından geçen kablolar yeniden yaratılmış Mooncot köyüne kadar uzanıyordu. Teknisyenler buna cadı kamerası diyordu çünkü havadan çekilen görüntüler sanki dirgeni üzerinde Ay Büyücüsü üzerinde uçan Haxxentrot'un gözünden veriliyordu.

Kaleden uzaklaşıp iki kulenin arasına dalan cadı kamerası ana girişin üzerinden geçip kusursuz bir zamanlamayla açılır kapanır

köprünün iki yanındaki demir mazgallardan yükselen alevleri çekti. Sonra Mooncot'a doğru hızlandı, Gümüş Metelik hanının üzerinden geçti. Kamera geçtiği yerlerde sokaklardaki çok renkli lambalar yandı ve her bir kulübe aydınlandı. Değirmende duran cadı kamerası sonra geri dönüp geldiği yöne geri gitti.

"*Mutlu, mutlu, mutlu, mutlu Noeller,*
Mutlu, mutlu, mutlu, mutlu Noeller."

Duvarların içindeki on endüstriyel kar makinesi havaya yapay karlar saçmaya başladı ve iki kulenin etrafında altın renginde havai fişekler patladı. Parıldayan pullar kalenin dört bir yanına saçıldı. Sonra, kulelerin kemerleri altından hep birlikte seslerini yükselten 200 koro kızı çıktı. Kırmızı kadifeden etekleri tilki kürkleri ile süslenmişti, düşük kesim yelekleri, omuzlarından dökülen pelerinleri ve harika Noel Baba şapkaları vardı.

Çanlar İlahisi devam etti ve iki sıra dansçı 1930'ların Hollywood'undan bir Busby Berkeley müzikalini canlandırırcasına yürüyüş yollarının üzerine çıktı. Yanlarından geçtikleri kameraların lenslerine gülümsediler ve surların önünde bir araya toplandılar, içteki kapının üzerinde koyu kırmızı ayakkabılarını yere vurarak müziğin nabzına eşlik ettiler.

Sonra yeni bir melodi başladı, ilkini bölüp ona katıldı. Camille Saint-Saëns'in *Danse Macabre*'siydi. Ahenksizlik kısa sürdü, sonra yeni ve kaotik, daha uğursuz bir ritme karıştı. Boynuzlu iskeletler gibi giyinmiş 200 yeni figür perde duvarı kaplayan iskelelerin üzerine çıktı. Ellerinde dirgenler vardı. Görkemli koro kızları kollarını sallayıp başlarıyla şarkıya eşlik ederek ayaklarıyla topuklarını yere vururken, iskeletler de surların tepesine atlayıp her bir kızı gırtlağından yakaladı ve dir-

genlerini sırtlarına sapladı. Kızlar yere düşerken iskeletler kendi koreografilerine başladı.

"Dertlerinizi bir kenara bırakın,
Noel geldi..."

Surların tepesinden birden bir elektro gitarın ciyaklaması geldi. Roma mumlarından bir fıskiye göğe yükseldi ve roketler gökyüzüne çıkıp patladı, dört bir yanı parıldayan çiçekler aydınlattı. Projektörler yukarı döndü ve bir vincin kenarına kabloyla asılı yalnız bir figürü aydınlattı.

Ismus'tu.

Dar ve geyik derisinden kan kırmızı bir kıyafet içerisindeydi. Geyik boynuzlarından yapılmış düğmeleri vardı, yakasında ve kollarında krem renginde kadife süsler göze çarpıyordu. Ay Büyücüsü'nün Kutsal Büyücüsü kış gökyüzünün içinden geçip karları ve havai fişekleri arkasına aldı. Belinde kırmızı kadife bir kın vardı. Kafasındaki çelenk çobanpüskülü yapraklarından yapılmış ve aralara parlak kırmızı küçük meyveler serpiştirilmişti. Maça ası şeklinde bir elektrogitar kucağındaydı ve gitara eziyet edip çığlıklar attırıyordu.

Bütün bu kargaşanın içinde gitarını çalmaya devam etti ve kalenin arkasında araba parkının yanına gizlenmiş doksan parçalık orkestra Ismus'a eşlik etti. Gitar yirmi dakika boyunca ciyaklayarak Austerly Fellows'un, insan ırkının son fatihinin, zaferini kutladı. Müzik bir kreşendoya dönüşürken surlardaki elli top aynı anda ateşlendi. İçteki perde duvarın üzerinde üç yüz okçu belirdi ve gökyüzüne alevli oklar attı. Alevli oklar dıştaki duvarın üzerinden bozulmayan bir formasyon ve kusursuz bir simetri ile geçip hendeğin içinde hep birlikte söndü. Sonra

Ismus gitarını havaya fırlattı ve gitar alev alıp okların peşinden hendeğe yöneldi.

İskelet dansçılar kaçıştı ve kulelere tırmanıp gözden kayboldu. Okçular hep birden yok oldu ve Ismus şimdi ana kapının çatısında yalnızdı. Arkasında kadranı parıldayan büyük Bakalit bir cihaz vardı.

Gösterişli gülümsemesini gösterip en yakındaki kameraya döndü ve kollarını iki yana açtı.

"Baylar ve bayanlar, oğlanlar, kızlar ve geriye kalan herkes!" diye seslendi. "Hepinizi içtenlikle selamlıyorum. İşte buradayız, başardık: Noel'den önceki gece, her yerde herkes *Barışa Karşı*'yı okuyacak."

İnsanların yükselen seslerinin durulmasını bekledikten sonra devam etti. "Ama, bu pis dünyayı sonsuza kadar geride bırakacağımız o görkemli an gelmeden önce, biraz parti yapalım!"

İnsanların tezahüratı yeri titretmeye başladı; bütün ekranlarda bilgisayar destekli bir parıltıya bürünmüş Yaratıktan Kaç sözcükleri belirdi.

Ismus kameralar Şato'nun içindeki şamdanlarla aydınlanan Büyük Salon'u ekrana getirirken, "Bütün sevdiğiniz asil karakterler bu akşam burada!" diye duyurdu. Ast Krallar ve Kraliçeler, lordlar ve leydiler, zırhlarını giymiş şövalyeler ziyafet masalarının başında oturuyor, yumruklarını masaya vurup tabakları zıplatıyor veya asil bir biçimde başlarıyla selam veriyordu. Ressam da salondaydı, bu görkemli geceye katılanların resmini çiziyordu.

"Ve Kale'nin en tepesinde -her şeyi gözetleyen ve Bekleyen Taht'ın iki yanında yerlerini almış- Soytarı Rahipler var!"

Ekranlara Kale'nin düz çatısı üzerinde dikilen renkli elmas desenli cübbeler giyen iki adam geldi. Adamlar ellerindeki de-

nirler ile kıyafetlerinin üzerindeki sarı yamaları işaret ederek nemnuniyetlerini dile getirdi ve selam verdi.

"Doğu Kulesi'nin üzerinde *Dans Eden Valeler* var. Şimdi şehvetli güzellik Kupa Kızı Valesi için bir alkış istiyorum!"

Spot ışıkları iç perde duvarının üzerinden geçip tamamlanmamış bir kulenin tepesine kurulu sahneyi aydınlattı. Oymalı ve yaldızlı sandalyelerinde, üzerinde işli kadife örtü olan bir masanın arkasında, Kız ve Oğlan Valeler oturuyordu. Üzerlerinde en güzel asil kıyafetleri vardı. Adının söylendiğini duyan Kupa Kızı Valesi yerinden kalkıp kameralara bir öpücük gönderdi.

Ekranı CGI kalpler bombaladı, uçuşan gül yaprakları bir araya gelerek şekil değiştirdi ve romantik bir yağlı boya resme dönüştü. Yarı saydam ve incecik bir gecelik giyen Kupa Kızı Valesi çiçeklerden bir yatağın üzerinde yatıyor ve bir kâseden kirazlar yiyordu.

"Karo Valesi! Şimdi de Oğru Vale'nin sesini duyalım!"

En genç Vale ayağa kalktı ve selam verdi, iki altın parayı parmaklarına sürterken göz kırptı. Ekrana CGI karolar doldu ve animasyon bir Oğru Vale karakteri parmak uçlarında asık suratların arkasından geçerken sırtında ağır bir çuval taşıyordu.

Vale mikrofona, "Değerli eşyalarınızı bana verin!" diye haykırdı.

"Şimdi de herkesin şampiyonu! Yakışıklı ve cesur Sinek Valesi!"

Altın saçlı çocuk ayağa kalkıp kılıcını çekti ve bir ayağını sandalyenin üzerine koyup bir kahraman gibi poz verdi. Ekranda üzerinde sinek sembolleri olan kalkanlar dönmeye başladı. Birbirine kilitlenen kalkanlar tepelere dönüştü ve Vale şimdi tepelerin ortasında Demirkalp'ine biniyordu.

"Damarlarındaki kan mı su mu? Bir bakalım –Maça Kızı Valesi!"

Masanın ucundaki koyu saçlı kız kafasını kaldırdı ve gözleri

parıldadı. Ekrana hançerlere benzeyen maçalar geldi, görüntüyü deşip parçaladılar ve ardındaki birbiri içine geçmiş yılanlardan oluşan Maça Kızı Valesi portresini açığa çıkardılar.

Ismus valelere seslenerek "Hazır mıyız?" diye sordu.

Başlarıyla onayladılar veya asilce el salladılar.

Ismus milyarlarca izleyiciye, "O zaman biraz Noel havasına girelim," dedi. "Simlerinize bulanın, sobada kestaneleriniz pişerken yumurtalı içkilerinizi yudumlayın ve kâğıtlarınıza tütün doldurup sigaralarınızı sarın. Tatilin heyecanını ve mutluluğunu içinizde hissedin. Size şimdiye kadar anlatılmış en harika hikâyeyi anlatacağım."

Yüzü birden ciddileşti ve başını önüne eğdi, sırtını dikleştirirken ellerini önünde birleştirdi.

Ciddi bir ses tonuyla, "Noel, Noel," dedi. "Ve bu özel gecede, birkaç yıl önce, Bruce Willis bir kulede kapana kısılmıştı. Terli yeleğinin içinde teröristleri vuruyor ve kötü adamları üst katların pencerelerinden şişman polislerin arabalarının üzerine atıyordu. Tek başına ve doğru düzgün ayakkabısı olmadan, Noel'i kurtardı ve sonrasında Ebenezer Scrooge artık değişmiş bir adamdı, sabaha Cratchits'in düzgün bir biçimde yağlandığından emin oldu. Tanrı hepimizi kutsasın, her birini."

Ismus birden yüksek sesli bir kahkaha attı. Kafasını kaldırdı ve cadı kamerası tam tepesindeydi. "Bu hikâye de ancak senenin bu zamanlarında anlatılan basmakalıp saçmalık kadar inandırıcı," dedi. "Ama yine de, Roma'daysan... devam edelim."

Elini havada sallayarak yukarıdan çekim yapan kamerayı bir kez daha köyün üzerine gönderdi.

Orkestra şimdi *Ah, Küçük Beytüllahim Kasabası* şarkısını çalarken, "Bir hayal edin," dedi. "Bizim mutlu Mooncot köyümüzün Yahudiye'nin taşlı tepelerinde küçük bir bölge olduğunu

düşünün. Bundan iki bin sene önce ve Kudüs'ün on kilometre uzağında, iki yorgun gezgin tozlu bir yolda uzun yolculuklarının sonuna yaklaşıyordu."

Değirmenin olduğu yerde sahne birden değişti. Havuzun başında sahte palmiye ağaçları yükseldi ve gerçek bir eşek üzerine yeni kum dökülmüş yolda yürümeye başladı.

Esther parmaklarını kütürdetti. Hayvanın sırtında dengesizce oturuyordu. Yanında dikilen Nicholas dizginleri tutuyordu.

Muazzam kalabalığın uğultusu, göz kamaştırıcı ışıklar ve bilinmeyenin korkusu Esther'i dehşete düşürüyordu. Titriyordu. Punchinello'lar kendilerini buraya getirip tek yapmaları gerekenin köye kadar kısa bir yolculuğa çıkmak olduğunu söylemişti. Köyü geride bırakıp açılır kapanır köprüden şatoya gireceklerdi. Sonrasında, hücrelerine geri döneceklerdi. Ama bunu söylerken çirkin yüzlerinde alaycı bir gülümseme vardı.

Kameranın tepelerinden geçmesini beklemelerini söylemişlerdi. Harekete geçmek için beklemeleri gereken işaret buydu.

Nicolas cadı kamerası köyün üzerinden bulundukları yere gelirken, "İşte başlıyoruz," dedi. "Hazır mısın?"

Ester mutsuzca, "Acele et ve kıpırda," diye fısıldadı. "Şu işi hemen bitirelim."

Nicholas dizginleri çekti ve itaatkâr eşek uzun kulaklarını sallayarak ağır adımlarla yürümeye başladı.

Ismus, "İşte gidiyorlar," dedi. "Kutsanmış çift. Nazaret'ten yüz otuz kilometrelik bir yolculuğa çıktılar çünkü Augustus Caesar herkesin vergi sayımı için atalarının evine geri dönmesini söyledi."

Ekranlarda büyük bir X belirdi, bir çizgi film efektinin ardından *stop motion* animasyon tekniği ile yapılmış ve önceki hafta e-okuyucuların bağışlanmasını istemiş Ismus kuklası yandan ek-

ranlara girdi. Özel olarak filme alınmış görüntülerin ilkiydi. Karakterin üzerinde eski tarz bir öğretmen cübbesi vardı, kafasında bir kep duruyordu ve kıskaç gözlükler takmıştı. Bir kara tahtaya çizilmiş Romalı bir aristokratı işaret ediyordu.

Kukla, "O dönemdeki tek sayım Milattan Önce 6 yılında Suriye valisi Quirinius tarafından alınmıştı," diye açıkladı. Elindeki sopayla tahtaya vurdu ve aristokratın burnuna dokundu. "Roma sayımlarında sadece Roma vatandaşları kayıtlara geçer ama Yahudiler geçmezdi ve bu yüzden kimsenin bir yere gitmesi gerekmezdi."

Kuklalı görüntü ekseni etrafında dönerek kayboldu ve yerini Mooncot sokaklarında ağır ağır ilerleyen Esther ve Nicholas'ın görüntüsü aldı.

Kız yanından geçtiği kulübelere tedirgin gözlerle bakıyordu. Saçakların altında iplere takılı parlak lambalar parlıyor ve pencereleri panjurlar kapatıyor, evlerin içinden hiç ışık gelmiyordu. Esther bunların gerçek evler değil içi boş kabuklar olduğunu anlamadı. Bariyerlerin ardındaki kalabalık sessiz ve sakindi, beklenti artıyordu. İkili yolu henüz yarılamamıştı.

Nicholas'a, "Daha hızlı," diye mırıldandı.

Çocuk dizginleri çekiştirdi ama eşek daha hızlı gitmeyi reddetti.

Esther, "Buna dayanamıyorum," dedi. "Bu hiç iyi değil; bir şey olacak, biliyorum –korkunç bir şey."

Nicholas, "Her şey yolunda," dedi. "Punchinello'lar kaleye ulaşırsak güvende olacağımızı söyledi. Paniğe kapılma, bir terslik olmayacak."

Esther, "Onların söylediklerine güvenmiyorsun, değil mi?" diye sordu. "Sen gerizekâlı mısın?"

Çocuk, "Sorun yok," diye tekrarladı. Ama aslında sakinleştirilmesi gereken kendisiydi.

Ismus'un sesi tekrar duyuldu. "Karanlık bir aralık gecesi ne zorlu bir yolculuk."

Ekrana bir X daha geldi ve kukla tekrar ortaya çıktı. Bu sefer kara tahtanın üzerinde bir takvim vardı.

"Heeey!" diye bağırdı. Takvimden ayları kopartmaya başladı. "Bu bebeğin hangi mevsimde doğduğunu kimse bilmiyor, ayı veya günü belli değil –hatta yılı bile! Aralık'ın 25'i eski bir pagan festivali olan Saturnalia yüzünden seçildi –işte bu çok eğlenceli olan kısım! Size bol şans dilerim, dostlarım!".

Ekrana uzun yünden saçlarına ökseotu ve sarmaşıklar takmış çıplak genç kızların animasyon karakterleri geldi. Kızlar kukla Ismus'u çekiştirerek ekranın dışına taşıdı. Ismus bir kahkaha atıp ayaklarıyla havayı dövdü.

"Ah, bayanlar!" diye haykırdı. "Ellerinizi ısıtmış olmalısınız, değil mi?"

Ekrana Esther ve Nicholas tekrar geldi. Eşek daha hızlı yürümesi için yapılan zorlamalardan hoşlanmamış ve durmuştu.

Esther, "Şunu hareket ettir!" diye haykırdı. "Kıpırda!"

Nicholas hayvanın başını okşamayı denedi ve eşeği önden kendine çekmek istedi ama işe yaramadı. Esther topuklarını hayvanın yanına geçirdi ama bir fark yaratamadı.

"Eşekten inip yürüyeceğim," diye mırıldandı. "Bütün gece burada oturamam."

Nicholas, "Senin eşeğin tepesinde kalman gerekiyor," dedi. "Korumalar böyle söyledi."

"Ama hiçbir yere gitmiyor! Bu hayvan dört bacaklı inatçı bir köpeğe benziyor."

"Şşşt! Filme çekiyorlar, her şeyi berbat etme ve öfkeli görünme. Kim olduğumuzu unutma! Gülümsemeye veya kutsal görünmeye çalış."

Ekrana tekrar çatının üzerindeki Ismus geldi. Gözlerinde hayaz bir parıltı vardı.

Ekrana göz kırparak "Pekâlâ, burada neyimiz var?" diye sordu. "Tarihi gerçekler üzerine kurulmamış bir hikâye. Ve daha da kötüsü, biraz sıkıcı, öyle değil mi? Şimdi buna biraz eğlence katalım. Bu sahneye biraz Ay Büyücüsü tadı eklersek çok güzel olacak. Evet, sevgili izleyicilerim, Yaratıktan Kaç'ın ilk raundu için vakit geldi!"

Oyunun ismi ekranlara geldi ve ardından tumturaklı bir müzik duyuldu. Sonra karmaşık bilgisayar grafikleri devreye girdi ve ekranda dönmeye başladı. Harfler döndü, birbiriyle çarpıştı ve patladı, sonunda ekran ikiye bölündü. Bir tarafta bir Uzun-Köpek-Bacaklı'nın resmi vardı; diğer tarafta ise Geçit'in Kükreyen Muhafızı'nın -Mauger'in- korkunç yüzü duruyordu.

Ismus hevesle, "Seçim sizin!" diye bağırdı. "Ekranın altında internet sitesinin adresi var. *Yaratıklar* sayfasını ziyaret edip şimdi sokağa salınmasını istediğiniz yaratık için oy verin. Ayrıca bir telefon numarası da var; oraya *Gangle* veya *Mauger* yazıp kısa mesaj atabilirsiniz. Haydi, aşağıdaki Meryem ve Yusuf'u kimin kovalamasını istiyorsunuz? Ben hangisini istediğimi biliyorum! Mesaj gönderin ve oy verin, haydi Yaratıktan Kaç oynayalım!"

Müzik tekrar devreye girdi ve kukla Ismus dans etmeye başladı. Bir yanında Mauger'in yüzü diğer yanında ise bir Uzun-Köpek-Bacaklı dönüyordu, her birinin yanındaki uzun çubuk dünyanın dört bir yanından oylar verildikçe kırmızı bir ışıkla doluyordu.

Ekrana Valeler geldi ve Ismus onlara hangi yaratığa oy verdiklerini sordu.

Kupa Kızı Valesi, "Mauger, Lordum," dedi. "Çok güçlü ve vahşi."

Ismus bir yarış spikeri gibi, "Şu sonuçlara bir bakın," dedi. "Mauger önde gidiyor. Bence ilk raundun açık ara galibi. Bir saniye! Hayır! Uzun-Köpek-Bacaklı onu yakalıyor! Kafa kafaya bir yarış! Uzun-Köpek-Bacaklı öne geçti. Ve işte... evet, bitti! Uzun-Köpek-Bacaklı'yı seçtiniz! Kazanan Gangle, Haxxentrot cadısının evcil hayvanı!"

Yeni havai fişekler patladı ve Ismus'un hemen altındaki kafesinde Mauger şeytanı vahşice kükredi.

Ismus teselli edercesine, "Zavallı Mauger," dedi. "Bir dahaki sefere, yaşlı çocuk."

Yüzünde çarpık gülümsemesi ile kameraya doğru yürüdü.

"Şimdi," dedi. "Tek bir tane Uzun-Köpek-Bacaklı serbest bırakmayacağım. İki veya üç tane de bırakmayacağım. On veya yirmi veya altmış tane de bırakmayacağım. Yüz taneye ne dersiniz?"

İzleyiciler bağırarak onayladı ve Ismus kollarını havaya kaldırdı.

"Yaratıkları serbest bırakın!" diye emretti.

Değirmenin içinde iki Punchinello gösteriyi dev ekran televizyonlardan seyrediyordu. Hemen kontrol masasının yanına gittiler ve birkaç anahtarı çevirdiler. Sonra eli kulağında sporu izlemek için heyecanla pencerenin yanına koştular.

Esther, Nicholas'ın kolunu tutuyordu. Eşek havai fişeklerden hoşlanmamıştı, ayaklarını yere vuruyor ve sallanıyordu. Sonra, birden, olduğu yerde dondu kaldı. Uzun kulakları seğirdi ve soğuk havayı koklamaya başladı. Esther hayvanın titrediğini hissetti.

Arkalarındaki sokakta gizli kapılar açıldı. Demirci ocağının önündeki yapay odun yığını ikiye yarıldı, ardındaki küçük ve eğimli tünel açığa çıktı. Sahibe Sarah'ın çamur ve kamış karışımı kulübesinin gizli paneli kayarak kenara çekildi ve hemen yanındaki Ditchy'nin evinin dışındaki varil ortadan ikiye bölündü. Aileden Woodside'ın soğan şeklindeki tavan arasına çıkan merdiven-

ler aşağıya indi ve çayırdaki yer kapakları birden açıldı, kamuflaj için kullanılan çimenler etrafa saçıldı.

Nicholas, "Bunu duydun mu?" diye sordu. "Arkamızda..."

Esther koyu mavi peçesini yüzünden çekti ve dinledi. Kalabalığın beklentiyle mırıldanmasından başka bir şey duymuyordu.

Karanlık oyuklarda çok sayıda göz parıldadı ve uzun, sopaya benzeyen bacaklar dışarı çıktı. Tüylü vücutlar birbirine çarptı ve Uzun-Köpek-Bacaklılar günlerdir bekledikleri yerlerden dışarı saçıldı. Aç ve vahşiydiler, koşarak dışarı çıktılar, acı acı havladılar ve karşılarına çıkan her şeyi ısırdılar.

Eşek başını geriye attı ve büküldü, Esther'i üzerinden fırlattı. Sonra hızla öne atıldı.

Kız aksi bir ses tonuyla, "Neredeyse kafamı tekmeleyecekti!" diye isyan etti. "Böyle koşabildiklerini bilmiyordum! Bu çok tehlikeliydi, beni öldürebilirdi!"

Yardım etmesi için Nicholas'a elini uzattı ama yüzü korkudan bembeyaz kesilen Nicholas geri çekiliyordu. Sonra Esther de sesleri duydu. Kafasını çevirdi ve sokaktan üzerlerine gelen karanlık kitleyi gördü, birden açılan deliklerden hevesle dışarı dökülüyorlardı. Pörtlek gözleriyle öfkeli bakışlar attılar ve dişlerinden tükürükler damladı.

Bir çığlık atan Esther hemen ayağa fırladı ve keten eteklerini havaya kaldırarak Nicholas'ın peşinden koştu. Uzun-Köpek-Bacaklılar kovalamaya başladı.

Esther, "Beni bıraktın!" diye bağırdı. Koşarken çocuğun kafasına bir tokat attı. "Beni bıraktın! Korkak!"

Nicholas, "Kes sesini ve koş!" diye bağırdı.

Bir sonraki kulübenin kapısına koştular ve Nicholas kapıyı açmak istedi ama çerçeveye çivilenmişti. Esther yolun diğer tarafındaki bir kapıyı denedi. Bu da yerinden oynamıyordu. Güven-

almak için sokağı terk etmek zorundaydılar. Arkasına bakan
er korkunç yaratıkların aradaki mesafeyi kapattığını gördü
çılır kapanır köprüye zamanında ulaşamayacaklarını anladı.
O anda bir karar verdi ve Nicholas'a yetişip çocuğa vahşice omuz
. Çocuk şaşkın bir ciyaklamanın ardından yana savruldu. Alçak
ere çarptıktan sonra kendini yüzüstü çamurun içinde buldu.

Esther, Uzun-Köpek-Bacaklılar çitleri aşıp çocuğun üzerine
arken çocuğun attığı çığlıkları duymamaya çalıştı. Ama bir
uk beş yüz yaratığa yetmezdi. Geriye kalanlar kızın peşine
ştü ve aç sızlanışları Nicholas'ın çığlıklarını bastırdı.

Esther hayatı için koşuyordu. Kale çok yakındaydı. Açılır
panır köprünün her iki yanındaki mazgallarda yanan ateşleri
rebiliyordu ve eşeğin güvenli yere adım attığını fark etti. Ama
Uzun-Köpek-Bacaklılar kendisine neredeyse yetişmişti. En önde
şan yaratık uçarak pençelerini elbisesine geçirince Esther bir
lık attı. Sırtına doğru çıkmaya çalışan yaratığın ağırlığını ve
ğa sola sallandığını hissediyordu. Yaratık peçeye ulaşınca Est-
r peçeyi çekip bir kenara fırlattı. Uzun-Köpek-Bacaklı ciyak-
dı ve yerde yuvarlanırken bacakları birbirine dolandı, arkadan
lenler üzerinden geçip gitti.

Bir diğeri bileğini ısırmak için öne atıldı. Esther bileğine kes-
n bir dişin geçtiğini hissetti. Bir diğeri pençeleriyle eteklerini
kiştirdi ve hırlayarak kumaşı parçalamaya başladı.

Esther işinin bittiğini biliyordu. Yakında tepesine çıkacaklar-
ı. Ama sonra, çaresizlik içindeyken, köyün diğer ucundaki Gü-
nüş Metelik hanının aydınlık pencerelerini görünce hem çok şa-
rdı hem de çok rahatladı. Ana girişteki kapının üst yarısı açıktı.

"EVET!" diye haykırdı.

Mucizesi şansın heyecanıyla öncekinden daha hızlı koşmaya
aşladı ve kendini kapıya atıp üzerine çıkmaya çalıştı.

Yüzbaşı Swazzle kutudan çıkan yaylı bir kukla gibi birden karşısında belirdi ve kızı geriye itti.

Esther korkuyla, "Beni içeriye al!" diye bağırdı. "Lütfen!"

Kızın omzu üzerinden arkasına bakan Punchinello'nun dudaklarından zalim bir kıkırdama çıktı. Yüzbaşı sokağın tepesinde duran cadı kamerasına bakıyordu. Boğazını temizledi ve usta bir aktör edasıyla rolü için uygun görülen repliği dile getirdi.

Büyük bir zevkle, "Handa yer yok!" dedi. Ve kapının üst yarısını kızın suratına çarptı. Çaresizce kapıyı yumruklayan Esther diğer taraftan sürgülerin çekildiğini duydu.

Titreyerek arkasına döndü ve sırtını kapıya verdi. Yüzlerce Uzun-Köpek-Bacaklı etrafında büyük bir yarım çember oluşturmuştu. Gergindiler, hoplayıp zıplıyor ve sağa sola sallanıyorlardı. Esther pörtlek gözlerde kendi korkmuş yansımasını gördü.

Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve çaresizce kendini yere bıraktı. Vahşi yaratıklar da öne atıldı.

Surlardan bir boru sesi geldi ve trompetler ilk raundun bittiğini duyurdu. İzleyiciler alkışlayınca çıkan ses vahşi bir deniz fırtınası gibiydi ve koro *Ding Dong Çok Neşeliyiz* şarkısını söylemeye başladı.

Cadı kamerası kabloların üzerinden kayıp aşağıda dört bir yana dağılan Uzun-Köpek-Bacaklılara bakan Ismus'a odaklandı. Kaleye girmemeleri için açılır kapanır köprü kaldırılmıştı ve şimdi diğer avların peşindeydiler. Bazıları orkestranın bulunduğu bölmeye girmeyi başardı ve işleri bitene kadar çalgılardan birkaç uyumsuz nota çıktı. Bazıları vinçlerin tepesine çıktı ve çelik çubukların arasına kirli ağlarını örmeye başladı. Fakat büyük bir kısmı köye geri dönüp kalabalık ile aralarında duran bariyerlere doğru yürüdü.

Ismus çok keyifliydi. Ekseni etrafında döndü ve lense baktı.

"Daha fazlası az sonra," diye söz verdi. "Ama şimdi Valelerin

bu iki sanatçının performansını değerlendirmesini istiyorum."

Ekrana Valeler geldi. Asil gençlerin her birinin önünde içinde iki iskambil kartı olan küçük bir altın kutu vardı. Birinin üzerine büyük bir X boyanmıştı, diğerinin üzerinde ise gülen bir ay surat vardı.

Kupa Kızı Valesi üzerinde X olan kartı gösterdi. "Kız çok huysuz ve çirkindi," dedi. "Bence ölmesi çok iyi oldu yoksa her şeyi küçümseyen öfkeli yüzüne daha fazla katlanamazdım."

Sinek Valesi de kutuya uzandı ve aynı sembolü taşıyan kartı gösterdi. "Çocuk hiç cesur değildi," dedi. "Uzun-Köpek-Bacaklıları boş verip kadını ölümüne korumalıydı."

Maça Kızı Valesi gülen ay yüzlü kartı göstererek "Ben katılmıyorum," dedi. "Ben kızın zekâsını takdir ettim. Ben de olsam aynısını yapardım."

Oğru Vale cık cıkladı ve X'i gösterdi. Eleştirircesine, "Kızın hanın arkasına dolaşıp oradan girmesi gerekirdi," dedi. "Ya da bir hırsız gibi pencerelerden birini kullanmalıydı."

Ismus, "Üçe karşı bir," dedi. "Hikâyemize devam edelim. Talihsiz çiftimizin aksine hikâyedeki çift bir ahıra sığındı ve orada kutsal bebek dünyaya geldi, bir yemliğe koyuldu."

Kukla Ismus bir kez daha ekranlara geldi. Bu sefer kıyafetinin düğmeleri kapalı değildi ve giysileri üzerinde sallanıyordu, saçları dağınıktı ve yüzü ruj izleriyle doluydu.

"Saturnalia!" dedi. Bir ıslık çaldı ve ayakta sallandı. "Vay canına! Ah, biz neler kaçırmışız! Bunu bir ara evde denemelisiniz! Kötü, kötü kızlar –çok yaramazlar! Bir daha asla baston şekerlere eskisi gibi bakamayacağım."

Gözleri devrildi ve dudakları hayal kuruyormuşçasına titredi. Yüzbaşı Swazzle'ın uşak kuklası kaşlarını çatarak görüntüye girdi ve adamı dürterek kendine getirdi.

Kukla Ismus kendine geldi ve öksürdü. "Hiçbir yerde bir ahırdan veya mağaradan veya bir Holiday Inn otelinden bahsedilmiyor," dedi. "Elimizde sadece bir yemlik var, akşam yemeklerine olduğunu merak eden kafası karışık öküzler bile yok!"

Borular yine çaldı ve canlı yayın devam etti.

Ismus, "İkinci raunt için hazır mıyız?" diye sordu. İzleyiciler kükredi. "Bakalım Valeler hazır mı?"

Dört kraliyet ailesi mensubu hazır olduklarını dile getirdi ama Ismus parmağıyla kulaklığına vurup onları duyamadığını söyledi. Valeler sözlerini tekrarladı ama Ismus onları hâlâ duyamıyordu.

Dalga geçercesine, "Bu böyle olmaz," dedi. "Bence gelip burada bana katılın. Ses sisteminde bir sorun var gibi. Gelin, Kutsal Büyücü'ye eşlik edin. Burada çok yalnız kaldım. Gelirken oy kutularınızı da getirmeyi unutmayın."

Kız ve Oğlan Valeler yerlerinden kalkıp altın kutularını aldı. Bir Punchinello çocuklara kale duvarlarının üzerinde eşlik etmek için öne çıktı.

Bezuel bir selam vererek "Böylesi çok daha hızlı, Majesteleri," dedi. "Bir saniye, Oğru Vale'm, anneniz bir şey söylemek için sizi çağırıyor."

Çocuk şaşırarak "Karo Kraliçesi?" diye sordu. "Beni neden görmek istiyor? Beklemesi gerek. Ismus beni yanına çağırdı – onun çağrısı önceliğe sahiptir, bunu biliyorsun."

Bezuel koca vücuduyla çocuğun önünü kesip "Onu şimdi görmeniz çok önemli," dedi. "Çok fazla vaktinizi almayacak."

Vale sabırsızlıkla kaşlarını çattı ve altın kutusunu masaya geri koydu. Muhafız sırıttı ve çocuğu basamaklardan aşağıya indirdi, sütunların arasından geçirip bir kulenin girişine doğru yöneldi. Koro kızlarının cesetleri çoktan kaldırılmıştı. Eğlencelerde kim-

senin dikkatinin dağılmaması gerekiyordu.

Punchinello bir kez daha eğilerek selam verdi. "Majesteleri sizi içeride bekliyor," dedi. Kapıyı açtı.

Vale eşiği geçtiği anda muhafız onu içeriye gitti ve ağır meşe kapı arkasından kapandı. Kilit büyük demir bir anahtar ile kilitlendi ve muhafızın çirkin kahkahası duyuldu.

Vale kulenin zifiri karanlığında kalınca, "Bu nasıl bir hainlik?" diye sordu. "Buna nasıl cesaret edersin?"

Punchinello muhafızlardan hem tiksiniyor hem de korkuyordu. Bir mücevher veya değerli bir eşya çalmak için aysız gecelerde dışarı çıktığında sürekli havayı koklayarak kendisini arıyorlardı. Bir defasında bir tanesini öldürmek zorunda kalmıştı. Belki de bunun için intikam alıyorlardı.

Meydan okurcasına, "Bunu yapan her kimse bunun için asılacak veya gerilecek!" diye bağırdı. "Seni zincirlere vuracağım! Eğri kemiklerinin üzerindeki deriyi yüzdüreceğim!"

Sonra içinde bulunduğu yerin pis kokusunu fark etti ve bir eliyle burnunu kapattı. İçeride kendisiyle birlikte bir şey daha vardı, gübre gibi kokan pis bir yaratık olmalıydı. Ağır zincirlerin şıngırdadığını duydu ve yanındaki hançerine uzandı.

Karanlığın içinden tedirgin bir ses, "Paul?" dedi. "Paul, sen misin?"

22

Duvarların üzerindeki üç kraliyet ailesi mensubu tek sıra halinde ellerinde altın kutularıyla ilerledi.

Ismus kameraya bakarak burnuna dokundu ve bakalit cihazın arkasına geçti.

En önden giden Kupa Kızı Valesi duvarın üzerindeki yürüyüş yolunun tamamlanmadığını ve aralardaki kalasların kaldırıldığını fark etti.

Diğerlerine, "Daha fazla gidemeyiz," dedi.

Maça Kızı Valesi hemen sağına soluna baktı.

Sinirlenerek "Muhafızlar!" diye bağırdı. "Muhafızlar!"

Bir ses aşağıdan gakladı. "Buradayım, Majesteleri!"

Aşağıya bakınca elinde bir fener ile bekleyen Bezuel'i gördüler. Bezuel, "Orada dar merdivenler var!" diye duyurdu. "Dikkat edin. Aşağıya gelin. Sizi ana kapıdan geçireceğim."

Valeler basamakları inerken Ismus da kontrolleri ayarladı ve ana konsoldaki kadranları inceledi, düğmeler ve anahtarlarla oynayan bir virtüöz gibiydi.

Bezuel selam verdi ve mütevazı bir saygıyla başını eğdi. Sonra üç asili on iki metre kalınlığındaki taştan duvarın içindeki bir kemerin altından geçirdi.

Kemerin öbür tarafında kaldırım taşlı bir açıklık şatonun geniş müsabaka alanına doğru uzanıyordu. Şimdi her yer gölgeliydi.

Maça Kızı Valesi, "Burası ana kapıya giden yol değil," diye tersledi. "Joker sana bizi kandırman için para mı–"

Müsabaka alanının kenarındaki samanların üzerine uzanmış üç garip yaratığın belli belirsiz şekillerini görünce cümlesi yarıda kesildi.

Vale, "Bunlar ne berbat yaratıklar?" diye sordu. Yanlarına gitti. "Bana hiç..."

Sonra bağırdı ve bunların birer yaratık değil de deve kostümleri olduğunu anlayınca bir kahkaha attı.

"Buradaki ilginç gösterinin bir parçasılar!" diye haykırdı. "Bu, komik bir maskeli baloya benziyor."

Bezuel öne çıktı ve kamçısını çıkardı. Kamçıyı develerden birinin kalçasında şaklattı ve içindeki anormallerden biri çığlık attı. Saatlerdir hareketsiz bekliyorlar ve bu boğucu, rahatsız edici kostümlerin içinde dikilmekte zorlanıyorlardı.

Drew sahte kürkün içinden, "Yapma!" dedi. "Lütfen!"

Bezuel, "Kes sesini!" diye bağırdı. Sesin geldiği yeri tekmeledi. "Tembel ayakların üzerinde kal seni arsız ve küstah çocuk. Burada asiller olduğunu bilmiyor musun?"

Maça Kızı Valesi bu aptal şeyin kamçılanmasını seyretmekten keyif aldı ama köylülerin aşağılanmasını izleyerek kaybedecek vakti yoktu.

"Biz yolumuza devam edelim," dedi. "Ana kapıya gitmeliyiz."

Bezuel, "Bu işe yaramaz develeri de yanınıza alın, Majesteleri," dedi. "Ismus onları görmeyi de çok istiyor."

Maça Kızı Valesi üzerine alınarak "Ben bir Ast Kral'ın kızıyım!" diye bağırdı. "Böylesine bayağı bir ahmaklıkla yan yana görünemem."

Muhafız, "Bu, Ismus'un özel emridir," diye uyardı. Kız tehdidin farkına varınca muhafıza öfkeli bir bakış attı.

Vale kızın yardımına koştu. "Ben bu iki asil bineğin dizginlerini alırım," diye kıkırdadı. "Kupa Evinin Leydisi de üçüncüyü alır mı?"

Kupa Kızı Valesi gülümsedi. Bu çocuk ne isterse yapardı.

Maça Kızı Valesi, "Çok aptal görünüyorsunuz!" dedi. "Bir çift budala gibi! Böyle davranarak asil kanınızı lekeliyorsunuz. Asil evlerinizi böyle utandırmayı nasıl kabul edersiniz?"

Bu saçmalığa bir son vermesini söylemek için muhafıza doğru döndü ama Punchinello fenerini örtüp taşların içindeki bir oyuğun gölgelerine çoktan çekilmişti. Oyuk sessizce döndü ve Punchinello kendisini duvarın ortasından geçen bir koridorda buldu; şimdi tehlikeden uzaktaydı.

Maça Kızı Valesi, "Gözlerini boncuk olarak çantama dikeceğim!" diye küfretti. "Nereye gitti bu kahrolasıca küstah—"

Birden tepelerinde bir şimşek çaktı. En yüksek kulenin üzerindeki büyük neon şekil kalenin üzerinde parıldadı.

Kupa Kızı Valesi, "O nedir?" diye sordu.

Vale, "Bir yıldıza benziyor!" dedi.

Kapının üzerindeki Ismus ellerini ovuşturdu.

"Doğu'dan gelen üç kral parlak bir yıldızı takip eder," dedi. "Pekâlâ, pekâlâ, aşağıda üç kralımız yok; Ast Krallar planladığım şey için fazla sıkıcı ve yavaş. Size bilge adamların aslında kral olmadığını söylemek için kuklama ihtiyacım yok. Onlar astrologdu. Kaç tane olduklarını bile bilmiyoruz."

Bir öğrencinin kendini beğenmiş sırıtışı yüzünde belirdi.

"Noel oyunlar ve sürprizler zamanıdır," dedi. "Şimdi izleyin, hem de çok yakından."

Çevik bir hareketle kontrollerden birini en aşağıya kadar indirdi ve dört ikaz ışığı söndü.

Kendi kendine, "Arkadaşlıktan çıktılar," diye mırıldandı.

Müsabaka alanında, Kız ve Oğlan Valeler üzerindeki etki anlık ve şaşırtıcıydı. Kutular ellerinden düştü, kafalarını tuttular ve iki büklüm oldular. Kupa Kızı Valesi bir çığlık atıp kendini yere bıraktı. Sinek Valesi titredi ve saçlarını kökünden sökmeye çalıştı. Maça Kızı Valesi vahşice sarsıldı ve karnını tuttu. Sanki içten parçalanıyorlardı.

Global izleyiciler nefeslerini tuttu. Ismus onlara ne yapmıştı? Zehir miydi? Bunu neden yapıyordu? Ama ne harika bir histi! Göz açıp kapayıncaya kadar asiller yok olmuş ve yerlerini başkaları almıştı. Gençler şimdi bulundukları yere yabancıymış gibi acı içinde çığlık atıyordu. Bunlar kimdi? Kutsanmış genç asiller nereye gitmişti? Kutsal Büyücü ne harika büyülü numaralar yapıyordu! Hurra!

Conor Westlake öksürdü ve etrafa tükürükler saçtı. Nefes almaya çalıştı ve spazmlar sona erene kadar iki büklüm kaldı.

Deve kostümündeki Drew ve Lukas ne yapmaları gerektiğini bilmiyordu. Bu da performansın bir parçası mıydı? Kendilerine bir şey söylenmemişti. Lukas devenin boynundaki bir açıklığın sayesinde kısıtlı da olsa bir görüşe sahipti.

"Onlara yardım edelim mi?" diye sordu.

Arkasındaki Drew hâlâ Bezuel'in kamçısının acısı yüzünden inliyordu.

"Hayır! Karışma!" dedi. "Bu da gösterinin bir parçasıdır. Biz buna karışmayalım! Sürekli kamçılanıp tekmelenen sen değilsin."

Diğer develerdeki Almanlar ve Amerikalılar da ne yapmaları gerektiğini merak ediyordu.

Emma Taylor, "Bunlara neler oluyor?" dedi. Yüzündeki terleri sildi, şaşkın gözlerle üzerindeki samur rengi kadife ve yeşil taftalara baktı. "Bu çirkin emo elbise de neyin nesi? Ben neredeyim?"

Korkmuş bir hayvan gibi titreyen diğer kıza baktı.

"Sandra korkak Dixon!" diye tükürdü. Kızı okuldan tanıyordu. "Sen bana ne yaptın? İçeceğime bir şey mi kattın? Senin dişlerini dökeceğim, seni göğüssüz kısrak!"

Conor, "Ona dokunma!" diye bağırdı.

Emma arkasına döndü. Ardından *Dans Eden Valeler* hayatını çaldığından beri yaşanan her şey hep birden zihnine doldu. Sendeleyerek develerden birine çarptı.

Sandra çaresizce ağlıyor, her şeyi hatırlıyordu. Yaptıklarını düşündükçe midesi bulanıyor ve tüyleri diken diken oluyordu.

Conor korkunç anılar zihnine dolarken soğuk havayı ciğerlerine çekip kendine gelmeye çalıştı. "Şimdi bize ne olacak?" diye sordu.

Ekrana Doğu Kulesi üzerinde masanın başında oturan yedek Valeler geldi, üzerlerinde aynı kıyafetler vardı. İzleyiciler bunların Ay Büyücüsü'nün Kız ve Oğlan Valeleri olduğunu hemen anladı. Ismus ne harika bir oyun oynuyordu.

Ismus, "Vahşi topraklar develerin tepesinde seyahat eden üç kişi için çok tehlikelidir," dedi. "Sonuçta çok da bilge değillerdi. Evet, doğru tahmin ettiniz; birazdan Yaratıktan Kaç oynamak zorunda kalacaklar!"

Ekrana yeniden bilgisayar yapımı kareler doldu. Tema değişti ve görüntüye önce Mauger'in resmi geldi. Hemen yanında kanlı bir pençe vardı ve daha önceki mavi çubuklar yine oylama için ortaya çıktı.

"Bu sefer oylamada Mauger'in karşısında kadim çöllerin aç çakalları var! Hangisi kazanacak? Ancak siz karar verebilirsiniz. Şimdi 'Çakal' veya 'Mauger' olarak mesaj atın ya da oylayın ve oyun başlasın!"

Dünya emre itaat etti ve kırmızı seviyeler yükselmeye başladı. Emma Taylor müsabaka alanında başını iki yana salladı.

Agresif bir ses tonuyla, "Bu delilik," diye bağırdı. "Hepsi. Bunlar delirmiş! Ve şimdi ne olacak? Scooby Doo tarafından ezilen hayvanları mı oynayacağız?"

En yakındaki deveyi ayağıyla dürttü ve Lukas tüylü başlığını çıkardı.

Öfkeyle, "Bunu yapma!" dedi.

Kız, "Sen kiminle konuşuyorsun, zayıf şey?" dedi.

Drew, devenin vücudunun eteklerini kaldırdı ve dışarıya baktı. Tedirgin bir ses tonuyla, "Burada neler oluyor?" diye sordu. "Şimdi biz mi varız? Kameralar bizi mi gösteriyor? Çabuk kafayı yerine geri tak!"

Emma, "Sen orada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Diğerinin kıçını mı kokluyorsun? Sizi pis sapıklar!"

Lukas etrafına bakınarak "Bu hiç iyi değil," dedi. Korkuyordu. "Apaçık ortadayız."

Conor aynı fikirdeydi. "Bence hareket etmeliyiz; burası bir arenaya benziyor."

Emma, "Kes sesini, Westlake," dedi. "Artık bir prens değilsin. Taytların içinde dolaşan bir çocuksun. Bunu çok sevmiştin, değil mi?"

Mauger'in hayal kırıklığıyla kükremesi kızı susturdu. Dünya seçimini 'çakal' olarak yapmıştı.

Anormaller ve arkadaşlıktan çıkarılan asiller milyonlarca sesin tezahüratını duydu ve tüyleri diken diken oldu.

Lukas, "Martin Baxter koşmamız gerektiğini söylemişti...," dedi.

Kız, "Ne, eski matematik öğretmenimiz sıkıcı Baxter mi?" diyerek sırıttı.

Perde duvarın derin kemerinin ardından demir bir kapının yere sürtünerek açılma sesi geldi ve sesler daha da yükseldi. Co-

nor bunu duydu ve ne anlama geldiğini hemen anladı.

Develere, "O şeylerin içinden çıkın!" dedi. "Çıkarın! Hemen!"

Lukas vücudunun ön kısmını Drew'e bağlayan fermuarı çoktan açmaya başlamıştı ve tüylü bacaklarla tüylü ayaklardan kurtulmak için mücadele ediyordu. Diğer iki devedekiler de fermuarlarla boğuşuyordu. Çocukların elleri panikten ter içindeydi ve titriyordu.

Kemerin içinden on iki şeytani çakaldan oluşan bir sürü fırladı.

Çoban köpeklerinden daha büyüktüler ve tüysüzdüler. Yaratıkların çatlamış ve lekeli derileri vardı. Kasları kümeler halinde bir araya toplanmıştı, hantal kafaları ve vahşi çeneleri vardı, sırtlarından kemikli dikenler çıkıyordu.

Havlayıp hırladılar ve öne atılıp pençelerini taşlara geçirdiler. Kanlı gözleri anormallerin üzerindeydi ve onlara doğru hücuma geçtiler.

Conor, Sandra'nın elini tuttu ve kızı ayağa kaldırdı.

Kızı peşinden sürüklerken diğerlerine, "Haydi!" diye bağırdı. "Şıradaki duvara koşun. Yapı iskelesine tırmanın!"

Gençler müsabaka alanında koşmaya başladı. Gevşek toprağın üzeri endüstriyel cihazların savurduğu karlarla kaplıydı ve ayakları güvenli bir yere kaçmaya çalışırlarken yerde siyah izler bırakıyordu. Hâlâ develerin içinden çıkmaya çalışanlar yeterince hızlı değildi. Her bir kostümün üzerine üçer çakal atladı, kostümleri yerde sürükleyip büyük çenelerinde salladılar. Sahte kürkü parçaladılar ve içindeki etlere dişlerini geçirdiler.

Var gücüyle koşan Drew'ün tüylü ayakları hâlâ duruyordu. Aşırı büyük ayaklar karların üzerinde saçma, palyaçovari izler bırakıyordu. Başaramamasının sebebi de bu oldu. İki çakal üzerine atladı. Biri sırtına çıktı, diğeri bacağını ısırdı. Çocuğu yere devirdiler.

Duvara ilk ulaşan Emma oldu ve yapı iskelesine tırmanırken Drew'ün çığlıklarını duydu.

Arkasına bakarak soğuk bir ses tonuyla, "Artık hepsini gördüm –deve ayakları yüzünden ölüm," dedi.

Conor, Sandra'yı sarsıyor ve kendine getirmeye çalışıyordu. Kızı buraya kadar getirmişti ama daha fazlasını yapamazdı.

Kızın yüzüne, "Tırmanmazsan ölürsün!" diye bağırdı. "Seni oraya çıkaramam. Anladın mı?"

Kızın gözleri arkasındaki katliamdaydı ve diğer çakalların üzerlerine çökmek üzere olduğunu gördü. Bir çığlık atarak yapı iskelesine atıldı ve tırmanmaya başladı. Conor hemen arkasındaydı ve Lukas şimdi Emma'ya yetişmek üzereydi.

Yapı iskelesi cehennem yaratıkların çarpmasıyla birlikte sarsıldı. Yaratıklar havaya sıçradı ve yatay veya diyagonal çubuklara tutunmaya çalıştı ama daha yükseğe çıkamıyorlardı ve yere atlamak zorunda kaldılar. Avlarının kaçmaya başladığını fark edince öfkelendiler ve çubukların arasında dolaşıp böğürerek yukarı çıkmanın bir yolunu aradılar. Gözlerinin ardında şeytani bir zekânın parıltısı vardı. Durumu değerlendiriyor, hesaplamalar yapıyor ve bir karar vermeye çalışıyorlardı.

Bazıları güçlü dişleriyle çubukları kemirdi, alüminyumu deldi ve büktü. Sonra iki tanesi taban levhalarından birinin altındaki toprağı kazmaya ve diğerleri de bağlantı noktalarına saldırmaya başladı. Büyük vidaları çiğnediler ve kırdılar.

Yapı iskelesi önce titredi sonra büküldü. Sonra gök gürültüsüne benzeyen bir sesle kendini bıraktı ve müsabaka alanına çöktü. Çakallar kenara çekilerek kendilerini kurtardı, sonra düşenleri mideye indirmek için öne atıldı.

Emma ve Lukas en tepedeki duvara çoktan ulaşmıştı, tüpler ve tahtalar aşağıya düşerken nefes nefese taşların üzerine yattılar.

İskele yıkıldığında Conor kendini yukarı çekmek üzereydi ve son anda tutunmayı başarmıştı. Ama Sandra neredeydi?

Dönüp bakınca parmak uçlarıyla kenara tutunduğunu gördü. Yardım etmek istedi ama parmakları kayan kız aşağıya düştü.

"Hayır!" diye bağırdı.

Ama bir çift el uzanıp kızın bileklerinden birini yakaladı. Çakallarınki kadar kararlı ve vahşi bir yüze sahip Emma Taylor, kızı kurtarmıştı.

Cehennem yaratıkları aşağıda havlamaya ve bağırmaya devam etti.

Emma dişlerini sıkarak "Oradan ağzınız açık bakmayın!" diye isyan etti. "Bu kaltağı aşağı düşürmeden lanet olasıca ellerinizi bana uzatın!"

Birkaç saniye sonra Sandra da duvarın üzerine çekildi. Kız korku ve panik içinde titriyordu.

"T-teşekkür ederim," diye kekeledi.

Emma, "Çok fazla havaya girme," diye tersledi. "Bunu senin için yapmadım, kendim için yaptım. Sen anlamazsın."

Lukas nefes almaya çalışıyordu. Böylesine bir egzersiz için fazla zayıftı. Daha öncesinde karnını tıka basa doldurmadığı için mutluydu ama zayıftı ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ellerini birleştirip hayatta olduğu için dua etti ama duası yarıda kesildi ve kafasını yavaşça kaldırdı. Çakallar ulumayı bırakmıştı.

Conor da bunu fark etti ve duvarın kenarından aşağı baktılar. Müsabaka alanı boştu. Nereye gitmişlerdi?

Emma çakalları görünce, "Ah, bu harika," dedi.

Duvarın biraz ilerisinde kullanılmayan taşlar üst üste koyulmuş ve düzgün bir yığın halinde saklanmıştı. Çakallar şimdi sessizce taşlara tırmanıyordu.

"Lanet olasıcalar bir merdiven buldu!" diye haykırdı.

Conor hemen, "Burada kalamayız!" dedi. "Tepeye ulaşınca doğrudan bize saldıracaklar."

Emma öfkeli bir bakış attı. "Bunu biliyoruz, gerizekâlı."

Sandra, "Ama nereye gideceğiz?" diye sordu. "Gidecek yer yok! Onlar bizi yakalamazsa, Ismus veya muhafızlar yakalar... ya da dışarıdakiler. Ah, Tanrım, seslerini duyuyor musunuz? Onca akılsız insan!"

Lukas, "Kalas köprülerden birine ulaşabilirsek," dedi. "Geçtikten sonra kalasları aşağı atabiliriz."

Conor, "Harika fikir," dedi. "İleride onlardan bolca var."

Emma, "Bir cehennem köpeğinin akşam yemeği olmadığım sürece bana uyar," dedi. Yürüyüş yolunda koşmaya başladı. "Ah, lanet olsun!"

Yakındaki kulenin ardında ikinci bir taş yığını vardı. Birden durdu ve kulenin arkasına dolaşan iki çakala baktı.

Çocuklar kapana kısılmıştı.

Sandra bir çığlık attı ve Emma onu tokatladı. Sonra bunu tekrar yaptı çünkü kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu.

"Orada dikilip durma, Westlake!" dedi. "Senin lanet olasıca bir kılıcın var! Onu kullan ya da bana ver!"

Conor kılıcına çoktan uzanmıştı. Kılıcı çekip iki elinde beceriksizce tuttu, Sinek Valesi olarak sahip olduğu yeteneklerin ve gücün kendisini terk ettiğini fark edince afalladı. Kılıç elinde çok ağırdı ve dengesini sağlayamıyordu. Kılıcı savurdu ve duvara çarptı, az kalsın yere düşürüyordu.

Emma, "Senin Zorro olman gerekmiyor!" diye bağırdı. "Sadece onlara sapla!"

Çocuk kızın haklı olduğunu biliyordu. Yüksek ve dar yoldan arkalarına dolaşan altı çakalın bulunduğu yere sessizce ilerledi, var gücüyle bir savaş narası attı ve kılıcını savurdu.

Çakalların parlak gözlerinde şüphe vardı, sonra kükrediler ve öne atıldılar.

Diğer iki çakalın karşısına dikilen Emma'nın yüzü sert ve kararlıydı. Ellerini kollarının içine sokup iki ince hançer çıkardı. Maça Kızı Valesi her yere hazırlıklı gittiği için ona minnettardı. Bir tanesini Alman çocuğa vermeyi düşündü ama çocuk çok zayıf olduğu için işe yaramazdı.

Sandra'ya, "Al," dedi. "Bunu al ve bize yük olmayı bırak. Prenses günlerin sona erdi. Şimdi dik durup dövüşme zamanı, kızım."

Sandra hançeri titreyerek aldı. Yutkundu ve kendine gelmeye çalıştı.

Yüzünde belli belirsiz ve korkmuş bir gülümsemeyle, "İki Vale Kızı birlikte," dedi.

Emma başıyla onayladı. "Çifte bela."

Çakallar saldırdı.

Emma taş korkuluklara fırlatıldı ve yaratık boğazına saldırdı. Sandra öne çıktı ve yaratığı boynundan bıçakladı. Deri ve kaslar sertti. Çakal ancak Emma hançerini çenesine sapladıktan sonra geri çekildi, ciyaklayarak uzaklaşmak istedi ama Emma'nın bıçağını da yanında götürüyordu. Kızlar hiç vakit kaybetmedi ve çakalı tekmeleyip duvardan aşağı attı. Çakal yere çarpmadan diğeri Sandra'yı yere serip üzerine çıktı. Kızın yere düşen hançeri uzanamayacağı bir yerdeydi.

Emma yaratığın kulaklarını koparabilirdi ama ayı kapanına benzeyen çene ellerine doğru hamle yaptı ve az kalsın ellerini kaybediyordu.

Sandra'ya, "Çabuk, gözlerini kapat ve başını diğer yana çevir," diye bağırdı.

Diğer kız hemen söyleneni yaptı.

Emma, "Pekâlâ, pislik!" dedi. "Bunun tadına bir bak!"

Parmağındaki büyük zümrüdün kapağını açtı ve içindeki tozu çakalın gözlerine doğru serpti. Çakalın yüzünden hemen dumanlar çıkmaya başladı ve göz yuvalarından siyah baloncuklar saçılırken dengesini kaybedip aşağıya düştü.

Ellerini üstüne silen Emma, "Sakın bir daha bana bulaşmayın!" diye bağırdı. "Maça Kızı Valesi kurnaz ve ölümcül olabilir ama bir Suffolk kızı değildi. Biz nazik değiliz!"

Sandra'yı ayağa kaldırıp Conor'un ne durumda olduğuna baktı. Çocuğun ayakları dibinde üç kesik çakal kafası vardı ve çakallar kılıçtan korkmayı öğrenmişti. Lukas çocuk için tezahürat yapıyordu.

Emma, "Bitir işlerini," diye bağırdı.

Conor, "Siz üçünüz devam edin," dedi.

Sandra, "Hayır!" diye itiraz etti. "Onu bırakamayız."

Emma müsabaka alanına baktı. Drew ve diğerlerini öldüren çakallar yenmiş cesetlerden arta kalanları bırakıp havayı koklamaya ve duvarlara bakmaya başladı.

Üst üste koyulmuş taşlara doğru koştuklarını görünce, "Ah, evet bırakabiliriz!" dedi. Yerdeki hançeri aldı, yürüyüş yolundan koşmaya başladı. Sandra ve Lukas arkasındaydı.

Çatının üzerindeki Ismus kameraya sırıttı.

İzleyicilere, "Mauger'i seçmeliydiniz," dedi. "İşlerini bitirirdi. Endişelenmeyin, uzağa gidemezler. Ayrıca, her köşede onları bekleyen bir sürpriz var. Şimdi size harika Noel hikâyelerimizi anlatmaya devam edelim. Bu çok da bilge olmayan adamlar Herod'u ziyaret edip Yahudilerin yeni doğan Kralı'na bağlılık yemini edeceklerini söyleyince, Herod da Beytüllahim civarındaki bütün erkek çocukların öldürülmesini emretti. Bu adam bana benziyormuş."

Yine önceden filme alınmış görüntüler ekrana gelince kukla Ismus, "Özür dilerim," dedi. "Sanırım burada bir şey eklemem gerekiyor." Şimdi Viktorya döneminden bir cenazeci gibi giyinmişti, dik duran ve açık bir tabutun yanında duruyordu. Tabuttaki Uşak Swazzle yüzünü buruşturmuştu ve gözleri üzerine birer bozuk para koymuştu. "Büyük Herod bunu Milattan Önce 4'te emretmişti, Quirinius'un sayımından dokuz sene önce. Sorun olur mu? Bence hiç olmaz."

Canlı görüntüler ekrana tekrar geldi ve gerçek Ismus bir elini kulağına götürdü.

"Vay canına," dedi. "Bu cennetten gelen bir müzik mi? Bu kim olabilir?"

Koro şimdi *Coventry İlahisi*'ni söylüyordu ve cadı kamerası kapının ve açılır kapanır köprünün üzerinden geçti. Dönüp hisar hendeğini gösterdi. Buradaki çimenlerin üzerine katlı bir sahne kurulmuştu. Sahnede şatonun arkasına gizli gerçek koroyu taklit eden genç anormaller vardı. Koro cübbeleri giyiyor ve titreyen ellerinde şarkı sözlerini tutuyorlardı. Şimdi onların zamanıydı.

"Uyu küçük Çocuk, uyu,
Elveda sana, uyu."

Görüntüye Ismus tekrar geldiğinde üzerinde zengin işlemeler olan mor bir cübbe ve kafasında koyu kırmızı, kep şeklinde bir taç vardı. Tacın üzerinde altın diskler ve boncuklar göze çarpıyordu. Yahudiye'nin kadim yöneticisi rolündeydi.

"Gidip onları yakalayın, çocuklar," diye fısıldadı.

"Öfkeli kral, Herod,
Günü kazandığını düşündü.

Güçlü adamlarını,
Bütün çocukları öldürmeye gönderdi."

Hendeğin kıyısındaki başlarında Yüzbaşı Swazzle olan on Punchinello, ellerinde mızraklar ve kılıçlarla, öfkeden deliye döndü. Barbar naralar atarak en çok sevdikleri şeyi yaptılar. Genç anormaller kaçmak istedi ama işe yaramadı.

Ismus başını geriye attı ve kahkaha attı. Ortadaki kadran parlamaya başladı. Kadim sembollerden biri yandı ve iğne bir derece daha yükseldi.

Maggie şatonun aydınlanmamış bahçelerinden katliamın seslerini duymamaya çalışıyordu. Maggie ve diğer çobanlar saatlerdir soğukta ve karanlıkta bekliyordu. Sessizce ağlarken kulaklarını elleriyle kapattı ve duvarların ardında olanları düşünmemeye çalıştı ama bunu yapmak imkânsızdı ve zihninde canlanan bütün görüntüler kanlıydı.

Almanlar ve Amerikalılar dizleri üzerinde hıçkırarak ağlıyor ve dua ediyordu. Neredeyse onlara katılacaktı. Ama kendi vazifeleri de vardı. Bütün iradesini kullanarak sadece sorumluluklarına odaklanmaya çalıştı. Vakit gelmişti ve korkulan an yaklaşıyordu –birazdan Yaratıktan Kaç oynamak zorunda kalacaklardı.

23

Kale duvarlarının içindeki çok sayıdaki kameradan biri sağa döndü ve Nazik Bahçe'nin çalılarıyla çiçeklerine odaklandı. Zillerin sesi geldi ve mavi bir ışık bütün bölgeyi aydınlattı, şimdi her yer buzlu bir ay ışığına maruz kalmış gibiydi.

Havuzlardan birinin yanında dikilen çoban gibi giyinmiş Maggie ve diğer çocuklar ani parlaklıkla afalladı.

Ismus, "Yahudiye ovasında," diye söze girdi. "Çobanlar geceleri sürüleriyle ilgilenirdi. Gerçi bunu kışın ortasında yapmazlardı ama bunu umursamayın, bütün bunların saçmalık olduğunu söylemiştik. Bir saniye, sürü nerede? Onları görebiliyor musunuz? Ben tek bir koyun bile görmüyorum. Koyunsuz çobanlar ne işe yarar! Biz Ay Büyücüsü'nde çobanları sevmeyiz, değil mi?"

Dünyanın dört bir yanındaki izleyiciler yuhaladı ve yumruklarını ekranlara salladı. Ismus kıkırdadı.

Koyun gibi giydirilen kızlar hücrelerden herkesten önce çıkarılmıştı ve Maggie onlara ne olduğunu çok merak ediyordu. Charm'a kızlarına göz kulak olacağına dair söz vermişti ama şimdi neredeydiler?

Yikker kendisini ve altı çocuğu buraya getirip sessiz ve sakin durmalarını söylemişti. Sadece ışıklar yandıktan sonra hareket edebileceklerini dile getirmişti. Emre itaat etmezlerse mızrağını karınlarına saplayacağını ve kanlarını dökeceğini söylemişti. Ona

inanmışlardı. Hiçbir katliamı kaçırmayacak kadar vahşiydi, mızrağını kullanmak için fırsat kolluyordu.

Taştan bir bankın üzerine çömelip ortak avlulara çıkışı kapatan ve hayal edilebilecek en grotesk bahçe *gnome*'una benzeyen Punchinello gözlerini kısıp ışıklara doğru baktı ve emri verdi.

"Gidip koyunlarınızı arayın. Sadece asillerin bahçelerine girebilirsiniz."

Maggie'nin cümlenin tekrarlanmasına ihtiyacı yoktu. Çimenlerin üzerinde koşup kızların ismini haykırdı.

Beyaz Şato'nun bu kısmında, iki iç duvarın arasında, üç resmi bahçe vardı. Nazik Bahçe, Lordlar Bahçesi ve Psişik Bahçe dolambaçlı yürüyüş yollarıyla birbirine bağlanıyor, yollar porsuk ağaçları ve sarmaşıklardan oluşan kemerlerin içinden geçiyordu. Sert araziyi kazıp heykelleri yerleştirmek, toprağı sulamak, meyve ağaçlarını ve diğer bitkileri ekmek 350 Vale işçisinin bir ayını almıştı. Bahçelerin kıyısındaki mevsimi geçmiş çiçekler seralardan bu öğleden sonra getirilip ekilmişti. Bahçeler şimdi yaz çiçekleriyle doluydu ve hiçbiri bu soğuk geceyi atlatamayacaktı.

Maggie çaresizce kızlara seslendi. Neden cevap vermiyorlardı? Ağızları mı kapalıydı? Bu şeytani muhafızlar her şeyi yapardı ve korkuları ikiye katlandı. Alçak çalıların üzerinden atlayıp Nazik Bahçe'yi aradı, orada sadece Valeler ve Ast Kraliçeler'in gezinmesine izin verilirdi. Paniğe kapılarak kameriyelerin, kafes işlerinin ve sazlardan çitlerin arkasına baktı. Çoban asasını kullanarak çalıları dürttü ve sık çiçekleri araladı. Kızlar burada değildi. Bir sonraki kemerin altından geçip Lordlar Bahçesi'ne ulaştı.

Buranın tasarımı daha erkeksiydi ve üç tarafı otlarla çevriliydi. Taştan bir terası ve farklı seviyelere çıkan geniş basamakları vardı. Duvarların ve kare sütunların tepesinde duran toprak vazoların üzeri şeytani yüzler ile süslenmişti. Çalılar geometrikti,

ince sütun şekli verilmiş olanlar kürelerin üzerine oturtulmuştu. Bitkiler dayanıklı ve mimari süslemeye uygundu.

Maggie ve diğer çobanlar her köşeye baktı.

Maggie, "Hiç iz yok mu?" diye sordu. Altı çocuk endişeyle başlarını iki yana salladı.

Maggie sazlardan örülmüş bir geçitten Psişik Bahçe'ye adım attı. Şimdi ayakları altında çakıl taşları vardı. Bu bahçe tıbbi değeri olan bitkiler ve çalılarla doluydu. Sarısabır, melekotu, kediotu, güvercinotu ve civanperçemi ekiliydi. Ortada büyük ve dairesel bir havuz vardı. Maggie havuza doğru yürürken tüyleri diken diken oldu. Ya kızlar boğulup ölü hayvanlar gibi suya saçıldıysa? Bu barbar delilikte her şey mümkündü. Suya bakıp zambakları kenara çekti ve suda sadece balıkları görünce rahatladı.

Yasemin ve hanımeli kaplı yüksek bir duvar sınırı çiziyordu. Ortasında yeşil ahşap bir kapı vardı ve Maggie hemen yanına koştu. Kapı kilitliydi. Ekseni etrafında döndü ve başka ne yapabileceğini bilemedi. Saman arı kovanlarının yanına koştu ve onları devirdi ama içlerinde arı bile yoktu ve odun yığınlarının altına da kimse gizlenmemişti.

Çocuklar da Maggie kadar stresliydi. Ne yapacaklardı?

Maggie, "Tekrar bakacağız!" diye bağırdı. "Gizli kapılar veya paneller, böyle şeyler arayın. Çok geç olmadan o kızları bulmalıyız."

Kameralara uzaklaştı ve yüksekten yapılan çekimde görüntüye bir labirentteki fareler gibi koşturan çocuklar geldi.

Ismus tekrar ekranlarda belirdiğinde Herod kostümünü üzerinden atmıştı.

"Ah, inanamıyorum," dedi. "Kutsal metne biraz aşina olsaydılar Beyaz Şato'nun içinde bir bahçe daha olduğunu bilirlerdi. Gerçi siz bunu biliyorsunuz, değil mi? Evet, Kupa Kraliçesi'nin

özel bahçesi –Ayrık Bahçe. Bakalım orası ne durumda?"

Ekrana etrafı duvarlarla çevrili bir bahçe geldi, hayvan şekli verilmiş çalılar çirkin bitkileri gölgeliyordu. Altı süslü ahşap güvercinlik yüksek direklerin üzerine konmuştu ve ortadaki kalp şekli verilmiş *minçet* çalısının etrafında bir daire oluşturuyordu. Çalının yanında ise koyun kostümleri içerisindeki genç anormaller birbirlerine sarılıyordu.

Maggie ve diğerlerinin kendilerine seslendiğini duyuyorlardı ama bir Punchinello'nun bıçağı Yabanmersinli Kek'in gırtlağındaydı. Biri ses çıkarırsa kız ölecekti. Korkmuş kızlar birbirine sarılıyordu. Çaresizliğe düşmelerinin tek sebebi bu tehdit değildi, yukarıdaki güvercinliklerin içinden gelen sesler bir şeylerin dışarı çıkmaya çalıştığını belli ediyordu.

Ismus, "Zavallı küçük kayıp koyunlar," dedi. "Cennetten biri onların üzerine inecek; Ay Büyücüsü tarzında. Çobanlar onları zamanında bulabilecek mi? Haydi Yaratıktan Kaç oynayalım!"

İzleyiciler neşeyle bağırdı ve ayaklar yere vurulunca her yer titredi. Hendeğin içindeki kanlı su küçük dalgalar halinde kıyıya vurdu. Kapının yakınındaki kafesinde kilitli Mauger görkemli ve şeytani bir kükreme ile cevap verdi.

Oylama müziği çalarken ekrana yine Mauger'in resmi geldi, hemen yanında ise keskin siyah gagası ve büyük şeffaf kanatları olan bir başka yaratık vardı.

Ismus, "Karga Sinekleri veya Mauger!" diye açıkladı. "Bu sefer hangisi? Kapı'nın Kükreyen Muhafızı serbest kalacak mı? Ona biraz sevgi gösterin, halkım! Oy verin ya da 'Karga' veya 'Mauger' diye mesaj atın. Bakalım küçük koyunlarımız ne kadar cesur."

Dünya dikkatini oylamaya verdi ve kırmızı seviyeler bir kez daha çoğalıp azalmaya başladı. Yine yakın bir yarıştı. Yine hayal kırıklığıyla dolu bir böğürtü geldi.

Ismus, "Haxxentrot'un Öcü Çocukları'nın binek hayvanlarını serbest bırakın," diye emretti.

Ayrık Bahçe'de, Punchinello önündeki Yabanmersinli Kek'i yere fırlattı, sonra güvercinliklerin direklerine tırmanıp her birinde bir kolu çekti. Konik çatılar birer yelpaze gibi açıldı ve beyaza boyanmış her bir güvercinlikten üçer karga sineği çıktı.

Bahçenin tepesinde dönmeye ve zikzaklar çizmeye başlayan sinekler gakladı ve ciyakladı. Kanatları vızıldıyor ve kuş pençeleri havayı dövüyordu. Sonra dikkatlerini koyun gibi giyinmiş çocuklara çevirdiler ve avlarını yakalamak için inişe geçtiler.

Kızlar çığlık attı ve kaçıştı. Karga sinekleri gruplar halinde saldırdı. Bir kurbanın etrafına toplanıp ısırıyor ve pençeliyorlardı. Koyun kafalarına benzeyen şapkalar yırtıldı, vahşi gagalar altındaki savunmasız boyunlara saplandı. Gözler ve kulaklar hedef alındı, gagalar saplandı ve parçaladı.

Dört karga sineği Karahindiba ve Dulavraotu'na saldırdı. Bir tanesi yüzüne uçarken bir diğeri kafasına kondu, saçlarına tutundu ve pençelerini kafa derisine geçirdi. Diğerleri kulakları kapatan parmakları ısırdı. Kız çığlıklar atarak bahçede koşmaya başladı.

Yaratıkları serbest bırakan Punchinello manzarayı takdir ederek izledi.

"Güzel karga kuşları," dedi. "Etlerinin tadına bakın ve kanlarını için."

Bir tanesi birden muhafızın kancaya benzeyen burnuna doğru uçtu ve saldırıya geçti. Güçlü çene kıkırdakların içine girdi ve muhafız tiz bir çığlık attı. Yaratığı tutup burnundan çekti aldı ve yaratık altı bacağı ile karşı saldırıya geçti. Punchinello pençelerden biri sol gözüne saplanınca uludu. Hırlayıp yaratığın boynunu kırdı ve yere fırlattı. Sonra bir diğeri yüzüne saldırdı.

Maggie ve diğer çocuklar Lordlar Bahçesi'nden Nazik Bah-

çe'ye adım attıkları anda kızların çığlıklarını duydu. Etraflarına bakındılar ama görünürde kimse yoktu.

Yikker hâlâ taş bankın üzerindeydi ve yüzünde pis bir gülümseme vardı. Punchinello'ya yalvardılar ama Ayrık Bahçe'nin nerede olduğuna dair bir ipucu vermedi.

Maggie, "Lanet olsun sana!" diye tükürdü. "Onlara bir zarar verirse, söz veriyorum seni öldüreceğim. Beni duydun mu?"

Punchinello, "Seksi kız," diye tısladı. Dilini gösterdi.

Maggie tiksinerek arkasına döndü.

Amerikalı çocuklardan biri, Ryan, "Buraya!" diye bağırdı. "Bu duvarın ardındalar."

Maggie, "Ne?" dedi. "Kapı yok! Oraya nasıl gireceğiz?"

Üç çocuk tırmanmaya çalıştı ama duvarın üstü süslü kurşun yemliklerde büyüyen dikenli sarmaşıklarla kaplıydı. Dikenleri ustura gibi keskindi. Tırmanmak işe yaramazdı. Ellerindeki sopalarla dalları bir kenara çekmeye çalıştılar ama tuğlaların üzerine sıkı sıkı tutunmuşlardı. Duvarın ardından çığlıklar gelmeye devam ediyordu.

Maggie buna daha fazla dayanamadı.

"Dinleyin!" diyerek ağlamaya başladı. "Ah, lütfen –hayır!"

Çaresizliğe kapılıp etrafına, Nazik Bahçe'ye bakındı. Kafes işlerinden birini getirirlerse merdiven olarak kullanabilirlerdi... Sonra daha önce fark etmediği bir şeyi fark etti. Çalılara Kraliyet Evleri'nin armalarının şekilleri verilmişti; karolar, sinekler, kupalar ve maçalar bir aradaydı. Dört ev de eşit bir biçimde temsil ediliyordu. O zaman heykelin üzerindeki tek sembol neden kupaydı?

Maggie'nin baktığı mermer heykel kıvrımlı ve çıplak bir kadına aitti. Adı Chloris'ti. Sağ kolunda çiçeklerden bir buket vardı ama diğerini nazikçe duvarı işaret edercesine öne uzatmıştı. Elinde tuttuğu gümüş kalp mavi ışığın altında parıldıyordu.

Maggie koşup kalbe uzandı. Yikker'e bakınca yaratığın kaşlarını çattığını gördü ve haklı olduğunu anladı. Gümüş kalbi tutup çekti ve gizli bir eksen üzerinde döndüğünü hissetti.

Hemen taşların üzerinde taşların kayma sesi geldi. Duvarın ortası yarıldı ve alttaki kurşun saksılar dışa doğru açıldı.

Maggie ve diğer çocuklar açıklıktan içeriye giremeden ciyaklayan bir muhafız dışarı çıktı. Kollarını başının etrafında sallıyor ve yüzünden koyu renkli kanı akıyordu. Kamburuna oturmuş bir karga sineği geriye kalan tek gözüyle besleniyordu. Maggie ve diğerleri kalıp yaratığa acımakla vakit harcamadı. Muhafız çığlıklar atıp uluyarak Nazik Bahçe'ye geçti ve Yikker'in hoşnutsuzluğu arttı.

Duvarın ardındaki manzara karşısında donup kalacak vakit yoktu. Yedi çoban bağırarak Kupa Kraliçesi'nin gizli bahçesine girdi ve sürünün yardımına koştu.

Kızların büyük bir kısmı çimenlerin üzerindeydi, başlarını ve uzuvlarını mümkün olduğunda korumaya çalışıyorlardı. Karga sinekleri her yerde vızıldıyor ve kostümleri gagalıyordu. Maggie sopasını öfkeyle bir sineğe doğru savurdu. Çirkin yaratıklardan birini hazırlıksız yakaladı ve sopayı kafasına geçirdi. Sinek havada dönerek yere düştü ve bir Alman çocuk kafasına basarak beynini dışarı akıttı.

Diğer karga sinekleri çok hızlıydı; hemen yükseldiler ve sopaların ulaşamayacağı bir mesafede gaklamaya başladılar.

Maggie, "Orada kalın!" diye tehdit etti. Kızlara bakıp iyi olacaklarına söz verdi. Bu şeylerin kızlara daha fazla zarar vermesine izin vermeyecekti.

"Bir araya toplanın," dedi. "Herkes iyi mi?"

Kızların çizikleri ve morlukları vardı, hepsi çok korkuyordu ama hiçbiri çok kötü yaralanmamıştı.

Çobanlardan biri, "Bekleyin," dedi. Hemen kızları saydı. "Hepsi burada değil!"

Charm'ın kızlarından biri, "Yabanmersinli Kek!" diye ağladı. "O nerede?"

Maggie ekseni etrafında döndü. Büyük çalılardan birinin arkasında bir hareketlilik vardı. Tam bu sırada dört karga sineği vızıldayarak çalının arkasından havalandı, pençeleri kayıp kızın koyun postundaydı. Tekmeler ve çığlıklar atan kızı havaya kaldırdılar, diğer karga sinekleri de yardıma koştu ve kızı daha yükseğe çıkardılar.

Maggie, "Hayır!" diye haykırdı. Çiçek yataklarının içinden geçip zıpladı ve kızı ayaklarından yakalamak istedi ama karga kuşları kızı yukarı taşımaya devam etti.

Yabanmersinli Kek yardım istiyordu. Karga sinekleri kızı bahçenin diğer tarafına taşıdı, yeterince yüksekte oldukları için duvarı aşabilirlerdi.

Maggie peşlerinden koştu ve sopasını kaldırabildiği kadar havaya kaldırdı.

"Tutun!" diye bağırdı.

Kız sopaya uzanmak istedi ama uzanamadı ve topukları duvarın üzerine sürtündü, şimdi duvarın diğer tarafındaydı. Kızı kaybetmemeye kararlı olan Maggie diğer çobanlara seslendi ve dördü bir araya gelip Maggie'yi havaya kaldırdı.

"Şimdi, tatlım!" diye seslendi.

Yabanmersinli Kek kıvrandı ve büküldü, öne atıldı. Parmakları sopanın eğri sapını kavradı ve Maggie sopayı kendine çekti.

Aşağıya çekilen karga sinekleri ciyakladı. Kanatların vızıltısı arttı ama Maggie ve çocuklar sopayı çekmeye devam etti. Küçük kız kısa süre sonra kollarındaydı.

Maggie yakınına gelen yaratıkları kovaladı ve kıza sarıldı.

Yabanmersinli Kek, "Beni kurtaracağını biliyordum," dedi. Maggie'nin boynuna atladı.

Maggie kararlılıkla, "Pekâlâ," dedi. "Buradan gidiyoruz."

Yavrularını yanına alan kararlı bir tavuk gibi duvarda açılan gizli girişe yöneldi ve erkekler de sinekleri kovarak peşlerinden gitti.

Nazik Bahçe'ye adım atan çocuklar gözlerini kaybeden Punchinello'yu çimenlerin üzerinde ölü buldu. Kafası kesilmişti.

Çocuklar bir tepki veremeden çirkin bir kahkahanın sesi geldi ve Yikker çalıların ardından açığa çıktı. Bir elinde mızrağı vardı ve diğer elindeki kılıcı kana bulanmıştı.

"Ben Mizcha'yı pek sevmezdim," dedi. Kafası kesilmiş Punchinello'ya baktı. "Çok fazla konuşurdu. Artık konuşmuyor. Gözleri olmayınca işe yaramaz; böylesi daha iyi."

Gözlerini kısıp anormallere baktı ve mavi ışıkların altında bile yanaklarının kızardığı fark edildi. Şeytani kan dökme arzusu alev alev yanıyordu. Hendeğin oradaki katliamı kaçırmıştı ve şimdi bunu telafi etmeye kararlıydı. Kılıcıyla yakındaki bitkileri kesti ve havaya aromatik, naneli bir koku saçıldı. Büyük burnuyla havayı içine çekti ve kılıcı elinde döndürüp bir çocuktan diğerine baktı.

"Yikker kuzu eti istiyor," dedi. "Et ve naneli sos; sulu ve lezzetli."

Maggie sopasını önünde tutarak "Onlara dokunmayacaksın!" dedi.

"Dokun, kes, şişle, ısır ve çiğne -Yikker bunları yapacak- evet."

Diğer çobanlar da Maggie'ye katıldı ve kızları korudu. Yikker çocukların pervasız cesaretine çok güldü.

Sırıtarak "Güzel," dedi. "Yikker eğlenceyi sever."

Maggie'nin sopayı tutan parmakları beyazlaşmaya başladı. Muhafızın çirkin yüzünden herkesin ölümünü okudu. Bu yaratı-

ğı durduramazlardı. Öldürme arzusu uyanmıştı ve hepsi vahşice ölecekti. Direnmek yaratık için bunu bir spora dönüştürecekti. Ama başka ne yapabilirlerdi?

Birden, "Bekle," dedi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Evet, Yikker yapacak."

"Beni dinle. Onları bırakırsan sana bir şey veririm."

"Ne verirsin?"

"Kendimi."

Punchinello'nun kalın kaşları ilgiyle titredi ve sırıtarak kıza baktı.

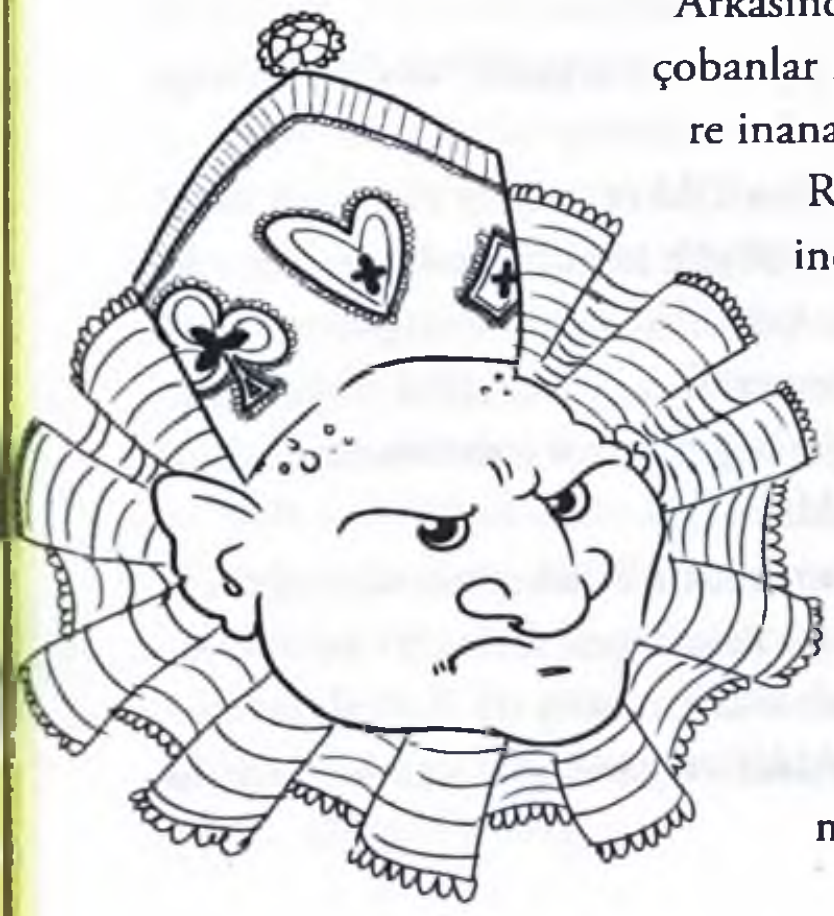
"Sen?"

Maggie başıyla onayladı ve tiksindiğini belli etmemeye çalıştı.

"Evet. Onları bırak ve beni al. Beni istiyorsun, biliyorum."

Yikker dudaklarını yaladı. "Kendini Yikker'e mi veriyorsun?"

Maggie, "Kendi isteğimle," diye söz verdi. "Sen ve ben, çimenlerin üzerinde, etrafımızda çiçeklerle..."



Arkasındaki kızlar isyan etti ve diğer çobanlar kızın ağzından çıkan sözcüklere inanamadı.

Ryan kendine güvenerek "Onu indirebiliriz!" dedi. "Sadece bir kişi. Biz yedi kişiyiz."

Maggie, "Aptal olma," dedi. "Ne kadar güçlü olduklarını biliyorsun. Bizi tereyağı gibi keser. Bu şekilde bir şansımız var. Bunu kabul edin ve sesinizi kesin."

Punchinello, "Yikker henüz kabul etmedi!" dedi.

Maggie, "Ama edecek," dedi. Sopasını yere koydu, başındaki başlığı çıkardı ve saçlarını serbest bıraktı. "İkimiz de bunu biliyoruz, gün ışığım. Bu sefer işi zorlaştırma. Herkesin vaktini boşa harcama."

Erkeklerden biri, "Bunu yapamazsın!" diye bağırdı.

Maggie, "Kızları al ve git," diye tısladı. "Hemen!"

"Maggie!" Charm'ın kızları ağlıyordu. "Bunu yapma."

Maggie, "Gidin buradan," dedi. "Gidin ve arkanıza bakmayın sakın!"

Çocuklar muhafıza baktı ve Yikker sırıttı, bütün çirkin dişlerini gösterdi. Başıyla onaylayarak gitme izni verdi. Çocuklar hemen Maggie'nin yanından geçip Nazik Bahçe'den çıktı.

Yikker yalnız kaldıklarında, "Güzel," dedi. "Ben bunu sevdim."

Maggie cübbesinin düğmelerini açmaya başladı. "Şapkanı çıkar, kaplan," dedi. "Ve buraya gel."

Yikker şapkasını çalılara fırlattı ve kızın yanına gitti, mızrağıyla kılıcını yere bıraktı.

Maggie dişlerini sıkarak "Ah, yaramaz şeytan!" dedi. "Benim için de farklı bir deneyim olacak."

Hayvani bir tutkunun esiri olan Yikker uzanıp cübbeyi kızın omuzlarından aldı ve Maggie de büyük kemikli kafasını okşadı. Maggie kendini zorlayarak bir kahkaha attı, yaratığın yüzünü elindeki çeliğin parıltısını görmemesi için göğüslerine doğru çekti. Sonra, var gücüyle, makası yaratığın kulak kanalından soktu, kulak zarını ve ardındakileri deldi.

Yaratığın karşı koyma veya mücadele etme şansı olmadı. Yaratığa sarılan Maggie vücudunun kasıldığını fark etti ve avucunu makasa ardı ardına geçirerek makası daha da derinlere soktu. Sonra makası çevirmeye başladı ve yaratığın yaşam suyunu kesti.

"Bu Pis Kokulu Çocuk içindi!" diye hırladı. Cesedi yere bıraktı. "Ve canlı çıkamayan diğer herkes için –seni pislik."

Durup ağzına topladığı tükürükleri yaratığın yüzüne tükürdü. Sonra irkilerek kendine geldi ve ne yaptığını fark etti, utanarak geri çekildi. Gözlerini sildi, kılıçla mızrağı yerden alıp diğerlerinin yanına koştu.

Vızıldayan karga sinekleri hemen inişe geçip Yikker ile ziyafet çekti.

Taş bankın üzerinden atlayan Maggie çimenlerin üzerinde ve avlularda koşup Charm'ın kızlarını aradı.

Onları bira evinin yanında buldu, nereye gideceklerini tartışıyorlardı. Maggie'yi görünce hepsi çok sevindi ve kıza sarıldı. Neler olduğunu veya nasıl kaçtığını sormaya cesaret edemediler. Yikker'in silahlarını getirmişti ve bu yeterliydi. Ama heyecanları kısa sürdü.

Ryan, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Buradan çıkmamız gerek. Burada çok sayıda muhafız var ve başka şeyler de olduğunu biliyoruz. Kapana kısıldık. Taştan bir kafesin içinde daireler çiziyoruz, sonunda kaçamayacağımız bir şeyin karşısına çıkacağız."

Tam bu sırada çakalların ulumaları geldi. Ses yakından bir yerden geliyordu ve yüksek duvarlardan sekerek yankılandı, sesin tam olarak hangi taraftan geldiğini anlamak imkânsızdı. Tek bir şeyden emindiler; sesler yaklaşıyordu.

Maggie kararlılıkla, "Koşmaya devam edelim," dedi. Ryan'a mızrağı vardı çünkü en büyükleriydi ve kılıcı kendine sakladı.

Bira evini geride bırakıp kaldırım taşlarının üzerinde koştular ve kısa süre sonra karşılarına duvarların arasına çekilmiş çamaşır ipleri çıktı. İplerde ıslak kıyafetler asılıydı.

Limonlu *Cheesecake*, "Kalenin arka kapısına çok yakınız," dedi. "Çamaşır evi arka taraftaki kapıya uzak değil. Kitaptaki haritada böyle diyordu."

Maggie kızı öpebilirdi. Gerçekten kaçabilirler miydi? Buradan çıkmak mümkün müydü? Bu kulağa o kadar inanılmaz geliyordu ki gülebilirdi. Duvarların ardındaki ürkütücü kalabalığı görmemişlerdi ve neler olup bittiğini bilmiyorlardı. Zihinlerinde sadece kaçmak vardı ve ümit etmeye cesaretleri kalmıştı.

Çamaşırhane bahçesine birden vahşi havlamalar doldu ve çakallar köşeyi döndü. Maggie ve diğerleri onları önce göremedi. Aralarında bir sürü çamaşır ipi vardı. Vahşi bir uğultu duyuyorlardı ve Maggie herkese geri dönmesini söyledi.

"Kızları buradan çıkarın!" diye bağırdı. "HEMEN!"

Ağır kılıcı kararsızca kavradı, bahçeye asılı kare keten kumaşlara ve ıslak giysilere baktı. Aralarındaki gölgeli boşluklarda hiçbir şey göremiyordu. Sonra en büyük çarşaf dışarı doğru şişmeye başlayınca içini korku kapladı ve bir anda yaratıklardan biri açığa çıktı. Kumaş güçlü uzuvların ve sonra da büyük başın üzerinden kayıp gitti. Maggie bir çığlık attı ve çakal üzerine atladı.

Son anda kenara çekilmeyi başardı ve kılıcı indirdi ama çakıl taşlarından etrafa kıvılcımlar saçtı. Kılıcı tekrar kaldıramadan şeytani yaratık geri döndü ve ikinci saldırıya hazırlandı. Bu sefer gırtlağına doğru atladı. Sonra yanına bir mızrak saplanınca uludu ve kendini yere bıraktı. Yerde kıvranıyor ve inliyordu. Maggie kılıcı kaldırdı ve işini bitirdi.

Nefes nefese kendisini kurtaran çocuğa dönüp teşekkür etmek istedi. Kelimeler ağzından çıkmadan bahçeden ikinci bir çakal saldırıya geçti. Havada uçtu ve büyük çenesi Ryan'ın başını ısırdı, çocuğu yere düşürdü.

Maggie bir çığlık attı ve hemen yanına koştu. Çakal tehditkâr bir biçimde kükrüyordu. Sonra diğerlerinin koşarak kaçtığını duydu ve gözlerinde uğursuz bir parıltı açığa çıktı. Dövüşmek

değil öldürmek istiyordu. Pençelerini yere sürttü, arkasına döndü ve peşlerinden gitti.

Maggie çabucak çocuğa baktı. Onun için yapabileceği bir şey yoktu ve yas tutacak zamana da sahip değildi. Ama vücudunda bir gıdım bile güç olduğu sürece bu kâbus yaratığın kızlarını öldürmesine asla izin vermezdi.

Mızrağı ölü çakalın kaburgaları arasından çıkardı ve diğerlerinin peşinden koşarken var gücüyle bağırdı. Bu kadar çok kilo vermesinin ve her gün dağdaki terasta egzersiz yapmasının sebebi buydu. Böyle bir ânın geleceğini biliyordu.

Kızlar ve geriye kalan beş çoban bira evine geri dönmüş ama yaratığın peşlerinden geldiğini ve Maggie'nin korkusuz çığlıklar atarak onu kovaladığını duymuştu. Koşmak faydasızdı; bu yaratıktan kaçamazlardı. Paniğe kapılarak bira evinin kapılarını denediler ama kilitliydi. Sonra surlara doğru çıkan basamakları gördüler.

Çobanlardan biri koyunlara, "Bu taraftan, çabuk!" dedi.

Kızlar basamakları çıkmaya başladı ama elinde kılıçla merdivenleri inen figürü görünce duraksadı.

Karahindiba ve Dulavraotu, "Valelenen!" diye bağırdı.

Çocuklar korkuyla yukarı baktı. Çakal neredeyse gelmek üzereydi ve şimdi karşılarında yeni bir düşman vardı. Dikkatli bakınca bu yeni düşmanın kendilerinden çok büyük olmadığını fark ettiler. Sonra meşhur yüzü hemen tanıdılar. Bu Sinek Valesi'ydi.

Conor Westlake, "Korkmayın!" diye bağırdı. Kızlara koştu. "Artık bu saçmalığın bir parçası değilim. Buraya gelin, hepiniz!"

Lukas tepeden, "Doğruyu söylüyor!" diye bağırdı. "İyi bir çocuk. Çabuk olun!"

Kızlar basamakları çıktı ve Conor aşağı indi, tam bu sırada çakal da aralarına daldı. Birkaç dakika boyunca ortama kargaşa

ve çığlıklar hâkimdi. Çakal pençeleri ve dişleri ile saldırdı, ısırdı ve tırnakladı. Ama çocuk cesurca sürüsünü savundu. Yenilenen bir enerji ile hayvanın etrafını sardılar, ellerindeki sopaları dikenli sırtına ve çenesine geçirdiler. Çakal sopaları ısırdı ve çekip çocukların elinden aldı. Sonra saldırıya geçmeye hazırlanırken Conor kılıcını sapladı. Silah kaslı omzun içinde derinlere indi. Çakal dönünce çeliği gırtlağından aşağıya sapına kadar soktu.

Yaratık titredi ve kaslı bacakları altında kaldı. Birkaç saniye sonra Maggie koşarak yanlarına geldi ve elinde kılıcıyla leşin başında dikilen Conor'u gördü.

Minnetle, "Harika bir iş," dedi. Gerçi daha erken gelemediği için kendine kızgındı. "Güzel."

Conor şaşkınlıkla kıza baktı. Bir elinde kılıç diğer elinde mızrak ile eski savaşçılara benziyordu. Kız da merakla Conor'a bakıyordu.

Maggie, "Bir saniye!" dedi. Çocuğun kim olduğunu anlayınca alarma geçti. "Sen osun! Sinek Valesi. Ne?.."

Conor, "Artık o değilim," diye açıkladı. "Bizi attılar ya da onun gibi bir şey yaptılar, bilmiyorum. Şimdi sadece benim. Bana Conor de."

"Televizyondaki kadar budala görünmüyorsun."

"Ah, teşekkür ederim."

Amerikalılardan biri, "Hey," dedi. "Ryan nerede?"

Maggie, "Ryan başaramadı," dedi. "Ama önce çakallardan birini öldürdü. Hayatımı kurtardı."

Çobanlar başlarını önlerine eğdi.

Maggie kafasını kaldırınca kızların merdivenleri çıktığını ve tepede Lukas, Emma ve Sandra tarafından karşılandıklarını gördü.

Conor'a, "Biz ana kapıya doğru gidiyoruz," dedi. "Bizi oraya götürebilir misiniz?"

"Siz delirdiniz mi?"

"Muhtemelen ama sen sorumu cevapla."

"Duvarların ardında ne olduğunu gördünüz mü? Hiç şansınız yok."

"Her zaman vardır."

"Unut gitsin. Bu şatoda kapana kısıldık ve bu şeytani köpeklerden dört tane daha var. Bu bir eğlence, bizim ölmemizi izliyorlar."

Maggie, "Pekâlâ, ama ben kolay pes eden biri değilim," dedi. "Gel bakalım, yakışıklı, bana duvarların ardındaki ürkütücü olanı göster."

Conor merdivenleri çıktı. "Kendini hazırla," diye uyardı.

Ana kapının üzerindeki Ismus kamera şaşkın gözlerle surların tepesinden dışarı bakan Maggie'ye odaklanınca kıkırdadı.

"Çok yetenekli çobanlar," dedi. "Beklediğimden daha uzun süre hayatta kaldılar. Yine söylüyorum, yerinizde olsam Mauger'i seçerdim... ah, tamam. Kükreyen Muhafız'ımızı çok fazla seven yok. Şimdi, Oğru Vale'ye ne olduğunu merak etmiyor musunuz?"

24

Ekranlara yeşil gece görüşü görüntüsü geldi, kamera şimdi Bezuel tarafından zifiri karanlık bir hücreye atılan Oğru Vale'yi gösteriyordu.

Bir ses, "Paul?" dedi. "Paul, sen misin?"

Kulenin içindeki kameralar yüzünden çocuğun gözleri garip bir ışıkla parıldıyordu. Ağzını ve burnunu elleriyle kapatıp huysuz bir ses tonuyla cevap verdi. "Kim var orada? Bu duvarların içinde ne tür kokuşmuş bir yaratık yaşıyor?"

Ses nazikçe, "Benim, Paul," dedi. "Martin."

"Şimdi yaratıklar konuşuyor ve kendine isim mi veriyor? Ay Büyücüsü'nde bu kadar kötü kokan başka bir şey yoktur. Bu cadının işi ve böylesine ucuz bir numaraya kanmam."

Adam genç ve küstah sesin geldiği tarafa gitmeye çalışınca zincirler şıngırdadı.

Martin, "Bir düşün, Paul!" diye yalvardı. "Beni hatırla! Annen Carol'u hatırla."

"Annem Karo Kraliçesi ve ben bir Vale'yim, Paul değilim. Senin anlattıkların bir zamanlar çocukken bu gri dünyadaki hayatımdaydı."

"Hayır, o gerçek hayatındı. Şimdi olduğunu düşündüğün şey, bu rüya ve çılgın bir illüzyon. Sen Paul Thornbury'sin. Sen, ben ve annen Felixstowe'da yaşıyorduk. Hatırlamalısın!"

"Prensler hiçbir şey yapmak zorunda değildir. Benimle daha fazla konuşma, pis *ogre*. Burnum çürüyüp düşmeden bu pis kokulu çukurdan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım."

Çocuk yumruklarını kapıya geçirmeye ve tehditler savurmaya devam etti. Kamera çocuktan uzaklaştı ve pis kokulu karanlığın ortasındaki zincirlenmiş, berbat haldeki adama odaklandı.

Martin Baxter başını iki yana salladı ve yumruklarını sıktı. Zincirlerini zorladı, öfkesi körüklendi ve sonunda patladı.

Vahşice etrafına bakarak "Söz verdiğin şey bu değildi!" diye bağırdı. "Hatırlayacağını söylemiştin! Carol nerede? Sana güvenmemeliydim!"

Sesi boş kulenin içinde yankılandı. Yankılar sona ererken Karo Valesi acıyla çığlık attı ve dizleri üzerine düştü. Dışarıda, Ismus dört Dans Eden Vale'yi arkadaşlıktan çıkarmıştı.

"Paul?" Martin alarma geçti. "Paul? Ne oldu? İyi misin? Cevap ver!"

Çocuk çığlık atıyor ve başını tutuyordu. Kafası yarılacak gibiydi. Bacakları kontrolsüzce titriyor ve yerde yuvarlanıyordu. Sonra birden sesi kesildi ve bacaklarını karnına çekti.

Martin, "Paul?" dedi. Zincirlerin izin verdiği kadar öne eğildi. "Ne oldu?" Odada başka bir şeyin daha olup olmadığını, bu şeyin karanlıkta çocuğa saldırıp saldırmadığını merak etti. "Vale, iyi misin?"

Bir süre sadece çocuğun ağladığını duydu ve sonra...

Zayıf ve korkmuş bir ses, "Martin?" diye sordu. "Martin, sen misin?"

Martin mutluluktan ağlayacaktı. Deliliğin kalktığını hemen anladı. Çocuğun sesindeki bütün asalet yok olmuştu. Şimdi yeniden korkmuş ve çekingen bir çocuktu.

"Evet, evet, benim!"

"Neredesin? Hiçbir şey göremiyorum."

"Buradayım. Dikkatli ol; zemin yükseliyor ve bir sürü zincir var."

"Bu pis koku? Bu nedir?"

Martin yüksek sesle bir kahkaha attı. "O benim!"

"Vay canına, bu kadar kirlenmeyi nasıl başardın? Noel için sana biraz Tardis banyo baloncukları alayım. Bu sefer kullan, dolapta..."

Paul tereddüt etti. Martin'in çok değerli bilim kurgu koleksiyonuna ne yaptığını hatırladı. Karo Valesi olarak vahşice hepsini parçalamıştı.

Martin, çocuğun aklından ne geçtiğini biliyordu.

"Hey, artık onların bir önemi yok," dedi. "Önemsiz şeylerdi."

"Fantastik şeylerdi. Sen çok severdin."

"Seni ve anneni daha çok seviyorum."

Çocuk Martin'i bulmak için tedirgin adımlar attı. Ortada metal bir sahneye benzeyen bir şey vardı. Üzerine çıkınca az kalsın zincirlerden birine takılıp düşüyordu.

Martin, "Dikkat et," dedi. "Ama bana dokunma. Üzerime domuz pisliği sürdüler. Beni ona buladılar."

Sesi yakından duyan Paul sese doğru koştu ve görmeden Martin'in kollarına atladı.

Neşeyle, "Umurumda bile değil!" diye ağladı. "İnanamıyorum! Seni özledim, çok özledim!"

Martin çocuğa sarılırken gözlerinden yaşlar akıyordu. Kamera bu duygusal ana odaklandı, her detayı yakından çekti.

Çocuk çaresizce, "Özür dilerim!" dedi. "Sana ve annene yaşattıklarım için üzgünüm."

"Bir saniye! Bunlar senin hatan değildi! Bana neler olduğunu anlatmaya çalışırken seni dinlemeliydim. Sen en başından her

şeyi gördün ve ben dinlemedim. Her konuda aptallık ettim. Sen hiçbir yanlış yapmadın. Kendini hiçbir şey için suçlamana gerek yok. Kitap çok güçlü. Onu hiçbir şey durduramazdı."

"Ama seni etkilemedi! Neden?"

"Kimse bilmiyor. Ben ve birkaç kişi üzerinde daha işe yaramadı."

Çocuk, "Pekâlâ, neden şimdi ben?.." diye sordu. "Ben nasıl kendime geldim? Anlamıyorum."

Martin çocuğa biraz daha sarıldı.

"Çünkü bir anlaşma yaptım," dedi. "Seni ve Carol'u geri almak için."

Çocuk geri çekildi. "Ne tür bir anlaşma? Kiminle?"

"Ismus ile."

"Ne?"

"Biliyorum, biliyorum, inan bana. Tek yolu buydu."

"Anlaşmanın şartları neydi peki? Onun için ne yapman gerekiyordu?"

"Bunu henüz bilmiyorum. Hâlâ öğrenmeyi bekliyorum. Beni kitaptaki bok kokulu çocuk olarak giydirmeleri yetmemiştir. Domuz pisliğine bulanmış giysiler giymekten daha fazlası olmalı."

"Kabul etmemeliydin."

"İkiniz için her şeyi yapardım. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Annem nerede?"

"Bilmiyorum. Onu görmedim. Belki de onu da buraya getirirler."

Tam bu sırada kapının kilidi açıldı ve zifiri karanlıktan sonra içeriye süzülen ışığa bakmak çok acı vericiydi. Gözleri alışınca kemerli girişte bir siluet gördüler. Bir an için bunun Carol olduğunu düşündüler.

Joker aksi bir ses tonuyla, "Çocuğu alıyorum," dedi.

Paul, "Hayır!" diye bağırdı. "Martin'i bırakmam!"

Martin, "Onu alma!" diye yalvardı. "Bu kadar çabuk olmaz."

Joker, "Ha ha ha," diye güldü. "Çocuk senin gideceğin yere gidemez, Bay Matematik Öğretmeni. Bu onun için daha güvenli. Bana onu Leydi Labella'ya götürmem ve onun gözetimine bırakmam söylendi."

Paul, "Ben gitmiyorum!" diye itiraz etti.

Martin hemen, "Bekle," dedi. "Carol şimdi Labella. Git, onun yanında kal."

"Kim olduğunu biliyor mu? O da normale döndü mü?"

"Bilmiyorum. Belki. Ama sen onun yanında kal. Git, Paul, lütfen."

Paul ne yapacağını bilemedi. Martin ile kalmak istiyor ama annesini görmeye de can atıyordu. Şimdi Joker ile giderse baba gibi sevdiği adamı terk edecek ve sanki ona ihanet edecekti.

Çaresizce, "Baba!" diye ağladı.

Martin, "Ona gitmeni istiyorum," dedi. "Bunu benim için yap."

Çocuk son bir kez daha sarıldı. Martin'den ayrılmak hayatı boyunca yaptığı en zor şeylerden biriydi ve ağır adımlarla kapıya, Joker'in yanına yürüdü.

Martin, "Paul," dedi. "Anneni benim için öp ve onu ne kadar çok sevdiğimi söyle; belki benim bunu söyleme şansım olmaz."

Paul duraksadı ve son bir kez daha adama baktı, şimdi içeriye giren ışığın ortasında dikiliyordu. Çocuk elveda demenin uygun bir yolunu bulamadı ve kelimeler boğazına düğümlendi ama bir şey söylemeliydi. Aklına Martin'in en sevdiği filmlerden birinden bir replik geldi, bunu cümlenin hislerini en iyi ifade edecek cümle olduğunu düşündü. Neredeyse Arnold Schwarzenegger tarzında, "Geri döneceğim," diyecekti ama buna inanmıyordu, kulağa

zorlama ve ucuz geleceğini düşündü. Sonunda, elini kaldırdı ve Star Trek'teki Vulcan selamını verdi. Gerçi ikisinin de çok uzun ve mutlu yaşam süreceğini hiç sanmıyordu.

Martin aynısını yapmaya çalışırken zincirleri şıngırdadı ama zincirler çok kısaydı. Paul, Joker ile gitti ve kulenin kapısı kapandı. Martin zifiri karanlıkta kaldı.

Gece görüşü kamerası dünyası yıkılan adamın yüzünü yakından çekti.

Yeniden ekranlara gelen Ismus, "Bu adamın gözyaşları hiç dinmeyecek mi?" diye sordu. "Acıları sona ermeyecek mi? Yakın zamana kadar böyle değildi. Bakalım kötü şöhretli Martin Baxter, anormallerin sözde şampiyonu ve sıradışı blog yazarı neler yapacak. Gölgelerin içine sinip kendine acımaya bir son vermeli, bizim kutlamalarımıza katılmalı. Onu dışarı çıkarın! Yükseltin!"

Bu emir Bezuel içindi, ahırlardan birindeki kontrol panelinin başında oturuyordu. Punchinello TV ekranına sırtını döndü ve kırmızı bir düğmeye bastı. Bu, orkestraya bir sinyaldi ve *Bir Zamanlar Asil Davud'un Şehrinde* şarkı çalmaya başladı. Sonra Bezuel bir kolu çekti.

Kulenin içinde Martin yere oturmuş ve ümitsizliğe kapılmıştı. İzleyicilerin bağırışlarının ve tezahüratlarının ne anlama gelebileceğini düşünerek kendi kendine işkence ediyor ve Paul'ün Carol'un yanında güvende olmasını ümit ediyordu. Sonra Paul ile geçirdiği birkaç dakikadan daha fazlasının olmayacağından şüphelendi ve Carol'u bir daha hiç göremeyeceğine kanaat getirdi. Şüphe ve endişe ruhunu eziyordu.

Sonra altındaki metal plaka birden titredi ve plakanın altındaki hidrolikler çalıştı. Dairesel platform mekanik bir uğultuyla yükselmeye başladı ve Martin platform asansöre zincirlendiğini fark etti. Yavaş ama sabit bir hızla kulenin içinde yükseliyordu. Et-

rafındaki sesler ve makinenin uğultusunun yankısı değişince kulenin tavanına yaklaştığını anladı. Fakat asansör yavaşlamıyordu.

Martin metal zemine sindi. Bu kadar mıydı? Ismus kendisini bir böcek gibi ezecek miydi? Bu kulağa hiç mantıklı gelmiyordu. Bu çok çabuk ve karanlığın içinde çok gösterişsiz bir ölümdü. Bundan daha fazlası olmalıydı. Yine de, kafası tavana değince yüzünü buruşturdu ve ezilmeyi bekledi.

Ama hayır, tavan yumuşaktı. Sadece gerili bir bezdi, ortası kesilmiş ve bantlanarak birleştirilmişti. Yükselen makas asansör Martin'i bezin içinden geçirdi ve kendini bir anda dışarıda buldu. Ayağa kalktı ve parlak spot ışıkları yüzünden gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı. Asansör birden durdu.

Ismus güçlendirilmiş bir sesle, "İşte!" dedi. "Onu daha önce hiç görmediğiniz bir halde, Martin Baxter. Buraya Gübre-Kokan-Billy olarak geldi. Bundan daha kötü kokan, daha pis ve daha iğrenç bir hamamböceği olabilir mi? Rüzgâr kokusunu buraya taşımadığı için çok mutluyum."

Kalabalık tısladı ve yuhaladı. Billy kitapta popüler olmayan karakterlerden biriydi ve her gün Mooncot köylüleri tarafından elli tekme yemekle lanetlenmişti. Martin insanların tepkisini fark etmedi. Etrafına bakmakla meşguldü, dört bir yana uzanan şatoyu inceliyordu. Bu kule ikinci duvarın bir parçası olmalıydı ve çaresizce Paul'ün nereye götürülmüş olabileceğine dair bir iz aradı.

Şato'nun devasa yapısı sağında yükseliyordu ve Büyük Salon'un mumlarla aydınlanan pencerelerini gördü. Çocuğu oraya mı götürmüşlerdi? Carol orada hâlâ Leydi Labella mıydı?

"Neredeler?" diye bağırdı. "Neredeler?"

Sorusuna cevap veren Joker oldu, bitmemiş kuleyi dış duvarın surları ile birleştiren kalasların üzerinde yürüdü. Yanında iki

Kara Suratlı Dam vardı; yüzleri asıktı ve herhangi bir isyan veya direnişi en sert şekilde cezalandırmaya hazırlardı.

Joker, "Ortalığı velveleye verme!" dedi. "Biraz sabırlı ol. Seni Kutsal Büyücü'ye götürmekle görevlendirildim. Birazdan sen de eğlencelerin bir parçası olacaksın. Zincirlerini çözün, zincirlerini çözün."

Korumalar Martin'in zincirlerini açmaya başladı. Joker kokuyu alınca yüzünü buruşturdu ama korumaların siyah yüzleri ifadesiz ve ciddiydi.

Martin, "Paul'ü nereye götürdün?" diye sordu. "O nerede? Carol nerede?"

Joker, "Beni takip et ve bu soruların ile birlikte birçok sorunun daha cevabını alacaksın," dedi. Kalasların üzerinde yürümeye başladı.

Martin zincirlerden kurtulunca emre itaat etti. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Ama Ismus kendisinden ne istiyordu? Kendisini daha ne kadar aşağılayacaktı?

Ismus kameraya dönerek "Joker pisliği buraya getirirken," dedi. "Biraz da kalabalığı çekelim ve keyif alıp almadıklarına bakalım. Sizin fikirleriniz benim için gerçekten de çok önemli."

Ekrana şatonun etrafını kuşatan bariyerler geldi. Bu kadar çok insanı dışarıda tutmak için zayıf bariyerlerdi ama Ismus izin vermeden kimse bariyerleri geçmezdi. Amerikan muhabir Kate Kryzewski hikâyeyi anlatmak için uçakla gelmişti ve şimdi diğer haber kanallarına göre çok daha fazla izleniyordu.

Soğuk New York havasından korunmak için giydiği Armani Puffa ceketin altında mutfak hizmetkârı Columbine'nin yırtık pırtık kıyafetleri vardı. Belinde bir tef asılıydı ve ayakları çıplaktı. Parmakları soğuktan morarmaya başlamıştı.

Elinde bir mikrofon vardı ve geri geri adımlar atan kamera-

manı önündeydi, bariyerlere doğru yürüdü ve en öndeki insanlarla konuşmaya başladı. Herkes gösteriyi telefonlarından veya tabletlerinden veya dizüstü bilgisayarlarından takip ediyordu. Övgüler yağdı.

Bir hizmetçi olarak giyinmiş orta yaşlı bir kadın, "Sonunda anormallerin bir işe yaradığını görmek güzel," dedi. "Yaratıklardan koşarak kaçmaya çalışmalarını izlemek benim bu gri diyarda izlediğim en güzel gösteriydi."

"Ah, Kız ve Oğlan Valeler'in değişmesi harikaydı! Ne kadar harika bir numaraydı. Ismus gerçekten inanılmaz. Bakalım bizi daha neler bekliyor?"

"Keşke biraz *minçet* yağım olsaydı. Oraya uçar ve arkadaşa kendisini nelerin beklediğini gösterirdim!"

Kadın boğuk bir kahkaha attı.

Bir öğrenci, "Ben Mauger için oy verip duruyorum," dedi. Geçen sene Topman mağazalarının en çok satanı olan plastik bir şövalye zırhı giyiyordu. "Hiçbir zaman oylamayı kazanamamış olması çok kötü."

Kate bir battaniyeye sarınmış ve açılır kapanır bir sandalyeye oturmuş yaşlı bir kadına döndü. "Ya siz, Madam?"

Kadın cevap vermedi. Üç gündür ölüydü. Muhabir profesyonel bir kahkaha attıktan sonra bir sonraki grubun yanına gitti.

Ast Kral ve Kraliçeler gibi giyinmiş bir çift, "*Barışa Karşı*'yı dört gözle bekliyoruz!" dedi. "Ay Büyücüsü'nde olmak ve buraya bir daha dönmemek... bu artık gerçek olmalı. Önce mutfaktan bir ziyafet sipariş edeceğiz. Bir haftadır bir şey yememiş gibi açız."

Kate, "Gece yarısına çok fazla kalmadı, bayım," dedi. "Sonra hep birlikte oraya gideceğiz ve ben size bir ziyafet hazırlarım. Bu akşam bir sürü soğan doğrayıp çok sayıda kazın tüylerini yolacağıma eminim. Ama kimin umurunda? Ne kadar harika bir gösteri."

On bir yaşında ve uşak kıyafeti giymiş bir çocuk, "Benim en sevdiğim yer o örümcek şeylerin bağırıp çağıran kıza saldırmasıydı," dedi. Yüzü soğuktan ve açlıktan çok cılız görünüyordu. "Keşke çakallar çobanlardan daha fazlasını yeseydi. Geri dönme vakti geldi mi? Gerçek şatoda yapacak bir sürü işim var."

Kate küçük bir çadırın önünde oturan bir adama, "Ve burada anlatılan Noel hikâyeleriyle ilgili ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Adam, "Bir sürü saçmalık," dedi. "Buradaki insanların bir kısmı eskiden bunlara inanmıyor muydu? Şimdi neredeler? Ben içinde onlardan daha fazla beyni olan lahanalar gördüm. Tam bir saçmalık. Hikâyenin başını bile doğru düzgün anlatamıyorlarsa sonrasında kim bilir ne yalanlar vardır? Ismus'un görkemli sunumu olmasaydı izlenmezdi. Gerçi dürüst olmak gerekirse terli yelekli adam ve teröristlerle ilgili olanı görmeyi yeğlerdim. Bu harika olurdu."

Kate, "Burada hiç Noel kutlamış mıydınız?" diye sordu.

"Hatırlamıyorum. Sanırım. Evet, sanırım rüya diyarındaki ailemde üç çocuk vardı, bu yüzden kutlamış olmalıyız. Şimdi nerede olduklarını bilmiyorum. Ben toprağıma geri dönüp sebzelerimle ilgilenmek istiyorum. Bir de kocaman bir kâse yahni yiyeceğim."

Kate adama teşekkür etti, sırtını yüzlerden okyanusa döndü.

"Burası işte böyle. Bu akşamki yayını oy birliği ile beğendik ama İsa'nın doğuşu ile ilgili kısım için aynısını söylemek zor. Galiba ben de aynı fikirdeyim. Ben de o yarım yamalak fanteziye inanmazdım. Kupa İkilisi, Columbine, karşınızda son kez Kate Kryzewski olarak duruyor. Prens herkesi kutsasın. Hepinizle tek ve gerçek dünyada –Şafak Prensi'nin Krallığı'nda görüşmek üzere."

Ve insanlarla vedalaştı, bu sırada kalabalığın içinde hafif bir kargaşa çıktı. Servis yollarından birinden bir şey geliyor ve şaşkın sesler Malinda'nın adını fısıldıyordu.

25

Şafak Prensi'nin Diyarı'nda, tepelerin ardında, şafak yaz sonu gökyüzünü aydınlatıyordu. Hüküm Tepesi'nde, Savaş Ormanı'na tepeden bakan sekizgen Kara Kule, sabahı karşılıyordu. Kulenin tepesindeki aydınlatılmış kubbenin altında dört sessiz ve cübbeli figür asırlık oyunlarına devam ediyordu.

Grumbles adındaki yaratık kullanılmış kartları almak için elinde gümüş bir tepsiyle yerdeki kapaktan dışarı çıktı. Solmuş ormanın ötesindeki ovaya doğru bakınca Beyaz Şato'dan ve köyün ardındaki yanan tarlalardan yükselen dumanları gördü. Düşünceliydi, bu uğursuz işaretlerin ne anlama geldiğini düşünürken yanağının içini kemirdi.

Burada büyük olaylar oluyordu. Kuledeki hayatını etkilemezdi ama yine de ne olduğunu merak etti. Ismus muhtemelen bir sonraki gelişinde neler olduğunu anlatırdı.

Grumbles gökyüzünü inceledi. Güneş doğdukça en güçlü yıldızlar kayboluyordu. Gece çok fazla yarasa yakalayamadığı için üzgündü ve aç dudaklarını yaladı, meyveli börekler hayal etti. Kullanılmış kartları hemen toplamasının iyi olacağına karar verdi; önünde uzun bir getir götür ve temizlik günü vardı.

Keçi ayaklarının üzerinde masaya doğru çevik adımlar attı ve hemen işe koyuldu. Cübbeli figürler hareket etmedi. Her zamanki gibi geldiğini fark etmemiş gibiydiler ama Grumbles onlar için

ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Hizmetleri olmasa oyuncular oyuna uzun süre devam edemezdi, ah, evet.

Kendi kendine mırıldanan Grumbles oyuncuların iskelet ellerindeki kartlara bakınca az kalsın elindeki tepsiyi düşürüyordu.

Yeni destedeki kartlardan iki tanesi altın varaklıydı. Bu da en nadide ve en güçlü kartlardan olduklarını gösteriyordu. Bildiği kadarıyla, bu oyunun tarihinde şimdiye kadar oynanmış sayısız destenin içinden sadece yedi tane altın kart çıkmıştı. Meraklandı ve endişelendi, bu kartların doğasının ne olduğunu anlamak için biraz daha yakına girdi. Bir tanesinde Fedakârlık resmi vardı ama diğerinin sadece yaldızlı köşesini görebiliyordu.

Grumbles masadan uzaklaştı ve korkuyla sütunlardan birine yaslandı.

Geçmişte, ne zaman bir altın kart oynansa, sonuçları felaket olmuştu. Dünyalar değişmişti. Ve şimdi iki tanesi bir aradaydı! Kafasını kaldırıp solan yıldızlara bir kez daha baktı ve endişeyle bıyıklarını çekiştirdi. Felaket ve kıyamet yakındı. Oyuna tekrar bakınca dönüp Lee'ye bakan iskelet elin gizli kartı oynadığını gördü.

İhanet.

Kent'te, bir zamanlar İngiltere'nin bahçesi olarak isimlendirilen tahrip edilmiş arazide, gece yarısı yaklaşıyordu.

Ismus, "Birisi acıktığını mı söyledi?" diye seslendi. "Oturup *Barışa Karşı*'yı okumaya başlamadan önce bir ihtiyaç molası vermeye ne dersiniz?"

Cevap olarak gelen kükreme neredeyse kulakları sağır edecekti. Ismus bundan çok hoşlandı ve konsolun yanına gitti.

"Ama hepinizi nasıl doyurabilirim, benim sadık kullarım?"

Bu sözler küçük bir çocuğun çatıya çıkıp yanına gelmesi için

işaretti. Küçük Nabi'ydi. *Dans Eden Valeler*'deki karakterine uyması için bir kostüm giymişti ve elinde bir sepet taşıyordu.

"Lütfen, Kutsal Büyücü!" dedi. Gelip kendisine söylendiği gibi adamın deri ceketinin kuyruğunu çekiştirdi. "Söylediklerinize kulak misafiri oldum. Bunu akşam yemeği için babama, Komiser'e, götürüyordum ama isterseniz siz de yiyebilirsiniz."

Ismus, "Bakın!" dedi. "Bu Posy, her şeye burnunu sokan kız. Ne kadar cömertsin. Sepette ne var, küçük kız?"

Kız zekice, "Beş somun ekmek ve iki balık," dedi.

Ismus kameralara bilmiş bir bakış attı.

Göz kırparak "Kulağa tanıdık geliyor," dedi. "Gerçi o yalanlar kitabında kaç somun ekmek olduğunda anlaşamıyorlar; beş mi yedi mi? Kimin umurunda! Bakalım, ekmekler ve balıklarla ne yapabiliriz."

Trompetler bir giriş müziği çaldı. Müzik kesildiğinde gökyüzündeki helikopterlerin sesi duyuluyordu. Projektörler gökyüzüne çevrildi ve 200 hava taşıtından oluşan filo dört bir yandan harekete geçti. İnsanların tepesinden geçerken milyonlarca küçük kutu attılar. Işıkların aydınlattığı kutular aşağıda bekleyen sayısız hevesli ele düştü.

Ismus, "Cennetten bir hediye," diyerek güldü. Şanslı olanlar balık filetolarını mideye indirdi. Ismus burnunu eliyle kapattı ve öksürdü. "Ah, Tanrım, bu korkunç koku da nedir?"

Nabi, "Bu o!" dedi. Çatıda yürüyen perişan halde ve pisliklere bulanmış adamı işaret etti. Arkasından Joker ve iki Kara Suratlı Dam geliyordu.

Ismus, "Bay Baxter!" dedi. "Elinizi sıkmazsam bunu anlarsınız, değil mi?"

Nabi, "Bu gübrelikte çalışan adam mı?" diye sordu. "Onu tekmelemeliyim."

Ismus, "Daha sonra, tatlım," dedi. "Bu adam zaten yeterince tekme yedi. Öyle değil mi, Martin?"

Martin bariyerlerin ardındaki sayısız insana baktı ve kafasını kaldırıp gökyüzünde dairelere çizerek aç kitlelere yiyecek atan helikopterleri süzdü.

"Son bir iğrenç şaka mı?"

"Dar deriler giymiş durumdayım, Martin, karşı koymak imkânsızdı. Ama bunun çok ciddi ve mantıklı bir sebebi var. Bana tapan kalabalıkların biraz güce ihtiyacı olacak, okumadan sonra. Dövüşecek kadar güçlü olmalılar."

"Dövüşmek? Kiminle veya neyle?"

"Doğal olarak birbirleriyle."

Martin şaşkınlık ve tiksinti karışımı bir bakış attı.

"Ben her zaman savaların işe yaramadığını söylerdim. Bu benim nihai çözümüm. Maksimum etki için, ülkeleri ülkelere düşman etmeye veya haçlı seferlerine çıkmaya gerek yok. En derin ve en zalim yaralar kişisel olanlardır. Bir insanı diğerine, bir komşuyu diğer bir komşuya düşman edersen, kardeş ile kardeşi, baba ile kızını, koca ile eşi, arkadaş ile arkadaşı, çocuk ile yetişkini savaştırırsan bu çok daha iyidir. Kana kan, takım elbiseye takım elbise ve rakamlara karşı rakamlar. Bunların hepsi benim planladığım gırtlak kesme oyununda kart oynayanlar. Ve sonra..."

"Sonra?"

"Sonra hayatta kalanlar, güçlü olup ölmeyenler veya hâlâ nefes almayı şanslarına borçlu olanlar, elleri kanlı katiller, hepsi birden arkadaşlığımdan çıkarılacak ve birden neler yaptıklarının farkına varacaklar. Umudu olmayan bir dünyada, sadece çaresizlik ve korku hüküm sürebilir, sence ne yapacaklar? Bence izlemesi çok keyifli olacak."

Martin'in midesi bulanıyordu.

"Ama sen, Carol ve Paul iyi olacaksınız," diye söz verdi. "Endişelenme. Bunu garanti ediyorum."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun? Sen ağzından çıkan sözcüklerden daha da delisin ve bu gerçekten büyük bir başarı."

Ismus merakla, "Karını görmek ister misin?" diye sordu. "Onu ve Paul'ü bir arada, anneyle oğlu son bir kez görmeye ne dersin?"

"Benimle oyun oynama, seni –her neyse, kimse senin kimin oğlu olduğunu bile bilmiyor, değil mi? Sen Fellows evinden gelen Şeytan'ın uşağısın."

"Bu kadar sıkıcı olma, Baxter. Bunları zaten bloglarında yazdın ve röportajlarda dile getirdin. Sadece insanlara kafalarını alüminyum folyolara sarmalarını söylemediğin kalmıştı, hepsi çok eğlenceliydi. Kulağa ne kadar hayalci ve paranoyak geldiğini hiç düşündün mü? *Dans Eden Valeler*'in harika bir biçimde reklamını yaptın. Daha iyi bir pazarlama kampanyası düşünemezdim. Şimdi bana cevap ver; onları görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Martin başıyla onayladı.

Ismus sırıttı ve çatının ortasına yürüdü, kendisini yakından çekecek cadı kamerasını beklemeye başladı.

Dünyaya son bir kez seslenerek "Ve işte, dostlarım," dedi. "Beklenen an geldi. Büyük sevinç ânı, birlikte kutsal metni okuyacağız ve yolumuz açılacak. Bir daha asla bu sıkıcı yere geri dönmek zorunda kalmayacağız. Ama, kitap indirmeniz için yüklenmeden ve Ay Büyücüsü'nde sonsuz yaşama uyanmadan önce, bu gecenin eğlencelerini Noel denilen bu büyük yalana son bir kez bakarak tamamlayalım."

Parmaklarını şıklattı. Tepeden metallerin ve makinelerin tıngırtısıyla ciyaklaması geldi. Koluna neon yıldız asılı olan vinç

dönmeye başladı. Şatonun doğu tarafından batı tarafına doğru dönüyordu. Kitapta Batı Kulesi'nin tepesinde Kupa Evi vardı ve ışıklar birden yandı.

Martin uzakta ne olduğunu görünce öne atılmak istedi ama Kara Suratlı Damlar buna izin vermedi.

Parlak ışıklar kulenin en tepesine inşa edilmiş rustik görünümlü yapıyı aydınlattı. Yosunlu kiremitler ile kaplı sivri bir çatısı vardı. Duvarları yoktu, sadece köşelerinde direkleri vardı. Çatının altında ise bir yemlik vardı. İsa'nın doğumunun canlandırması için üç figür bir aradaydı. Esther'in giydiğine benzer bir kostümü Carol Thornbury giymişti. Yanında en büyük oğlu Paul duruyordu ve üzerinde asil bir cübbe yerine seyyar satıcı kıyafetleri vardı.

Yemliğin üzerine doğru elinde bir bıçakla eğilen ise bir Punchinello'ydu. Işıklar açılınca muhafız bıçağı çekti ve tablodan çıktı. Carol ve Paul şimdi hareket edebilecek ve konuşacak şekilde özgürdü.

Carol hemen uzanıp içine samanlar doldurulmuş yemlikten yeni doğan oğlunu aldı. Sonra dönüp Paul'ün işaret ettiği yere, surların üzerinden ana kapının çatısına doğru baktı.

Pejmürde adama, "Martin!" diye seslendi. "Martin!"

Martin uzaklaşan helikopterlerin gürültüsü ve kalabalığın heyecanlı sesleri yüzünden kadını duyamıyordu. Ama onları gördü ve yüreği ağzına geldi.

"Carol!" diye bağırdı. "Carol! Paul!"

Kadın doğruldu. Koşmak ve bebeği adamın kollarına vermek, onu öpmek ve onu hiç bırakmamak istiyordu. Ama Punchinello ışıkların arkasında bir yerdeydi. Bulundukları yeri terk etmelerine izin yoktu.

Carol bebeğini havaya kaldırdı. "Bu senin, Martin!" diye bağırdı. "Bu senin! Bu oğlun! Seni çok seviyorum!"

Paul, "Bizi duyamıyor, Anne," dedi. "Bizi duyamaz."

Birbirlerine sarılıp Martin'in bulunduğu yere baktılar.

Martin, "Bırak yanlarına gideyim!" dedi. Kara Suratlı Damlar'dan kurtulmaya çalıştı. "Onu görmem gerek! Söz verdin!"

Ismus, "Ah ah," dedi. "Henüz değil. Sen partimize henüz katkıda bulunmadın. Sırada bu var. Dünya *Barışa Karşı*'yı okurken senin performansın benim dikkatleri dağıtmama yardımcı olacak. Bu yüzden unutma, rolüne kendini iyice vermelisin. Beni etkilemeni istiyorum. Eleştiriyi seven biriyimdir ve yarım yamalak bir performans sergilersen memnun kalmam."

"Ne yapmam gerekiyor?"

"Bir saniye, Bay Baxter. Sanırım..."

Orkestra neşeli bir şarkıya girdi ve Londra'daki Big Ben'in çan sesleri ekranlara geldi.

Ismus, "Gece yarısı!" diye haykırdı. Öncekinden çok daha fazla sayıda havai fişek gökyüzüne yükselerek şatonun tepesinde parlak renkli alevlerden bir örtüye dönüştü. "Yeni kitap dünyanın dört bir yanındaki sunucularda aktif hale getirildi. Ay Büyücüsü'nün güzel insanları, rahat mısınız? O zaman bu gri dünyayı son kez ve sonsuza kadar terk edelim. Ben, Kutsal Büyücü, size... *Barışa Karşı*'yı veriyorum! İndirin ve okuyun!"

Alkışlar ve tezahüratlar Martin'in kemiklerini patlayan roketler gibi vahşice titretti. Afallatıcı ve korkunç bir görüntüydü, dünya kendi sonuna yaklaşıyordu.

Ve sonra birden kulakları sağır eden gürültü kesildi ve havai fişeklerin son ışıkları da söndü. Bu doğal olmayan sessizlik çok daha ürkütücüydü. Gezegene sükunet hâkimdi. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, sanki demir bir yumruk dünyanın sesini kesmişti. Martin'in kulakları sessizlik ile çınlıyordu.

Bakışlarını Batı Kulesi'nden kırsal kesime çevirince yüz mil-

yonlarca cihazın parıltısının ufka doğru uzandığını gördü. Ay ışığıyla aydınlanan bir okyanusa bakmak gibiydi ve ışıklar dalgalar gibi hareket etmeye başlayınca illüzyon daha da kuvvetlendi. Martin insanların okurken ileri geri sallandığını biliyordu. Bu görüntü ruhuna kazınmıştı. Dünyanın tamamı *Barışa Karşı*'yı okuyordu. Yedi milyar zihin garip bir dünyaya giriyordu.

Carol ve Paul'ün uzaktan gelen seslerini duyunca bakışlarını insanlardan kaçırdı. Sonunda karısıyla oğlunu duyabiliyordu.

"Yakında yeniden birlikte olacağız!" diye seslendi.

Carol, "Martin!" diye bağırdı. Bebeği havaya kaldırdı. "O–"

Bir patlamanın gürültüsü yüzünden ne dediği duyulmadı. Fakat bu bir havai fişek değildi. Uzakta, kalabalığın içinde, gökyüzüne alevler yükseldi.

Ismus, "Tanrım," diye cık cıkladı. "Pilot okumaya başlamadan önce helikopteri indirmeliydi."

Bir başka patlama daha oldu, sonra ardı ardına patlamalar geldi. Helikopterler teker teker düşerken parlak manzara alevlere boğuldu.

"Ne sabırsızlar, oysa benim Kara Suratlı Damlar'ım veya Soytarı Rahipler'im öyle mi? Bu geceki işleri bitene kadar kutsal metni okumamaya söz verdiler."

Joker öne çıktı. Mütevazı bir biçimde, "Ya ben, Lordum?" diye sordu.

Ismus hoşgörüyle gülümsedi. "Tabii ki. Büyük Salon'a git ve Saray'ın geri kalanına katıl. Bu akşam uslu durdun, benim karamel renkli maymunum. Bunun için sana teşekkür ederim. Şimdi gidip hak ettiğin ödülü al ve Posy'yi de yanında götür. Onun da kitabı okumaya can attığına eminim."

Nabi başıyla onaylayarak "Ben evime gidip yüksek sesle okumak istiyorum," dedi. "Duvar halılarının arkasına saklanmak ve

masaların altına girmek, kapı deliklerinden bakmak ve pencereleri dinlemek istiyorum."

"O zaman gidebilirsin. Yakında en büyük sırrı öğreneceksin."

Nabi neşeyle el çırptı. Joker selam verdi. Sonra basamakları inip Kale'ye doğru gittiler.

Ismus hemen bakalit konsolun yanına gitti ve iki sembolün daha aydınlandığını görünce sevindi. Parmakları bir kolu çevirdi. Sonra cihazın yanında duran boynuz şeklindeki mikrofonu eline aldı.

Mikrofona, "Swazzle," dedi. "Bana bir iyilik yap; başıboş dolaşan koyunları, çobanları ve bilge adamları toplayıp yemliğe götür. Bunu yaparken uygun gördüğün şekilde güç kullanabilirsin."

Punchinello pis bir kahkahayla cevap verdi.

Ismus, "Ve hayır, seni unutmadım, Martin," diye mırıldandı. Kadranlardan kafasını kaldırdı. "Bu sabah sana evden birkaç şey getirdiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? Bu da onlardan biri. Senin nasıl bir bilim kurgu hayranı olduğunu biliyorum. Harika, değil mi? Hâlâ zamanının ötesinde bir cihaz. Kardeşim Augusta yapımına yardım etti; o tam bir dâhiydi. Evden getirdiğim bir başka hatıra ise Kale'nin yanına inşa edildi. Ne olduğunu tahmin edebiliyor musun?"

Martin başını iki yana salladı.

"Fark etmez. Takdir edeceğini sanmıyorum. Şimdi nerede kalmıştık?"

Kafasını konsoldan kaldıran Ismus'un yüzünde çarpık bir gülümseme vardı.

"Sanırım hayranlarım yirmi dakika sonra ellerindeki e-okuyucuları bırakıp birbirini öldürmeye başlar. Sen de bu arada, cesaretin varsa, geriye kalanları kurtarabilirsin. Tabii, eğer Batı Kulesi'ndeki kutlu doğum sahnesine katılırsan."

Martin şaşkınlıkla, "Kurtarmak?" diye sordu. "Nasıl?"

Ismus yüzünü karanlık Güney Kulesi'ne döndü. Bir kolu indirdi ve surların tepesinde tek bir spot ışığı yandı.

Martin gözlerini kıstı. Oradaki bir bank veya bir masa mıydı? Hayır, bir hastane yatağında yatan bir insandı ve üzeri soluk yeşil bir örtüyle örtülmüştü. Hemen yanında tıbbi cihazlar vardı ve koluna bir serum takılıydı. Çok uzakta olduğu için hastanın kim olduğunu anlamak mümkün değildi.

Ismus, "Bizim Şato Hayaleti," diye açıkladı.

"Lee?"

"Evet, Peckham'ın sert cevizi mi yoksa Brezilya cevizi mi demeliyim? Şimdi ölüm kadar derin bir uykuda. Onu Kuzey Kore'den getirdikten sonra ona söz verdiğim gibi dünyada kalan bedenini güvende tuttum."

"Peki, orada ne yapıyor?"

"İşte, Martin, bu da senin partideki görevin. Biz konuşurken, diğer diyarda, Hayalet'imiz Tarçın Ayı'nın mağarasına yaklaşıyor ve Kötü Çoban orada saklanıyor. Yakında sözünü yerine getirir. Kız arkadaşını o kadar çok seviyor ki insan tarihinin en iğrenç suçlarından birini işleyecek. Onu gerçekten takdir ediyorum. Yapmak üzere olduğu şeyin öneminin farkındasın, değil mi?"

"Kötü Çoban'ın kim olduğunu biliyorum."

Ismus burnundan soludu. "Ah, o sadece Beytüllahim doğum günü çocuğu değil! Kötü Çoban bütün peygamberlerin cisim bulmuş hali. Sadece en çok bilinenlerin de değil. Ben kutsal metni yazarken çok araştırma yaptım, biliyorsun. Kusursuz bir kontrat yaptım ve hiçbir şeyi şansa bırakmadım; herhangi bir açığı veya bana karşı kullanılabilecek bir maddesi yok. Hayalet çobanı öldürünce din gibi şeyleri yöneten kanunlar tüm bilgilerden, tüm hafızalardan, onu savunanların tüm eserlerinden siline-

cek. Hepsi hiç var olmamış gibi olacak. Bütün ibadet yerleri yok olacak; dini sanat eserleri ve müzikler bile yok olup unutulacak."

Martin, "Bunu zaten başarmadın mı?" diye sordu. "Bunun amacı ne ki?"

"Önceki söylediklerimi dikkatli dinlememişsin, Baxter. Benim katil okuyucularım onları arkadaşlıktan çıkardığımda ve işledikleri korkunç suçların farkına varınca onlar için gidecek yer olmayacak. Umut kalmayacak. Ne kimseden af dileyebilecek ne de herhangi bir şeye dua edebilecekler; sadece katlanılmaz bir çaresizlik olacak. Bunun üzerine her şeyi sonlandırmak isteyecekler ve gün doğduğunda dünya üzerinde çok fazla insan kalmayacak. Doğal olarak, insan doğası böyledir bilirsin, herkes utanç içinde intiharı tek seçenek olarak görmeyecek. Sonrasında dünya ne kadar ilgi çekici bir yer olacak, içindeki psikozlu kitle ile. Bunu gerçekten dört gözle bekliyorum."

"Senin hükmedeceğin bir krallık da kalmayacak."

Ismus hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Bunlar benim için değil, Martin. Ama sen içinde psikopatlar olan bir dünyada yaşamak istemiyorsan o zaman sana burayı kendin için daha yaşanılır kılmak için sana bir şans veriyorum."

Belindeki altın hançere uzandı ve kadife kınından çıkardı. Sapını Martin'e uzattı.

"Al," dedi. "Haydi, bunu senin için özel olarak getirdim."

Şüphelenen Martin uzanıp hançeri aldı, keskin bıçak Ismus'un eli üzerinden aktı.

Kutsal Büyücü, Martin'in Kara Suratlı Damlar'a yan gözle baktığını fark edince, "Sakın aklından başka şeyler geçirme," diye uyardı. "Kollarını kopartırlar. Ayrıca, o şeyi Austerly Fellows'un üzerinde kullanamazsın. Ben artık bu gibi şeyleri aştım."

"Neden bunu kendim öğrenmiyorum?"

"Vaktini boşa harcıyorsun. On beş dakika sonra, insanlar *Barışa Karşı*'yı okumayı bırakıp delirecek, suçluluk hissiyle perişan olacakları kurtarmak istiyor musun istemiyor musun?"

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Biraz düşün, Martin, biraz düşün. Şato Hayaleti birazdan Kötü Çoban'ı öldürecek, değil mi? Bu yüzden, senin tek yapman gereken şey... Hayalet'i öldürmek ve ona engel olmak. Hançer bunun için."

Martin, "Ne?" diye haykırdı. "Lee'yi mi öldüreceğim?"

"Çok değerli peygamberlerinizin silinmesine engel olmak istiyorsan tek yolu bu. Arkadaşlıktan çıkardığım insanlar en karanlık anlarında kime dua edecek? Engel olacağın milyarlarca intiharı bir düşün."

"Benden gerçekten Lee'yi öldürmemi mi istiyorsun?"

"Aslında istemiyorum, hayır. Yapmamanı tercih ederim ama sana hep olmak istediğin gibi kurtarıcı olma fırsatı sunmak istiyorum, Martin. Senden bu akşam istediğim performans bu, altın fırsatın bu. Bunu başarırsan neler kazanacağını bir düşün; muhtemelen dünyanın yarısını ıstırap çukurlarından kurtaracaksın ve daha da iyisi, Carol ve Paul ile yeniden mutlu bir aile olabileceksin... ve bir de bebek oğlun var."

"Oğlum?"

"Evet, Martin. Savunmasız İsa'yı çok güzel bir şekilde canlandıran yeni doğmuş bebek senin etinden ve kanından. Aslında Swazzle'dan senin için bir puro istemeliydim. Tebrikler."

Martin, "Oğlum..." diye tekrarladı. Batı Kulesi'ne baktı, Carol ve Paul kendisine bakıyordu.

Martin'in kafası çok karışıktı. Kadının hamileliğini öğrendiğinden beri çocuğun kendisinden olabileceğini hiç hayal etmemişti. Zihnini döven duyguları algılamakta zorlanıyordu. Kendisini

bir fırtınanın ortasında kalan küçük bir kayık gibi hissediyordu. Ama yukarıda, Carol, Paul ve bebeği, bir ümit ışığıydı. Kendisine kılavuzluk eden ışıktı. Onlar için her şeyi yapardı. Her şeyi.

Ismus, "Zaten Hayalet'i çok fazla sevmezdin," dedi. "Kenar mahalleden gelen ve vahşi bir çeteye üye akılsız bir çocuktu. Siz o kasvetli dağda sürekli birbirinizin gırtlağına sarılmıyor muydunuz? Bir şey hissetmeyecek, biliyorsun. Çenesine veya boynuna saplaman yeterli. Orada yatacak, girdiği bitkisel hayattan hiç çıkamayacak. Zaten çoktan ölmüş de olabilir. Merhamet göstermiş olacaksın. Diğer Diyar'da işleyeceği suçu bir düşünsene. Diğer insanları bir kenara koysak bile sen İsa'yı kurtaracaksın. Bir kahraman olacaksın, Martin. Bütün ırkın kurtarıcısı."

Konsolda bir sembol daha aydınlandı.

Martin, "Oraya çıkmanın en hızlı yolu nedir?" diye sordu.

Ismus sırıttı. "Şu kemerden sağa dön, sonra karşına çıkan ilk basamakları tırmanınca iç duvarın tepesine ulaşacaksın. Nöbetçi yolunu takip ederek kuleye ulaş ve içindeki spiral merdivenleri çık. Ama koşmalısın, Martin. Çok geç olmadan koş; Hayalet, Kötü Çoban'ı öldürmeden."

Martin Baxter çoktan çatıdan iniyordu. Ismus başını geriye atıp kahkahayı bastı. Bu, beklediğinden daha iyiydi.

Avluda koşan adama baktı ve kemerin altından geçerken yankılanan ayak seslerini duydu. Neşesinin yerini küçümseyen bir bakış aldı.

"Üstü domuz pisliğine bulanmış ve komada bir çocuğu öldürmeye koşuyor... meşhur Martin Baxter. Daha fazla düşebilir miydin? Dünyanın geri alanı büyümün etkisinde ve ellerinden bir şey gelmez. Ama senin bahanen ne? Sen hepsinden daha kötüsün. Bu kadar kolay olmasını beklemiyordum. Midemi daha da bulandırdın. Kaçılacak bir yaratığa ne kadar çabuk dönüştün."

"Yine de," dedi. "En azından Jangler'in intikamı alınacak."

Dikkatini konsola odakladı ve ibreleri inceledi. Seviyeler yükseliyordu. Dışarıdaki devasa kalabalıkta huzursuzluğun ilk belirtileri açığa çıkıyor, okuyucular *Barışa Karşı*'yı travmalarını deneyim ediyordu. Ismus bir sonraki safhaya geçme zamanının geldiğine karar verdi. Gerekli ayarlamaları yaptıktan sonra dönüp şatoyu çevreleyen vinçlerden ormana baktı.

Konsolun valfları nabız gibi atıp uğuldamaya başladı. Bir patlamanın ardından etrafa kıvılcımlar saçıldı ve arkasındaki kablolar enerji ile doldu. Bağlantıların üzerinde mavi ışıklar dans etti. Birkaç saniye sonra, elektrik arkları çelik direklere atladı.

Ismus gururla, "Ne görkemli antenler," dedi. "Sinyal güçlü ve berrak olacak."

Tepedeki kolların arasında elektrik akımı atlamaya başladı. Neon yıldız parçalandı ve kıvılcımlar Doğum sahnesinin canlandırıldığı yerin çatısına saçıldı. Bazıları samanların üzerine düştü ve alev aldı. Paul alevleri söndürmeye çalıştı. Carol bebeği yemliğe koydu ve yardıma koştu. Şatonun dört bir yanında ampuller patlamaya başladı.

Vinç kolları hareket ediyordu. İçeriye doğru dönüp pozisyon değiştirdiler ve birbirlerine sürtünürken metalin ciyaklaması her yerden duyuldu. Her biri kusursuz bir hassasiyetle yerleştirilmişti ve şimdi özenle hesaplanan yolu işaretliyorlardı. Kollar döndükçe bir desen açığa çıkmaya başladı. Vinçler hizalanarak uzun diyagonal çizgiler yarattı ve şato duvarları tepesinde çapraz şekiller açığa çıktı. Sonunda hepsi tamamlandı.

Ismus, "Evet!" diye bağırdı. Müthiş heyecanlıydı.

Şimdi gökyüzünde devasa bir beş köşeli yıldız vardı, etrafını yıldırımlardan bir fırtına kuşattı.

Kale'nin dibinde, kırk metre yüksekliğindeki Noel ağacının

yanında, Felixstowe'dan getirdiği diğer hediye titreyip avlunun kaldırım taşlarında çatlaklar açmaya başladı. Austerly Fellows'un sahil kıyısında inşa ettiği eski savaş koruganı özenle çıkarılmış ve tek parça halinde buraya taşınmıştı. Etrafına kale taşları döşenmiş ve Kale duvarı üzerine inşa edilmişti. İçine yerleştirilmiş Karanlık Kapı'yı getirmenin tek yolu buydu çünkü büyük demir bariyeri dışarıdan açmak imkânsızdı. Şimdi paslı yüzeyi enerji akımları ile parıldıyor ve titreşimleri etrafını kuşatan betonu kırıyordu. Yüzeyi birden alevlendi ve metalin üzerinde ince bir çizgi yanmaya başladı. Yüzeyin üzerine bir yılan ve bir yarım aydan oluşan bir sembol çizildi.

Norveç'ten getirilen çamı süsleyen lambalar teker teker makineli tüfek ateşi gibi patladı. Şimdi süslü dalları kemerlerin içinden esen sert rüzgârla havayı dövüyordu.

Konsolun başındaki Ismus seviyelerin yükselişini seyretti ve kontrollerle oynadı.

Kara Suratlı Damlara, "Diz çökün," dedi. "O dönüyor! Tek gerçek Majesteleri."

Üç koruma dizleri üzerine çöktü ve başlarını öne eğdi.

Ismus, "Şafak Prensi'ni selamlayın," diye bağırdı. "Işık Taşıyan! Parlayan, Sürgüne Gönderilen. Artık sürgünün sona erdi. Yol açıldı. Bir kez daha bizimle ol –senin için hazırladığım bu diyarda."

Gece yıldırımlarla parçalandı ve şato anlık parıltılarla bir görünüp bir kayboldu. Toprağın içinden korkunç bir kükreme geldi. Zemin sarsıldı. İskeleler çöktü ve gevşek taşlar duvarlardan aşağıya düştü.

Korkunç bir patlamanın ardından Karanlık Kapı teneke gibi ezildi ve parçalanan avluya fırladı, ahenksiz bir çan gibi ses çıkararak büyük felaketi müjdeledi.

Beton koruganın içinde gölgeler fırıl fırıl dönüyordu. Dışarıya kan kırmızısı alevler saçıldı. Dev Noel ağacı hemen tutuştu ve alevler bütün dallara sıçradı.

Sonra açık kapıdan dışarıya parıldayan koyu kırmızı bir figür çıktı. Yanan ağaca doğru uçtu ve gövdeye tırmandıktan sonra Kale'nin etrafını kuşatan iskelelere atladı. Çelik direkler o tırmanırken vişne kırmızısı bir renge büründü ve tahtalar küle dönüştü.

Çatıdaki Soytarı Rahipler ağacın tepesinden yükselen alevleri gördü ve geri dönenin kükremesini duydu. Kollarını hayranlıkla iki yana açıp *o*'nu karşıladılar ve *o*'na tapındılar.

Çatının kenarından öfkeli bir şafak gibi bir parıltı yükseldi.

Soytarı Rahipler'in gözleri yuvalarında büzüştü. Yüzleri kararıp etrafa saçıldı, vücutları yanan bir meşaleye dönüştü.

İblis, Bekleyen Taht'ına çıktı.

26

Maggie duvarların ardındaki izleyicileri görünce çok şaşırmış olsa da hâlâ arka girişin tek şansları olduğunu düşünüyordu. Conor itiraz ediyordu ama kararlıydı. Conor kıza anlatmaya çalışıyordu. Bu şekilde ön kapıdan çıkmalarına imkân yoktu. Ama Maggie de Charm'ın kızlarını güvenli bir yere götürmeye kararlıydı. Diğer çobanların ve Lukas'ın kıza güveni tamdı. Emma ve Sandra da dışarı çıkmak istiyordu, Conor alternatif bir plan öneremediği için karar verildi.

Martin Baxter yanında korumalarla Ismus'un yanına götürülürken telaşla kalenin arka tarafındaki duvarın üzerine çıktılar, bitmemiş kulelerin etrafından dolaşıp kalasların üzerinden geçtiler. Büyük ve parlak Noel ağacını sol taraflarında bıraktılar. Kale'nin arkasına dolaşıp anormallerin hayatı boyunca gördüğü en büyük kapıya doğru inen merdivenleri görünce çok sevindiler.

Yabanmersinli Kek, "İşte bu!" dedi. "Arka kapı, arka kapı!"

Diğer kızlar sesi duydu ve öne atıldı, bulundukları yer ile merdivenlerin arasındaki üstü kapalı yürüyüş yolunun gölgelerine doğru koştu.

Maggie kızlar ve diğer çobanlar yanından geçerken, "Acele etmeyin!" diye bağırdı. "Dikkatli olun!"

Küçük koyunlar dinlemedi.

Conor, "Bekleyin!" diye bağırdı. "Geri dönün."

Emma, "Ah, bırakın eğlensinler," dedi. "Zavallı çocuklar."

Conor, "Dışarıda hâlâ çakallar var," dedi. "Çok uzun süredir ne bir tane gördük ne de seslerini duyduk. Bir yerde bizi bekliyor olabilirler."

Yabanmersinli Kek birden çığlık attı ve ardından diğer kızların da sesi yükseldi.

Kılıçlarını sıkı sıkı kavrayıp en kötüsünden korkan Maggie ve Conor yürüyüş yoluna girdi. Diğerleri de peşlerindeydi.

Birkaç saniye sonra kızların yanına ulaştıklarında onları gülerken buldular.

Karahindiba ve Dulavraotu, "Ağlar!" dedi. "Burada her yerde ağlar var. Onlara çarptık."

Maggie hemen, "Uzun-Köpek-Bacaklılar?" diye sordu. Karanlık köşelere baktı.

Limonlu *Cheesecake*, "Onlar değil, aptal," dedi. "Sadece sıradan örümcek ağları."

Bir diğer kız, "Yine de, yüzüne sarılınca çok çirkin ve ürkütücü olabiliyorlar," dedi.

Maggie ve diğerleri rahatlayarak iç geçirdi, kıkırdayan kızlara sarıldılar ve kendilerini korkuttukları için ceza olarak saçlarını bozdular.

Örümcekler süslü bahçelerin mevsim dışı bitkileri için inşa edilen seralardan geliyordu. Kış soğuğuna maruz kalınca korumak için büyük ağlar örmüşler ama bir gün bile dayanamamışlardı. Maggie kafasını kaldırıp yüksek ahşap tavana baktı, çok sayıda örümcek iki büklüm bir biçimde kırık, buzlu ağların ucunda sallanıyordu. Ama başka bir şey daha vardı. Büyük bir küf veya siyah tüylerden bir benek gibiydi, parlak bir ipin ucuna tutunuyordu.

Maggie, "Bundan sonra daha dikkatli olacağız," diyerek herkesi uyardı. "Kuzular daha büyük olanların arkasında kalsın. Yanına bizi almadan önden koşmak yok."

Kızlar söz verdi.

Ve sonra saatler gece yarısını gösterdi. Tepelerinde havai fişekler patladı ve Big Ben'in çanlarının sesi hoparlörlerden verildi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorlardı ama dikkatleri başka tarafa çektiği için bundan iyisi olamazdı.

Conor ve Maggie merdivenleri inmeye hazırlanırken dünyaya korkunç bir sessizlik çöktü, herkes *Barışa Karşı*'yı okumaya başladı.

Bir an için merdivenleri unutan çocuklar bir araya toplanıp neler olduğuna bakmak istedi. Surlardan dışarı bakınca araziye yayılan devasa kitlenin e-okuyucularının ışıklarını gördüler ve neler olduğunu merak ettiler.

Maggie, "Fark etmez," dedi. Sesi kusursuz sessizlikte çok yüksek çıkınca afalladı. "Bu zombiler Ay Büyücüsü'nde kaldığı sürece aralarından geçip gidebiliriz."

Lukas ıstavroz çıkararak "Dualarımızın cevabı," dedi.

Conor, Maggie'yi dürttü. "Pekâlâ, sözlerimi geri alıyorum," dedi. "Belki de bu çılgın planın işe yarar."

Yabanmersinli Kek, "Tabii ki yarayacak," dedi. "Maggie çok zekidir."

Çocuk gülümseyerek "Sanırım haklısınız," dedi. "Ama biraz otoriter."

Emma, "Kes sesini, Westlake," diye tısladı. "Şu çenen az dinlensin."

Sandra gülerek "Sinek Valesi olduğu günlerden çok farklı," dedi. "O zaman dört bacağı olmayan kimsenin yüzüne bakmazdı."

Maggie, "Ben daha iyilerini de gördüm," dedi. "Bana baksa vaktini boşa harcardı."

Conor, "Hey!" diye itiraz etti. Ama neşeliydi ve dalga geçiyordu. Moraller yüksekti. Sonunda bu korkunç yerden gerçekten kaçma şansını yakalamışlardı ve ümit edecek kadar cesaretleri vardı.

Sonra helikopterler insanların üzerine düşmeye başladı ve güvenli diyebilecekleri bir yere -tabii, öyle bir yer varsa- hâlâ çok uzak olduklarını hatırladılar.

Maggie ciddi bir ses tonuyla, "Aşağı," diye fısıldadı. "Bu çöplüğü terk etme zamanı."

Conor önden gitti, Emma ve Sandra arkasındaydı. Küçük çobanları Lukas ve koyunlar izledi. Maggie herkesi teker teker saydı. Maggie diğerlerine katılmadan önce tedirgin gözlerle arkasına baktı ve gölgeli yürüyüş yolunu inceledi. Peşlerinden hiçbir şey gelmiyordu ama...

Dikkatini yeniden sıradışı tüylü kitle çekti. Şimdi örümcek ağının ucunda hoplayıp zıplıyor ve titriyordu. Rüzgâra yakalanmamıştı; etrafını kuşatan diğer örümcek ağlarının uçları yerinden bile kıpırdamıyordu. Bu karanlık kitle serbest kalmaya çalışıyor gibiydi.

Maggie meraklanarak daha yakından bakmaya gitti. Aslında bir tohuma benziyordu –isli bir devedikeni gibiydi.

Maggie kitleye doğru uzandı.

Arka giriş devasa bir kanatlı kapıydı, yedi metre genişliğindeydi ve içinden bir kamyonun geçebileceği kadar yüksekti. Charm'ın kızları kapının yanında kendilerini Lego figürler gibi hissetti. Demir menteşeler Conor'un kollarından uzundu ve kalasların üzerindeki çivilerin başı yumrukları kadardı. Bilekleri kalınlığındaki üç cıvata tam ortadaydı ve ilkini sökmeye başladı.

Diğerleri kapıyı sürgüleyen kalın kalası yana kaydırmaya çalışırken Maggie merdivenleri indi.

Yüzü o kadar beyazdı ki Conor yaptığı işi bırakıp kıza iyi olup olmadığını sordu.

Yabanmersinli Kek uzanıp elini tutmak istedi ama Maggie geri çekildi.

"İyiyim," dedi. "Sadece yukarıda kendimi iyi hissetmedim. Belki de daha çok yemek yemeliydim."

Conor, "Emin misin?" diye ısrar etti. "Yarı ölü gibi görünüyorsun."

Emma gözlerini devirdi. Alay edercesine, "Westlake'in harika sohbetleri," dedi.

Conor kaşlarını çattı ve ikinci cıvatayı sökmeye başladı.

Charm'ın kızları Maggie'ye bakarken genç yüzlerinde endişe vardı. Maggie iyi görünmüyordu.

Sandra birden, "Bu nedir?" diye sordu. "Dinleyin..."

Herkes olduğu yerde dondu kaldı, çakalların pençelerinin kaldırım taşlarında tıkırdamasını bekledi. Fakat bunun yerine daha zarif bir tıkırtı duyuyorlardı. Bir at olamayacak kadar zarifti.

Küçük koyunlar bunu daha önce duymuştu.

Son cıvatayı başının üzerinde bir yerden sökmeye çalışan Conor'a, "Aç şunu!" diye bağırdılar. "Kemikler. Kemikler burada!"

Conor ne demek istediklerini anlamadı. Sıçrayıp cıvatayı düşürmek istedi ama yerinden oynamadığını gördü.

"Sıkışmış!" dedi.

Emma, "Sorun o değil, sensin," dedi. "İşe yaramazsın. Bana destek ver, ben yaparım. Ve ellerini nereye koyduğuna dikkat et!"

Conor kızı kaldıramadan toynakların ağır bir tempoda taşların üzerinde yürüme sesini duydular. Herkes kafasını kaldırıp derin gölgelere baktı, dış duvarın zemin ile birleştiği yerden bulundukları yere doğru korkunç bir şekil geliyordu.

Tek boynuzlu at iskeletiydi. Ismus arka kapının muhafızı

olarak kalenin duvarlarının içinde dolaşmasını istemişti.

Charm'ın kızları çığlık attı ve diğerlerini uzaklaştırdı.

Conor'un kılıcına uzandığını ve çobanların savaşmaya hazırlandığını görünce, "Bununla savaşamazsınız!" diye haykırdılar.

Korkunç kafatasını sağa sola sallayan iskelet üzerlerine koştu.

Conor sesini yükselterek "Merdivenlere!" dedi.

Kızlar arkalarına döndü ama arkalarındaki avluda Yüzbaşı Swazzle ve Punchinello'ların sessizce toplandığını görünce çok korktular. Bezuel şimdi basamakların dibindeydi ve yanındaki dört çakal tehditkâr bir biçimde hırlıyordu. Kaçış yoktu.

Tek boynuzlu at ağzını açtı ve doğal olmayan bir çığlık attı. Büyük ahşap kapının önünde dikildi ve çocuklar korkuyla geri çekildi. Şaha kalkan iskelet ön ayaklarıyla havayı dövdü.

Yüzbaşı Swazzle, "İşte bu iş böyle yapılır!" dedi. "Ah, evet, ah, evet!"

Diğer Punchinello'lar sırıttı, boncuğa benzeyen gözleri korkmuş yüzler arasında gidip geldi.

Swazzle, "Sizi götüreceğiz," dedi. "Ismus istiyor. Gelin."

Anormaller kaçmaya bu kadar yaklaştıklarına inanamıyordu. Bir dakikaları daha olsa belki de başaracaklardı. Yıkıcı bir andı. Sandra buna daha fazla dayanamadı.

Acı acı, "Çok yaklaşmıştık," dedi. "Hem de çok."

Swazzle, "Hemen!" diye kükredi.

Koyunlar hemen öne çıktı. Çobanlar da peşlerinden gitti.

Emma meydan okurcasına, "Canın cehenneme," dedi. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Bitti, bu kadar. Gösteri sona erdi!"

Conor, "Emma!" diye uyardı. "Ne yapıyorsun?"

"Bizi iyi bir yere götürmezler, Westlake," dedi. "Bu işi onlar için kolaylaştırmayacağım. Bunu hak ediyorlar. Beni istiyorlarsa gelip almaları gerek."

Swazzle'ın yüzü korkunç bir gülümsemeyle aydınlandı. Biraz direniş ümit ediyordu. Bunun koca ağızlı çobandan geleceğini düşünmüştü ama kız şimdi alışkın olmadığı kadar sessizdi. En azından korkmayı öğrenmişti.

Emma'nın yanına gidip lekeli dişlerini gösterdi.

"Sen emre uymuyor musun?" diye sordu. Emin olmak istedi.

Emma, "Sıvazla," dedi.

Muhafız, "Swazzle," diye düzeltti.

Kız, "Hayır," dedi. Elini kaldırdı. "Ben bunu sıvazla demek istedim."

Gözleri şaşkınlıkla açılan Yüzbaşı titredi. Sonra sendeledi, kızın elindeki kanlı hançerden uzaklaşmak istedi. Boğazını tutarak kendini yere bıraktı ve karanlık kanı kaldırım taşlarının üzerine saçıldı. Boğazından korkunç lakırdılar gelen Swazzle öldü.

Emma, "İşte bu iş böyle yapılır," diyerek kendi kendini takdir etti.

Diğer Punchinello'lar şaşkın gözlerle yerdeki komutanlarına baktı, birinin bunu yapacak kadar cesur ve aptal olduğuna inanamıyorlardı.

Conor, "Sen delirmişsin!" dedi. "Bunu ne için yaptın?"

"Ah, uyan artık, gerizekâlı. Buradan çıkamıyoruz ve tek istediğim şey ölmeden önce bu çirkin şeylerden birini yanımda götürmekti."

Conor öfkeyle, "Hâlâ sadece kendini düşünüyorsun," dedi. "Ya çocuklar?"

"Onlar zaten mezbahaya götürülecek. Bu yüzden sızlanmayı bırak ve kılıcını sıkı kavra."

Conor, "Artık başka seçeneğim yok," dedi.

Emma, Maggie'ye dönüp, "Sen de," dedi. "Ölmeden önce indirebildiğimiz kadarını indirelim."

Punchinello'lar teker teker tiz çığlıklar attı. Silahlarını çekip intikam yeminleri ettiler, hücuma geçtileri Yüzbaşı'nın üzerinden atladılar ve kanının üzerine bastılar. Bezuel çakallara saldırmalarını emretti ve peşlerinden gitti. Çocuklar bir araya toplandı. Tek boynuzlu at iskeleti ayaklarını yere vurdu ve başını önüne eğdi.

Sandra olduğu yerde donup kalmıştı ve sanki dünya durmuşçasına sonrasında yaşanan her şeyin en küçük detaylarının farkına vardı. Punchinello'ların vahşi yüzlerinin her yeni savaş narası ile daha da çirkinleştiğini gördü. Şeytani çakalların güçlü kaslarının anormalleri parçalamak üzere saldırıya geçerken nasıl dalgalandığını ve titrediğini fark etti. Tek boynuzlu atın uğursuz sesini duydu ve arkasına dönünce üzerine geldiğini gördü.

Sonra arkasındaki kapının kalasları dalgalandı ve parlak bir ışık genişleyen bağlantı yerlerinden kalenin içine sızdı. Tahtalar parçalandı. Tek boynuzlu at paramparça oldu ve Sandra bir ses dalgasının vücuduna çarptığını hissetti.

Sonra ayakları patlamayla yerden kesildi. Her şey dönüyordu. Sandra genç kızların yanından uçtuğunu gördü. Punchinello'lar yere düşüyor ve çakallar havada taklalar atıyordu. Sonra vücudu yere çarptı. Her yerde sesler, duman ve kargaşa vardı, sızlanmaları ve iniltileri duydu.

Çocuklar ve Punchinello'lar kaldırım taşlarının üzerine saçıldı, her yerde yanan tahta parçaları vardı. Conor kafasını kaldırdı. Sarı saçlarının arasından kan akıyordu. Kılıcına uzanmak istedi ama avlunun diğer tarafındaydı. Emma elini hançeriyle kesmişti ve yüksek sesle küfrediyordu. Charm'ın kızları doğruluyor ve kulaklarını tutuyordu. Patlama adeta herkesi sağır etmişti. Çobanlar kızlara doğru süründü ve iyi olup olmadıklarına baktı. Maggie yüzüstü yerde yatıyordu. Lukas kızı nazikçe dürttü.

Maggie kendi kendine bir şeyler mırıldanıp sırtüstü döndü.

Arka kapıdan geriye kalan enkaza baktı. Kapı paramparçaydı. Büyük menteşeler garip bir açıyla sallanıyor ve menteşelere sadece tahta parçaları tutunuyordu. Açıklıktan içeriye duman giriyordu. Bakışlarını yana çeviren Maggie tek boynuzlu atın parçalanmış ve dört bir yana saçılmış kemiklerini gördü. Bir çakal yan yatmış inliyordu ve vücuduna eğimli boynuz saplıydı. Bir diğeri demir cıvatalardan biri tarafından öldürülmüştü. İki tanesi afallamıştı ve sendeleyerek yerden kalkmaya çalışıyordu.

Punchinello'lar öksürüyor ve tıksırıyordu. Yaralı ve şoktaydılar, yerden kalkmaya çalıştılar ve kılıçlarını ellerine aldılar.

Tek boynuzlu atın kemiklerinden biri Bezuel'in çenesine saplanmıştı ve ciyaklayarak kemiği çekip çıkardı. Kimse ne olduğunu bilmiyordu ama bu kadarı yeterdi. Artık anormalleri katletme zamanı gelmişti.

Otoriter bir kadın sesi yıkık kapının bulunduğu taraftan, "Silahlarınızı atın!" dedi. "Atın dedim!"

Bezuel fırıl fırıl dönen dumana doğru öfkeli bir bakış attı ve yumruğunu meydan okurcasına havada salladı.

"Gel ve kendin al," dedi.

Görünmeyen kadın, "Tekrar söylemeyeceğim!" diye uyardı. "Kılıçlarınızı bırakın ve duvarın dibine gidin, ellerinizi başınızın arkasına koyun."

Punchinello'lar bunu komik bularak birbirlerine baktı. Kim konuşuyordu?

Çocuklar kapıya baktı ve dumanların içinden sakin adımlarla çıkan figürü görünce nefeslerini tuttu.

Emma, "Şaka yapıyor olmalısınız," dedi.

Küçük koyunlar şaşkınlıkla ellerini ağızlarına götürdü.

Afallamış Bezuel ve diğer muhafızlar alaycı kahkahalar atmaya başladı.

Avluya adım atan, Gerald Benning'in ikinci kişiliği, Profesör Evelyn Hole'du. Ustaca çizilmiş kaşlarını çattı ve gözlükleri üzerinden sert bir bakış attı.

Malinda olarak giyinmişti. Ustaca dikilmiş bir kostümdü, altın renginde ipekten kabarık etekli ve dantelli bir elbiseydi, en üstte ise şeftali renkli tülden katmanlar vardı. Hayatında sadece ve sadece bir kez pandomim gösterisine çıktığı Bayan Kaz kıyafetiydi. Gümüş dantelli şalının üzerinde parlak pullar vardı ve *Dans Eden Valeler*'in emekli Peri Büyükannesi'ne çok uygundu. Katlanmış kâğıttan çıkıntıların üzerine sargılar sarılmış ve üzerine kırmızı mürekkep dökülmüş, korsesinin arkasına yerleştirilen bu eklentiler Malinda'nın işkence görmüş kanatlarıydı. Alüminyum tüpten yapılan ve eğik ucuna plastik bir Noel yıldızı yapıştırılmış büyülü asası kıyafetini tamamlıyordu. Hepsi bir rüya gibi işe yaramıştı.

Malinda kitaptaki asların en önemlilerinden biriydi. Kimse ona meydan okuyamazdı. Evelyn şato yolundaki bütün güvenlik noktalarından sorgusuz sualsiz geçmişti.

Punchinello'lar neye baktıklarına inanamıyordu. Gerald, Evelyn rolünde çok inandırıcı, biraz komik, yaşlı bir kadındı ve muhafızlar kılık değiştirmiş bir erkeğe baktıklarının farkında değildi. Evelyn'in birden ortaya çıkışı ve otoriter tavırları karşısında gülmekten ve sırıtmaktan başka bir şey yapamıyorlardı.

Evelyn kadın sesiyle, "Arkama geçin, çocuklar," dedi. Asasıyla işaret etti. "Ne komik kuzular. Kendimi Petit Trianon'da Maria Antoinette gibi hissetmem gerek, kadın bir çoban gibiyim."

Kızlar kadının emrine uyup uymamak konusunda kararsızdı ve yerlerinde kaldı. Kadın çok uygunsuz ve sürrealdi. Conor afallamıştı ve Sandra kafasını bir yere vurup halüsinasyon görüp görmediğini merak ediyordu. Sonra Limonlu *Cheesecake* peru-

ğun ve makyajın ardındakini görmeyi başardı, neşeyle ciyakladı.

"Bu Gerald!" diye bağırdı. "Maggie, bu Gerald. Ölmemiş!"

Evelyn, "Bana Gerald demeyin," diye azarladı. "O tembel yaşlı aptal Felixstowe'da kalmaya karar verdi ve bütün pis işleri bana bıraktı. Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdı! Bu pisliği temizleme görevinin bana verilmesi iyi oldu."

Kızlar neşeyle yanına koştu. Evelyn daha büyük olanları çağırdı ve şaşkın suratlı kızlar Evelyn'e yürüdü.

Evelyn hâlâ yerde olan Maggie'ye, "Sen de tatlım," dedi. "Acele et."

Punchinello'lar şimdi gülmüyordu. Şaka fazla uzamıştı.

Bezuel, "Sen bir yere gitmiyorsun," dedi. "Anormaller bizim."

Evelyn sırtını dikleştirdi ve sert bir bakış attı.

"Senin sırtını duvara dayamış olman gerekmiyor mu çirkin *gnome*?" diye sordu. "Sizi uyarmıştım."

Bezuel, "Bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bana başka alternatif bırakmadınız. Sizi yok etmek zorundayım."

Muhafızlar bir ıslık çaldı. "Sen, peri büyükannesi mi? Sen ve hangi ordun?"

Kapıdan ikinci bir figür içeriye girdi. hâki üniforma giymiş genç ve vahşi görünümlü bir kızdı. Parlak, platin sarısı saçları askeri bir kepin altındaydı.

Eun-mi, "Koreli Halkın Ordusu!" diye bağırdı. Kalaşnikofunu gösterdi.

Punchinello'lar General'in kızını görünce afalladı. İlkel ve ortaçağ silahları taşıdıkları için sessizce küfrettiler, bu akşam ateşli silahları yanlarında olmadığı için pişmandılar. Ama yine de öne atıldılar ve kılıçlarını savurdular.

Eun-mi ateş açtı ve Evelyn de omzuna asılı olan otomatik

silaha uzandı. Yan yana muhafızları delik deşik ettiler. İki namlı gürültüyle ölüm saçtı ve Punchinello'lar vücutlarına kurşunlar girdikçe titreyip sarsıldı. İki çakal dönüp kaçmadan Eun-mi onları da delik deşik etti.

Her şey birkaç saniyede son buldu. AK-47'ler sustu, şimdi avlu cesetler ve boş kovanlarla doluydu.

Evelyn dudaklarını hafifçe bükerek "Tasvip etmediğim bir alet," dedi. "Ama yine de çok işe yarıyor."

Charm'ın kızları neşeyle alkışladı.

Emma, "Her kimsen, iyi numaraydı," dedi. Yüzünü ekşiterek ikiliyi süzdü ve hangisinin hangisine göz kulak olduğunu anlamaya çalıştı.

Conor kırık kapıya doğru bakarak "Gerçekten yanınızda bir ordu getirdiniz mi?" diye sordu.

Evelyn, "Hayır, tatlım," dedi. "Dışarıda sadece dolu bir park yeri var, orkestra çukurunun hemen yanında."

"Ne? Öyleyse sadece ikiniz misiniz?"

"Gördüğün gibi."

"Tanklar ve ağır toplar yok mu? Destek yok mu?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır. Kabalığımız için bizi affet. Hepsi Gerald'ın hatası. Çalacak onca araç varken bu hurdayı seçti. Buraya gelirken aracımız iki kez bozuldu. Eun-mi motordan anlıyor olmasaydı buraya gelemezdik. Umarım çok geç kalmamışızdır!"

Emma, "Ah, harika," dedi. "Adi bir Eurovision gösterisi tarafından kurtarıldık. Bu işin sonu iyi olmayacak."

Evelyn, "Şimdi," diye devam etti. "Bazılarınız bu ilgi çekici kişiliği Kuzey Kore'den tanıyor. Bilmeyenler için, bu Chung Eun-mi ve ben de müzik profesörü Evelyn Hole'um."

Yabanmersinli Kek, "Saçlarını neden beyazlattı?" diye sordu.

"Bu çok uzun bir hikâye."

"Bu renk ona yakışmış."

Çikolatalı Mus, "Ben de sevdim," dedi.

"Mangavari olmuş."

Eun-mi, "Neden burada bekliyoruz?" dedi. Sıradışı saçları ilgiyi üzerine çektiği için rahatsızdı. "Görevimizi tamamlamalıyız."

Sandra, "Vinçlere bakın!" diye bağırdı. Elektrik akımıyla aydınlanan çelik direkleri işaret etti. "Neler oluyor?"

Evelyn sert bir ses tonuyla, "Gitme zamanı!" dedi. "Bu korkunç yerden çıkın. Küçük olanları alın ve buradan mümkün olduğunca uzaklaşın. Servis yolları şimdilik boş ama bu durum her an değişebilir. Aranızda motorlu taşıt kullanabilen var mı?"

Lukas üç çobanla birlikte, "Ben!" dedi.

"Harika! Her biriniz araçlardan birini alın ve gidin."

Conor, "Sen ne yapacaksın?" diye sordu. "Bu görev nedir?"

"Bunu bana ve bayan Chung'a bıraksanız iyi olur. Şimdi acele edin. Şimşekleri umursamayın; bir araba fırtınada içinde olabileceğiniz en güvenli şeydir."

Çocuklardan biri, "Ben isterseniz kalıp yardım edebilirim," dedi. "Yedek silahınız var mı?"

"Kesinlikle olmaz!"

Conor, "Nedenmiş o?" diye sordu. Eun-mi'nin sırtındaki rulo battaniyeyi işaret etti. "Bana başka bir tüfek gibi göründü."

Eun-mi aksi bir biçimde, "Bizimle gelmiyor," dedi. "İşimizi bozar."

Evelyn, "Kızları koru," dedi.

Maggie hemen, "Ben de kalmak istiyorum," dedi.

Küçük koyunlar, "Hayır!" diye itiraz etti. "Bizimle gel, Maggie! Gel, güvende ol."

Evelyn, "Evet, hepiniz gidin," dedi. "Bunu bana ve Eun-mi'ye bırakın."

Sonra devasa Noel ağacı yanmaya başladı. İki iç duvarın ardından en üstteki dalların alev aldığını gördüler, sonra kale duvarına yanan bir figür çıkmaya başlayınca oldukları yerde donup kaldılar.

Çocuklar korkuyla çığlık attı ve dizlerinin bağı çözüldü. Titreyerek kendilerini yere bıraktılar. *Dans Eden Valeler* hayatlarına girdiğinden beri gördükleri korkunç şeyler bununla mukayese edilemezdi. Parlak figürü görmek bile içlerinde daha önce hiç deneyim etmedikleri bir paniğin açığa çıkmasına sebep olmuştu. Eun-mi bile cesaretinin kaybolduğunu hissetti, sonra dişlerini sıktı ve kendi kendini azarladı, bu şeytani figüre daha fazla bakamadığı için başını yana çevirdi.

Başını iki yana sallayan Emma, "O şey nedir?" diye sordu.

Maggie, "Şafak Prensi geldi," diye fısıldadı.

Avluya kırmızı bir ışık doldu ve Punchinello'ların kan birikintilerini aydınlattı. Conor'un derisine değince tenini yaktı ve tüylerini diken diken etti, vücudundan terler boşaldı. Kendini hasta gibi hissetti ve kendi derisini yüzüp atmak istedi.

Tahta çıkan gücün kutsal olmayan bakışına gözlerini kaçırmadan karşılık verebilen sadece Evelyn oldu. Gücü hissedince nefesini tuttu ama Gerald'dan çok daha sert ve güçlüydü. Gücünü toplayıp korkmuş gençlerin arasında dolaştı ve onları cesaretlendirerek kapıya yöneltti.

"Başlarınızı öne eğin ve yukarıya bakmayın," diye uyardı. "Şimdi gidin. Hemen!"

Emma'nın bir kez daha söylenmesine ihtiyacı yoktu.

"Size bol şans dilerim," dedi. Kapıdan koşarak çıktı.

Sandra hayatlarını kurtaran iki yabancıya teşekkür etti ve Emma'yı takip etti.

Lukas, "Tanrı sizinle olsun," dedi. Selam verirken bile kafasını kaldırmaya cesaret edemedi.

Maggie inatçı bir ses tonuyla, "Ben gitmiyorum," dedi. "Sizinle geliyorum. Yardım edebilirim!"

Conor, "Ben de!" diye ısrar etti. "Bu kalenin her yerini biliyorum. Burası devasa bir yerdir. Nereye gitmeye çalışıyorsunuz?"

Evelyn, "Bilmesen daha iyi olur," dedi. "Ve o genç kızların bizden uzakta olması gerek. Onları güvende tut ve bir şekilde buradan canlı çıkmayı başarırsak hepimiz Gerald'ın çikolatalı çöreklerinden yeriz."

Maggie sabırsızca, "Neyinden?" diye sordu.

Yabanmersinli Kek elini tuttu ve Maggie'yi kapıya çekmek istedi.

"Offf, elin soğuk ve yapış yapış!" diye haykırdı.

Evelyn bir kez daha Bekleyen Taht'ın korkunç formuna baktı. Gözlerini kapatınca yüzünde inanılmaz bir hüzün ifadesi açığa çıktı. Sonra kendini topladı ve sahte büyülü asasını kararlılıkla yere vurdu.

"Aslında," dedi. "Belki de Maggie'nin bizimle gelmesi daha iyi olur. Şimdi, daha fazla tartışmayın, kızlar. Diğerleriyle gidin ve kimin hangi arabaya oturacağını tartışmayın. Hayır, ona sarılacak zamanınız yok. Şimdi gidin! Hemen!"

Kızlar emre itaat etti çünkü kadının aslında Gerald olduğunu biliyorlardı. Korkarak araba parkına koştular ve geride kalanlar araba kapılarının çarpıldığını duydu.

Eun-mi, "Şimdi gidelim," dedi.

Conor, "Ben de geliyorum," dedi. "Beni durduramazsınız. Ne yapacaksınız, beni vuracak mısınız?"

Eun-mi sinirlenerek "Bacaklarından vurabiliriz," dedi.

Conor, "Ne?" diye haykırdı.

Evelyn ciddi bir ses tonuyla, "Sonra keşke vursaydınız diye-

bilirsin," dedi. "Bu görevin sadece gidiş bileti var. Sağ çıkmayı beklemiyoruz."

Conor gülümsemeyi başardı. "Biliyorum. Sarışın olabilirim ama aptal değilim. Bunu durdurabileceksem buna değer."

Evelyn, "Bunu başarabileceğimizden bile emin değiliz," dedi. "Sadece bir fikrimiz var ama sizleri bulmak en azından bir şey başarmamızı sağladı. Sen de vaktin varken diğerleriyle gitmelisin."

Maggie'yi kastederek "Onun kalması neden sorun olmuyor?" diye sordu. "O kalıyorsa ben de kalıyorum."

Evelyn, "Pekâlâ," dedi. "O zaman bir işe yara; bize ana kapının tepesine çıkmanın en kolay yolunu gösterebilir misin?"

"Ama... Ismus orada."

"Evet."

Conor başını iki yana salladı. "Silahlar onun üzerinde işe yaramaz. Vaktinizi boşa harcıyorsunuz."

"Yol boyunca itiraz edeceksen belki de seni vurmamız daha iyi olur."

"Siz delirmişsiniz."

"Kesinlikle haklısın, evlat."

Araba parkından motorların çalışma sesi geldi ve araçlar kaldırım taşlarının üzerinden servis yoluna çıktı.

Conor kaderini kabullenerek "Pekâlâ, bu taraftan," dedi.

Durup kılıcını yerden aldı ve ikinci perde duvarın kenarından yürümeye başladı, sonra bir kapıdan geçti ve ardındaki çimenlerin üzerine adım attı. Tüm bunlar olurken Kale'nin çatısında parıldayan cehennem ışığının farkındaydılar ve o tarafa çok fazla bakmamaya çalışıyorlardı.

Tüfeğinin emniyet mandalını açan Eun-mi'nin gözleri sürekli surlardaydı, gözleri düşmanı arıyordu. Sonunda aradığını buldu.

Birden, "Durun!" diye bağırdı.

Evelyn, "Ne oldu?" diye sordu.

Conor, "Dinleyin," dedi.

Şatonun dışından yeni ve farklı sesler geliyordu; öncekinden çok daha ürkütücü bir sesti. Devasa kalabalık kendine geliyor, *Barışa Karşı* adı verilen korkunç kâbustan uyanıyordu. Çılgına dönmüş çığlıkları tüyleri diken diken ediyordu. Hendeğin ardında dünya acılara uyanıyordu.

Ama Eun-mi bu yüzden durmamıştı.

Diğerleri sonunda kalaşnikofun üzerlerine çevrildiğini fark etti ve kız tabancasına da uzandı.

Evelyn'e bakarak "Bu sefer dolu olup olmadığını kontrol ettim," dedi. Silahı doğrulttu. "Şimdi tüfeğini indir, lütfen."

Evelyn şaşkınlıkla, "Sen ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Tüfek yere, lütfen. Beni seni vurmaya zorlama. Yaptıkların için minnettarım, beni o... şeyden kurtardın."

"İsmini söylemekte bir sakınca yok. Estelle Winyard geri dönmeyecek. Artık ondan kurtuldun. Bu konuda konuşmak istiyorsan–"

Eun-mi kararlılıkla, "Tüfek!" dedi.

Evelyn silahını yere koydu.

"Bunu neden yaptığını anlamıyorum. Ne yapmamız gerektiğini biliyorsun."

Conor, "Çok belli değil mi?" diye sordu. Tiksinerek kıza baktı. "Seni satıyor."

Evelyn şaşkınlıkla, "Eun-mi?" diye sordu. "Bu doğru mu?"

Koreli kız, "Lütfen şurada dikilin," dedi.

Evelyn, Conor ve Maggie emre itaat etti. Sonunda kızın ne aradığını buldular, duvara sabitlenmiş bir güvenlik kamerasına bakıyordu.

Eun-mi, "Ismus!" diye bağırdı. "Ismus! Seninle konuşmak istiyorum. Bir takas yapmak istiyorum."

Evelyn, "Bunu yapma," diye yalvardı. "Bize ihanet etme, bize ihanet etme."

Eun-mi'nin elindeki silah titriyordu. İçindeki birbiri ile çelişen duygularla mücadele ediyordu. Evelyn kızın halini görünce ona acıdı.

Eun-mi mutsuzca, "Sana zarar vermek istemiyorum," dedi. "Sen nazik ve iyi birisin; erkek olarak da kadın olarak da."

"O zaman bunu yapma."

"Ama bir söz verdim, kardeşimi koruyacağım. Nabi daha önemli. Beni affet."

Tepelerinde gizli hoparlörden bir tıslama geldi ve sonra Ismus konuşmaya başladı.

"Siz de kimsiniz böyle?" diye sordu. "Ne garip bir ekip. Kaleye gürültücü hırsızlar gibi girerek ne elde etmeyi ümit ediyorsunuz? Sizi duymadığımı mı sanıyorsunuz? Tüfekler dikkat çekmemeye uygun değildir. Zavallı Swazzle ve arkadaşları. Acı bir son oldu ama onların geldiği yerde her daim daha vahşi ve daha deforme *homunculi* yaratıkları vardır; çok daha fazlası. Gerçi benim Doğum canlandırmamı berbat ettiniz; çobanlar ve bilge adamlar ve küçük koyunlar nerede?"

Eun-mi kameraya, "Ismus!" dedi. "Sana bir hediye getirdim ve pazarlık yapmak istiyorum."

"Benim için bir hediye mi? Hiç gerek yoktu."

"Bu kişi makineni yok etmeyi planlıyor," dedi. Silahıyla Evelyn'i işaret etti. "Ben planı durdurdum ve daha fazlası da var..."

Evelyn başını öne eğdi. Hoparlörden alaycı bir kahkaha geldi.

"Gerçekten benim ve ana konsolumun yanına kadar gelebileceğinizi mi düşündünüz?" diye sordu. "Bu kalenin her yerin-

de kameralar var. Şimdiye kadar yedi tanesine yakalandınız."

"Hediyem..."

"Senin sunu olarak teklif ettiğin zavallı ihanete ihtiyacım yok. Kafanı kaldır da Bekleyen Taht'ta oturan *o*'na bak ve ne kadar önemsiz olduğunuzu anla. Yeni bir çağın başlangıcındayız; çaresizlik ve acı çağı. Görkemli Majesteleri her şeyin hâkimi olacak ve bütün yalnız ruhlara, bütün acı çeken varlıklara hükmedecek."

"Kardeşim! Onun için bir pazarlık. Karşılığında sana..."

Ismus, "Chung Nabi?" diye sordu. "O tatlı Maça Beşlisi mi? Neden, şimdiye kadar muhtemelen ölmüştür, *Barışa Karşı*'da onu her yerde casusluk yaparken yakalayan biri şimdi gırtlağını sıkıyordur."

"Hayır!"

"Yarım saat önce gelseydin onu kurtarabilirdin."

Eun-mi sendeledi. "Bu doğru değil!"

"Ama aileden birini kurtarmaya ilk kez geç kalmıyorsun, değil mi? Senin hakkında her şeyi biliyorum. Ne kadar da harika bir deneksin. Yıllarca psikiyatristlerden bir ekip seninle ilgilendi. Söylesene, annen bileklerini kesip kanını üzerine akıttıktan sonra o piyano eskisi gibi ses çıkarabildi mi? Notalar nasıldı? Biraz cıvık mıydı?"

Kız, "Dur!" diye haykırdı.

"O gün okuldan biraz daha erken dönseydin, oyalanmasaydın, derenin kenarında güneşin güzelliğine bakmasaydın, kuşların şarkılarını dinlemeseydin, çiçeklerin etrafında uçuşan sineklere bakmasaydın, bir çocukla göz göze gelmeseydin, sence yaşananlara engel olabilir miydin?

Eun-mi yüzünü elleriyle kapattı. "Evet," diye mırıldandı. "Benim hatamdı. Orada değildim."

Kız tüfeğini ve tabancasını indirdi.

Kamera kızın yüzüne odaklandı ve Ismus kızın acı çektiğini görünce çok keyiflendi.

Bir süre sonra, "Ama bunun için kendini suçlama," dedi. "Bunu neden yaptığını hiç sorgulamadın mı? Baban, General Chung Kang-dae, seninle bu konuyu hiç konuşmadı mı?"

Eun-mi başını iki yana salladı.

"Tabii ki konuşmadı. Ailenin en büyük utancıydı. Ama gerçek sebebi babanın onu buna zorlamış olmasıydı."

Kız, "Bu yalan!" diye bağırdı. "Onu seviyordu. Babam harika bir generaldi. Çok önemli bir adamdı, saygı duyulan biriydi!"

Ismus soğuk bir kıkırdamanın ardından, "Ve ne kadar çabuk yükseldi, değil mi?" diye sordu. "Sence bunun sebebi neydi? Yetenekleri olamazdı, her açıdan kusurları vardı. Hayır, çabuk yükseldi çünkü Genel Kurmay Başkanı ile bir anlaşma yapmıştı."

"Anlaşma? Nasıl bir anlaşma?"

"Bir hayal et, bir dene bakalım, özel bir kütüphanede çok nadide, çok güzel ve çok narin bir kitap var. Sence bu kitabı biri ödünç aldıkça babanın da terfi etmesi tesadüf müydü?"

Eun-mi yere bıraktığı tüfeği aldı ve sesin geldiği tarafa doğru ateş etmeye başladı. Hoparlör ciyakladı ve sustu. Kız titreyerek dizleri üzerine çöktü.

"Annen bu anlaşma ile daha fazla yaşayamazdı." Ses bu sefer biraz daha öteden geliyordu. Biraz yankılanıyordu, bu yüzden şimdi çok daha rahatsız ediciydi, hem daha uğursuzdu hem de kaynağı belli değildi. "Ve, tabii ki, küçük Nabi de General Chung Kang-dae'nin kızı değildi."

Eun-mi sese döndü. "Bu doğru değil!" dedi. "Babam onu çok severdi!"

"Suçluluk insanlarda garip sonuçlar verir. Nabi'ye annene vermesi gereken saf ve fedakâr sevgiyi verdi. Ama sen... sen ona

suçlayan gözlerle bakıyordun ve gözlerinde hep çektiğin acılar vardı ya da en azından baban böyle düşünüyordu. Gördün mü, senin ne bildiğini hiçbir zaman bilmiyordu. Annenin ölmeden önce seninle konuştuğundan ve neler olduğunu anlattığından şüpheleniyordu. Anneni nasıl onursuzca kullandığını bilmenden çekiniyordu. Senden bunun için korkuyor ve nefret ediyordu. Yaptığın her şey, onu etkilemek için yaptıkların, sadece onun güvensizliğini ve korkularını körüklüyordu. Ona sürekli olarak aslında ne olduğunu hatırlatıyordun."

Çaresizce ağlayan Eun-mi iki büklüm oldu. Ismus'un kahkahası şato duvarlarından yankılandı, sonra Ismus dikkatini başka bir tarafa çevirdi. Şatonun dışından gelen yeni uyananların kasvetli sesleri yerini nefret dolu bağırışlara ve ölenlerin attığı çığlıklara bırakıyordu.

Evelyn, Eun-mi'nin yanına çömeldi. Koreli kızı teselli etmek mümkün değildi.

"Eun-mi," dedi. "Unutma, Ismus yalancıdır."

Kız cevap vermedi. Şimdi bir sürü şey yerli yerine oturuyordu. Büyükbabasının damadıyla tartıştıktan sonra nasıl esir kampına götürüldüğünü hatırladı. Şimdi tartışmanın neyle ilgili olduğunu biliyordu. Gururlu General Chung Kang-dae hakkında bildiği her şey yalandı. Ona olan saygısı atomlarına parçalandı. Bu şok ile nefesi kesildi ve midesi bulanmaya başladı.

Evelyn, "Nabi hâlâ hayatta olabilir," dedi. "Ümidini kesme."

Conor ihtiyatla etrafına bakıp "Hareket etmeliyiz," dedi. "Buraya birilerini gönderebilir. Çok fazla zamanımız yok."

Evelyn, "Eun-mi," dedi.

İşe yaramıyordu. Eun-mi kimseyi duymuyordu.

Evelyn hemen düşündü. Çocuk haklıydı, burada kalmak tehlikeliydi ama esas yapması gereken bir çok açıdan çok daha bü-

yük bir delilikti. Yüzüne ciddi ve kararlı bir ifade takındı. Gerald olsa tereddüt ederdi ama Evelyn her zaman çok daha sertti. Zaten burada olmasının sebebi de buydu. Gerald'ın yapamayacağı zor şeyleri yapmak, sert olmak ve ödün vermemek ve duygularının yargılarının önüne geçmesine engel olmak için buradaydı. Bu işi herkes için bitirmeliydi.

Conor'a, "Yanında kal," dedi. "Tüfeği al. Maggie ve ben devam edeceğiz. Başladığımız işi bitireceğiz."

Conor, "Ne?" diye haykırdı. "Hâlâ ana kapıya mı gidiyorsunuz? Ama sizin ne yapacağınızı biliyor! Bu, önceden de çılgın bir plandı ama şimdi aptallığın sınırında dolaşmaya başladı."

"Tek ümidimiz bu."

"O zaman sizinle geliyorum. Onu yanına alma; o tarafta ölüm var."

Evelyn kararlılıkla, "Maggie'ye güvenebileceğimi biliyorum," dedi. "Özür dilerim ama seni tanımıyorum."

Conor, Maggie'ye döndü. "Ona benim iyi olduğumu, bana güvenebileceğini söyle. Ona iyi olduğumu söyle!"

Evelyn sert bir ses tonuyla, "Hayır," dedi.

Conor, Maggie'ye, "Senin neyin var?" diye sordu. "Bir şey söyle! Bunu yapmak zorunda değilsin, seni buna zorlayamaz."

Evelyn, "Onu rahat bırak!" diye emretti. "Maggie'ye ihtiyacım var. Bu işi tek başıma yapamam ama sen gelmiyorsun ve bu son kararım."

"Ben burada kalıp bu hain pisliğe bebek bakıcılığı yapmam!"

"Eun-mi'yi hemen yargılama. Neler yaşadığını bilmiyorsun."

"Ah, yapma! Hayatı kolay olan tek bir örnek ver."

"O çok zarar görmüş ve çok acılar çekmiş bir kız. *Dans Eden Valeler*'den çok önce bile. O bir hain değil, gerçekten. Ismus'a her şeyi anlatmadı. Anlatabilirdi, çok daha fazlasını söyleyebilir-

di, ama bana tamamen ihanet etmedi. Gizli silahımızdan bahsetmedi. Hâlâ bir şansımız var ve ben bunu deneyeceğim."

"Ne gizli silahı?"

"Bunu bu kadar kameranın önünde sana da söyleyemem, değil mi, evlat? Şimdi, Maggie, benimle geliyor musun? O haklı, seni buna zorlayamam."

Yüzü aydınlanan Maggie, "Tabii ki geliyorum," dedi.

Evelyn gülümsedi. "Çok mutlu oldum. Teşekkür ederim."

Conor, "Oraya giden kısa yolu bile bilmiyorsunuz," diye araya girdi.

"Biz hallederiz. Bundan sonrasında kendi başımızın çaresine bakabiliriz. Sen Eun-mi ile ilgilen. Onu buradan çıkar ve onu anladığımı söyle. Hayır, ona... ikimizin de anladığını söyle ve affedilecek bir şey olmadığını."

Evelyn, kızın tüfeğini aldı. Sonra Maggie ile birlikte duvarın kenarından yürümeye başladı, sütunların arasından geçti ve gözden kayboldu.

Geride bırakıldığı için öfkelenen Conor perişan haldeki Eun-mi'ye öfkeli bir bakış attı.

"Kendine gel," diye azarladı. "Burada apaçık ortadayız. Senin yüzünden ölemem."

Aynı yerde kaldıkları sürece tehlike daha da yaklaşıyordu. Kızı hareket ettiremezse sürüklemek zorundaydı. Şimdi şato duvarlarının ardından ulumalar ve çığlıklar geliyordu. Neler olduğunu hayal etmemeye çalıştı ve servis yollarının boş olmasını diledi. Araba parkına kadar gidebilirse bir araç bulabilir ve kaçabilirdi.

Conor, "Pekâlâ," dedi. Kızı kaldırmak için ellerini koltukaltlarına soktu.

Kızın tepkisi şaşırtıcıydı. Conor ne olduğunu anlayamadan Eun-mi saldırıya geçti ve çocuğun ayaklarını yerden kesti. Bir

elini çocuğun gırtlağına dayadı ve diğerini yüzünün tepesinde havaya kaldırdı, vurmaya hazırdı.

Boğuk bir ses, "Kalk üzerimden!" dedi. "Ne yapıyorsun? Sana yardım etmeye çalışıyorum, gerizekâlı! Kendine gel!"

Eun-mi derin bir nefes aldı. Juche Kyuksul eğitimi sayesinde isterse çocuğun boynunu her an kırabilirdi ama şimdi ona ihtiyacı vardı.

"Kardeşimi bulmalıyım," dedi. "Ölü ya da diri. Nabi'yi bulmalıyım. Nerede olabilir? Cevap ver!"

Conor'un hiçbir fikri yoktu. Eun-mi çocuğun boğazına biraz daha baskı uyguladı.

"Saray mensuplarının hepsi Büyük Salon'da," dedi. "Kalede bir yerdeyse orada olmalı."

Eun-mi, "Sen göster," dedi. Kalktı, tüfeğini aldı ve çocuğu da ayağa kaldırdı.

Çocuk kınarcasına, "Bir lütfen iyi olabilirdi," dedi.

Kız, Conor'un kolunu tuttu. Conor, kızın gözlerinde yanan çaresizliği görünce kıza daha önce kötü davrandığı için pişman oldu.

Eun-mi, "Lütfen," dedi. "Nabi sadece altı yaşında."

Conor kılıcını aldı. "Beni takip et."

Geldikleri tarafa geri koştular ve kraliyet kapısını kullanarak iç kısma girdiler. Son kapıyı da geride bıraktıklarında çirkin Şato karşılarında yükseldi. Noel ağacı hâlâ yanıyordu ve Bekleyen Taht'ın cehennem ışığı yüzünden alevler renksiz ve solgun görünüyordu. Parıldayan İblis şimdi daha parlak ve daha yoğundu, dünyanın dört bir yanında uyanan insanların vahşetinden ve nefretinden güç alıyordu.

Gözlerini siper eden Conor kaleyi işaret etti.

Kükreyen alevler ve dışarıdan gelen sesler yüzünden sesini yükseltti. "Büyük Salon orada!" diye bağırdı.

Eun-mi minnetle selam verdi. "Daha fazla gelmene gerek yok."

"Artık bu işin içindeyim. Ayrıca, kahramanı oynamak kolay bırakılan bir alışkanlık değildir; ya böyle ya da ben bir gerizekâlıyım."

Kaldırım taşlı avluda koştular ve tepeden gelen kavurucu bakışın altından geçtiler, sonunda Büyük Salon'a çıkan basamaklara ulaştılar. En dipte ölü bir şövalyenin cesedi vardı; kanı bütün basamaklara saçılmıştı. Salonun içinden dövüş sesleri geliyordu; çelik, çelikle buluşuyor, kana susamış çığlıklar ve ölüm feryatları atılıyordu.

Conor ve Eun-mi hiç tereddüt etmeden basamakları çıktı ve oymalı kapıları açtı.

İçeride kendilerini eşi benzeri görülmemiş bir katliam ve barbarlık bekliyordu. Saray mensupları birbirini katlediyordu. Kraliyet Evleri savaştaydı: Ast Krallar birbirleriyle dövüşüyor ve evlerin üyeleri birbirine saldırıyordu. Ast Kraliçeler ellerinde hançerlerle düşmanlarının üzerine koşuyor, şövalyeler rakiplerini kesiyor, uşaklar hizmetkârları boğazlıyor ve servis yapan kızlar diğer çalışanlara saldırıyordu.

Ziyafet masaları şimdi düello platformlarıydı veya aşılması gereken engellerdi. Sandalyeler kafalarda kırılıyor, çatal bıçaklar silah olarak kullanılıyor, şamdanlarla insanlar dövülüyor ve duvar halıları yanıyordu. Galerideki müzisyenler bile birbirine girmişti. Yerde etrafa saçılmış yiyecekler ve altın tabaklar vardı. Sağa sola fırlatılan e-okuyucular hâlâ *Barışa Karşı* metnini gösteriyordu.

Kendini kargaşanın ortasında bulan Eun-mi salona göz gezdirdi ve kardeşini aradı. Nabi ortalıkta yoktu.

Conor'a, "Sen şu tarafa git!" dedi. "Ben de bu tarafı alıyorum, karşı tarafta buluşalım! Burada bir yerde olmalı!"

Eun-mi onayladı. Kanlı mücadelelerin arasına girdi ve kardeşini aradı. Kolay değildi. Valelenenler önüne ve arkasına çarpıyor, dövüşürken önünü kesiyordu. Ama kızın varlığını fark etmemiş gibiydiler çünkü onlardan biri değildi ve kimse kıza meydan okumadı.

Yerde birkaç ceset ve kesilmiş uzuvlar vardı ama Nabi aralarında yoktu. Eun-mi olası her yere baktı ama bir iz bulamadı. Masaların altına girmemiş veya pencerelerin önündeki ahşap sandıkların içine saklanmamıştı. Neredeydi?

Devasa salonun diğer tarafında Conor'un ilerleyişini zorlaştıran kostümü oldu. Üzerinde hâlâ Sinek Valesi kıyafetleri vardı, *Barışa Karşı*'yı okuduktan sonra Vale ile derdi olan herkes için adil bir rakipti. Conor'un Sör Karagümüş olarak tanıdığı bir adam masaların ardından kükredi ve kafasını keseceğini söyledi. Fakat bunun için önce Sör Govain'in işini bitirmesi gerekiyordu ve adamın bir elinde gürz diğer elinde ise balta vardı.

Bir kupayı kafasına doğru savuran lorddan kaçmak için eğilen Conor bir cesede bakıp tökezledi. Bakınca bunun kendisiyle aynı kıyafetleri giymiş bir çocuk olduğunu gördü. Göğsünde iki hançer vardı. Hemen yanında Maça Kızı Valesi yatıyordu ve boğazı kesilmişti. Conor hemen cesetlerden uzaklaştı.

Pencerelerin vitray camları dışarıdan gelen alevli ışıkla nabız gibi atıyor ve içeriye saçılan parlak renkler ortalığı daha da karıştırıyordu. Yanan duvar halılarının dumanıyla yoğunlaşan havada eşi benzeri görülmemiş bir nefret ve vahşet vardı.

Conor birden mutfak kısmına açılan panelleri gördü ve ardında genç bir kızın bağırdığını duydu. Ters dönmüş bir taburenin üzerinden atladı ve kırık çömleklerin üzerinden geçerek elinde kılıcıyla çok geç kalmamış olmayı ümit ederek panele bir omuz attı.

Buna şüphe yoktu, sesin sahibi Eun-mi'nin kardeşiydi. Conor kendisini Karo Kraliçesi ile Nabi arasındaki ölümcül mücadelenin ortasında buldu. Biri yerde yatıyor ve diğeri elinde bir et satırıyla tepesinde dikiliyor, kesmeye ve parçalamaya hazırlanıyordu.

Ama ölümcül darbeyi indirmek üzere olan Nabi'ydi. Küçük ellerinde kocaman bir satır vardı ve uğursuz bir kahkaha attı. Conor kızı kendine çekti ve silahını elinden düşürdü. Küçük kız isyan etti ve dönüp Conor'u tırnaklayıp ısırmaya çalıştı. Conor kızı Büyük Salon'a çıkarırken kız mücadele etmeye devam etti. Sonra korkunç bir böğürtü geldi ve Sör Karagümüş bir masanın üzerinden atlayıp Conor'un karşısına dikildi.

Şövalyelerin en uzun boylusuydu ve Conor'a tepeden bakıyordu. Bu karaktere bürünenler genelde çok yapılı ve önceki hayatlarında spor salonlarında uzun süre ağırlık çalışmış insanlar olurdu. Bu adam da Sör Karagümüş'ün en iyi örneklerinden biriydi, herkesten daha iriydi, kollarındaki kaslar gerilince zincirden zırhı isyan ediyor ve kalın bileklerindeki deri kayışlar gıcırdıyordu. Elindeki ağır gürz ne kadar kolay savurduğuna bakılacak olursa sanki balza ağacından yapılmıştı.

Tehditkâr bir ses tonuyla Conor'a, "Aramızda ancak kanla çözülecek onur meseleleri var," dedi. "Sen korkak bir yalancısın. Turnuvada beni hile yaparak yendin. Sana yardım eden seyisi çoktan öldürdüm. Şimdi de seni onun yanına göndereceğim."

Havada geniş bir yay çizen gürz masanın üzerine indi ve masa ikiye bölündü.

Öne atılan şövalye, "Kafana da aynısı olacak," dedi.

Conor için adaletsiz bir müsabakaydı. Bu dev adama karşı koyması mümkün değildi. Zaten kılıcını bir insana saplayabileceğinden bile emin değildi. Çakallar ve Punchinello'lar başka bir şeydi, ama bu bir insandı ve kitabın gücünün etkisinde olduğu

için ne yaptığını bilmiyordu. Şimdi kendini savunmanın bir yolunu bulmalı veya ölmeliydi.

Nabi'ye, "Kapıya koş," dedi. "Çık buradan."

Kız kararlılıkla başını iki yana salladı. "O kadının vücudunu ateşe vereceğim!" diye bağırdı. Eğilip yerden bir şamdan almak istedi. "Saçlarını yakacağım!"

Sör Karagümüş'ün gölgesi Conor'un üzerine düştü ve gürz beynini akıtmaya hazırdı. Conor yüzünü buruşturdu ve geri çekildi.

Bir çığlık geldi ve Eun-mi kırık bir masanın üzerinden atladı. Şövalye sesin geldiği tarafa döndü ve Eun-mi adamın üzerine atladı. Kusursuz bir biçimde ayarlanmış tekmesi adamın çenesinde patladı ve başı yana dönen adamın dişleri dışarı döküldü. Adam bir ağaç gibi yere devrildi ve Eun-mi adamın göğüs zırhının üzerine konduktan sonra kontrollü bir darbeyi adamın boynuna indirdi.

Zırh tangırdadı ve şövalye hareketsiz kaldı.

Eun-mi, "Mermi daha kolay olurdu," dedi. "Ama böylesi daha eğlenceli."

Kendine güveni tazelenen Eun-mi karşısında dikilen Conor'a halinden memnun bir bakış attı.

Conor, "Onu öldürdün mü?" diye sordu.

"Hayır, ama öldürsem daha iyi olabilirdi. Nasıl olsa yakında burada ölecek."

Sonra bir başkasının boğazını sıkan bir kadının kafasındaki peruğu yakmaya çalışan Nabi'nin peşinden koştu.

Eun-mi kardeşini kucakladı ve Büyük Salon'u koşarak terk ettiler.

Conor basamakları inerken, "Bir araba bulalım!" dedi.

Eun-mi kardeşine sıkı sıkı sarıldı, sonra Conor'a uzattı.

"Sen git," dedi. "Nabi'yi al. Onu güvenli bir yere götür."

"Ne?"

Eun-mi, "Bunu da al," dedi. Kalaşnikofu verdi. "Nabi'yi koru."

Conor, "Neler oluyor?" diye sordu.

Kız kararlılıkla, "Ben gidemem," dedi. "Bir söz verdim. Gerçek düzeni geri getirmeliyim. Sonsuz Başkan'ın elindeki bir hançer, onun için bir tüfek ve gerekirse onun için bir bomba olmalıyım."

Conor duyduklarına inanamıyordu.

"Sen ciddi olamazsın!" dedi. "Tek elde edeceğin şey ölmek olacak. Yapabileceğin bir şey yok! Her şeyin sonu geldi. Pes et. Bitti! Yapabileceğimiz en iyi şey buradan kaçmak, kilometrelerce uzakta güvenli bir yer bulmak ve onlar bizi avlayana kadar beklemek olabilir."

Eun-mi güzel yüzünü kaldırdı. Kale'nin tepesinde parıldayan şeytanlık şimdi öncekinden daha da güçlüydü ve gece gökyüzü koyu bir kan rengiyle yanıyordu. Cesareti yine zayıflamaya başladı ama sonra yukarıda bir şey daha gördü, bu şey içine bir ümit ışığı düşürdü ve riski göze alması gerektiğine karar verdi.

Noel ağacının etrafındaki alevler yok olup geride yanık bir iskelet bırakırken etrafa parlak kıvılcımlar saçıldı. Kaleden gelen ölüm sesleri değişmeye başladı. Nefret ve korkunun yerini gerçek benliklerini hatırlamaya başlayan ve az önce işledikleri korkunç cinayetlerin farkına varan insanların sesleri aldı. Dünya çaresizliğe ve deliliğe gömüldü.

Her ülkede, her kıtada, insanlar tökezleyip kendine geldi ve ellerindeki kanın farkına vardı. Girdikleri mücadelelerden sonra her yerleri ağrıyordu. İnsanlığı ele geçiren delilik kalkarken etraflarına baktılar ve kendilerinden nefret edip tiksindiler. *Barışa Karşı*'nın gücünden kurtulunca şehirlerinin yandığını, etrafta

yaratıkların sokaklarda dolaştığını ve gökyüzünde çığlıklar attıklarını fark ettiler. Gezegen karışmıştı ama kitabın büyüsünden kurtulup kendine gelenler için en korkunç gerçek az önce işledikleri cinayetlerdi.

Bütün şehirlerde ve kasabalarda, insanlar yaptıkları korkunç şeyin farkına varınca afalladı. Kitaptan karakterler gibi giyinmiş veya sadece yakalarına bir iskambil kartı takmış insanlar ayakları dibinde cansız yatıyordu. Milyarlar ölmüştü, insanlar kendi ailelerini veya arkadaşlarını veya sevgililerini öldürmüştü. Dünyanın dört bir yanından acı dolu haykırışlar yükseldi ve bütün televizyonlarda, bütün mobil cihazlarda, demir tahtında oturan İblis'in parlak görüntüsü vardı. Artık gezegenin mutlak hükümdarıydı, insanların acılarından ve çaresizlikten besleniyordu.

Conor'un kollarındaki küçük Nabi tekmeler atmayı bıraktı, enerjisi tükenmişti ve başı önüne düştü. Sonra yavaşça kafasını kaldırdı. Eun-mi'yi görünce Korece bir şey söyledi. Conor kızı bıraktı ve Nabi kardeşine sarılmaya gitti.

Eun-mi, "Bu kadar yeter," dedi. "Şimdi cesur olup dediğimi yapmalısın. Bu çocuk bir arkadaşım. Onunla git. Beni sorgulama. Zaman yok. Bu, Kim Il-Sung'dan bir emirdir."

Nabi nefesini tuttu, sonra küçük yüzü ıstırap ile büzüştü.

Eun-mi sert bir ses tonuyla, "Ağlamak yok," dedi. "Halkın Ordusu ağlamaz. Güçlü ve cesur ol."

Kardeşini alnından öpüp Conor'a döndü ve gitmesini söyledi.

Conor, "Bizimle gel!" diye yalvardı. "Lütfen, Eun-mi, hayatını boş yere feda etme."

Kızın yüzü sertleşti.

"Artık Chung Eun-mi değilim," dedi. "Yeni bir isim aldım, General Chung Kang-dae'nin onursuzluğuna maruz kalmamış bir isim."

Conor, "Kendine ne dediğin umurumda bile değil. Sadece aptal olma. Bizimle gel," dedi.

Kız dinlemiyordu. Kale'ye dönüp iskelelere tırmanmaya başladı.

Conor, "Bütün kadınlar delisiniz!" diye bağırdı. "İnatçı ve deli!"

Küçük Nabi gözyaşlarına boğuldu. Nabi'yi kucağına alan Conor iç kapılara ve ardındaki araba parkına doğru koşmaya başladı.

Nabi, "Eun-mi!" diye haykırdı. "Eun-mi!"

Çevik bir biçimde iskelelere tırmanan kız başını inkâr edercesine iki yana salladı ve askeri kepini düşürdü. Kale'nin etrafını kuşatan kavurucu cehennem rüzgârları doğal olmayan beyazlıktaki saçlarını dalgalandırdı.

Gururla, "Ben Eun-mi değilim," dedi. "Adım Arirang!"

Evelyn ve Maggie çok uzağa gitmeden Evelyn bir elini alnına koydu.

"Ah, olamaz!" dedi. İçteki perde duvarın içine doğru uzanan kısa tünelde durdu. Sesi kavisli tavandan yankılandı ve dantelli bir mendil çıkararak boynunu sildi.

"Bu tünelde koşturmak için fazla uzunum. Eski gençlik günlerimde müzisyen ortağım Bunty ile tura çıkardık. O zamanlar çello, saksafon, harp ve viyolin çalardım, meydan meydan dolaşır gösteri yapardık. Ama dört yüz metre engelli hiçbir zaman benim işim olmadı."

Mendili cebine soktu ve endişeyle Maggie'ye baktı.

"Sen iyi misin, tatlım? Ürkütücü derecede sessizsin."

Kız irkildi. Kalenin tepesindeki cehennem ışığı bu tünele bile ulaşıyor ve genç yüzüne kırmızı bir görüntü kazandırıyordu.

"Çok uzun bir geceydi," dedi.

Evelyn, "Buna eminim," dedi.

Maggie merakla, "Şu gizli silah nedir?" diye sordu. "Nasıl işe yarayabilir?"

Evelyn iyimser gülümsemesini gösterdi ve artık nefes nefese değildi, her zamanki gibi sakin ve pragmatikti. "O seni diğerlerinden ayırmak için bir kandırmacaydı, tatlım," dedi. "Yanımda birkaç el bombası getirmiş olabilirim ama şimdi onları bulamıyorum."

"Anlayamadım?"

"Diğer çocukların güvende olması gerekiyordu, anlamadın mı? Senden hemen uzaklaşmaları gerekiyordu. Senin onlara zarar verme riskini göze alamazdım, değil mi?"

Maggie'nin yüzündeki sahte gülümseme hemen silindi.

"Ne zamandan beri biliyorsun?"

Evelyn başıyla onayladı. "Seni görür görmez Maggie olmadığından şüphelendim. O ve Gerald çok yakındı, biliyorsun. Hatta onu evlat edinmeyi bile düşünüyordu, dünya bir gün normale dönerse. O çok aptal bir yaşlı adam."

Kız ani bir farkındalıkla, "Çikolatalı çörekler," dedi. "Bir testti, değil mi?"

"Evet, evet, öyleydi. Sevgili dostum Maggie onların ne olduğunu bilirdi. Bu gerçekten de kalbimi çok kırdı. Aslında kendimi ortadan ikiye bölümmüş gibi hissediyorum, çok garip değil mi?"

Evelyn duraksadı ve sesini titretmeden devam edebileceğinden emin olana kadar bekledi.

"O gitti, değil mi?" diye sordu. "Bu geçici bir şey değil, Maggie gitti."

Kızın yüzünde siyah küf öbekleri belirdi ve sonra konuştuğunda ağzından çıkan ses Austerly Fellows'a aitti.

"Bütün anıları emmek zaman alıyor," diye açıkladı. "Ve ben içine yeni girip tutunmuştum. Ben sonuçta sadece ufak bir parçayım, potansiyeli açığa çıkmamış bir tohumum."

"Ben de öyle düşündüm ama emin olmak istedim."

Evelyn kendini kızın yüzündeki küflere bakmaya zorladı. Bunu yapınca kalaşnikofu doğrultmak daha kolaydı.

Austerly soğuk bir ses tonuyla, "AK-47 saldırı tüfeğinin en garip yönü," dedi. "Bunları yapan Rus fabrikasında çoğunlukla kadınların çalışmasıydı. Parçaları üretir ve birleştirirlerdi. Sanırım bu yüzden onun kadın silahı olduğunu söyleyebiliriz. İronik, değil mi? İkimiz de kadın rolüne büründüğümüz için daha da ironik bir hal alıyor."

Tünelin içinde tek el silah sesi gök gürültüsü gibi yankılandı.

Evelyn acının farkına varırken gözlerini kırpıştırdı. Cılız bir çığlık attıktan sonra tüfeği elinden düşürdü ve kendini yere bıraktı. Altın ipekten elbisesinde büyük bir kan lekesi vardı.

Maggie'nin yüzünü küfler tamamen kapladı ve Austerly Fellows hafifçe kıkırdadı. Kızın çoban cübbesinde dumanı tüten bir delik vardı. Eun-mi'nin tabancasını cebinden çıkardı.

Evelyn ölürken Austerly Fellows, "Bunu yerden aldığımı ne sen ne de Sinek Valesi gördü," dedi. "İkiniz de çok dikkatsizsiniz. Sence onu ve Chung kızını bununla mı yoksa tüfekle mi vurmam daha uygun olur?"

Evelyn, "Cehenneme git," diye fısıldadı. Gözleri kararmaya başladı.

Austerly Fellows gülerek "Etrafına bir bak!" dedi. "Zaten oradayız. Yaratıklar burada ve artık evimdeyim. Ayrıca, öfkeli dostun Lee her an benim için Kötü Çoban'ı öldürebilir ya da dostun Martin o uyurken göğsüne bir hançer saplayabilir. Aslında Lee'nin başarmasını isterim ama her iki durumda da kazanan benim. İkisi de lanetlendi."

Evelyn hafifçe başını iki yana salladı. Sesi zayıflarken, "Onlar... onlar bundan daha iyi," dedi.

"İnsanlar uygun şekilde teşvik edilirse en kokuşmuş, ahlaksız ve zalim eylemleri bile yapabilir. Siz sadece birer yaratıksınız, gerçekte istemediğiniz mitolojik bir saygınlığın peşindesiniz. Medeni olduğunuzu düşünüyorsunuz ama her biriniz adeta fabrika ayarlarına geri dönmek için çığlık atıyorsunuz. Bence *Dans Eden Valeler* bu durumu gayet güzel ispatladı."

"Lee veya Martin üzerinde işe yaramadı. Maggie'de de yaramadı."

"Kusurlu mallar, hepsi bu. Bazılarınızda işe yaramayacağını ve sizi planıma dahil edemeyeceğimi biliyordum."

Evelyn kendinden geçmemeye çalıştı. "Hayır," dedi. "Onlar harika insanlar. Senin kirin veya gölgen... onları bozamaz. Ah, evet, biz... biz zayıfız, ama aynı zamanda senin gözlerini kamaştıracak şekilde iyilikle parlayabiliriz. Lee ve Martin... Onları senin gözlerini kör edecek, Austerly Fellows. Benim... inancım bu -ben onlara inanıyorum- onların iyiliğine."

Artık kesik kesik nefes alıp veriyordu. Zamanı dolmak üzereydi.

Austerly alay edercesine, "Sen bir embesilsin," dedi. "Şimdi beni mazur gör, koşup diğerlerinin yanına gitmem ve senin başına gelen trajik kazayı anlatmam gerek, tabii onları öldürmeden önce. Hayır, galiba sadece çocuğu öldüreceğim. Bayan Chung'un acılarını hemen dindirmek istemem, çok keyif vericiydi."

Yüzdeki küfler geri çekildi ve Maggie'nin yüzü geri döndü. Kız tüneli terk etmek için arkasına döndü.

Evelyn, "Bir... şey daha var," dedi.

"Bir ne var?"

"Nereden bildiğim... Senin Maggie olmadığını. Biliyordum... Çünkü M... Maggie bana önce neyi soracağını biliyordum."

Kız döndü ve tabancayı bir kez daha doğrulttu.

"Siz üçüncü sınıf müzisyenlerin sorunu ne, biliyor musun?" dedi. "Sahneden ne zaman ineceğinizi hiçbir zaman bilmiyorsunuz."

Evelyn'in dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Maggie olsa... bana... Spencer nerede diye sorardı..."

Ve başı geriye düştü.

Kız ateş etmek yerine namluyu havaya kaldırdı. Bunun anlamı neydi? Karanlık gözleri figüre baktı ama çok geçti. Evelyn ve Gerald ölmüştü, peruk şimdi yerdeydi. Yine de, adamın son gülümsemesinde gizemli bir şey vardı. Sonra, Austerly Fellows'un parçası Maggie'nin anılarında bunun ne olduğunu ararken, Evelyn'in elinden bir şey yuvarlandı.

Bir el bombasıydı.

Austerly kaçmak istedi ama bir saniye sonra tünel patlamayla çöktü ve kale duvarının bir kısmı üzerlerine yıkıldı.

27

Martin, Güney Kulesi'nin spiral basamaklarının tepesine ulaştığında nefes nefeseydi. Sırtını kavisli duvara verdi, başını soğuk taşlara yasladı ve ciğerlerini havayla doldurmaya çalıştı.

Yanında bir meşale yanıyor ve elindeki altın hançer ışığın altında parıldıyordu. Martin kendi kendine bunu yapması gerektiğini tekrarlayıp duruyordu. İnsanlık için, bu çirkin sorumluluktan kaçmamalıydı. Lee ölmeliydi. Vahşi Peckham çocuğunun Kötü Çoban'ı öldürmesine izin veremezdi.

Eski matematik öğretmeni kendi kendine, "Haydi," dedi. "Her şey buna bağlı. Yapabilirsin. Sadece oraya git ve... Çabuk olacak. Bir şey hissetmeyecek."

Kendini en sevdiği filmlerdeki kahramanlar gibi hayal etti, güç alabileceği birini aradı. Ama işe yaramadı, zihni boştu. Şimdi fanteziye ayıracak yer yoktu. Şimdi tek önemli olan şey önündeki katlanılmaz andı.

Kulenin çatısına adım atınca her şeyin bitmiş olmasını arzuladı. Sonra hastane yatağını, tıbbi cihazları ve Lee'yi gördü.

Tepede vinçler elektrik akımıyla doluydu ve kalenin üzerinde şimşekler çakıyordu.

Martin ağır adımlarla yatağa yaklaştı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Korkusu ve dehşeti artarken sanki elindeki hançer gittikçe ağırlaşıyordu. Ve sonra kendini Lee'ye bakarken buldu.

Çocuk ya çok derin bir uykudaydı ya da ölüydü. Gözkapaklarının ardında hiç hareket yoktu. Yüzü, uyandıktan sonra kazandığı sertliği tamamen kaybetmişti. Şimdi her on altı yaşındaki genç gibi duruyordu ve önünde uzun bir yaşam vardı. Martin'in almaya hazırlandığı bir yaşam.

Savunmasız yüze bakarken Martin'in kararlılığı kayboldu. Bunu cidden yapacak mıydı?

Kalenin dört bir yanında lambalar patladı. Tam bu sırada Noel ağacı yanmaya başladı. Martin kafasını kaldırdı. Surların ötesindeki yanan şeyi gördü ve bunun ne anlama geldiğini merak etti. Sonra alevlerin içinden çıkan korkunç İblis'in surlara tırmanmaya başladığını gördü. Martin parlak figür alev dalgaları yayarak tahta çıkarken Soytarı Rahipler'in kavrulmasına şahit oldu. Hayatı boyunca gördüğü en korkunç şeydi. Ruhu sanki içinde büzüştü. Büyük fantezi film koleksiyonundaki hiçbir şey Martin'i buna hazırlayamazdı. Hançer neredeyse elinden düştü. Arkasına dönmek ve kaçmak, gizlenmek veya kendini kuleden aşağıya atmak istiyordu; yeter ki tahtın tepesindeki parlak figürün korku selinden uzakta olsun. Tek yapabildiği şey ayakta dikilmekti ve acımasız, alev alev yanan gözlerin kendisine doğru dönmemesi için dua etti.

Ama dünyanın yeni lordu kale duvarlarının ötesine, artık kendisine ait olan dünyaya bakıyordu. Tehlikeli bakışları sonunda bir yere sabitlendi ve sol elini havaya kaldırdı, yerden alev sütunları fışkırdı ve kaleyi çevreleyen kırsal kesim yanmaya başladı.

Martin devasa kitlenin çığlıklarını ve kasvetli feryatlarını duydu, paramparça olan cesaretinin parçalarını bir şekilde toplayıp kendini yapmak üzere olduğu şeye hazırladı. İnsanların acıları şüphelerini ve endişelerini yok etti. Korku ve tereddüt yüzünden zaten çok fazla vakit kaybetmişti ve bunun bedelini muhtemelen sayısız yaşamla ödeyecekti.

Ama hançeri Lee'nin göğsünün üzerine kaldırdığında terlemiş elleri titriyordu. "Tek bir güçlü darbe yeterli olacaktır," diye mırıldandı. Belki de iki tane. Martin'in omuzları gerildi ve gözlerini sıkı sıkı kapattı. Bunu yapmak zorunda olsa da bakmak istemiyordu.

"Beni affet," diye fısıldadı.

Bir ses, "Martin!" diye bağırdı. "Martin Baxter! Yapma."

Martin son anda kendini durdurdu ve derin bir nefes aldı. Gözlerini açtı ve arkasına döndü, kulenin tepesine çıkan Joker'i gördü.

Öfkeyle, "Git buradan!" diye bağırdı. "Ne tür bir hile yapmaya geldiğini bilmiyorum ama git. Uzaklaş, yoksa bunu sana da saplarım."

Joker, "Hile yok, oyun yok," diye söz verdi. Ellerini havaya kaldırdı. "En azından bu sefer sana değil."

"Sen hep bunu söylersin. Olduğun yerde kal! Çok ciddiyim. Bir adım daha atarsan bunu üzerinde kullanırım. Sen neden *Barışa Karşı*'yı okumuyorsun? Yoksa çoktan bitirdin mi?"

Joker, Martin'in arkasına, Şafak Prensi'nin görkemli görüntüsüne baktı. Gidip ona tapınmayı çok istiyordu. Ama önce...

"Son bir oyun, Martin," diye açıkladı. "Joker, Saray'daki herkesi yener, buna Ismus da dahil. Bu yüzden buradayım, Nosy Posy'yi bu yüzden Büyük Salon'a tek başına gönderdim. Bu korkunç yeri terk etmeden önce Kutsal Büyücü'ye son bir oyun oynamalıyım."

Martin anlamıyordu.

Joker, "Ben böyleyim," dedi. "Benim oynamam gereken rol de bu. Başka türlü olamazdı. Ben insanlara köstek olmak, onları iğnelemek, onlara engel olmak, hayal kırıklıklarına sebep olmak için varım. Şimdi de zafere bu kadar yaklaşmışken Ismus'un planına çomak sokmalıyım."

"Git bunu başka yerde yap."

"Ismus, Şato Hayaleti'nin buradaki formunun ölmesini istiyor ve ben buna engel olmalıyım. Ama bir sebebim daha var, içimi kemiren bir sebep ve hâlâ anlamaya çalışıyorum. Bugün seni zindana götürdüğümde... o genç anormaller sana hayrandı. Beni kimse böyle takdir etmedi, bunun eşini veya benzerini belki sadece müsabaka alanında galip gelenlerde gördüm ama onlar da anlıktı. O çocuklar, Martin. Sana tapıyorlardı, sen onların kralı ve idolüydün."

"Kes sesini."

"Seni kıskandığımı itiraf etmeliyim. Böylesine değerli olmak, benim için yeni ve harika bir şeydi. Şimdi bana karşı dürüst ol; o çocuklar şimdi seni görse yine de sana saygı duyar mıydı?"

Martin, "Benim üzerimde böyle şeyler deneme!" diye bağırdı. "Başka seçeneğim yok! Bunu herkesin iyiliği için yapıyorum."

Joker kıkırdadı. "Ha ha ha, öyle mi?"

"Ne demek istiyorsun? Tabii ki öyle! Lee eğer Kötü Çoban'ı öldürürse–"

"Eğer?" Joker bu kelimeyi sahibine geri gönderdi. "Söylesene, Martin, Hayalet'i böylesine zayıf bir *eğer* için mi öldüreceksin? Bu kadar çok korktuğun şeyi yapacağına dair en ufak bir şüphen yok mu?"

Martin cevap vermekte zorlandı. "Gerald onun bunu yapmayacağına inanıyordu," dedi.

"Peki, sen onun bu fikrine katılmıyor musun? Yargılarına güvenemeyeceğin biri miydi?"

"Hayır, tam tersiydi."

"O zaman şüphelerinin kaynağı nedir?"

Martin öfkelenerek kaşlarını çattı. Kulağa çok aptal geliyordu.

"Gerald, Lee'ye inanıyordu," diye mırıldandı. "Çünkü... bir

kız onu sevmişti. Charm adında ölen bir kız. Herkesin çok değer verdiği bir kız. Gerald, Lee'nin kötü biri olmadığına inanıyordu çünkü öyle olsaydı kızın kalbini kazanamazdı."

"O zaman aşkın gözü kör mü?"

"Ben... bilmiyorum. Olabilir. Kız bence çok zeki biri değil."

"Öyleyse, aşkın ölçüsü zekâ mı?"

"Hayır, ama..."

"Sen hiç sevildin mi Martin?"

Martin hemen Batı Kulesi'ne, Paul ve Carol'un olduğu yere baktı. Bebeği İblis'in cehennem ışığından korumaya çalışıyorlardı. Martin'in kalp atışları birden hızlandı, hemen yanlarına koşmak istiyordu.

"Evet," dedi. "Evet, ben de sevildim."

"Ve bu sevgiye karşılık verdin mi?"

"Ah, Tanrım, evet."

"Beyninle mi kalbinle mi?"

"Her şeyimle. Kesinlikle her şeyimle ve çok daha fazlasıyla."

Joker merakla, "O zaman bana şunu söyle, Martin," dedi. "Neden bu kulenin tepesindesin? Burası sana göre bir yer değil, bu gri dünya sona ererken olman gereken yer burası değil. Neden elinde bir hançer var? Neden savunmasız bir çocuğun kalbine saplamaya bu kadar heveslisin? Neden sevdiklerinin yanında değilsin? Seni onların yanına gitmekten alıkoyan şey nedir?"

Martin kendini suçlu hissederek Joker'e baktı. "Ismus bana onları bağışlayacağını söyledi, eğer dediğini yaparsam..."

"Bu çirkin cinayeti işlersen Martin bunun bedeli kanlı bir bedel olacak. Ve onlar sonrasında seni yine de sevecek mi?"

"Ben... ben bilmiyorum. Kafamı karıştırmayı bırak! Beni şaşırtmaya, yapacağım şeye engel olmaya çalışıyorsun."

"Ben sadece her şeyi görmen için uğraşıyorum."

"Sen? Beni şimdiye kadar iki kere kandırdın. Geçen sene, okulda, kitap senin üzerinde işe yaramamış gibi yaptın ve bu hafta Kuzey Kore'de bana yine oyun oynadın. Bunu üçüncü kez yapmana izin vermeyeceğim!"

Joker, "Benim küçük oyunlarım gururuna bu kadar mı dokundu?" diye sordu. "Eğer öyleyse konuyu kapatalım. Bana inanıp inanmaman önemli değil. İstiyorsan Ismus'un sözüne güvenebilirsin ama kendine şunu sor eline o hançeri Ismus mu verdi ben mi verdim?"

Martin altın hançere baktı, mantığını baskı altına alan korku ve panik dağıldı. Sonunda her şey apaçık ortadaydı. Korku ve çaresizlikten arınınca bunun sadece iyi ile kötü arasında basit bir seçim olmadığını anladı. Kendi vahşiliğinden tiksindi ve silahı yere attı. Yapmak üzere olduğu şeyi düşününce afalladı. Kendinden çok utandığı için başını elleri arasına aldı.

"Lee'yi öldüremem!" dedi. "Yapamam. Ama ne yapabilirim? Ya dışarıdaki insanlar? Ya Lee gidip Kötü Çoban'ı öldürürse? O zaman ne ümidimiz kalır?"

"Ben sana, arkadaşının şüphelerine ses ver ve o hilekâr 'eğer' kısmına takılma diyorum."

"Milyarlarca insanın hayatını hiç tanımadığım ölü bir kızın aşkına mı bağlayayım? Bu inanç değil, delilik."

"Ailenin kaderini Ismus'un merhametine bırakmak bilgelik mi yani?"

"Anlayamıyorum."

"Şunu bil Martin Baxter, Ismus'un sana verdiği sözü tutmaya niyeti yok. Aile yeniden bir araya gelmeyecek. Bundan sonra ne senin için ne de Carol için sonsuza kadar mutlu yaşadılar gibi bir son söz konusu olamaz. Joker bütün oyunları bozar ve çıplak gerçekleri göz önüne serer. Ismus gece boyunca bütün dünya-

yı kandırdı. Eğlencelerde gösterilen oylama bir kandırmacaydı. Oylama hileliydi. Mauger bütün oylamaları kazandı ama Lordum Ismus onu geride tutmaya ve son âna kadar bekletmeye kararlıydı."

"Ama canlı yayın sona erdi."

"Eğlence bitmedi. Ismus birazdan Mauger'i serbest bırakıp Batı Kulesi'ne gönderecek; aileni öldürmesi ve yemesi için. Kendi eğlencesi için."

Martin, "Ne?" diye haykırdı. Hemen merdivenlere yöneldi. "Bunu neden bana hemen söylemedin?"

"Ho ho ho. Dediğim gibi, doğam böyle. Hançerini unutma, Martin Baxter. Şimdi onu kullanabileceğin çok daha iyi bir yer var."

Martin hemen hançerin yanına koştu. Lee'nin baygın formuna baktı ve çocuğu öldürmeye ne kadar yaklaştığını düşününce midesi kalktı.

Joker'e, "Teşekkürler, Barry," dedi. "Korkunç bir hata yapmama engel oldun."

Joker, "Ha ha ha, Barry diye biri yok," diye cevap verdi.

Martin merdivenleri inerken, "Evet, tabii ki," diye bağırdı.

Lee ile yalnız kalan Joker kendi kendine kıkırdadı. Son oyununu da oynamıştı. Şimdi *Barışa Karşı*'nın sayfalarına girip Ay Büyücüsü'nde daimi olarak kalmanın zamanı gelmişti. Kale'yi selamlayan Joker tahtında oturan Şafak Prensi'ne minnettarlığını sundu ve bundan sonra hileleri konusunda çok dikkatli olması gerektiğinin farkına vardı. O'nun gazabına uğramak istemezdi.

Bir şarkı mırıldanmaya başlayıp basamakları indi ve boş odalardan geçerek gerçek Diyar'da Sinek Evi'ne ait olan kısma yöneldi. Burada yapım henüz sona ermemişti ve daireler boştu, kapısız koridorlar karanlıktaydı.

Gölgelerin içinden birden biri fırladı. Öfkeli bir çığlık atan çılgına dönmüş Kate Kryzewski adamın sırtına atladı ve bir kamera kablosunu boğazına doladı. Yere atlayıp kabloyu sıkmaya başladı. Sırtı yay çizen Joker öksürmeye ve kabloyu boğazından almaya çalıştı.

Kabloya bir düğüm atan Kate, "Bu senin *spor* dediğin şey içindi," dedi. "Şimdi burada korku içinde ölümü bekle, tıpkı beni içine soktuğun ruh hali gibi."

Ve sonra adamı itti. Suratı kararmaya başlayan Joker merdivenlerden aşağı yuvarlandı ve en dibe vurmadan öldü.

Kadın, "Ben Columbine," diye böbürlendi. "Bir Kupa İkilisi, Saray'ı senin zalim oyunlarından kurtardım ve Lord'umun bana ne ceza vereceği umurumda bile değil!"

Başını geriye atıp çılgın bir kahkaha attı. Üzerinde paçavra giysileri vardı. Belinde bir tef asılıydı. Metal diskin şıngırtısını duyunca elini uzattı ve çılgın kahkahasının yerini kafasının karışıklığı aldı.

"Bu nasıl olabilir?" diye mırıldandı. "O hırsız bunu çalmıştı, şimdi nasıl belimde olabilir?"

Bakışları buğulandı ve gözleri odağını kaybetti. Sonra birden tökezledi ve çığlık attı.

Kate, "Ben ne yaptım?" diye haykırdı. Columbine illüzyonu dağılırken gerçekte kim olduğunu hatırladı. "Ah, Tanrım, ben ne yaptım? Hayır! Hayır!"

Korku ve şokun etkisiyle spiral merdivenlere doğru sendeledi ve başını iki yana sallayıp suçunu kabullenmeyi reddetti. Nefes nefese basamakları inerken keşfedeceği şeyin korkusu içine yayıldı. Her adımda bunun doğru olmayacağını mırıldanıyordu. Bütün bunlar Ay Büyücüsü halüsinasyonunun bir parçasıydı, böylesine vahşi ve iğrenç bir eylemi yapmış olamazdı. Ama sonra

basamakların dibine ulaştığında korkunç gerçekle yüzleşti.

Muhabir tökezledi ve gözyaşları içinde basamakları geri çıktı. Pişmanlık ve çaresizlik her şeye baskın geldi, çatıda koşturdu. Kale'nin tepesindeki o parlak varlığı görünce ağzından hiç bitmeyecek bir çığlık çıktı. Sonra merhametsiz gözler üzerine odaklandı ve Kate'in zihni parçalandı.

Dehşete kapılan Kate kendini öne attı. Bunu yaparken hastane yatağına çarptı ve Lee'nin serumunu devirdi, kolundaki tüpleri çıkardı. Ardından kulenin kenarına kadar gidip hiç düşünmeden kendini aşağıya attı.

Martin kadının düştüğünü görmedi. Şimdi iç duvarların arasındaki kalastan köprüleri geçiyor, koşarak Batı Kulesi'nin köşesine doğru ilerliyordu.

Kalenin ön kısmından bir yaratığın kükremesi geldi ve Mauger'in sesini tanıdı. Şeytan henüz serbest miydi bilmiyordu ama serbest kaldıysa Batı Kulesi'ne doğru yola çıkmış olmalıydı.

Ana kapının çatısındaki Ismus monitörden Joker'in oyununu seyretti ve sessizce küfretti. Bu karakterin gece boyunca hiçbir hileye başvurmayacağını beklemek çok fazlaydı. Yine de, Martin'in Şato Hayaleti'ni öldürmeye bu kadar yaklaştığını görmek eğlenceliydi.

Şimdi de Yaratıktan Kaç'ın son ve en eğlenceli bölümü başlayacaktı. Ismus, hâlâ İblis'e tapınan Kara Suratlı Damlar'a döndü ve Mauger'i serbest bırakmalarını söyledi.

Üç adam emri yerine getirmek için koştu ve Ismus da Bakalit konsolun yanına gidip yüzünü Kale'ye döndü. Ne fantastik bir manzaraydı. Bu kadar görkemli olacağını düşünmemişti. İblis şimdi bütün ihtişamıyla kendisinin, mütevazı hizmetkârının, geri dönüşü için hazırladığı dünyaya bakıyordu. Tahttan yayılan

memnuniyeti ve karanlık zevki hissedebiliyordu. İblis kavurucu bakışlarını kendisine çevirdiğinde Ismus'un göğsü gururla kabardı. İşini iyi yapmıştı. O'nun için kimse daha fazlasını yapamamıştı. Daha önce hiç bu ölçekte bir yıkım ve terör yaşanmamıştı. Ve daha fazlası da vardı.

Dikkatini kontrollere odaklayan Ismus bir dizi anahtarı kaldırdı ve bekledi.

Yukarıdaki şimşekler koyu kırmızı bir renge büründü, devasa damarlara benzeyen elektrik akımları kaynayan gökyüzünü aydınlattı. Bu hafta yükselttiği görünmez bariyerler kayboldu ve şimdi inşaat sahasının etrafı tamamen savunmasızdı. Bir araya toplanan kitlesel kalabalığa doğru çekilen yaratıklar artık gelip istediklerini yapmakta özgürdü.

Ismus korkunun hüküm sürdüğü yanan araziye göz gezdirdi, eski takipçileri şimdi ya birbirlerini öldürüyor ya da pişmanlıkları ve çaresizliklerinin esiri olup kendi yaşamlarını almaya çalışıyordu.

Acılarla kavrulmuş kakofoniye şimdi yeni sesler eklendi. Yerin altından devasa bir şey açığa çıkarken bir grup insanın ayakları altındaki toprak yükseldi. Yüzeye halkalı bir sırt çıktı, ardından devasa bir ağızdan dışarı kıvranan uzantılar fırladı. Geçen yaz anormal kampına saldıran kâbus türün aynısıydı, Yüzbaşı Swazzle buna Bataklıkejderi diyordu. Ama bu çok daha büyüktü.

Devasa kütle çığlıklar atan insanların ortasındaydı. Solucanlara benzeyen uzantıları karşısına çıkan her şeyi kavrıyor ve aç ağzına çekiyordu. Sonra bunlardan bir grup daha toprağın derinliklerinden teker teker yüzeye çıktı.

Ismus, "Yaklaşan üç gemi görüyorum," diye şarkı söyledi. El çırptı ve neşelendi.

Ufukta kanatlı yaratıklar daireler çiziyordu.

Cehennem'in avcıları beslenmeye gelmişti.

"Noel yemeği, sizin için özel hazırlandı," dedi. "Gelin, dostlarım, parti şapkası veya masa başı kibarlıklarına gerek yok. Hepinize yetecek kadar var. Keyfini çıkarın, kendinizi şımartın ve doyun."

Ismus minnetle iç geçirdi. Kapıyı açıp getirdiği İblis bu durumdan çok hoşnuttu. Mutlak Majesteleri'nin onayını dalga dalga içinde hissedebiliyordu. Zor bir yoldu ama fedakârlıklara değmişti; küçük yenilgiler yaşamış, testlerden geçmiş, bazen şüphe duymuş, uzun süre beklemiş, bazen de tehlikeler ve belirsizlikler bütün planını riske atmıştı. Sonunda hepsini aşmıştı. Zaferi tamamlanmıştı ve kusursuzdu. Şimdi bu görkemli anın keyfini çıkarma zamanıydı.

Bir ses, "Lordum!" dedi.

Sinirlenen Ismus başını yana çevirdi ve iki Kara Suratlı Dam'ın geri döndüğünü gördü. Ortalarında tuttukları gözlüklü ve kovboy şapkalı çocuk ellerinden kurtulmaya çalışıyordu.

Ismus neşeli bir şaşkınlıkla, "Bakın burada kim var?" diye sordu. "İşte, Kovboy Şapkalı Çocuk! Ha ha!"

Spencer bir şey demedi ve botlarını yere sürttü, korumalar çocuğu Ismus'a doğru götürdü.

Ismus, "Parti şapkasına gerek yok dedim," diye azarladı. "Buna kovboy şapkaları da dahil, sadece kâğıttan yapılanlardan bahsetmiyordum. Sen aptal mısın, evlat? Bu sana göre bir parti değil. Sen nereden çıktın?"

Spencer cevap vermedi. Ismus bir kaşını kaldırıp Kara Suratlı Damlar'a baktı.

Adamlardan biri, "Mauger'i serbest bırakmaya gittiğimizde," dedi. "Açılır kapanır köprünün yanında gizlenirken bulduk."

Ismus monitörlere bakarak "Ah, evet," dedi. "Kükreyen Muhafız sonunda ininden çıktı mı?"

"Her an çıkabilir, Lordum."

Ismus ana kapının kemerindeki kamerayı seçti, bu kamera sağlam demir parmaklıklardan yapılmış büyük ve ağır bir kapıya bakıyordu. Üçüncü korumanın demir bir asma kilidi açtığını ve sürgüleri kenara çektiğini gördü.

Ismus boynuz şeklindeki mikrofonu eline aldı.

"Mauger, benim güzel evcil hayvanım," dedi. Sesi aşağıdaki hoparlörlerden çıktı. "Senin büyük finalin için vakit geldi; tek başına gösteriye çıkacaksın. Bu şatoda bir defasında senden kaçan bir adam var. Ailesi Batı Kulesi'nin tepesinde. Koş, benim en sevdiğim. Önce onları öldür, sonra adamın başını veya geri kalan parçalarını bana getir; ne getirdiğin o kadar da önemli değil."

Ana kapının taşları bir kükremeyle titredi. Monitördeki Kara Suratlı Dam geri şekildi. Kapı birden açıldı ve Mauger dışarı fırladı. Güçlü çenesini adamın boğazına geçirdi ve büyük başını sallayarak iki boynuzuyla adamı ikiye böldü.

Devasa yumruklarını yere vurdu ve taşlar çatladı. Mauger'in vahşi kükremesi kalenin dört bir yanından yankılandı. Sonra başını havaya kaldırıp avludan Batı Kulesi'ne doğru koşmaya başladı.

Ismus kalenin içinde koşan evcil hayvanını seyretti. Duygu yüklü bir ses tonuyla, "Hoplayıp zıplamayı ne kadar çok seviyor," dedi. Sonra dikkatini yeniden çocuğa odakladı.

Ciddi ve tehditkâr bir ses tonuyla, "Tekrar soruyorum," dedi. "Sen kimsin ve burada ne yapıyorsun? Nereden geldin ve buraya nasıl girdin?"

Spencer ağzını hiç açmadı ama Kale'nin tepesinde hüküm süren korkunç şeyin bakışları altında konuşmak zaten imkânsızdı. Olduğu yerde dondu kaldı, nefes bile almaya cesaret edemedi.

Korumalardan biri, "Bunları üzerinde bulduk, Lordum," dedi. İki el bombasını uzattı.

Ismus bombaları aldı ve farkındalığın etkisiyle yüzüne çirkin bir gülümseme yayıldı.

"Demek sen osun," dedi. "Spencer, tabii ki. Yaşlı cadı bunu demek istemiş olmalı. Seni kampta Christina'nın içinde saklandığım günlerden hatırlamalıydım, ayrıca Ay Büyücüsü'nde Malinda'nın kulübesinde de karşılaşmıştık. Ama çok akılda kalıcı biri değilsin, oğlum. Seni ilgi çekici hale getirmek için ucuz bir şapkadan çok daha fazlasına ihtiyaç var. Sen şu gri suratlı duvar kâğıdı insanlarındansın, hiç fark edilmeyen, hep arka planda kalan, kendisi hakkında söyleyecek ilgi çekici bir şeyi olmayan ve biraz da ürkütücü. En azından sivilceler azalmış."

Pimleri çeken Ismus bombaları hendeğin içine fırlattı. Patlamayla etrafa sular saçıldı.

"Bırakın gitsin," dedi. "Bence bunun dövüşecek hali kalmamış, tabii en başında da farklı olduğunu hiç sanmıyorum. Ne garip bir tür. Ayakta durmakta bile zorlanıyor. Şafak Prensi'nin muhteşem görüntüsü onun için çok fazla."

Kara Suratlı Damlar çocuğu bıraktı ve geri çekildi. Gözleri kararan Spencer konsolun arkasına doğru uzanan kabloların arasına düştü.

Ismus neşeli bir şaşkınlıkla, "Gerçekten bunu patlatmayı mı düşünüyordun?" diye sordu. "Sen? Tek başına? Yaşlı Peri Büyükannesi ve Bayan Ekşi Surat da dikkatleri mi dağıtacaktı? Bu hayatım boyunca duyduğum en saçma plan. Hakaret gibi! Bu kadar ucuz bir plan yaptıklarını bilseydim onlara ölmeden önce çok daha fazla acı çektirirdim."

Spencer yüzünü buruşturdu ve dudakları titredi.

Ismus, "Ah, evet," dedi. "Senin küçük kanun kaçakları ekibin öldü veya ölmek üzere. Emekli adam son kez sahneye çıktı, Koreli kız perişan bir haldeydi ve benim Noel misafirlerim tarafından

yenmeyi bekliyordur, arabalar ise çok uzağa gidemez çünkü onları birer teneke gibi açıp içindekileri mideye indirecekler. Benim kana susamış şeytanım ise Martin Baxter'in uzuvlarını kopartmaya gitti. Benim için çok tatmin edici, çok üretken bir gece oldu. Çok şanslıyım. Hepinize ve herkese Mutlu Noeller ama özellikle de bana!"

Spencer'ın boğazından boğuk bir ses çıktı ve Ismus alaycı bir kahkaha attıktan sonra Martin Baxter'in bulunduğu yere doğru giden Mauger'i izlemek için monitörlere döndü.

"Bu bayram televizyondaki gösteriler gerçekten de en iyisi. Bu benim en sevdiğim program!"

Austerly Fellows zaferinin keyfini sürüyordu.

28

Martin Baxter vücuduna pompalanan adrenalin sayesinde Batı Kulesi'ne Mauger'den önce ulaştı. Kalenin içinde koşturup bu tarafa doğru gelen şeytanın sesini duyabiliyordu. Çok fazla vakit kalmamıştı. Yüzünden terler akıyor, üzerindeki pislikleri de alıp götürüyordu. Pisliğe bulanmış giysilerinden buhar yükseliyordu.

Surların tepesinden kuleye baktı. Bulunduğu yerden Doğum çatısını görebiliyordu. İçeriye girip merdivenleri çıkıp Carol ve Paul'ü kurtaracak vakti var mıydı? Yoksa kalıp önce Mauger'le mi ilgilenmeliydi?

Elindeki altın hançere baktı, bu yaratığa zarar vermek için çok basit bir silah gibi duruyordu. Son karşılaşmalarını, Fellows End'de kendisini nasıl kovaladığını hatırladı. Mauger işini burada hemen bitirirdi. Martin kullanabileceği başka bir şey olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. Kulenin etrafını saran iskele direklerini çekti ama sıkı sıkı vidalanmışlardı ve bunları açmaya yetecek kadar vakti yoktu.

Kale duvarları yeni bir böğürtüyle titredi. Mauger yaklaşıyordu. Martin ne yapacağını bilemiyordu. Sonra arkasından gelen bir ses duydu.

"Mauger av kokusu alıyor."

Martin havaya sıçradı. Kulenin karanlığı içinden Doğum sahnesini korumakla görevli Punchinello çıktı. Büklüm büklüm

ellerinde bir kılıç ve bir mızrak vardı ama saldırıya geçmemişti; sadece izlemek istiyordu.

Punchinello heyecanlı bir beklentiyle, "Mauger ortalığı berbat eder!" dedi. "Bağırsaklarını dışarı dökecek, kanlı kemiklerin..."

Böbürlenmesi omuzlarının ortasına inen bir kalasla son buldu. Muhafız vahşice arkasına döndü ve aynı kalas bu sefer de yüzüne indi.

Şaşkınlıkla sendeleyen muhafız silahlarını düşürdü ve yürüyüş yolunun kenarından aşağıya düştü.

Carol, "Bu bebeğimi tehdit ettiğin içindi," dedi. Muhafız şimdi aşağıda yerde yatıyordu. "Evet, diğer her şey için."

Martin, "Carol!" diye bağırdı.

Kadın elindeki kalası bıraktı ve adama koştu.

Neşeyle, "Ah, Martin!" diye ağladı. "Martin, Martin..."

Her şeye rağmen gülüyordu. "Çok kötü kokuyorsun. Giyinmeyi hiçbir zaman beceremezdin."

Kadının yüzünü elleri arasına alan Martin dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurdu. Kulenin girişinde dikilen ve kucağında kardeşini taşıyan Paul ise sırıttı.

Çocuk, "Bu gerizekâlının işini bitirdik," dedi. Yerdeki tahta parçasını dürttü. "Bence çok iyi oldu!"

Martin, çocuğa sarıldı ve kucağındaki oğluna baktı.

Paul, "Bence burnu sana benziyor," dedi.

Annesi, "Zavallı şey," diye ekledi.

Martin bebeği kollarına almak istiyordu ama o kadar pisti ki buna cesaret edemedi. Çok güzel bir çocuktu. Büyük ela renginde gözleriyle kendisine bakıyordu ve kıkırdayıp burnunu kırıştırdı.

Martin, "Adı nedir?" diye sordu.

Carol, "Henüz bir adı yok," dedi. "En azından bu dünyaya

ait gerçek bir ismi yok. İsmini senin koymanı istiyorum... ama lütfen Spock veya Bilbo olmasın."

Tam bu sırada Mauger koşarak aşağıdaki avluya girdi. İğrenç başını sağa sola çevirdi ve burun delikleri açılıp kapandı. Kaldırım taşlarının üzerinden Punchinello'nun cesedine yaklaştı. Boynuzlu başını hafifçe sallayarak muhafızı karşı duvara fırlattı.

Sonra sarı gözler yukarı döndü ve surların tepesindeki insanlara odaklandı. Mauger dişlerini sıktı. Ardından da tüyleri diken diken eden bir kükreme geldi.

Martin mızrağı ve kılıcı Carol'dan aldı.

"Kulenin içine geri dönün," dedi. Paul'e döndü. "Sen en tepeye çık ve beni orada bekle."

Carol, "Ah, hayır," diye itiraz etti. Kılıcı geri almak istedi. "Bir daha seni yalnız bırakmam!"

Martin kadının kararlı ve inatçı ses tonunu fark etti, tartışmak anlamsızdı.

"Pekâlâ, çılgın kadın," dedi. Kılıcı vermedi ama hançeri uzattı. "Ama arkamda kal. Pervasızca bir şey yapma."

Kadın, "Bunu söylemek için biraz geç," dedi. "Seninle evlendim, değil mi?"

Sonra Carol arkasına dönüp Paul'e bebeği kulenin tepesine çıkarmasını söyledi. Çocuk gitmek istemiyor ama küçük kardeşiyle ilgilenmesi gerektiğini biliyordu. Carol ve Martin çocuğa sarıldı. Paul son bir kez ailesine baktı, yenme ihtimalleri olmayan bir şeytanın karşısına çıkmaya hazırlanıyorlardı. Hızlı adımlarla uzaklaştı.

Mauger ağır adımlarla ve gırtlağında titreşen bir kükreme ile avludan surlara çıkan basamaklara yöneldi. Güçlü ve gorile benzeyen omuzlarını devirdi. Sonra birden öne atılıp basamakları altışar altışar çıkmaya başladı.

Martin'in terleri buz kesti. Mauger son karşılaşmalarından beri büyümüştü. Bu korkunç şeytana karşı orta yaşlı, mızraklı ve kılıçlı bir adam, ne yapabilirdi? Oyuncak bir asker kadar etkili olabilirdi. Güçlü pençelerden biriyle bir kenara savrulacaktı.

Kendi hayatından bile çok sevdikleri için endişelenirken yürüyüş yolundan koşup bulunduğu tarafa doğru gelen şeytana baktı. Boynuzlardan birini yandaki taşlara dayayan Mauger yaklaşırken duvarda derin izler bıraktı.

Bu kadardı.

Carol uzandı ve Martin'in eline dokundu.

Bu tek hareket, saf sevginin göstergesi, bu geceki eğlencelerin ölümcül finalinde Martin'in tüylerini diken diken etti. Korkusu, dehşeti ve şüpheleri tamamen yok oldu. Yerini öfke ve kararlılık aldı. Cesareti körüklendi. Bu çirkin yaratık o kadar kolay bir yem olmadığını görecekti. Bu şey bir ekspres tren gibi durdurulamaz olsa da bu ikinci karşılaşmalarında en azından canını yakacaktı ve yaratıkta derin yaralar açarak sürekli hatırlayacağı taze anılar bırakacaktı.

Ana kapının çatısında, Spencer başını önüne eğdi. Bu intihar görevinden zaten çok ümitli değildi ama Gerald'ın ölümünü adamın ağzından çok önemsiz bir şeymiş gibi duymak üzücü bir şoktu. Buna dayanamazdı ve Kale'nin tepesindeki parlak figüre de bakamıyordu. Spencer figürü görmezden gelmeye, orada olduğunu unutmaya ve kendisini bekleyen sona odaklanmaya çalıştı. Ama dünyanın yeni efendisinin terör dalgaları altında eziliyordu ve kendine gelemedi. Gerald ve Eun-mi kendisine bel bağlamamalıydı. Onları yüzüstü bırakacaktı. Bunu başarabileceğini nasıl düşünmüştü? O kelimelerin kifayetsiz kalacağı korkunçluktaki şey Bekleyen Taht'a oturduktan sonra bu aptal

plandan vazgeçip sessizce uzaklaşmalı, karanlık bir köşede ölümü beklemeliydi.

Ve zaten kendini ne sanıyordu? Ismus ne olduğunu acı verici bir doğrulukta söylemişti. Yalnız takılmayı seven ineğin tekiydi ve çok fazla arkadaşı yoktu. *Dans Eden Valeler* dünyayı berbat etmeden önce de böyleydi.

Fakat kitap açığa çıkıp zehrini yaymaya başladıktan sonra gerçek dostlar edinmişti, hem de en iyilerinden.

Spencer kaşlarını çattı ve dişlerini sıktı, kendine öfkeliydi. Eun-mi haklıydı; zayıftı. Ama burada, Cehennem'in ihtişamı karşısında dikilirken, ellerini yumruk yaptı. Arkadaşlıklarını en sona geldiğinde yüzüstü bırakmayacak ve o cesur, harika insanların anılarını lekelemeyecekti.

Kendi kendine, "Ben kimim?" diye fısıldadı. "Ben Herr Spencer'ım, ben buyum."

Marcus'un kendisine kampta taktığı isimden cesaret alarak en sevdiği film repliğini hatırladı; Western filmlerinin en büyük kahramanı tarafından söylenen bir sözdü: *Cesaret ölümüne korkmak ama ona yine de binmektir.*

Pekâlâ, işte buradaydı ve ölümüne korkuyordu, şimdi de bu korkunun eyerine binmenin zamanı gelmişti.

Spencer kafasını meydan okurcasına kaldırdı ve parmaklarını Dük'ü selamlarcasına kovboy şapkasının kenarında gezdirdi. Gözlerinde yeni bir parıltı vardı. Sonraki beş dakika boyunca, muhtemelen hayatının son anlarında, John Wayne olacaktı.

Ismus'a kavgacı bir ses tonuyla, "Sen çok zeki olduğunu sanıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Pekâlâ, sana bir şey söylemek istiyorum, nazik ayak. Senin ilk evini çoktan patlattık, içindeki bütün değerli eşyaların yok oldu. Vaktin varken onları başka bir yere taşımalıydın çünkü artık kimsenin işine yaramazlar."

Ismus bu beklenmedik cesaret gösterisine o kadar şaşırdı ki burnundan soluyarak güldü ve çocuğun aklını tamamen kaçırdığını düşündü.

"Parıldayan Majesteleri'nin alev alev yanan ihtişamı insanları ne hale getiriyor," dedi. "Varlığı bile bu böceklerin zihinlerini paramparça ediyor. Sence, Fellows End'te yaptıklarınızın farkında olmamam mümkün mü, evlat? Varlığım neredeyse seksen yıldır oranın her taşına, o evin her dokusuna sindi. Ben oradan ayrıldıktan sonra bile düşüncelerimle varlığımın yankıları oradaydı. O evin koridorlarında benden habersiz tek bir toz tanesi bile uçuşmaz. Bayan Winyard, benim himayemdeki kadın, size evde eşlik etti, bunu biliyorum. Eski evi yakıp yıkmış olmanız çok kötü ama bunun da bir amacı vardı. Oraya asla geri dönmeyeceğim. Ve, oradaki özel odama gelince, oradaki köprüleme cihazlarının çok yerel bir etki alanı vardı. Onların yok olması bu ana konsolu etkilemedi. Hiçbir şey başarmadınız."

Spencer derin bir nefes aldı ve daha önce birçok kez pratiğini yaptığı meşhur John Wayne pozunu takındı. Ismus'un dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti. Şapkasını kenarından tuttu ve kafasından dikkatlice alıp göğsüne bastırdı.

"Şimdi her şeyi bildiğini düşünüyor olabilirsin," dedi. Klasik *McLintock!* filmindeki repliklere kendi sözcüklerini de ekledi. "Ama bugün burada ortalığı çok karıştırdın ve bir sürü insan öldürdün. Birinin seni bir güzel dövmesi ve çeneni kapatması gerekiyordu. Ama bunu ben yapmayacağım, ben yapmayacağım..."

Spencer şapkasına baktı ve elini içine uzattı. Yüzünde cesur bir gülümseme ile kafasını tekrar kaldırdı ve Ismus'un gözlerine baktı. Hırlayarak "Tabii ki ben yapacağım!" dedi.

Şapkasının içine gizlediği bombanın pimini çekmiş, ana konsolun arkasına doğru uzanan borulardan birinin içine atmıştı.

Ismus'un neler olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Sonra Kara Suratlı Damlar'a bağırdı, adamlar öne atıldı. Bir tanesi cihazın arkasındaki paneli çekti, diğeri ise Ismus'un üzerine atlayıp adamı yere yatırdı.

Spencer hemen merdivenlere doğru koştu. Basamaklara ulaşamadı ve patlamanın etkisiyle çatıdan aşağıya uçtu. Kendinden geçmeden önce gülümsedi. Bir kez daha uçurumdan atlamıştı.

Ay Büyücüsü dünyasında, Lee kafasını kaldırdı. Konuşan tilki kendisiyle birkaç saniye önce vedalaşmıştı. Mağaranın girişi ilerideydi, ağaçların içinden geçmesi gerekiyordu ve atı daha fazla gidemezdi. Kayalıkların ortasındaki girişten dışarıya pis bir koku yayılıyordu.

Çocuk eyerinden indi ve tiksinerek burnunu eliyle kapattı.

"Neden kötü şeyler bu lanet olasıca yerde normalden daha kötü kokmak zorunda?" diye söylendi.

Atını bırakıp eğimli orman arazisinde yürümeye başladı. Çürümüş koku gittikçe daha kötüleşiyordu. Havada yoğun bir kurt sineği bulutu da vardı, sinekler çürümüşlüğün cezbedici kokusuna gelmişti.

Lee, "Bu iğrenç!" dedi. Öksürdü. "Ve sanırım çok daha kötü olacak, çünkü çok yakında bu çukura bir ölü daha eklenecek."

Yanındaki uzun bıçağına uzandı ve ihtiyatla etrafına bakındı. Tarçın Ayı'nın veya başka bir şeyin üzerine atlamasını istemiyordu. Kendisiyle Kötü Çoban'ın arasına hiçbir şey girmemeliydi. Girerse de özür dileyecek kadar uzun yaşamayacağı kesindi.

Günün ilk ışınları yaprakların arasından süzülüyor, çalıların üzerinde benekler oluşturup dans ediyordu. Lee'nin elindeki bıçak parlıyor ve göz kırpıyor, ışık gözlerine yansıyordu.

Acı acı, "Evet," dedi. "İstediğin kadar parlayabilirsin ama içimdeki karanlığı aydınlatamazsın. Artık geri dönemem. Parti başladı."

Biraz daha ilerleyen Lee kayaların üzerinde bir çıkıntıya ulaştı ve mağara girişinin yakınında duraksadı.

"Hey!" diye bağırdı. "Sen içeridesin, çoban olan. O pislikte gizlendiğini biliyorum. Beni içeriye girip seni bulmak zorunda bırakma; burası bile yeterince kötü kokuyor."

Birkaç dakika bekledi ama cevap gelmedi.

"Seninle konuşmamız gerek," dedi. "Çözmemiz gereken bir sorun var."

Adamdan eser yoktu. Lee sessizce küfretti. Kötü Çoban açığa çıkmayacaktı.

"Belki de o kadar deli değildir."

Etrafında uçuşan sinekleri kovarak çalıların arasından mağaraya doğru yoluna devam etti.

Havayı dişlerinin arasından içine çekti, koluna vurdu ve gömleğinin kolunu sıyırdı. Bu aç sineklerden biri kendisini ısırmış olmalıydı. Kan damlasını inceledi ve baş parmağıyla üzerinden geçti. Küçük yara, derinin üzerinden kabaca geçen bir iğnenin açacağı türdendi.

Lee kaşlarını çattı, gerçek dünyadaki bedeninin bir şekilde yaralandığını fark etti. Dişlerini sıktı, orada her neler oluyorsa buradaki işini bitirecek kadar vakti olmasını arzuladı.

Sonra kayalıklı girişte aniden bir yüz belirdi. Gölgelerin içinden o kadar hızlı çıktı ki Lee afalladı ve bir çığlık attı.

Kötü Çoban'ı son gördüğünde ürkütücü bir görüntüsü vardı. Dehşet saçan uğursuz bir güçtü ve gözleri nefretle alev alev yanıyordu. Köylü çocuklardan birini ayaklarından tutup duvara çarpan ve Lee'ye baltayla saldıran psikopat bir adamdı.

Şimdi ise karşısında çok farklı biri duruyordu. Zayıf yüz daha

da zayıflamıştı ve daha önce kin besleyen gözler şimdi yuvalarının içine çökmüştü. Derisi incecik bir kâğıt gibi kafatasının üzerine gerilmişti ve hasta, sarımsı bir rengi vardı. Uzun, dağınık saçları öncekinden daha kirliydi. Seyrek sakalı kusmuk, balgam ve kanla kurumuştu.

Lee dürüstçe, "Tanrım, çok kötü görünüyorsun," dedi.

Mağaradaki figür hırlayarak karşılık verdi, çok zayıf olduğu için kayalara tutunmak zorunda kaldı. Çobanın cübbesi paramparçaydı ve iskelete benzeyen vücudunun etrafında parçalar sallanıyordu. Lee kaburgalarını ve şişkin karnını gördü, en son nasıl bir yemek yediğini merak etti. Bu adam açlıktan ölmek üzereydi.

Ama nefret hâlâ kendisine bakan gözlerdeydi. Lee'ye baktı ve kemikli parmaklarıyla havayı tırmaladı. Ağzı açıldı ve dudaklarından anlaşılmaz küfürler çıktı.

Lee, "Öyle mi?" diye sordu. "Buraya gel de burada söyle."

Kötü Çoban ayaklarını yerde sürüyerek öne çıktı, sonra sendeledi. Yürümek bir kenara ayakta bile duramayacak kadar zayıftı. Ağzından tükürükler saçarak ve inleyerek kayalara yaslandı, kalın kaşları çatıldı.

Lee acımasızca, "Hepsi bu mu?" diye sordu. "Bu iş çok uzun sürmeyecek."

Çocuk ağır ve ihtiyatlı adımlarla adamın üzerine yürüdü, bıçağı hazır bekliyordu.

Gözlerdeki kontrolsüz öfkenin ve kötü niyetin yerini korkuya bıraktığını gördü. Kötü Çoban hayal kırıklığıyla çığlık attı. Sırtını kayalara vermeye devam ederek mağaranın içine doğru kaçmaya çalıştı.

Lee, "Lanet olsun," diye tısladı.

Ama Ay Büyücüsü'nün felaketi dışarı bir daha çıkmayacaktı. Lee adamın peşinden pis kokulu inine girmek zorundaydı.

"Bu işi burada yapacaksak," dedi. "Benim işimi daha fazla zorlaştırma." Kötü Çoban'ı vahşi Tarçın Ayı'nın arkasına saklanırken bulmamayı ümit etti.

Lee girişe yaklaştı. Dışarıdaki güneş ışınları yüzünden içerideki karanlıkta bir şey göremeyecekti. Eşikte güneşin sıcaklığını ensesinde hissetti ve bir süre bekledi. Yapacağı şey büyük bir dönüm noktasıydı, tarihe geçecek bir andı. Bu karanlık eşikten geçerken davulların çalmasını veya boruların ötmesini bekledi. Ama sadece kurt sineklerinin vızıltısı vardı.

"İdare edeceğiz," dedi. Gölgeli girişten içeri adım attı.

Vahşi bir ayı üzerine atlar diye hançeri sıkı sıkı tutuyordu ve gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Sonra gördüğü manzara karşısında ürperdi.

Mağara çok büyük değildi. Ağaçlık tepenin içlerine kadar uzanmıyordu, gölgeler yoğun olsa da içerisi zifiri karanlık değildi.

Ortada, çıplak toprağın üzerinde, Tarçın Ayı yatıyordu. Ama uzun zaman önce ölmüş ve leşi kemirerek temizlenmişti. Bütün kemikler kırılmış ve içleri emilmiş, derisi bile son parçasına kadar çiğnenmişti. Kötü Çoban'ın bahardan beri görülmemesinin sebebi buydu: Bunca zamandır bu ayıyla besleniyordu, geriye hiçbir şey kalmayana kadar hayvanı kemirmişti ve şimdiki haline bakılacak olursa son parçayı da uzun süre önce mideye indirmişti.

Mağarada hırıltılı bir nefes sesi yankılanıyordu ve Lee kürklerle kemiklerin ardına bakınca büyük bir taşın arkasına sinmiş perişan haldeki adamı gördü.

Lee bıçağını gölgelerin içinde savurdu. Bıçak burada bile parıldıyordu. Kötü Çoban'ın bakışları da bıçağın üzerindeydi ve titriyordu.

Lee öne bir adım daha atıp "Büyükannemin resimlerindeki gibi değilsin," dedi.

"Resmin adı Kalbin Kapısı'ydı. Ama şimdi daha iyi günler görmüş gibi bir halin var. Orada parlak bir cübben, L'Oreal veya benzeri bir şey sürülmüş saçların vardı. Hiç bu kadar kötü kokacağını düşünmemiştim. Sen ve buradaki Yogi kemikleri bu konuda yarışıyor musunuz?"

Bir adım daha attı.

"Ve gözlerin de mavi değil. Bu ne hal? Adamım, sen berbat bir durumdasın ve tam bir hayal kırıklığısın."

Çocuk kollarını iki yana açtı. "İşte buradayız," dedi. "Sadece sen ve ben. Benim elimde kocaman bir bıçak var ve ben Şato Hayaleti'yim. Seni öldürebilecek tek kişiyim, hem burada hem de gerçek yerde, sonrasında hiç var olmamış gibi olacaksın."

Kötü Çoban'ın gözleri güneş ışığına döndü.

Lee, "Ah, hayır," diye uyardı. "Sakın kaçmayı düşünme. Hiçbir yere gidecek kadar güçlü değilsin, ben söyleyeceklerimi söylemeden kaçmayı denersen bu bıçağı sana saplar ve Kutsal Ruh'unu serbest bırakırım."

Adam kırık dişlerini gösterdi ve köşeye sıkışmış bir yaratık gibi hırladı.

Lee, "İşte böyle," dedi.

Bir adım daha attı.

"Önce sana büyükannemi anlatmama izin ver," dedi. "Hayatı boyunca sana inandı, sana ilahiler söyledi, senin sözlerinle yaşadı, pazar günleri kiliseye giderken çok güzel giyinirdi ve parasını olmayanlara dağıtırdı. Bunun ona faydası neydi? Bunlar ne içindi? Bilge olduğu zamanlarda bir defasında ona bunları sormuştum ve bana, *inanç kolay değildir*, demişti."

Lee bunu hatırlayınca sırıttı.

"Bununla ne demek istediğini anlamamıştım. O da bana, *Lee Jules Sherlon Charles, üzerinde düşünürsen, demek istediğim*

gerçekten oturup düşünürsen, inanç biraz ürkütücüdür, demişti. Evet, böyle demişti. Çok zengin bir kelime haznesi vardı, büyükannemin. Senin bütün ümitleri, bütün rüyaları biriktirdiğini, hayatını dünyanın en büyük üçkâğıdı olabilecek bir şey için feda ettiğini ve her şeyini bu bahse oynadığını söyledi. Bu ürkütücü değilse neyin ürkütücü olduğunu bilmiyorum."

Sırıtması soldu.

"Ona bunun ürkütücü değil aptalca olduğunu söyledim, kendi ajandaları olan beyaz adamlar tarafından yazılmış bir kitaptaki yalanlara inandığını söyledim ve bana ne dedi biliyor musun? Benim hiçbir şeye inanmadığım için hiçbir şeyden korkmadığımı söyledi. Ama doğru zaman gelince kendi inancımı bulacağımı, inanacak bir şeyim olunca da anlayacağımı söyledi."

Lee derin bir nefes aldı ve dudaklarını yaladı.

"Pekâlâ," dedi. "Sanırım artık zamanı geldi çünkü şimdi korktuğum kadar hiç korkmamıştım. Aptal mıyım yoksa deli miyim ya da ikisi birden mi bilemiyorum ama hepsinin ötesinde, Lee Jules Sherlon Charles korkuyor."

Parmaklarını elindeki hançerin üzerinde gezdirdi.

Kötü Çoban, Lee'ye doğru tükürdü.

Lee, "Gördün mü," dedi. "Bunu alıp sana bir Peckham gülümsemesi verebilir ve yüzünü yeniden şekillendirebilirim. Ama... benim özel kızım, benim Charm'ım, hayatım boyunca tanıdığım en tatlı kızdı. Bunu yapmamı istemezdi. Ne diyeceğini biliyorum. Sesini duyuyorum."

Yumruğunu göğsüne geçirdi.

"Burada!" dedi. "Benimle birlikte. Kalbimi öylesine dolduruyor ki hâlâ nasıl göğsümün içinde duruyor bilemiyorum. Ama canım daha önce hiç acımadığı kadar acıyor ve sana şunu söyleyeyim; ben bu acının sona ermesini istemiyorum. Çünkü bu

acı ona olan hislerimin gerçek olduğunu kanıtlıyor ve bu benim yaptığım her şeyin sebebi."

Lee burnundan nefes verdi ve başını iki yana salladı. "O Ismus denilen psikopata güvenmiyorum," dedi. "Bir dakikalığına bile. Bana gösterdiği yatakta yatan Charm değildi. Sadece boyalı bir bebekti ve o yakutla ilgili hikâye de yeni rüyalar, yeni yalanlar demekti. Benim özel kızım gitti ve onu geri getiremez. Belki sen getirebilirdin, eski günlerinde, bilmiyorum, ama o yapamaz. Bir defasında ona bir söz vermiştim; başına bir şey gelirse o delilerden biri olmasına asla izin vermeyecektim. İşte bu yüzden buradayım, Ismus'un istediğini yapmayacağım."

Kötü Çoban şüpheyle çocuğa baktı.

Lee, "O zaman neden mi buradayım?" diye sordu. "Bir süre önce, Maggie adında iyi bir dostum, bana en sevdiğim Noel şarkısını sordu. Ona bir şey söylemedim. Evet, ben arkadaşları hak etmiyorum. Ama bir tane vardı -içinde karlar ve buzlar olan bir şarkıydı- ve kışı anlatıyordu. Onu büyükannem de çok severdi; hatta yazları kendini serinletmek için söylerdi. O şarkıda verecek bir şeyin olmasa da fark etmez derdi, koyunun, altının veya başka şeylerin olmasa da önemli değil derdi."

Çocuk odaklanmaya ve sözleri hatırlamaya çalıştı.

"Ona ne verebilirim? Kalbimi. Evet, böyle devam ediyordu."

Lee bıçağı çevirdi ve kabzasını önünde çömelen titreyen adama uzattı.

"Ve hepsi bu kadar," diye açıkladı. "Bunun için buradayım. Seni öldürmeyi hiç düşünmedim. Sen gerçekten Ismus'un söylediği kişiysen, burada onun tam tersisin, çünkü burada böyle olman gerekiyordu. Benim sana verecek bir şeyim olmadığı için sana hayatımı veriyorum ve başka da bir şeyim yok. Büyükannem bundan bahsediyordu. Buradaki bıçak sana ne kadar güven-

diğimin göstergesi. Bunu al ve ne yapıyorsan yap çünkü benim işim bitti. Tekrar kızımla birlikte olmak istiyorum ama böyle değil. Gerçekten söylenen kişiysen senin yolundan gideceğim, tabii eğer hâlâ mümkünse. Lütfen?"

Öne eğildi ve elleri hiç titremedi. Zayıf düşmüş ve pisliğe bulanmış Kötü Çoban'ın parmakları ise bıçağa uzanırken titriyordu. Sonra, parmaklar bıçağı kavrayınca, çökük gözlerinde yine aynı öfkeli alevler açığa çıktı.

Yabani yüzü öfke ve küçümsemeyle büzüldü. Sakallı dudaklarından sözcükleri olmayan uğursuz sesler tükürdü. Elindeki bıçaktan güç alıyormuşçasına doğruldu ve Lee'ye döndü.

Çocuk kıpırdamadı. Kaçmaya veya kendini savunmaya çalışmadı, direnmedi. Sadece dikildi, sakin ve hazırdı, ellerini arkasında birleştirdi. Tamamen teslim olmuştu. Çok uzun zamandır bunu bekliyordu. Gözlerini kapattı, zihnini Charm'ın en sevdiği anısına odakladı ve gülümsedi.

Bıçak indi. Gömleğini deşti ve göğsüne girdi. Kötü Çoban vahşi bir neşeyle çığlık attı. Bıçak tekrar tekrar indi ve Lee'nin etine girdi. Çocuk sonunda cansız yere devrildi.

Sonra aç adam, Ay Büyücüsü'nün felaketi, rüyalara musallat olan, çocuğun yanına eğilip kalbini göğsünden çıkardı ve yemeye başladı.

29

Acı çeken diğer dünyada, Beyaz Şato kopyasının inşaat sahasında, Ismus ana kapının çatısında kıpırdandı.

Tepesinde ölü bir Kara Suratlı Dam'ın ağırlığı vardı. Ismus cesedi bir kenara itti ve kafasını kaldırdı.

Ana konsol yok olmuş ve diğer korumanın parçaları çatının dört bir yanına saçılmıştı.

Gökyüzündeki şimşekler soluyordu. Çelik vinçler artık elektrik akımından yoksundu ve kaleyi çevreleyen araziye bakınca devasa avcıların titreyip ortadan kayboldukları gördü. Şatonun diğer tarafında, Batı Kulesi'nin yanında, Mauger'in kükremesi azalarak yok oluyor ve Carol yaralı bir Martin Baxter ile ilgileniyordu.

Ismus endişeyle Kale'ye baktı. Mutlak Prens'in hâlâ orada olduğunu görünce çok rahatladı. Bakalit cihazın yok olması Parlaklığını azaltmamıştı. Ama Ismus hoşnutsuzluğunu sezdi. Vahşi gözler şimdi kendisine bakıyordu ve dizleri üzerine çöküp başını öne eğdi. Samimi bir biçimde özür diledi, hoşgörü ve af diledi.

"Yol tekrar açılabilir!" diye yemin etti. "Yeni bir alıcı yapabilirim. Bu dünyada bir sürü daha küçük cihaz var. Bu sadece geçici bir durum. Bir hafta sonra her şey senin olur ve kapıların sonsuza kadar açılır."

Muazzam öfke azalmadı ve Ismus öfkeyle kavrulup küçüldüğünü hissetti. Sonra, aniden, uğursuz bakışlar üzerinden başka bir yere çevrildi. Bir ocağın ağzının kapanması gibi bir histi.

Ismus sırtını dikleştirdi ve Şafak Prensi'nin tahttan kalktığını görünce alarma geçti. Devasa alevli kanatları açıldı ve dev kollarıyla yüzünü gizleyip kendini korumaya çalıştı.

Gözlerine inanamayan Ismus böyle bir şeye neyin sebep olduğunu anlamak için Hükümdar Lord'un az önce baktığı tarafa baktı.

Güney Kulesi'nin tepesinde, Lee'nin bir hastane yatağında yattığı yerde, yatağın yanında uzun boylu bir figür dikiliyordu. Adam başını dua edercesine öne eğmişti ve çocuğa kendisini serbest bıraktığı için teşekkür ediyordu.

Çobandı.

Ama Ay Büyücüsü'ndeki gibi bir deri bir kemik değildi. Öfkeli ve kontrolsüz vahşilik gözlerinde yoktu. Şimdi çatıda dikilen adam huzur bulmuş bir adamdı.

Ismus, "Sen buraya ait değilsin!" diye haykırdı. "Bu oyunda senin rolün yok."

Çoban en nazik gülümsemesini takındı.

En sıcak ses tonuyla, "Benim yerim hep burasıydı," dedi.

Ismus, "Hayır!" diye haykırdı. "Yapabileceğin bir şey yok. Artık çok geç."

Çoban, "Unuttun mu?" diye sordu. "Ben bir *isthmus*'um."

Lee'ye bakıp elini çocuğun göğsündeki korkunç yaranın içine soktu ve parmakları parlayan bir nesneyi kavradı.

Bu, İyileştirici Yakut'tu, her zaman olduğu yerdeydi.

Çoban yakutu bir fener gibi başının üzerine kaldırdı. Saf ve güçlü bir ışık İblis'in gazabının alevlerini delip geçti. Kale'nin tepesindeki İblis kulakları sağır eden ve meydan okuyan bir kük-

remeyle yeri göğü ve dünyanın okyanuslarını titretti. Alevleri karanlık bulutlara kadar çıktı.

İyileştirici Yakut daha da parladı.

Büyük kanatlarını açan İblis gökyüzüne yükseldi.

Çoban, "Senin burada hükmün yok," dedi. "Gücümüz yenilendi."

Göklerden menekşe renginde bir ışık indi ve beraberinde kale duvarlarını titreten bir gök gürültüsünü de getirdi. Üç kule parçalandı.

Ismus irkildi ve gözlerini elleriyle kapattı. Toprak vahşi bir titremeyle yırtıldı ve hava tiz bir çığlıkla yarıldı.

Ismus ellerini gözlerinden çekip gözleri önünde uçuşan beneklerin dağılmasını bekledi. Sonra gökyüzünden etrafa saçılan kırmızı alev parçalarını ve Bekleyen Taht'ın erimiş enkazını gördü.

Kalenin üzerinde soğuk Aralık rüzgârları esti ve her yere sessizlik çöktü. Güney Kulesi'nin tepesi şimdi boştu. Çoban gitmişti ve hastane yatağı boştu.

Ismus, "Hayır!" diye haykırdı. "Bu iş burada bitmeyecek! Ben Austerly Fellows'um. Devam edeceğim! Ben yenilmem! Ben–"

Cümlesi bitmeden haklı bir öfke barındıran başka bir ses yükseldi.

Ismus etrafına bakındı. Bir şey üzerine geliyor, korkunç bir hızla havada uçuyordu. Beyaz saçlardan bir halenin tepesindeki altın yıldızı gördü ve bir figür surların üzerinden geçti. Bunun intikam almaya gelen bir melek olduğunu düşündü ama sonra üniformasını gördü ve ağzından çıkan sözcükleri duydu

"Ben onun elinde bir tüfeğim. Bir bombayım, elinde tuttuğu hançerim!"

Bir eliyle cadı kamerasına tutunan ve artık kendine Arirang diyen genç kız tellerin üzerinden bir roket gibi saldırıya geçti.

Diğer elinde dağdaki üsten bir battaniyeye sararak çıkardığı nesneyi tutuyordu. Bu, Malinda'nın gerçek asasıydı.

Ismus tehlikenin farkına varınca arkasına dönüp kaçmak istedi ama çok geçti.

Ana kapıya doğru gelen Arirang cadı kamerasını bıraktı ve havaya sıçrayıp asayı bir mızrak gibi kullandı.

Tüm gücüyle asayı indirirken, "Ben Batılı düşmanların hastalıklı kalbine inerim!" diye bağırdı.

Asanın gümüş sapı arkasına girince Ismus'un sırtı bir yay çizdi ve boğazından boğuk bir ses çıktı. Sendeleyen Ismus göğsünden dışarı çıkan gümüş ucu tuttu ve çekip çıkarmak istedi. Arkasında, kehribar renkli yıldız alev aldı. Alevler gümüş asa boyunca ilerleyerek Ismus'un vücuduna atladı.

Ismus başını geriye attı ve acıyla haykırdı. Yüzü köpüklendi ve siyah küflerle doldu. Küften uzantılar ağzından dışarı çıkıp büyüden ve dağlayan alevlerden kaçmak istedi. Ama asanın gücü bütün kıvranan uzantıları, bütün nabız gibi atan küf yığınlarını, her bir sporu yok etti. Küfler alev alan vücudun etrafında parıldayıp kayboldu, cızırdayan ve dumanı tüten Austerly Fellows'un kutsal olmayan bütün parçaları yok edildi.

Ve asa diğer Diyar'dan getirildiği ve orada gücü çok daha fazla olduğu için, Ay Büyücüsü'nün enkazı arasında gezinip şatonun dört bir yanına saçılmış cesetleri memnuniyetle inceleyen Kutsal Büyücü orada da ölümcül darbeyi göğsünde hissetti. Kaburgaları arasında kıvılcımlar ve alevler belirdi. Çığlık atacak vakti olmadı. Elini çatırdayan asaya attı ama eli toz olup etrafa korlar saçtı. Vücudu öne devrildi ama yere çarpmadan toza ve dumana dönüşüp dört bir yana saçıldı.

Ana kapının tepesinde dikilen Arirang çıkardığı işe baktı ve görevi tamamlamanın memnuniyetiyle homurdandı. Adı bir

zamanlar Jezza olan adamdan geriye kalan kararmış kabuğu inceledi. Asayı sapladığı vücut hâlâ doğaüstü altın renkli alevlerle yanıyordu.

Koreli kız çatının kenarına yürüdü, ölüm ve korkunun harap ettiği dünyaya göz gezdirdi, verilen hasarın onarılması birkaç ömür sürecekti. Batı Kulesi dibinde bir kadının koluna girmiş Martin Baxter'i gördü. Kucağında bir bebek taşıyan bir çocuk koşarak yanlarına gitti ve birbirlerine sarıldılar.

Saçları güzel yüzünü döverken Arirang rüzgârın içinde sayısız ses duydu. Dünyanın dört bir yanında *Barışa Karşı*'dan sağ çıkmayı başaranlar neler olduğunu anlamaya başlıyordu. Ama artık yasları ve çaresizlikleri eskisi kadar karanlık değildi. Uzanmayı seçerlerse onları bekleyen bir ışık vardı.

Arirang sırtını dikleştirdi. Bu kendisi için sadece bir başlangıçtı, daha yapacak çok işi vardı. Önce küçük Nabi'yi bulmalıydı. Sonra evine dönecekti, orada kendisini çok daha büyük ve zor bir görev bekliyordu.

Aşağıdaki avludan tanıdık bir ses, "Hey!" diye bağırdı. "Kimse var mı? Sesimi duyuyor musunuz? Ben... sanırım... birkaç kemiğimi kırdım. Ah!"

Merdivenleri koşarak inip Spencer'ın yanına giderken kızın yüzünde hiç alışık olmadığı ama devamı da gelecek olan bir sırıtış vardı.

Ve kar yağmaya başladı.

Dünyanın dört bir yanında özgür irade geri geldi. 2.47 dakika sonra *Dans Eden Valeler* ile ilgisi olmayan ilk cinayet işlendi.

Sonraki yıllarda, Hizmetkâr Grumbles, kulenin basamaklarını Ay Büyücüsü gökyüzündeki yıldızların sayısı kadar çok kez inip çıktı. Ya da en azından kendi kendine böyle yakınıyordu. Savaş Ormanı üzerinden, uzaktaki kaleye bakınca Ismus'a ne olduğunu merak ediyordu çünkü geri gelmemişti ve bu çok garipti.

Bir sürü sorunun cevapsız kalması Grumbles'ı rahatsız ediyordu. Dumanın ve kargaşanın hâkim olduğu o akşam ne olmuştu? Aynı gece süslü yatakta yatan kız da kuleden kaybolmuştu ve Grumbles kızın güzel yüzünü hatırladıkça özlemle gülümsüyordu. Bir gün o yüze tekrar bakmak isterdi ama tabii ki bu imkânsızdı.

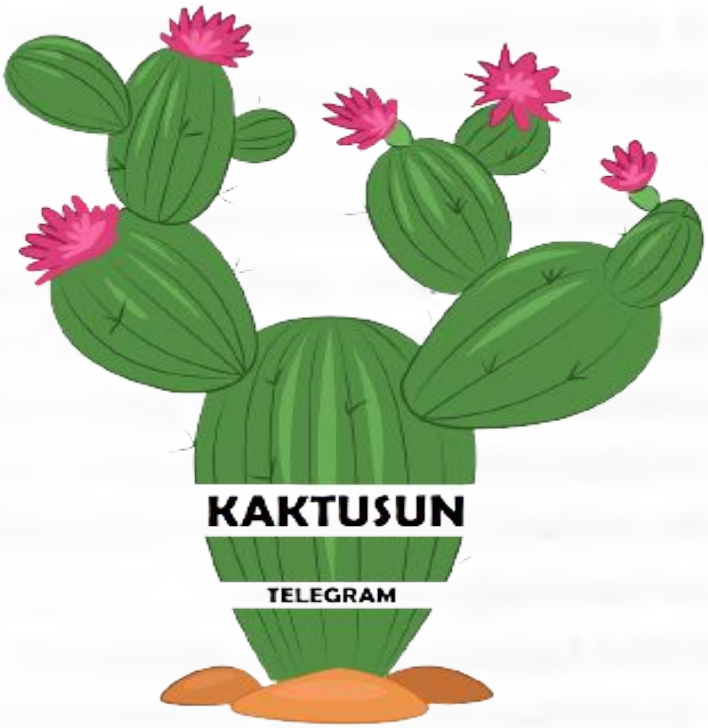
Her şey çok sinir bozucuydu ve Yukarıdakiler sorularının cevaplarını biliyorsa da kendisine söylemezdi. Sonsuz kart oyunu her zaman olduğu gibi devam ediyor, kulenin en alt katındaki salonda kullanılmamış destelerin sayısı gittikçe azalıyordu. Son yakındı ve Grumbles bunun için çok üzgündü. Azalan destelerde dünyayı rahatsız edecek birkaç altın kart daha olduğundan şüpheleniyor ve huzursuzluğu artıyordu.

Şimdi, kulenin havada çatısında dikilmiş Ay Büyücüsü'nün tepelerine ve tarlalarına bakıyordu. Boynuzlu alnı endişeyle kırışıktı. Artık Beyaz Şato'nun neden farklı bir renkte olduğunu veya surların içinde ya da köyde neler olduğunu merak etmiyordu.

"Yeni bir bela geliyor, bundan eminim," diye mırıldandı. "Rüzgârda kokusunu alabiliyorum ve toynaklarım kaşınıyor, ikisi de belanın işaretidir. Ah, evet, bir yerde yeni bir kötülük doğuyor."

Başını endişeyle iki yana salladı ve kapağı açıp basamakları indi. Büyük fenerin altında dört cübbeli figür kart oyununa devam etti. İskelet ellerden biri taştan masaya bir kart koydu.

Küllerinden Doğan Tayf.



Sabah 11:53, PlayKing Oyuncak Şirketi Merkez Ofisi, Şikago

Yönetim kurulundaki herkes hazırdı. Bu toplantıyı üç aydır bekliyorlardı. Ünlü misafirlerinin elli dakika gecikmiş olması umurlarında değildi. Fazladan zamanı teklifin üzerinden geçerek ve mesajın düzgün verildiğinden emin olarak geçirdiler. Ayrıca kalan zamanı da hafta başında New York'ta ilk gösterimi yapılan ve gişe rekorları kıran filmi çekiştirmek için harcadılar.

Yaratıcı ekibin başındaki Constance Trask, "Pekâlâ, bahsedecek miyiz, bahsetmeyecek miyiz?" diye sordu.

Brayden masadaki iki tasarımcıdan biriydi. "Bahsetmezsek odada bir fil varmış ama biz farkında değilmişiz gibi olur."

Constance, "Öyleyse, en başından söyleyelim mi?" diye sordu.

Pazarlama müdürü Madison Page ilgiyi üzerine çekmek için nikâh yüzüğünü kahve kupasına vurdu ve baykuş gözlüklerinin üzerinden ciddi bir bakış attı.

"Bu masanın ortasında bir fil değil iki yüz kilo pislik bile olsa umurumda değil," dedi. "Misafirimiz film hakkında konuşmak istemiyorsa biz de dudaklarımızı mühürleriz. Anlaşıldı mı? Ona ulaşmanın ne kadar zor olduğuyla ilgili bir fikriniz var mı? Bu işi batırmak istemiyorum. Bu anlaşmaya çok para harcadık. Şirket bu kontratı kaybedemez."

Brayden, "Herkesin bundan kendini soyutlamış olmasına şaşırmamak lazım," diye dalga geçti. Yine film konusuna geri döndü. "Karakterler konusunda çok özgür davranmışlar..."

"Gerçek insanlar, Brayden. Onlar gerçek insanlardı."

"Biliyorum."

"Lee, çocuğu beyaz yapmak istedikleri doğru mu?"

"Sanki Queens'den gelmesi yeterince kötü değilmiş gibi."

"Benim kuzenim oğluna onun adını verdi. Yaptıkları yüzünden onun için deliriyor. Sinema salonu dışındaki protestoculara katıldı ve bu yüzden tutuklandı."

Madison, "Çok vahşi bir gösteriydi," dedi.

"Militan bir grup tarafından sabote edildi. Kırmızı halıya gaz bombası atanlar onlardı."

Madison, "Çoğunluğu çocuktu," dedi. "Ya neler olduğunu hatırlamayacak kadar genç veya hatırlamak istemeyecek kadar berbat durumda olanlardı. Tanrım, burada hanginiz beş sene terapi görmedi veya geceleri yataktan kan ter içinde uyanmıyor? Bu konuda üç savaşın eşiğinden döndük ve dinler birbirini suçluyor."

"Bunun sebebinin şehir sularına karıştırılan halüsinatif ilaçlar veya LSD olduğuna inanmak için gerçekten aptal olmak gerek."

Constance, "Bilmiyorum," dedi. "Keşke kimyasallar veya global hükümetlerin komplosu olsaydı, o zaman bu görüntüler zihnime kazınmazdı. Ben o dönemi hatırlamak bile istemiyorum. En az iki milyar insan öldü, gerçek sayı tam olarak bilinmiyor. Bir sürü şehir hayalet kasaba gibiydi ve ekonomilerin üzerine sifon çekildi."

Diğer tasarımcı olan Olivia, "Pazarlar en sağlıklı döneminde," dedi. "Üç sene sonra normale döneceğini söylüyorlar."

Brayden kulaklarına inanamayarak "Normal?" diye sordu. "Bir daha asla normal diye bir şey olmayacak. Biz bugün buradaysak hayatta kaldığımız için ve biz hayatta kaldık çünkü birbirimizi öldür–"

Madison, "Bu kadar yeter," diye araya girdi. "Bu tarz konuşmalar şirket kurallarına aykırı, biliyorsun. Hayatta kalma suçluluğu, cinayet suçluluğu, bunlara bu ofiste yer yok. Bunları grup terapilerine sakla, boş zamanında anlat ve ilaçlarını almaya devam et."

Brayden, "Evet," dedi. "İlaç şirketleri şimdi en çok parayı kazananlar. Her akşam o sarı haptan almadan uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Sence biz farklı mıyız?"

Constance, "Pekâlâ," dedi. "O örümceğe benzeyen şeylerin ve başka yaratıkların yuvalarını hâlâ buluyorlar, *minçet* çalılarından tamamen kurtulamadık. Sizce dışarıda bir yerde o eski tarz radyo zamazingolarından da var mıdır? Ya Austerly Fellows tarikatı? O Esas Çember hâlâ aktif olmalı."

Olivia, "*Enquirer* dergisini okumayı bırakman gerek," dedi. "Beynini eritiyor."

Kapı açıldı ve kurul başkanı Elliot King içeriye girdi. Sert yüzüne en profesyonel gülümsemesini takınmıştı ve özel misafiri içeriye davet etti.

Gururla, "Ve işte bizim takımımız," dedi.

Herkes yerinden kalktı ve büyük bir saygıyla yeni geleni karşıladı. Herkes yeni gelenle kibarca tanıştırıldı.

Madison Page genç ve zayıf kadını pazarlamacı gözüyle inceledi. Marka tanınmışlığı kusursuzdu, daha iyisi olamazdı. İşte şimdi, Noel Arifesi'nde şato kopyasının inşaat sahasında olan harika gençlerden biri yanlarındaydı. Anormallerin en ünlüsü ve kameralardan en çok utananıydı, çok gizemli bir havası vardı. Belki de bu Garbo açısını kullanarak kazanç sağlayabilirlerdi.

Harika görünüyordu. Saçlarının yapımına en az 400 dolar harcanmış olmalıydı ve sadece ayakkabılarına verilen parayla bir üniversite öğrencisinin bir yıllık masrafları karşılanırdı. Üzerindeki elbiseye gelince, Madison daha önce hiç bir Alexander McQueen'in birine bu kadar yakıştığını görmemişti. Moss Lipow gözlükleri çok klastı ve kadının simgesi haline gelen tepesi gümüşle süslenmiş bastonu yanındaydı.

Elliot kadını bir koltuğa oturttu. Topallaması çok fazla fark edilmiyordu. Kurtarılana kadar dört gün enkazın altında kaldığı düşünülecek olursa çok daha kötüsü olabilirdi.

Zarif genç kadın, "Başlamadan önce," dedi. Ciddi ve iş konuşmaya gelmiş, saçmalıklara ayıracak vakti olmayan bir ses tonuna büründü. "Birkaç konuyu açıklığa kavuşturalım, böylece neden burada olduğuma odaklanabiliriz. Adım Margaret ama ben Bayan Blessing ismini tercih ediyorum; çok samimi olmayalım, arkadaş edinmek için burada değilim ve havadan sudan sohbetler aptallar içindir. Sadece iş için buradayım. Anladınız mı? Ayrıca, Bana bir sürü soru sormak istediğinizi biliyorum, bu yüzden ben karşı saldırıya geçeyim. Hayır, filmi görmedim.

"Sağdan soldan duyduğum kadarıyla, Marcus'u oynayan aktör hiç uymamış ve beni oynayan kız yeterince şişman değilmiş. Charm'ı da sosyetik bir uyuşturucu bağımlısı yapmışlar. Spencer şimdi filmlerde oynayacak kadar yakışıklı ama o zamanlar bir pizzaya benziyordu; Gerald karakterini sunuş şekilleri ise adamın anısına bir hakaret. Asla çocuksu bir diva değildi. Bu adam İngiltere'nin uğruna kanun değiştirdiği adam, öldükten sonra şövalyelik vermek için. Bana kalırsa damlık da verilmeliydi. Yirmi sene önce insanların gülmeyi bıraktığı ortalıkta salına salına dolaşan efemine bir karakterden çok daha fazlasını hak ediyordu. Ah, görünüşe göre Martin'i oynayan adam bir sonraki James Bond olacakmış; işte bu büyük bir şaka gibi. Lee hakkında ne kadar az şey söylersem o kadar iyi."

Elliot, "Hollywood hiçbir zaman gerçeklerin yoluna çıkmasına izin vermedi," dedi. Bu konuyu uzatmak istemiyordu. "Bu konuda kendilerini hiçbir zaman geliştirmediler. Ayrıca, filmin galasının Dünya Anma Günü'ne denk getirilmesi çok ucuz bir numaraydı."

Kadın daha bitirmemişti.

"Diğerleriyle görüşmüyorum. Charm'ın kızlarını ailelerinden geri kalanlara verdikten sonra kafamı toplamam gerekiyordu, bana olanları hatırlatacak her şeyden uzaklaşmalı ve basından uzak durmalıydım. Bu yüzden size zaten bildiklerinizden fazlasını söyleyemem. Martin kurduğu merkezlerde yaşananlardan zarar görmüş çocuklara yardım ediyor. Sanırım Emma ve Sandra da onunla çalışıyor, gerçi Sandra romanları yazacak zamanı nereden buluyor bilemiyorum. Conor sürekli İngiliz televizyonlarında ve Spencer'ı biliyorsunuz, Western filmlerini tek başına yeniden şaha kaldırdı. Atın üzerinde güzel görünüyor. Şapkasını milyonlarca dolara sigortalattı. Kuzey Kore'ye gelince, Eun-mi veya kendine yeni verdiği isimle Arirang'ın ne yaptığını bilmeme imkân yok."

Masaya göz gezdirince hâlâ sorulacak soruları olanlar olduğunu gördü. Bunu Madison da fark etti ve çalışanlarına kınarcasına bir bakış attı. Tam bir şirket kariyer kadınıydı, mecazi veya gerçek anlamda çalışanlarının kıçını tekmelemekten asla çekinmezdi.

Misafirleri huzursuzca yerinde kıpırdandı.

"Hayır," dedi. Sinir bozucu soruları yüzde yüz başarıyla tahmin etti ve sabırsızca hepsini cevapladı. "Lee'nin veya Gerald'ın veya o akşam şatoda ölenlerden bazılarının cesetlerini neden bulamadıklarını bilmiyorum. Bunun bir sürü basit açıklaması olabilir. Fakat bu onların bir tür ödül olarak Ay Büyücüsü'ne götürüldükleri anlamına gelmez. Martin'in üvey oğlu Paul'ün medyaya anlattığı rüyaları veya diğerlerinin anlattıkları umurumda bile değil. O diyara geri dönüş mümkün değil ve Beyaz Şato'nun pembeye boyandığını düşünmek aptallık olur. Aynısı UFO'lar ve Loch Ness Canavarı için de geçerli. Şimdi başlayabilir miyiz?"

Elliot, "Tabii ki," dedi. "Yaratıcı ekibimiz sizin onayınızı bekleyen birkaç tasarım üzerinde çalıştı. Henüz ilk aşamadayız ama sizden–"

"Anlayamadım? Tasarım?"

Constance, "Sizin onaylamanız için pelüş karakterler," dedi. Sunum dosyasına uzandı.

"Bir dakika, sanırım burada bir yanlış anlaşılma var. Bu oyuncaklar benim fikrimdi. Şirketinizle ben bağlantıya geçtim. Sizin tasarladığınız herhangi bir şeyi onaylamak veya promosyonunu yapmak zorunda değilim."

Masada gergin bir sessizlik oldu.

Constance, "Öyleyse, tasarımları görmek istiyor musunuz, istemiyor musunuz?"

"İstemiyorum. Benim fikirlerimi kullanacaksınız ya da bunca yolu boşuna geldim."

"Sizin fikirleriniz?"

Madison iç geçirmemek için kendini zor tuttu. İşte bir ünlü daha profesyonellere işini nasıl yapacağını söylüyordu. Bu amatörlerin getirdiği saçmalıkların pazarlamasını yapmak imkânsızdı ve eğlenceli de değildi. Yine de, satışı yapacak olan kadının şöhretiydi ve fikirlerinin ne kadar kötü olduğu fark etmezdi. Kadının arkasından tasarımlarda değişiklikler yapabilirlerdi ve şirketin ihtiyacı olan buydu. Gerçi halkla ilişkiler için George Madalyası'nı takmasını istemek zorundaydılar. Herkes kahramanlara saygı duyardı.

Bayan Blessing, "Beş seneden sonra dünya hâlâ yas tutuyor," dedi. "Bir sürü sevdiğimizi kaybettik, vahşice, yok yere. Benim istediğim şey bu acılara bir nebze de olsa ilaç olmak. Tasarımım bunu göz önünde bulundurarak yapıldı."

Elliot'a döndü ve kapıyı açmasını istedi.

Adam hemen emre itaat etti ve karşısında bir Arap hizmetkâr görünce çok şaşırdı. Elinde büyük bir kutu vardı.

Bayan Blessing, "Abdül-Sabur buraya gel," dedi. "Masanın üzerine koy."

Arap içeri girdi ve kutudan çıkardığı üç yumuşak oyuncağı cilalı masanın üzerine koydu. Sonra selam verip duvarın dibine çekildi.

PlayKing Oyuncak Şirketi çalışanları şaşkın gözlerle oyuncak karakterlere baktı. Kadının kendi örneklerini getirmesini beklemiyordu. Bunlar çok güzel yapılmıştı, gördükleri en iyi prototiplerdi ve diğer pelüş tasarımlara hiç benzemiyordu. Çok sevimli değildiler ama yumuşak yüzlerinde öyle çaresiz ve öyle sahipsiz bir ifade vardı ki insanın içinden kucağına alıp sarılmak geliyordu.

Brayden, "Güzel," dedi.

Constance, "Bu küçük adamlar kim?" diye sordu. "Çok tatlılar."

Bayan Blessing başıyla onayladı. "Mülteciydiler, bir zamanlar benim gibi," dedi. "Ama bunlar mutlu Huggumee diyarından geliyorlar, yakın zamanda kıtlıklar, fırtınalar, seller ve orman yangınlarıyla harap olan bir yerden. Bir sürü kabile kadim evlerini terk etmek zorunda kaldı ve aile üyelerinin büyük bir kısmı öldü."

Madison boğazından bir hıçkırık çıkınca kendine şaşırdı.

"Nasıl olduğunu bilirim," diye mırıldandı. Garip oyuncakların küçük ve yalvarır yüzlerine baktı. Henüz terapide anlatmaya cesaret edemediği şeyleri hatırladı.

Bayan Blessing, "Bunlar Cubblehub, Pumpleshin ve Thrump tepe kabilelerinden," diye devam etti. "Bölgede yaşananlardan en kötü etkilenen üç kabile."

Brayden, "Ah, bu harika," diye haykırdı. "Bir hikâyeleri de var ve her şey hazır. İşte sana pazarlama stratejisi, Madison."

Pazarlama müdürüne baktılar. Genelde ters ve şüpheci olan kadın oyuncakların üzgün yüzlerini inceliyordu.

Elliot, "Madison?" dedi.

Bayan Blessing'e bakan Madison, "Bu kim?" diye sordu. "Bana... kaybettiğim birini hatırlatıyor."

"O Yetim Mewly ve diğerleri de Yamalı Doosome ile Yalnız Sal."

"Ben... bunu eve götürmek istiyorum."

"Bir eve ihtiyacı var. İlgiye muhtaçlar, sevilmeye ve şefkate ihtiyaçları var. Onların acılarını ancak böyle dindirebilirsiniz ve onları severek, belki diğerlerine de yardım edebiliriz."

Madison, Yetim Mewly'yi masadan aldı ve kucakladı.

"İşte buradayım, ufaklık," dedi. "Sen benim gibi bir yetişkinin yanında mutlu olur musun? Senin yeni annen olabilirim."

Meslektaşları şaşkın gözlerle kadına baktı.

Kadın, "Tanrım!" diye haykırdı. "Az önce bana gülümsedi mi?"

Elliot endişeyle, "Sen iyi misin, Madison?" diye sordu.

Bayan Blessing, "Dikişlerle ilgili," dedi. "Kumaşı çok nazik bir biçimde dikmenin farklı bir yolunu buldum ve üzerine ışık düşünce biraz daha farklı görünüyor, bir tür hareket illüzyonu yaratıyor. Sana gerçekten gülümsemedi."

Madison başını iki yana salladı ve utanarak bir kahkaha attı. "Aklımı kaçırdığımı sandım," dedi. "Yeşil haplara yeniden başlayacağımı düşündüm."

Brayden, "Bir saniye," dedi. "Bunları kendiniz mi yaptınız, Bayan Blessing?"

"Evet. Eskiden kumaş parçalarından diğerleri için oyuncaklar yapardım, dağ üssündeyken. Onlara iyi geliyordu ve bunlar da insanlara iyi gelebilir."

"Harika."

Constance, "Bunlar bizim tasarımlarımızdan çok daha iyi," dedi. "Yalnız Sal'ı sevdim. Bir kız kardeşim vardı..."

Olivia, "Hafif bir küf kokusu mu alıyorum?" diye sordu.

"Bunlar benim bodrumumdaydı ve kazanda bir sızıntı olmuş. Kumaşın üzerine bir tür parfüm sıkmayı düşündüm; vanilya veya çikolata veya zencefil... sarılmayı çok daha hoş kılacak bir koku."

"Harika fikir!"

"Hey, gözleri de mi siz yaptınız? Vay canına. Çok yeteneklisiniz. Sanki doğrudan bana bakıyorlar."

Elliot kendini Yamalı Doosome'a bakarken buldu. Bu yüzde bir şey...

Kendini toplayarak "Bu büyük bir iş olacak," dedi. "Gerçekten büyük. Herkes bunlardan birini almak isteyecek. Ben şunu şimdiden çok sevdim."

Bayan Blessing, "Yakınlarını veya sevdiklerini kaybeden herkes için bir tane bulunuyor," dedi. "Bunlar sadece çocuklar için değil."

"Kesinlikle. Bizim dağıtım ağımızın eşi benzeri yoktur ve üretim hattımız da çok iyidir. Bunu zaten biliyorsunuz, değil mi? Bütün pelüş bebeklerimiz Asya'da yapılır. Bunları ne kadar iyi kopyalayabileceklerine bakacağız."

"Ah, bunlar eşsiz. Hiçbiri diğerine benzemiyor."

"Bu, mümkün olmayabilir."

"Sanırım ben bir yolunu buldum. Bana Asya'daki operasyondan bahsedin."

Elliot bunun bir yolu olduğunu sanmıyordu ama bunu sonra düşünebilirlerdi. Bunları hemen üretime sokmak istiyordu. Şirket eski servetini yeniden kazanacaktı.

Elliot, "Sadece güvenlik kayıtları olan pelüş fabrikalarını kul-

lanıyoruz," dedi. "İğnesinden ipliğine kadar her şey kontrol ediliyor. Ürünlerimiz kodlara tamamen uyuyor. Bu, tabii ki fiyatlara yansıyor. Gerçi sizin isteğinizi..."

"Bunlar bir *ürün* değil."

Elliot, "Ah, alınmayın," dedi. Sebebini bilmiyordu ama Yamalı Doosome'a dönüp özür diledi.

"Ya çocuk işçiler?"

Elliot yerinde huzursuzca kıpırdandı.

"Bu, gerçekten büyük bir sorun ve bizim kültürümüz bunu anlamıyor. Orada çocukları çalıştırmalarına göz yummak zorunda kalıyoruz, bugünlerde iş yapan bütün şirketler gibi. Hey, o insanlar ancak bu şekilde geçimlerini sağlayabiliyor. Birkaç kuruş fazla kazansınlar diye uzuvlarını kesip onları sokaklarda dilendirecek sokak çetelerinin eline mi düşsünler? Biz burada hayatlarını kurtarıyoruz."

Kadının kendisine takdir ederek mi yoksa kınayarak mı baktığından emin değildi.

Madison, "Yetim Mewly'yi eve götürebilir miyim?" dedi.

Bayan Blessing, "İlgi kontratını imzaladıktan sonra, tabii ki," dedi.

"Neyi?"

"Her mültecinin sorumlu bir bireye gittiğinden emin olmalıyım. Bu yüzden her biri kontrat ile verilecek."

Brayden, "Hey, evlat edinme evrakları gibi bir şey mi?" diye sordu.

"Hayır, öyle bir şey değil. Bu çok daha... bağlayıcı."

"Çok havalı."

Elliot, "Pekâlâ, Bayan Blessing," dedi. "Sizinle iş yapmak çok güzel olacak. Bu oyuncaklara ne isim vermemizi istersiniz?"

Olivia, "Huggumee Çocukları?" diye sordu.

Brayden, "Kayıp Kabileler?" diye sordu.

Constance hevesle, "Bir saniye," dedi. "Sizce... *Küçük Kutsanmışlar* nasıl?"

Elliot, "Bunu sevdim!" dedi. "Sana bu yüzden para veriyorum, Constance."

Bayan Blessing, "Onların bir ismi zaten var," dedi. "Korkarım, bu da tartışmaya açık değil."

Elliot, "Nedir?" diye sordu.

"İyi Niyetler."

Bir sessizlik oldu. Bunu sevmemişlerdi. Sonra Madison düşünceli bir biçimde, "Belki İ harflerinin noktalarını pembe küçük kalplerden yaparız..." diye öneride bulundu.



telegram: @kaktusunx